

Chích Thị Vi Nhĩ

Contents

Chích Thị Vi Nhĩ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	30
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	36
20. Chương 20	38
21. Chương 21	40
22. Chương 22	41
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	48
26. Chương 26	49
27. Chương 27	50
28. Chương 28	54
29. Chương 29	55
30. Chương 30	57
31. Chương 31	58
32. Chương 32	60
33. Chương 33	62
34. Chương 34	64
35. Chương 35	67
36. Chương 36	69
37. Chương 37	71
38. Chương 38	73
39. Chương 39	76
40. Chương 40	78
41. Chương 41	79

42. Chương 42	81
43. Chương 43	82
44. Chương 44	84
45. Chương 45	85
46. Chương 46	87
47. Chương 47	89
48. Chương 48	90
49. Chương 49	92
50. Chương 50	94
51. Chương 51	96
52. Chương 52	98
53. Chương 53	101
54. Chương 54	103
55. Chương 55	105
56. Chương 56	107
57. Chương 57	108
58. Chương 58	111
59. Chương 59: Phiên Ngoại 1	114
60. Chương 60: Phiên Ngoại 2	118
61. Chương 61: Phiên Ngoại 3	120
62. Chương 62: Phiên Ngoại 4	121
63. Chương 63: Phiên Ngoại 5	125
64. Chương 64: Phiên Ngoại 6	145

Chích Thị Vi Nhĩ

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, nhất thụ nhất công, sinh tử vănEdit: akiratieuthuVân Dạ vì muốn cùng người hân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chich-thi-vi-nhi>

1. Chương 1

Sao lại như vậy? Điều đó không có khả năng!

Ta nhìn Phong Cực quì gối phía trước, ý nghĩ mang theo hỗn loạn dần khôi phục lại. Ta chỉ mong những điều trong lời nói đó không phải sự thật

“Người mới vừa nói cái gì? Ngẩng đầu lên lặp lại lần nữa!” Ta trầm thanh ra lệnh hắn.

Hắn ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi nhìn ta, ánh mắt lạnh như băng dường như có chút hận ý nhưng ngữ khí lại cung kính vô cùng.

“Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thiếu chủ vì Hoàng Thượng muốn một đứa con, hai tháng trước tại Thủy thần điện cầu xin dẫn tử đàn, cho nên, vừa rồi thái y chẩn đoán minh chủ người đã có mang hai tháng.”

“Hắn sao lại đến Thủy thần điện cầu dẫn tử đàn?” Ta nghĩ đến nên hỏi vấn đề này

“Là ba tháng trước, Thiếu chủ tới Thủy thần điện xin đại thần quan Vân Ly đại nhân.”

Đáng chết!

Ta cuối cùng nhịn không được nhảy dựng lên quát lớn, “Hắn bảo cấp là liền cấp sao? Người làm thuộc hạ kiểu gì, người sao lại để chủ tử của người đến đó? Còn có Vân Ly, hắn là đại thần quan sao lại làm vậy, chẳng lẽ hắn không biết quỳnh hoa dẫn tử đàn là cấm được, không có thể tùy ý làm cho người ta sao?”

Đổi mặt lửa giận của ta, Phong Cực không sợ hãi chút nào, vẫn là lạnh lùng đáp: “Phong Cực chỉ là cấp dưới, Thiếu chủ nói cái gì thì làm cái đó, không thể xen vào. Đến cả Thủy thần điện Vân Ly đại nhân, hắn là người hoàng tộc, là Hoàng Thượng ngự ban cho chức đại thần quan, hắn có trách nhiệm của hắn, Phong Cực chính là trông nom không được.”

Hảo! Hảo!

Ta nheo mắt lại, nhìn chăm chú người trước mặt này. Không hổ là thuộc hạ trung tín của Vân Dạ, ngoại trừ Vân Dạ, cho dù ta đây có là hoàng đế cũng không tồn tại trong mắt hắn

Trong lời nói lạnh lùng của hắn, lí trí ta sắp mất toàn bộ liền trở lại.

Ồi chào!

Thở dài, ta không khỏi âm thầm nắm tay.

Vân Dạ a! Vân Dạ! Người tốt cuộc muốn làm cái gì đây? Từ khi người trở về, người trăm phương nghìn kế từng bước bức ta, không cho ta dâng phi lập hậu. Ta cơ hồ hiện tại rất muốn hận người, người lại nghịch thiên thụ thai

Ồi chào! Người như vậy, đến tột cùng làm ta sao chịu nổi a!

“Hoàng Thượng”

Phong Cực nhìn ta, “Chủ nhân sắp tỉnh, Phong Cực phải đi về chiếu cố chủ nhân.”

Ta lẳng lặng nhìn hắn, nhất thời không biết nên làm sao

“Hoàng Thượng “

Hắn lại gọi ta một tiếng, trong thanh âm chứa một tia lo lắng.

Ta lấy lại tinh thần đi đến.

“Trẫm đã biết. Người đi xuống đi!”

“Vâng “

Hắn đứng lên xoay người rời đi.

“Chờ một chút” ta gọi hắn lại

Ánh mắt của hắn có chút không kiên nhẫn, nhưng thái độ lại cực kỳ cung kính.

“Hoàng Thượng còn có gì phân phó?”

Ta đứng dậy.

“Trẫm với người cùng đi.”

Đi vào Vĩnh Dạ cung, bước vào đại điện quen thuộc. Đột nhiên phát giác đã lâu chưa tới nơi này

Không khỏi cười khở.

Từ nhỏ đến lớn, bản thân đối Vân Dạ có thể nói là “ta cần ta cứ lấy”, cứng chiều vô cùng. Vô luận hấn có yêu cầu bốc đồng gì, chính mình chưa từng cự tuyệt. Nhưng là chỉ có chuyện này, chính mình không thể cho qua được. Nghĩ đến việc này càng làm cho hấn giận dữ

Nếu như mình nhượng bộ giống trước đây? Có thể hay không hôm nay làm như thế?

Không! Sẽ không!

Với tính cách của Vân Dạ, dù có một ngày vẫn sẽ làm được loại tình trạng này

Đi vào nội điện, tầng tầng mạc sa khinh thụ, ta yêu thích nhất mùi thu đàn (mùi trầm hương) phiêu tán ở trong không khí.

Vân Dạ hình như vừa mới tỉnh lại.

Phong Cực nhanh bước vọt tới trước giường, nhẹ nhàng hỏi

“Thiếu chủ, ngài khá hơn chút nào không?”

“Ân.”

Cách trừ sa mỏng, nghe được Vân Dạ hữu khí vô lực lên tiếng trả lời, ngạo mạn chậm rãi đẩy ra mạc sa đi lên trước

Vân Dạ mặc một chiếc áo đơn, vô lực tựa vào thành giường, đầu hơi nghiêng. Sắc mặt hấn tái nhợt, hai mắt vô thần, một đầu tóc đen hỗn độn rối tung, cùng áo trắng làm nổi bật lên, hắc bạch phân minh.

Ta nhìn thấy bộ dáng của hấn, trong lòng căng thẳng.

Cảm giác được ta tới gần, hấn quay đầu.

Nguyên bản hai mắt âm đạm vô thần đột nhiên phát ra tia sáng, ánh sáng ngọc nhược tinh. Nhưng rất nhanh, tia sáng đó lại phai nhạt xuống.

“Người sao lại đến đây?” Hấn thản nhiên hỏi.

“Ta tới thăm người một chút.” Ở trước mặt hấn, ta chưa từng tự xưng là “Trẫm”. Bởi vì hấn là Vân Dạ, là bằng hữu thân mật nhất, người thân ta tín nhiệm nhất... Cũng là người cháu ta thương yêu nhất

“Tại sao... Người làm như vậy?” Lặng im trong chốc lát, bình tĩnh hỏi han.

“Người cũng biết mà.” Hấn nhìn ta, dùng cặp kia giống tên hấn, giống như màn đêm đen, lẳng lặng nói,

“Ta nghĩ người biết tại sao ta làm như vậy.”

Không! Ta không biết! Ta không muốn biết! Ta cũng không muốn người giải thích!

Ta kêu to trong lòng.

Nhưng hiện tại ta chỉ cảm giác lòng tràn đầy chua xót, cái gì cũng đều không nói được

“Người có biết không việc này có bao nhiêu nguy hiểm? Người có biết hay không Minh Nguyệt vương triều đã có bao nhiêu năm không có nam nhân nghịch thiên thụ thai? Người có biết hay không người có thể bình an sinh hạ thai nhi, cơ hội có mấy thành? Người có biết hay không người có thể...”

Có thể sẽ chết!

Ta đột nhiên không nói nữa.

Lời vừa rồi ở trong lòng, làm cho ta cơ hồ tức giận phát cuồng, thiếu chút nữa nói ra, lại ghen ở hống.

Nhưng Vân Dạ biết ta muốn nói cái gì.

Hấn thản nhiên nở nụ cười.

Ta chưa từng thấy qua hân cười như vậy. Chúng ta ở bên nhau rất lâu, hân cũng không có lộ ra sắc đẹp với vẻ khinh đạm tươi cười như thế.

“Ta biết, Minh Nguyệt vương triều đã gần đến trăm năm không có chu huyết nam tử nghịch thiên thụ thai. Quá trình nguy hiểm vô cùng không nói, bình an sản tử tỷ lệ chỉ có tam thành. điều đó ta cũng biết. Nhưng là, ta chỉ muốn cho người có biết một sự kiện, ” hân nhìn thẳng vào mắt ta, chậm rãi nói: “Ta làm tất cả hết thấy việc này, chỉ là vì người.”

Dự kiến được đáp án bên trong

Làm cho ta không thể nói

2. Chương 2

Trong Vinh Dạ cung tản mùi sa trầm nhàn nhạt, lựa mỏng thùỵ mạc.

Ta cùng với Vân Dạ lẳng lặng đối diện nhau

Như là giống trước kia, hân thích nhất lẳng im xem hai tròng mắt ta, giống như là dù có xem bao nhiêu cũng là vĩnh viễn không đủ.

Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, chính là như vậy.

Chính là cho người! Chính là cho người! Chính là cho người! ...

Vân Kha, chỉ là vì người.

Nguyên lai là ta xem nhẹ lời nói của hân, xem nhẹ quyết tâm của hân, xem nhẹ tín niệm của hân...

Chiêu Dương hầu, đệ nhất võ tướng Minh Nguyệt vương triều, nghĩa tử (con nuôi) của tiên hoàng, được ngự ban thưởng quốc họ, danh vị Vân Hạo.

Thẩm Hàn Dạ, võ lâm đệ nhất mỹ nhân, sắc song tuyệt, tú ngoại tuệ trung, có một phu nhân

Hơn mười năm sau thì có con, vui sướng vô hạn, tiên hoàng cũng cảm thấy an lòng, thái tử tự mình ban tên cho: Vân Dạ.

“Người là ai?”

Ngữ khí lạnh lùng vang lên, thanh âm non nớt ngoài ý muốn

Quay đầu lại, khắp núi cả trong vườn hoa sơn trà màu trắng, có một bóng người nho nhỏ ở đằng xa.

Ta mỉm cười.

“Ta là Vân Kha.”

Một đứa bé đầu tóc hỗn độn, dây cột tóc đã sớm chẳng biết đi đâu. Màu trắng hoa lệ của quần áo, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có mấy vết bẩn, lại dấu không được vẻ tao nhã.

Cặp mắt tối đen, đôi mắt xinh đẹp, ta nở nụ cười khi

“Ánh mắt của người thật đẹp.” ngữ khí đơn thuần, thái độ thẳng thắn, nói ra nguyên bản những gì muốn nói

“Ánh mắt của người cũng thật đẹp!”

Ta cười nói. Đến gần mới phát hiện, nguyên lai hân đứng trong bụi hoa, ở trên một viên đá. Khó trách có thể cùng ta đối diện. Sáu tuổi cùng mười hai tuổi, chiều cao chênh lệch rất nhiều mà

“Ánh mắt của người giống của con mèo. Cậu ta nói ánh mắt mèo con là mắt ngọc lưu ly của Thủy thần trong Thần cung. Người còn có một đôi mắt lưu ly giống của Thủy thần.” Hân nhìn ta, nói.

Khẩu khí của tiểu oa oa (đứa bé) này làm ta phì cười không thôi, nhưng mà kiêu ca ngạo dung mạo của hân mới làm ta chán động

Ta là thái tử, từ nhỏ tới lớn, đã nghe qua không ít lời ca ngợi, nhưng đều ca ngợi kỳ tàiáng trời, trí tuệ tuyệt luân, tính tình lương thiện

Đây là lần đầu tiên có người khen ngợi dung mạo của ta. Mặc dù ta không phải nữ tử, không thêm để ý xấu đẹp, nhưng lời khen xuất phát từ hài đồng ngây thơ vẫn làm ta có cảm giác vui sướng mới mẻ.

Ta giữ chặt đôi tay nhỏ bé của hân, đánh giá toàn thân, đưa tay phải đi bụi đất trên áo, vuốt lên mái tóc. Ta đem hân kéo xuống tầng đá lớn, nhìn hân tóc tán loạn, thuận tay lấy tay sửa sang lại chỉnh tề. Nghĩ nghĩ, lấy ra trong lòng, một chiếc khăn làm từ vải mà Nam Hải quốc tiến cống, cột tóc cho hân

Nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn, còn có rất nhiều nước bần. Khăn tay đã làm dây cột tóc, đành phải dùng ống tay áo nhẹ nhàng giúp hân chà lau sạch sẽ, lộ ra xảo khuôn mặt tinh xảo.

Hân vẫn lẳng lặng địa nhìn ta như vậy. bộ dáng hảo ngaoan. Làm cho ta không khỏi dâng lên thương tiếc

“Thiếu chủ, thuốc đến đây.”

Thanh âm của Phong Cực ngắt quãng cái nhìn chăm chú của chúng ta, cũng đánh gãy ký ức ta vừa nhớ lại.

Vừa rồi không biết Phong Cực đi ra từ lúc nào, hân tới bên giường, hai tay bưng khay thuốc.

“Thuốc gì?” Vân Dạ hỏi.

“Vâng” Phong Cực nhìn ta liếc mắt một cái, “Thái y viện vừa rồi kê đơn thuốc dưỡng thai.”

Vân Dạ nhíu mày. Ta biết hân cực không thích uống thuốc. giờ phút này hân lại không chút do dự đích duỗi tay phải

“Mang đến đây.”

Phong Cực thật cẩn thận đưa lên chén thuốc.

Vân Dạ xem cũng không xem, chỉ ngửa đầu, uống sạch sẽ.

“Lui ra đi.”

“Vâng.”

Phong Cực cầm lại cái bát rỗng không lui xuống.

Từ đầu tới đuôi, hoàng đế ta đây tựa như vật trang trí.

Tại Vĩnh Dạ trong cung, chủ nhân vĩnh viễn chỉ có một, chính là Vân Dạ.

Đây là quyền lợi ta cho hân!

Ta xem hân giống như có chút mệt mỏi quay về giường, không hề nhìn ta.

Bởi vì vừa rồi uống quá nhanh, một giọt thuốc tràn ra khóe môi, chảy tới cằm.

Ta tuy rằng biết không sao, nhưng vẫn là không tự chủ được kéo ống tay áo, như thói quen, nhẹ nhàng lau cho hân

Hân cả người khinh chán (giật mình), nhanh chóng xoay đầu lại.

Ta đối với biểu tình khinh chán của hân, ta làm như không thấy, chỉ chăm chú lau miệng cho hân, đang muốn thu hồi lại, lại bị hân ôm

Nhìn ánh mắt mong moi của hân, bên trong lộ ra vẻ thống khổ. Ta muốn há mồm, nhưng bây giờ không biết nên nói gì, đành phải mặt để vẻ mặt không chút thay đổi nhìn hân.

Hân đem tay ta kéo đến bên mặt, áp tay vào, thì thào gọi, “Vân Kha, Vân Kha...”

Ta cảm giác trái tim mình chấn động một chút.

Vân Dạ a Vân Dạ, ta rút cuộc nên làm sao đây?

Ta tự hỏi trong lòng.

Muốn thu hồi người, mới vừa cử động, hấn lại giữ càng chặt hơn.

Hấn ngẩng đầu lên nhìn ta, mặc dù không nói lời nào, trên mặt lại lộ ra vẻ ủy khuất.

Biểu tình này làm cho ta lập tức nhớ tới hấn lúc nhỏ, bị ủy khuất, lại quật cường không nói nên lời. Khi đó trên mặt chính là thần sắc bình thường như vậy.

Cuối cùng vẫn là ta mềm lòng. Lửa giận ban đầu sớm đã chẳng biết đi đâu.

Ta cầm tay hấn, hỏi: “Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

Hấn lắc đầu.

“Thật không?” Ta có chút lo lắng hỏi, “Buổi chiều dùng lực mạnh như vậy, phá nát bàn trong ngự thư phòng, thật không có bị thương chứ?”

Ta mở ra hai tay của hấn nhìn kỹ. Ngón tay trắng nõn thon dài, trong lòng bàn tay đã có một vết đỏ.

“Không có.” Hấn rầu rĩ đáp.

“Vậy sao lại té xỉu?” Ta lạnh giọng nói. Không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc chạng vạng hấn xông vào ngự thư phòng của ta

Lúc ấy ta đang cùng vài cái đại thần nghị sự, hấn lập tức xông vào, thấy trên bàn ta đầy tranh tuyển tú nữ. Cái gì nói cũng chưa nói, chỉ có ánh mắt oán hận chăm chú nhìn ta, hai mắt giống như bốc hỏa. Tiếp theo, hấn một chưởng đánh xuống. Ta còn không kịp phản ứng, bàn cũng đã vỡ thành hai đoạn, đồ vật này nọ cũng rơi xuống đất

Ta giận dữ, lập tức đứng lên, quát lớn: “Lớn mật! Người dám...” Nói còn chưa nói xong, chỉ thấy khuôn mặt tiều tụy của hấn đã không chịu nổi, đột nhiên trắng như tờ giấy, sờ bụng, thân mình lão đảo.

Ta lập tức chạy đến một phen lưng áo của hấn. Nhưng là thân thể hấn vẫn đổ xuống... Ta không thể không để hấn trên mặt đất, lúc này mới phát hiện hấn đã hôn mê không động tĩnh gì ở trong ***g ngực của ta

Một khắc kia, trong lòng ta thật sự là khủng bố cực kỳ.

Ta chưa từng có gặp qua hấn như vậy. Tự khi hấn trở về từ Vạn Hoa Cốc, ta cảm giác hấn trở nên rất mạnh. Dù là võ công, tâm kế, khí phách, đều đã không còn giống hài đồng năm đó. Chính là hấn cùng ta ở tại Vĩnh Dạ cung trong vòng hai năm nay, cũng chưa bao giờ thấy hấn sinh bệnh

Ta luống cuống kích động kêu to, “Thái y! Thái y! Mau truyền thái y!”

Ôm hấn đi qua đám đại thần sợ ngây người, vội vàng đi vào Tử Tâm điện. Đưa hấn tới giường, nắm tay hấn, toàn thân còn đang run rẩy không thôi.

3. Chương 3

Dần dần tỉnh táo lại, nhìn khuôn mặt tái nhợt tiều tụy của hấn, ta nghĩ đến hai tháng này, ta chẳng quan tâm tới hấn, lại còn tuyển phi lập hậu, ngẫm lại, điều này đương nhiên khiến hấn khó chịu

Chính là vì ta?

Vừa nghĩ tới hấn cư nhiên dám một mình đem ta giam lỏng tại Chiêu Dương phủ trong biệt viện một tháng, lại thừa dịp để Thương Nghi đi, dùng thủ đoạn bắt buộc ta muốn hấn, làm sao mà ta không tức giận.

Chuyện Thương Nghi thì thôi. Hấn không biết ta đã cùng Thương Nghi nói rõ ràng hết thảy, ta sớm quyết định thành toàn hấn cùng Đồ Càng tướng quân. Cho nên từ nay về sau chúng ta chỉ là bằng hữu chi nghĩa,

chứ không phải tình. Ta vốn tính toán, tìm một thời cơ thích hợp để Thương Nghi đi. Hiện tại lúc này, sợ rằng Thương Nghi đã sớm lên vào Tây Mộc quốc, gặp Đồ Càng rồi!

Ta nghĩ việc giam lỏng ta, việc Thương Nghi có thể cho qua, tại sao ta vẫn tức giận?

Tâm tư rối bời, ta buông tay hắn, đứng dậy.

Vừa đứng lúc đó, Phong Cực xông vào, thấy chủ tử nằm trên giường, vội vàng chạy tới, nắm cổ tay bắt mạch cho hắn.

Ta ở một bên nhìn, hừ một tiếng.

Trên mặt Phong Cực biểu tình rối loạn, coi như cuối cùng cũng phát hiện ta ở đây, vội vàng quỳ xuống dập đầu.

“Phong Cực tham kiến Hoàng Thượng. Phong Cực mạo muội xông vào, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội.”

Ta đã khôi phục vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói: “Đứng lên đi. Người cũng chỉ một lòng làm việc, tình thế cấp bách mà thôi.”

Phong Cực không đứng lên, vẫn quỳ. “Hoàng Thượng, Phong Cực mạo muội. Thỉnh Hoàng Thượng cho phép Phong Cực mang Thiếu chủ quay về Vĩnh Dạ cung.”

Ta âm thầm nhíu mày. Phong Cực đúng là mạo muội đến cực điểm, lá gan có thể lớn thế sao. Nhưng thật tình mà nói, hắn đối Vân Dạ phi thường hiểu biết.

Ta biết hắn không muốn khi Vân Dạ tỉnh lại, phát hiện nằm ở Tử Tâm điện của ta

Ta rùng mình nghĩ, hai tháng, ta chẳng hề quan tâm việc đi tới Vĩnh Dạ cung, theo tính tình cao ngạo của Vân Dạ, lại đi tới Tử Tâm điện. Huống chi nơi này từng lưu lại vô số dấu vết ta cùng với Thương Nghi ân ái triền miên, Vân Dạ ngày thường ngay cả ngoại điện cũng không bước vào.

Vĩnh Dạ cung nguyên lai là tấm cung của ta khi ta còn làm thái tử, Tử Tâm điện cách đó cũng không xa. Lúc ấy nhất thời tình thế cấp bách, ta đã quên ôm hắn trở về.

“Chiêu Dương hầu hiện tại hôn mê chưa tỉnh, chờ thái y đến đây rồi nói sau.” Ta bước đi thông thả, ngồi trên ghế đối diện bên giường

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Phong Cực cũng từ Vạn Hoa Cốc đi ra, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, cũng lược thông y đạo. Vừa rồi bắt mạch cho Thiếu chủ, Thiếu chủ chính là nhất thời khí huyết công tâm nên té xỉu, hiện tại đã không có vấn đề gì. Chỉ sợ, lát nữa sẽ tỉnh lại, e rằng...”

Ta biết hắn muốn nói cái gì

Nếu Vân Dạ tỉnh lại nhìn thấy mình nằm ở Tử Tâm điện, theo tính cách của hắn, rồi còn chuyện ở ngự thư phòng, ta biết hắn sẽ phản ứng thế nào.

Nhớ tới chuyện vừa rồi ở ngự thư phòng, ta tức giận đứng dậy, vung tay lên, vài thái giám đi tới.

“Đưa Chiêu Dương hầu quay về Vĩnh Dạ cung.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.” Phong Cực đứng dậy, cũng không nhìn đám cung nhân, ôm lấy Vân Dạ ra khỏi Tử Tâm điện, hướng về Vĩnh Dạ cung.

Một lúc sau, thái y đến. Ta nhớ tới vẻ mặt của Phong Cực khi bắt mạch cho Vân Dạ, liền phân phó thái y đi Vĩnh Dạ cung chẩn bệnh cho Chiêu Dương hầu, rồi trở về báo cáo cho ta.

Thái y vâng lệnh đi tới Vĩnh Dạ Cung.

Mấy vị đại thần ban nãy vẫn còn trong ngự thư phòng, ta cũng chẳng còn tâm tình mà nghị sự, liền bảo họ trở về.

Ta đại khái biết Vân Dạ vì cái gì mà náo loạn tại ngự thư phòng, có lẽ là vì gần đây ta muốn tuyển phi lập hậu. Một cái Thương Nghi hắn còn không thể dung, huống chi là cái nữ nhân oanh oanh yến yến. Ta cũng muốn cùng hắn ở một chỗ, rồi lại không có khả năng.

Đang ở Tử Tâm điện bước đi thong thả đến, bước đi thong thả đi, tâm tư mông lung, thái giám tiến vào báo thái y xin cầu kiến.

Khi thái y tới, ai ngờ vừa thấy ta liền ấp úng trả lời, ta nghe xong chấn động một hồi.

Ta ngây người tại chỗ một lúc lâu, rồi hỏi lại thái y thêm một lần, xác nhận ta không nghe lầm.

Trong lòng một mảnh hỗn loạn.

Để thái y lui ra sau, sai người truyền Phong Cực đến. Hắn vừa mới xuất hiện ở Tử Tâm điện, ta không nhận được hướng Phong Cực quát tháo một hồi.

Suy nghĩ trở lại trước mắt, ta nhìn chăm chú Vân Dạ, chờ hắn trả lời.

“Giận dữ công tâm thôi.” Hắn nói nhẹ nhàng bằng giọng.

“Giận dữ công tâm? Người không nghĩ tới thân thể người hiện tại sao, lại còn dám tới phá nát bàn trong ngự thư phòng, vận khí tổn hại thân thể. Người nếu sớm đã biết mình mang thai, sao không suy nghĩ hử? Không vì mình, cũng phải vì đứa nhỏ.” Ta nhìn không được giáo huấn hắn.

Hắn lại đột nhiên đem hai tay rút khỏi tay ta. Âm thanh lạnh lùng nói

“Hoàng Thượng không phải muốn lập phi sao? Quan tâm thân thể ta làm cái gì?”

Ta thấy thần sắc của hắn, lại xưng hô ta là Hoàng Thượng, biết hắn nói tới chuyện ta ở ngự thư phòng xem tú đồ tuyển phi.

“Dạ Nhi, người luôn miệng nói là vì ta. Ta chỉ muốn hỏi, việc này có phải hay không người từ sớm đã tính toán?” Ta hỏi hắn.

Hắn lặng yên trong chốc lát, cuối cùng trả lời, “Đúng thì thế nào? Ta biết người không muốn lấy nữ nhân, tuyển phi lập hậu chỉ là vì hậu tự mà thôi. Hiện tại ta đã có hài tử của người, người còn muốn tuyển phi nữa không?”

“Người đã nói sẽ vĩnh viễn cùng ta ở một chỗ. Từ lúc người đem Chiêu Hoa điện đổi tên thành Vĩnh Dạ cung, ta không nghĩ tới một ngày nào đó sẽ đem người cho người khác.”

“Năm đó người bị trọng thương, ta vì người, tới Vạn Hoa Cốc cùng cậu ta học hơn mười năm. Võ công, y thuật, binh pháp, thiên văn, địa lý, phạm là việc nào ta nghĩ sau này có thể giúp người, ta đều học”

“Mười năm, cả ngày lẫn đêm, ý niệm trong đầu ta đều là người, luôn hận không thể sớm một ngày trở lại bên cạnh người. Còn người thì sao? Khi ta trở về bên người, bên cạnh người đã có Thương Nghi. Ta biết hắn cùng Đồ Càng có tư tình, người rõ ràng không thương hắn, lại bởi vì Đồ Càng ở Tây Mộc phạm vào tội nặng, cả nhà tịch thu tài sản, giết không tha. Cho nên ta thay người hạ quyết tâm, đưa hắn đi Tây Mộc gặp Đồ Càng, còn phái người trợ giúp hắn đem Đồ Càng cướp ngục, giải quyết hộ người. Ta biết sau khi Thương Nghi đi rồi, người sẽ tuyển phi lập hậu, lấy con nối dòng. Cho nên ta đi Bách Trạch nội hải, tới Thủy thần điện, xin đại thần quan cho dẫn tử đàn. Ta tình nguyện lấy thân nam tử, vì người nghịch thiên thụ thai, ta cũng không muốn người khó xử, lại càng không muốn chia sẻ người với bất kì ai.” Hắn yên lặng nhìn ta.

Ta không nói gì.

Nguyên lai người đã sớm nghĩ như vậy.

Ta không hề nghĩ lấy cái gì phi tử, lập cái gì hoàng hậu. Không phải vì ta không thích nữ nhân, chỉ là bởi vì tâm ta vốn như thế

Người trong hoàng thất, tình cảm luôn luôn trung trinh, giữ mình trong sạch. Phụ hoàng đối với mẫu hậu là tình cảm phi thường chân thành.

Khi ta hai tuổi, mẫu hậu vì khó sinh Vân Ly mà mất, phụ hoàng thống khổ, thề rằng chung thân không bước vào hậu cung. Đặt tên cho Vân Ly, tên tự là Ly, tức là chia lìa. Vân ly sinh ra còn chưa đủ tuổi, phụ hoàng đem hắn đưa đến thần điện, để đại thần quan lúc đó nuôi nấng, để sau này chung thân hầu hạ Thủy thần. Phụ hoàng đối với con của Người còn như thế, huống chi là hậu cung này

Phụ hoàng quả nhiên giữ tín, sinh thời chưa từng tái đi tới hậu cung một lần. Chẳng lẽ ta chưa từng đi qua?

Hậu cung này đầy rẫy nữ nhân phong nhã hào hoa, lại bị biếm tới lãnh cung, cuộc sống nhạt nhẽo. Cô độc hủ đi tuổi thanh xuân các nàng, tịch mịch cắn xé thể xác và tinh thần các nàng. Nhìn những nữ nhân này khát cầu, ánh mắt thống khổ vẫn làm cho ta không thôi run rẩy

Cho nên ta từng nguyện, tương lai nếu muốn kết hôn thê, nhất định lấy người thương, lấy người không phụ ta.

Ta hiện tại, người có tình cảm chân thành không tìm được, triều thần thúc giục không thể không tuyển phi lập hậu, cầu con nối dòng. Áp lực trong lòng không cần nói cũng biết

Chuyện của ta và Thương Nghi, ta không nghĩ hần cũng biết. Ta cùng với Thương Nghi bên nhau tám năm, tình nghĩa thâm sâu. Ta biết rõ Đồ Càng đã bị Tây Mộc quốc ra lệnh cả nhà tịch thu tài sản, giết kẻ phạm tội, cũng không dám đem tin tức này nói cho hần, chính là vì ta sợ hần biết được sẽ ngầm giúp Đồ Càng. Cho nên ta chậm chạp chậm chạp để Thương Nghi đi

Kết quả hần không chỉ có thay ta giải quyết chuyện này, còn phải người cứu Đồ Càng. Khó trách ta thảng trước nhận được mật báo, nói Đồ Càng đang lẫn trốn, vua Tây Mộc quốc giận dữ.

Ta thảm thán.

Vân Dạ a Vân Dạ! Người làm nhiều chuyện như thế, đều là vì ta. Người lại hy vọng ta báo người như thế nào?

“Dạ Nhi, Dạ Nhi, ta...” Ta có chút mờ mịt nhìn hần.

4. Chương 4

Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy Vân Dạ, mười chín năm đã qua.

Nhưng nếu gọi là chân chính quen biết, thì là từ lần thứ hai gặp mặt, đến nay cũng đã mười ba năm.

Vân Dạ, ta nhớ rõ lần đầu tiên thấy người, dường như là chuyện trước kia đã xa, rất xa...

Lúc ấy nghĩa huynh và chị dâu ôm một đứa bé mới sinh không lâu là người tiến cung bái kiến phụ hoàng. Phụ hoàng nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của người, Người rất vui. Ta tò mò, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy người hai tròng mắt đen bóng chuyển động, kim lòng không được muốn trêu đùa với người.

Nghĩa huynh thỉnh phụ hoàng đặt tên, phụ hoàng thấy ta ở bên liền cao hứng, nói, “Không bằng để Kha nhi đặt tên đi.”

“Để cho ta đặt tên sao?” Thật sự là tân kỳ.

“Đứa nhỏ là con của huynh trưởng người, đương nhiên là cháu của người. Người là thái tử, sau này là hoàng đế. Tương lai hoàng đế cũng sẽ có tiểu oa nhi (đứa bé, đây là cách gọi yêu trẻ con), cũng có thể đặt tên a.” Phụ hoàng cười tủm tỉm nói.

“Đúng vậy nha. Thỉnh thái tử điện hạ đặt tên cho hần đi.” Chị dâu cũng cười cười

“Bất quá hoàng nhi người cần phải đặt tên hay a, đứa nhỏ này sau này là Chiêu Dương hầu mà.” Phụ hoàng sợ học vấn của ta còn ít, không yên tâm, còn cố ý nhắc nhở

“Ta muốn đặt cho hần cái tên ta thích.” Ta bắt lấy đôi tay nhỏ béo đơ

Hừ! Phụ hoàng cứ nhiên xem thường ta. Ta đường đường là hoàng thái tử của Minh Nguyệt Vương triều, năm tuổi học kinh tứ thư, chương luật cung pháp, thơ từ thi họa bên nào cũng đều đã học, Quang thái phó

còn có bảy tuổi mới học mà. Cho nên tương lai ta nhất định là bụng đầy kinh luân, học phú ngũ xa, hùng tài đại lược... là một thể hệ minh quân.

Ân... Tuy rằng hiện tại ta mới sáu tuổi, tự (chữ) còn chưa nhận thức được toàn bộ...

“Đặt tên nào thì hảo?” Nhất định phải hảo hảo suy nghĩ một chút.

Xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn béo đơ, thật sự là đáng yêu a!

Không biết Vân Ly đệ đệ trước đây có phải hay không cũng đáng yêu như thế?

Nhớ rõ lúc ấy, ta nhìn người, tròn mắt người tối như mực, quay tròn chuyển động, cảm giác tựa như đang ngắm bầu trời đêm tối. Vốn định đặt cho người tên cùng giống như thế, rồi lại cảm thấy hơi khuôn sáo...

Nghĩ lại đang lúc thoáng nhìn chị dâu ở một bên bên cười phong hoa tuyết, nhớ tới trong tên của chị dâu cũng có chữ Dạ...

Thế là ta đặt tên Vân Dạ, trở thành tên người

...

“Người là ai?” ngữ khí lạnh lùng, thanh âm non nớt vang lên

Quay đầu lại, khắp núi cả, trong vườn hoa sơn trà màu trắng, bóng dáng người nho nhỏ ở đằng xa

Ta mỉm cười nhìn người

“Ta là Vân Kha.”

Thời gian thấm thoát, khi chúng ta gặp lại, cũng là lúc hoa sơn trà trong vườn nở rộ

Sau khi người sinh ra không lâu, tại biên cảnh quốc gia phía Đông của ta là Nam Hải quốc, Viêm quốc xúi giục cùng nhau liên thủ, bắt đầu không ngừng mở rộng qui mô xâm chiếm quốc gia ta. Nam Hải quốc này tuy nhỏ, cuộc sống nghèo khó, nhưng nhân dân lại dị thường dũng mãnh. Lại thêm vị trí địa lý ưu việt, dễ thủ khó công, có Viêm quốc làm chỗ dựa, cho nên không có sợ hãi xâm phạm vào biên cảnh Minh Nguyệt vương triều

Quốc gia của ta, phía Đông Nam là vùng duyên hải luôn luôn có hải khẩu dị quốc (cướp biển của nước khác), lưu phi quấy rầy. Thật đúng là họa vô đơn chí. Cứ thế, phụ hoàng không thể không đem đệ nhất võ tướng, phụ thân của người, nghĩa huynh của ta, Chiêu Dương hầu Vân Hạo điều đi phòng thủ.

Lại nói tiếp, chị dâu là đệ nhất cáo mệnh phu nhân, cũng đi theo tướng quân, muốn mang người theo.

Nghe nói năm đó tuổi người còn nhỏ, thân thể gầy yếu, không thể đi theo. Chị dâu lại quyết tâm đem người vừa tròn một tuổi, phó thác cho đệ đệ duy nhất, cậu người - cộc chủ Vạn Hoa Cốc – Thẩm Băng Phong tạm thời nuôi nấng.

Nghĩa huynh cùng chị dâu ở nam cảnh biên quan phòng thủ nhiều năm, vẫn giao tranh cùng đám giặc cỏ Nam Hải, Viêm Quốc, cố gắng giữ gìn bình an nơi biên giới. Cuối năm thứ tư, Phụ hoàng đã dự trừ nhiều năm, Người quyết định phải thanh trừ hậu họa, cũng thân chinh dẫn quân mang theo lương thảo tới chỗ Chiêu Dương hầu. Cuối hè năm đó, Phụ hoàng phát binh, bất ngờ đánh Nam Hải.

Sau đại chiến năm đó, quân Nam Hải hoàn toàn bị tiêu diệt, Viêm quốc vì thế mà suy tàn theo

Đến đây, cuộc chiến kéo dài gần 5 năm cũng tới hồi kết.

Nghĩa huynh cùng chị dâu vu trở về thủ đô.

Nghĩa huynh trở về triều đình làm nhiều việc vặt, chị dâu lại muốn sửa sang phủ đệ một lần nữa sau nhiều năm rời đi, cho nên thẳng đến một tháng sau, mới có thời gian đi Vạn Hoa Cốc đón đứa con nhiều năm không gặp trở về

Ngày đó, ta cố ý đến thăm người, đứa bé mang cái tên ta đặt.

Vừa mới vào phủ cùng nghĩa huynh và chị dâu hàn huyên, nghĩa huynh bảo hạ nhân (người hầu) mang người tới gặp ta, lại chậm chạp không thấy người đến. Vừa hỏi mới biết, không tìm thấy tung tích của người, bọn hạ nhân cuống cuống chạy đi tìm người.

Nghĩa huynh cùng chị dâu tất nhiên là lại lo lắng. Ta liền bảo bọn họ đi tìm, không cần để ý ta.

Một mình ở đại sảnh cũng có chút nhàm chán, ta liền lững thững bước đi thông thả ra tòa viện, rồi chân lại đưa tới hậu viện.

Nơi này là một vườn trà bên sườn núi núi nhỏ. Đại khái bởi vì nghĩa huynh cùng chị dâu nhiều năm xuất chinh, phủ đệ cũng không quản lí, nơi này là địa phương hẻo lánh, tất nhiên cũng không cần thiết sửa sang lại. Khắp núi này, toàn bộ là màu trắng của hoa sơn. Liếc mắt nhìn lại, ta như phiêu trong như một biển mây vô biên, trắng lệt khôi mỹ.

Ta si ngốc ngắm cảnh, chợt nghe thanh âm của người ở phía sau.

Ta nhớ rõ khi đó, ta sửa sang lại quần áo cho người, dắt tay nhỏ bé của người.

“Cha, nương người đang ở tiền viên tìm người. Muốn làm cho bọn họ đi tìm, không biết người chạy đi đâu, họ đang lo lắng đấy. Nhìn người như vậy, nhất định là muốn đi chơi. Người không sợ phụ thân sẽ phạt người sao?”

Người nhú mày, biểu tình phi thường đáng yêu.

“Phụ thân nếu phạt ta, ta trở về Vạn Hoa Cốc tìm cậu đi. Dù sao ở nơi này cũng không ai chơi với ta, hảo buồn.”

“Người đi rồi, nương người sẽ nhớ người.”

“Nương sẽ không đâu. Ta từ trước đến nay ở cùng một chỗ với cậu, cũng không thấy nàng đến xem quá ta vài lần. Ta ở Vạn Hoa Cốc muốn làm cái gì thì làm cái đó, so với ở nơi này thích hơn. Ta muốn về đó ai cũng lưu không được, nương ta cho dù không muốn cũng không có biện pháp, dù sao ta cũng không nghĩ là nàng không muốn.”

Ngữ khí của người ngay thẳng khở đại, cũng không có ý oán giận, chỉ đơn giản nói ra cảm thụ của mình mà thôi.

Nhưng ngược lại làm cho ta có chút không yên lòng.

Người, tuổi nhỏ bên cha mẹ mà có cảm giác xa lạ, không biết có phải trời sinh tính cách như thế, hay là tại hoàn cảnh.

Nghe nói Thẩm Băng Phong là một người cao ngạo. Từng là minh chủ võ lâm của cả Vân, Tây, Mộc quốc, không chỉ có võ công cao cường, thâm sâu khó lường, lại y thuật trác tuyệt, thiên hạ đệ nhất. Nhưng tính tình cao ngạo, kiết ngạo không đàn. Mặc dù từng một lần danh khuyê thiên hạ, lại đột ngột tuyên bố rời khỏi giang hồ, từng phát thệ, vĩnh viễn không trở lại giang hồ. Ở Vân quốc, trong một cốc nhỏ đặt tên Vạn Hoa Cốc, tự phong Cốc chủ, từ nay về sau không còn liên quan tới giang hồ thế sự.

Người được người như vậy nuôi nấng nhiều năm...

Kỳ thật lúc ấy tuổi ta còn nhỏ, mặc dù không rõ có gì lo lắng, nhưng ta dường như vẫn cảm giác có cái gì đó không ổn.

Trở lại đại đường, nghĩa huynh cùng chị dâu thấy chúng ta dắt tay tiến vào, ngạc nhiên không thôi.

Sau đó ta mới biết, người không thích người khác thân cận với mình, có lẽ trời sinh tính cách như thế, bất luận là cha mẹ dưỡng dục người nhiều năm hay cả người cậu thân cận người cũng không ngoại lệ.

Lúc đầu ta thường xuyên tới tìm người, rồi ngay cả anh trai và chị dâu đều cảm thấy phiền toái, để ta mang người vào cung, cùng ở Chiêu Hoa điện.

Từ đó về sau người bên ta, như hình với bóng, ra tắc cùng xa, nhập tắc cùng thực. (đi thì cùng đi mà ở thì cùng ở)

Đầu mùa đông, người trở về Vạn Hoa Cốc, ở đây bốn mùa đều như mùa xuân ấm áp, không hề có cái giá lạnh như ở kinh đô. Ta cũng đi cùng người, từ đó về sau người công khai “Tiến dần từng bước”. Một bên giường của ta có thêm một người nằm

Người thích hai tròng mắt ta đến cực điểm, cứ ngắm mãi không thôi.

Ta cũng từng nhìn gương.

Ta chỉ cảm thấy mặc dù hai tròng mắt hữu thần, nhưng ánh sáng màu so với người thường nhạt nhẽo.

Tinh tế xem lại, cũng thấy kỳ quái. Nhớ rõ khi còn bé hai tròng mắt không có chỗ nào quái, chỉ là màu râm nắng bình thường. Nhưng tuổi dần dần lớn hơn, con người càng nhạt màu hơn. Lúc nào như ánh nắng lưu động, chiếu ra tia sáng kỳ dị, như ngọc lưu ly. Nói là như thế, người yêu như điên.

Người theo ta cùng chỗ hai năm, ta cũng chiều người, yêu người.

Đem Chiêu Hoa điện đổi tên thành Vĩnh Dạ cung. Ý là từ nay về sau tất cả nơi này chỉ vì Vân Dạ, của Vân Dạ

Người cũng không nói, nếu người không ở, ta ở nơi này lại có ý nghĩa gì? Không bằng quay về Vạn Hoa Cốc tự do tự tại

Ta cười hỏi, người muốn giải thích thế nào?

Người nhướng mày, Vĩnh Dạ có ý nghĩa là Vân Kha vĩnh viễn cùng Dạ Nhi ở một chỗ.

Ta gật đầu.

Hai tròng mắt ngọc của người đầy ánh sáng, người ôm cổ ta, không chịu buông...

5. Chương 5

Mười bốn tuổi, trưởng thành

Phụ hoàng kiêu ngạo vui mừng ra mặt, cho cả nước đại hoàn thành nhân lễ.

Là ngày, bố buộc kim quan, kết lưu tẩn, phi vân phục, hệ cấm mang. (là ngày trưởng thành, đội kim quan, buộc tóc, có những quyền lợi của người trưởng thành. Ai đọc tam thê tứ thiếp thì thấy ngày trưởng thành, nam nhân buộc tóc. Ngày này người ta làm rất long trọng)

Ta hứng trí bưng bưng, thần thái vui vẻ. Người không hiểu việc đời, không rõ đã lớn là ý gì. Không biết tên nô tài nào lẩm miệng, nói cho người. Sau khi lớn, phải lo việc hôn sự. Người mơ hồ biết được, kết hôn tựa như cha mẹ luôn ở bên nhau. Sau đó, người không khỏi giận dữ. Người chạy vọt vào nội điện, gặp ta chuẩn bị đi ra, người ôm cánh tay tay. Hỏi, sau này ta cũng phải kết hôn? Ta khó hiểu, mỗi người chẳng phải như thế sao? Ta thần nhiên đáp, tất nhiên là như thế. Người lại hỏi, kết hôn có phải hay không cùng ăn, cùng ở, luôn cùng một chỗ với nhau. Ta đáp theo lý nên như thế. Người gật đầu, nói muốn ta sau này chỉ lập gia đình với người. Ta mỉm cười nói, người là nam tử, không thể.

Người nghi hoặc, vì sao? Ta nhất thời nói không rõ, vừa đúng lúc đó, ngoài điện thái giám thúc giục. Ta liền thuận miệng đáp, nam nhân cùng nhau không thể sinh con. Đạo lý này ta biết là người không thể chấp nhận. Quả nhiên, người nghe thấy đứng lặng người. Mượn điều này, ta bước nhanh ra. Không để ý tới người phía sau gọi giật giữ

Ai ngờ người định không bằng trời định, họa tới. Tàn quân Nam Hải, thích khách Viêm quốc, hai năm bày ra, tỉ mỉ bố trí, dốc toàn bộ lực lượng. Trận hỗn chiến xảy ra. Ta trọng thương bảy ngày, dần dần thức tỉnh. Mới biết phụ hoàng gặp chuyện, trước ta ba ngày, đã qui tiên... Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tử dục dương mà thân không đợi. Bi thương! Bi thương! Bi thương! ... Ta không rảnh thương tâm, ta trọng thương chưa lành, còn nhiều việc chờ ta.

Sau đó, ta ra lệnh tróc nã loạn đảng, trấn an dân chúng, chinh đồn quốc sự, còn điều binh khiển tướng ứng phó đại quân của Viêm quốc đánh bất ngờ. Quá nhiều chuyện quan trọng làm cho ta đầu óc choáng váng, thể xác và tinh thần mỗi mệ, thương thể càng nặng, không rảnh quan tâm tới hấn

Rồi sau đó, ta chuyển từ Vĩnh Dạ cung tới Tử Tâm điện. Quốc tang của Phụ hoàng cũng kéo dài nửa năm, mới vừa rồi làm thỏa đáng. Sau đó nhớ tới việc tìm người, mới biết người sớm chào từ biệt, đi Vạn Hoa Cốc. Ta thường xuyên nửa đêm chợt tỉnh, tại long sàng, mới phát giác ra bên cạnh là khoảng không lạnh lẽo. Từ nay về sau ta không còn cảm giác ấm áp của người. Dần dần, thành thói quen, chỉ có ta cô độc tại Tử Tâm điện.

Hai năm sau, Nam Hải dư nghiệt, họa Viêm quốc, cuối cùng bình định. Nhưng quốc gia của ta cũng phải trả giá thật lớn: mất đi đệ nhất võ tướng Vân quốc, Chiêu Dương hầu, Văn Hạo. Chiêu Dương hầu trên sa trường chinh chiến nhiều năm, sớm bệnh cũ quán thân

Phụ hoàng gặp chuyện bỏ mình, ta bị thống. Thân thể không hảo, trắng đêm truy tra, lại xuất binh ngàn dặm, truy kích dư nghiệt, thảo phạt viêm cảnh. Hai năm chinh chiến, thân mình bằng sắt, rồi cũng như đèn dầu cháy hết... Sau khi chiến sự bình định, đại ca dễ dàng chiến thắng trở về, trên đường lại bệnh, cũng không còn có thể chống đỡ. Ta trọng thương hôn mê, Phụ hoàng mất đi vĩnh viễn là mối hận không thể xóa nhòa, trong lòng bị thương, cả đời không thể bù lại.

Lúc này, ngay cả nghĩa huynh ta sùng bái từ nhỏ, cũng không nhìn thấy mặt lần cuối. Sau đó chị dâu là cáo mệnh phu nhân nghe tin tức truyền đến, trong lòng đau đớn đến chết lặng. Viêm quốc cầu hòa, cắt đất đưa kim, trình lên rất nhiều cống vật. Bảo ngọc, trân châu, cả Thương Nghi.

Thương Nghi, người cũng như tên, tư chất xinh đẹp tuyệt trần, thân thể nhỏ bé và yếu ớt, động lòng người. Tính tình lại ôn hòa như ngọc, thiện người am hiểu ý. Nhưng mẹ là hạ nhân xuất thân từ nô lệ, bị khinh thường, bị mọi người dẫm nát dưới chân. Thương Nghi bị coi là một hạ nhân tiện, ngay cả tư cách mang họ cũng không có. Chính là khi tuyển người, hoàng thất giống như mới bình tĩnh đại ngộ, cung nhân tìm ra hấn. Cứ như vậy, hấn như một món hàng bị đóng gói, ngàn dặm xa xôi đưa tới Tử Tâm điện.

Mới gặp mặt, hấn cũng nhận mệnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh, vẻ mặt thản nhiên. Hấn hận Viêm quốc sâu vô cùng, ép hấn vào cung làm nô, lấy cớ vì đất nước. Trong mắt của hấn hiện vẻ bị thương đã động lòng ta.

Ban đêm, ta lệnh hấn quỳ ở ngoài Tử Tâm điện, tới bình minh. Trời sáng, ta cho truyền hấn tới, mặt hấn hiện lên ngạc nhiên, sau đó ánh mắt dần dần định, hấn cúi đầu

Từ lúc đó về sau tám năm, hấn bên ta, sớm chiều hầu hạ, bên người làm bạn. Ban đêm, hấn giúp ta giải ưu sầu, nói hết tâm sự người. Ban đêm, hấn là bạn cùng giường, nằm bên cạnh giúp ấm giường. Chúng ta hai người còn trẻ khí thịnh, như thế nào không có việc điên long đảo phượng.

Trong điện Tử Tâm, trên long tháp thượng (giường nhỏ), từng lưu lại vô số lần chúng ta ân ái. Quan hệ của chúng ta giống như chủ tớ, giống như người yêu, cũng giống như bằng hữu. Hấn là người đầu tiên xấp xỉ tuổi ta, bên ta, chúng ta tính tình hợp nhau. Tình cảm của ta với Thương Nghi ngày càng thâm sâu, nghĩ rằng đây là loại tình cảm chân thành

Trong triều đình, chúng thần dâng phi, ép ta lập hậu., trực xuất Thương Nghi, ta làm như không thấy, chỉ chuyên chú việc phụ hoàng qua đời, lấy đó làm cớ. Tuy nhiên, nhân một lần vô tình nhìn thấy Thương Nghi cùng Đồ Càng tướng quân của Tây Mộc gặp trong phố xá sầm uất. Từ đó, tình cảm nảy sinh.

Sau, ta cũng từng tự hỏi, nếu không phải ngày ấy ta hứng khởi, đột nhiên muốn ăn táo cao mứt hoa quả thiên hạ đệ nhất. Thương Nghi cũng sẽ không vì niềm vui của ta, trộm ra cung đi mua. Nếu hấn không đi, sẽ không gặp Đồ Càng. Nếu không đến đó sẽ không yêu thương. Nếu sẽ không yêu thương, không gặp hấn sẽ vẫn lưu ở bên cạnh ta. Như thế, như vậy, cho đến nay, không biết sẽ là cục diện gì?

Thầm than,

Khó lí giải.

Từ đó về sau, Thương Nghi thường xuyên ăm ắp u sầu, cùng ta thân thiết, cũng giống như miễn cưỡng. Ta trời sanh tính miễn cưỡng, tâm sự của hấn ta lại như thế nào không biết. Nhận được mật báo, ta tức giận

không thôi. Đợi sau khi bình tĩnh, niệm tình nhiều năm, ta cuối cùng mềm lòng. Ta ra về không biết, muốn hấn hồi tâm chuyển ý. Chúng ta chung qui đã từng có da thịt chi thân (thân thiết về thể xác). Nhưng tâm hấn chưa ở thân ta, ép buộc còn có ý nghĩa gì

Ta đối với hấn càng sủng ái, hấn giống như thống khổ càng sâu. Cục diện khó xử, ta không hiểu phải làm sao cho thỏa đáng. Chính vào lúc này, người trở lại bên cạnh ta.

6. Chương 6

Ta mở mắt không nói gì, cảm giác tâm trí mình đã muốn rối loạn... Nói xong những lời này, Vân Dạ tựa hồ mệt mỏi, nói, “Vân Kha, ta hơi mệt, ta muốn nghỉ ngơi.”

Ta thấy hấn mi sắc mỗi mệt, trên mặt tái nhợt chưa tiêu, vội dịu hấn nằm xuống.

Hấn nằm nghiêng đưa lưng phía ta, làm như không nghĩ đến ý ta. Ta có chút do dự, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Cuối cùng ta hít một hơi, “Người hảo hảo nghỉ ngơi, ta... Quay về Tử Tâm điện, ngày mai trở lại thăm người.”

Hấn hơi hơi động, cuối cùng không nói gì.

Ta trở lại Tử Tâm điện, tâm tư trầm nặng.

Không biết qua bao lâu, tiểu thái giám vào báo, “Hoàng Thượng, Phúc công công đã trở lại.”

Ta lấy lại tinh thần. “Truyền!”

Phúc Khí bước nhanh tiến vào, hướng ta quỳ xuống thỉnh an.

“Đứng lên đi.”

Phúc Khí đứng dậy, nhìn nhìn sắc mặt của ta, “Hoàng Thượng, việc ngài phân phó nô tài lo liệu, nô tài đã hoàn thành.”

“Đã biết.” Ta không yên lòng, “Để đồ vật lại, ngày mai quay lại.”

“Vâng.” Phúc Khí từ trong lòng ngực lấy ra một quyển ám chiết.

Ta nhận lấy, lúc này thật sự không có tâm tình xem, tùy tay lật vài trang. Lại thoáng nhìn bản sao phương thuốc thái y cấp cho Vân Dạ, phía trên là dược liệu cực phẩm. Ta cầm lại đưa cho Phúc Khí.

“Người xem đơn thuốc này, đi thái y viện chiếu theo đơn thuốc chuẩn bị dược liệu thượng đẳng tốt nhất”

Phúc Khí âm thầm kỳ quái. Mấy ngày trước đây Hoàng phái hấn tự mình ra cung đi mật tra khảo cấp chuyện quan trọng, đã vất vả tra rõ ràng, Hoàng Thượng lại giống như không yên lòng, xem quyển sổ. Hấn cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Phúc Khí cũng không phải thái giám đúng nghĩa, mà là dựa theo luật lệ hoàng tộc, từ tiên hoàng bồi dưỡng cung nhân trong ngàn chọn vạn tuyển ra, chuyên môn hầu hạ Hoàng Thượng. Hiện tại trong cung hấn là đại nội đệ nhất tổng quản, không chỉ có võ công không tồi, còn lược thông một ít y đạo.

Phúc Khí vừa thấy đơn thuốc, liền biết là dành cho người có thai. Không chỉ có kinh nghi (vừa vui vừa nghi ngờ), hấn thậm nghĩ chẳng lẽ là người cung nữ nào mang thai long loại? Nhưng lại cảm thấy khả năng này không lớn! Hoàng Thượng hiện tại cũng không dâng phi, cho dù lâm hạnh cung nữ, thái giám cũng sẽ bản ghi chép ở chiêu hạnh sách. Nhưng từ khi Hoàng Thượng đăng cơ tới nay, người hầu hạ Hoàng Thượng chỉ có Thương Nghi. Nhưng gần đây hơn hai năm qua, ngay cả Thương Nghi cũng không có chiêu hạnh qua. Hoàng Thượng lại trời sinh tính tình lãnh đạm, không phải người đa tình nhiều dục vọng, vậy đơn thuốc này...

Phúc Khí âm thầm nhìn, thấy Hoàng Thượng mày nhíu lại, hình như khuôn mặt ưu tư. Phải đi trước một bước, hẳn thật cẩn thận hỏi,

“Hoàng Thượng, được liệu này đều dành cho nữ nhân an thai dưỡng thân. Nô tài cả gan, không biết là vị nào.. Nương nương nào có... Long loại?”

Mặc dù không biết người mang thai là ai nhưng nếu thật sự là mang thai con của Hoàng Thượng, sớm muộn gì cũng là một nương nương, trước tiên phải hỏi rõ.

Nói ra cái từ kia, gặp Hoàng Thượng không nói gì, cũng không phủ nhận từ “long loại”.

Ánh mắt Phúc Khí sáng người, lập tức hiểu được việc này là thật

Đây chính là đại hỉ a

Hoàng Thượng đến nay không đại hôn, cũng không có con nối dòng, mặc kệ người mang thai này thân phận ra sao, đều là đứa nhỏ đầu tiên của Hoàng Thượng. Đối với huyết mạch hoàng thất Vân quốc mà nói, đây là tin mừng a.

Vừa nghĩ điều này, Phúc Khí lập tức cúi người quỳ xuống, “Nô tài chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng.”

Chúc mừng? Ta ngẫm cười khổ. Hiện tại ta thật không hiểu sao mình vừa mừng vừa lo!

“Đứng lên đi.”

Phúc Khí đứng lên, trả lời, “Hoàng Thượng yên tâm, được liệu này nô tài trực tiếp đi thái y viện bảo bọn họ hảo hảo chuẩn bị, tuyệt đối sẽ không có sai lầm. Không biết là vị nương nương ấy là ai? Nô tài sẽ thay Người cẩn thận hầu hạ.”

Ta thần nhiên nói, “Đúng vậy. Chủ nhân Vĩnh Dạ cung.”

“Nga! Là chủ nhân Vĩnh Dạ cung a.... Là người nào a?” Câu nói phía sau cao giọng.

Phúc Khí đang cười tủm tỉm, khuôn mặt đột nhiên cứng ngắc. Ánh mắt nheo lại, trong đầu hỗn độn một mảnh.

Chủ nhân Vĩnh Dạ cung là ai a? Người trong cung ai cũng biết, Vĩnh Dạ cung chỉ có duy nhất một chủ nhân. Hoàng Thượng nói Vĩnh Dạ cung, tuyệt không ám chỉ người khác...

Nhưng... nhưng... Nhưng chủ nhân Vĩnh Dạ cung là nam nhân a?

Phúc Khí cảm thấy não mình chưa bao giờ suy nghĩ vất vả như thế

Ta xem biểu tình hiềm khi thấy của Phúc Khí, hơi bĩu môi

Dại ra nửa khắc, Phúc Khí cuối cùng cũng kịp phản ứng.

“Hoàng Thượng, vậy... vậy...”

“Ngày mai người đi làm cho trẫm một chuyện.” Ta ngắt lời hẳn.

“Vâng” hẳn thần sắc nghiêm chỉnh.

Phúc Khí mặc dù đôi khi biểu tình hơi ngốc, nhưng khi nói về chính sự, hẳn luôn có biểu hiện...nghiêm túc, làm cho ta phi thường yên tâm.

“Trẫm lệnh người sáng mai lập tức đi Bách Trạch nội hải, không được chậm trễ.”

Phúc Khí sửng sốt, nhưng lập tức sáng tỏ.

...

Ngày hôm sau lâm triều nghị sự, đa số là tấu chương tuyền phi lập hậu. Không để ý tới quần thần xôn xao, ta vội vàng ly khai.

Bình thường, lúc này hẳn là ta phải tới ngự thư phòng phê duyệt tấu chương. Nhưng do dự một phen, ta vẫn đi đến Vĩnh Dạ cung.

Vừa ra ngoài điện, đã thấy một tiểu thái giám vội vàng lao tới.

“Xảy ra chuyện gì?” Ta hỏi.

Tiểu thái giám thấy ta hoảng sợ, vội quỳ xuống hành lễ, đáp, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Chiêu Dương hầu đột nhiên cảm thấy không khỏe, Phong đại nhân lệnh nô tài đi thỉnh thái y.”

Lòng ta run lên, “Chuyện thế nào?”

Tiểu thái giám này ngày hôm qua Phúc Khí cố ý điều tới, hẳn cũng có chút thông minh, ta vội hỏi.

“Chiêu Dương hầu buổi sáng đứng lên khi sắc mặt không hảo lắm, sau khi dùng qua đồ ăn sáng trở về nội thất nghỉ ngơi. Vừa rồi không biết vì sao, Chiêu Dương hầu đột nhiên trách phạt Phong đại nhân, hiện nay cảm thấy không khỏe. Phong đại nhân lệnh nô tài đi thỉnh thái y.”

“Nhanh đi thỉnh Vưu thái y lại đây.” Ta vội vàng vọt vào nội điện.

Phong Cực đang quỳ ở ngoài điện.

Ta cũng không đếm xỉa tới hẳn, vội vàng chạy vào nội thất.

Vân Dạ mệt mỏi dựa vào thành giường, cuộn người lại

Ta vội vàng tới, đỡ lấy hẳn, “Dạ Nhi, người xảy ra chuyện gì?”

Hắn chỉ hừ một tiếng, cũng không đáp lời.

Ta giúp hắn chậm rãi dậy, chỉ thấy hắn sắc mặt trắng bệch, cắn môi dưới, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Ta cẩn thận, giúp hắn thật cẩn thận dựa nằm xuống.

“Dạ Nhi, người khó chịu chỗ nào?” Ta nắm tay hắn, cảm giác lòng bàn tay hắn một mảnh lạnh lẽo.

Đem tay kia chậm rãi đặt trên bụng, hắn chậm rãi nói, “Ta không sao”

Một tay của hắn bị ta cầm đột nhiên có chút khấn trương, lúc sau hắn rút ra

“Chỉ động thai khí thôi.”

“Cái gì?” Ta nhin không được đề cao thanh âm.

7. Chương 7

Ta rõ ràng thấy hắn cố nén đau, ta lo lắng như thế vậy mà hắn lại chỉ nói bằng giọng “Chỉ là động thai khí thôi”.

Thật sự là làm cho ta vừa tức vừa vội. Ôi chao!

Vươn ống tay áo, ta nhẹ nhàng giúp hắn lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Hắn hình như dịu đi một ít, gương mặt nhìn ta, thản nhiên nói, “Người yên tâm, đứa nhỏ không có việc gì.”

Ta trầm thanh nói, “Đừng nói nữa, hảo hảo nghỉ ngơi, thái y sẽ tới ngay.”

Hắn nghe lời, rũ ánh mắt xuống.

Ta cẩn thận giúp hắn đắp lên áo ngủ bằng gấm, thấy tay hắn nhẹ nhàng đặt trên bụng, giống như ở thật cẩn thận bảo hộ vật gì đó yếu ớt quý giá mỏng manh, ngón tay thon dài hơi run rẩy.

Thoáng chốc, trong lòng ta tràn ngập một loại cảm giác kỳ quái.

Giống như vừa ngọt ngào, lại lo lắng... vừa thỏa mãn, lại bất an...

Loại cảm giác nói không nên lời này chậm rãi dịu dàng tràn đầy trong ngực ta, toàn bộ thể xác và tinh thần ta, trong nháy mắt, thứ tình cảm ấy dần cảm chiếm lĩnh bản thân ta.

Nhìn Vân Dạ khẽ nhắm hai mắt, khuôn mặt tái nhợt, ta không thể không thừa nhận,

Ta yêu người! Vân Dạ.

Không biết từ khi nào, ta đã yêu từ khi còn nhỏ, lần đầu nhìn thấy người

Có lẽ là hôm nay, có lẽ là sớm hơn trước kia...

Không phải tình yêu giống như nhân thân ràng buộc, không phải cảm giác như cương chiều, càng không phải là thân tình, mà là yêu say đắm.

Nếu như hiện tại người mở to mắt, người sẽ nhìn thấy trong mắt ta cảm tình của ta đối với người. Cũng giống như tình cảm của người với ta...

Vưu thái y đến đây, xem mạch cho Vân Dạ, trầm ngâm trong chốc lát nói, “Chiêu Dương hầu ngày hôm qua vọng động chân khí, đã tác động tới thai nhi. Hôm nay lại động khí, tổn hại thân thể, lại thêm gần đây không có hảo hảo nghỉ ngơi, cho nên động thai khí. Bất quá không có gì trở ngại. Vì thần đã chuẩn bị một ít an thai dược, kê thêm vài vị thuốc, Hầu gia phải hảo hảo nghỉ ngơi, an tâm tĩnh dưỡng vài ngày.”

“Đã biết.” Ta tự mình cho Vân Dạ ăn xong an thai hoàn thái y mang đến, lệnh tiểu thái giám cầm đơn đi lấy thuốc.

Vân Dạ ăn xong dược, lúc sau sắc mặt quả nhiên dịu đi rất nhiều, mơ màng trầm trầm ngủ.

Ta có chút yên tâm. Liếc mắt một sang bên cạnh, thấy Vưu thái y đứng im ở bên.

Ta đứng dậy, ra hiệu bảo hầu đi theo ta đến ngoại thất.

“Vưu thái y còn có gì muốn nói?”

Vưu thái y trầm ngâm một chút, thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, vì thần hôm qua sau khi trở về, đã xem sách y dược, bên trong có bản ghi chép liên quan tới chu huyết nam tử nghịch thiên thụ thai.”

“Nga? Có chuyện gì sao?” Ta ngồi trên ghế, nhẹ tay khẽ vuốt cạnh bàn

“Hoàng Thượng, thân thể nam nhân và nữ tử vốn không giống nhau. Nữ nhân tuy rằng thân thể yếu kém, nhưng rất có tính chịu đựng, với đau đớn kịch liệt kéo dài tính rất có lực nhẫn nại. Nam tử tuy rằng cũng có thể chịu đau đớn, nhưng với việc kéo dài lại khuyết thiếu tính nhẫn nại. Chu huyết chính là huyết mạch của Thủy thần lưu lại, vốn không giống với huyết của thường nhân, có sinh mệnh mạnh. Mà quỳnh hoa dẫn tử đan, lại là chuyện nghịch thiên, là cưỡng được cho thai nhi. Hai người cùng dung hợp, có con nổi dòng tự nhiên cũng không giống bình thường, nguy hiểm vô cùng. Hiện tại có thể còn không có việc gì, sau khi mang thai 3 tháng, dẫn tử đan mới hiện ra âm dương chi tính, đến lúc đó...” Thái y nuốt nước bọt, ngập ngừng không dám nói.

“Còn có cái gì?” Ta hít một hơi, đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

“Vì thần tìm đọc bản ghi chép cổ biết được, Vân quốc ta, tại Thanh Long vương triều khi, khi đó vì huyết mạch nữ tử đoạn tuyệt, không thể không lấy chu huyết nam tử nghịch thiên cầu con nổi dòng. Nghe nói lúc ấy trong khoảng trăm năm, người dùng dẫn tử đan mà thụ thai không dưới năm mươi vạn, nhưng cuối cùng bình an sinh sản không đủ mười vạn, mà số lượng trẻ con chỉ là hai mươi vạn. Hoàng Thượng có biết tại sao?”

“Tại sao?” Ta cảm thấy thanh âm chính mình khẽ run.

Vưu thái y sắc mặt trầm nặng, “Bởi vì mười vạn người, chính là phước thủ tử (mổ bụng lấy thai nhi).”

“Cái gì?” Ta đứng bật dậy, tay niết cạnh bàn

8. Chương 8

Ta ngồi bên giường Vân Dạ, nhìn khuôn mặt hần đang nhẹ nhàng ngủ, tâm tư ta trầm nặng.

Nhớ tới lời thái y nói, “... Chiêu Dương hầu là đại tướng, trường cột nước nhà, thân phận hiển hách, thực không cần nghịch thiên thụ thai, vô cùng nguy hiểm... Nếu là hiện tại lạc thai (bỏ thai nhi) còn kịp...”

Hiện tại lạc thai còn kịp...

Còn kịp...

Ta chỉ cảm thấy lòng rối rắm

Vưu thái y là lão thái y, không chỉ có y thuật cao minh, làm việc cũng luôn luôn trung thực, thái độ làm người cẩn thận, ở trong cung ai cũng khen ngợi.

Sợ là Vưu thái y đã đoán được thai nhi trong bụng Vân Dạ là của ai, lại vẫn mạo muội nói ra lạc thai long loại, lời nói đại nghịch bất đạo, có thể thấy được hần thật sự cho rằng việc này nguy hiểm vạn phần.

Ta trăm triệu lần sẽ không để cho Vân Dạ lấy tính mạng bản thân để cho ta con nối dòng. Chính là xem tính tình Vân Dạ, nghịch thiên thụ thai nguy hiểm cỡ nào, so với bất luận kẻ nào hần đều hiểu rõ ràng, lại vì ta, hần vẫn không do dự làm.

Như vậy, hiện tại ta nên làm thế nào? Ta nên vì Vân Dạ làm cái gì?

...

Qua buổi trưa, Vân Dạ cuối cùng chuyển tỉnh. Thấy ta đang ngồi ở bên giường, ôn nhu nhìn hần.

“Tỉnh lại rồi.” Ta ôn nhu nói, tiến lên giúp hần chậm rãi ngồi dậy, “Khá hơn chút nào không?”

Hần gật gật đầu.

“Đói bụng không? Ta truyền ngọc thiện, ta và người cùng nhau dùng.”

“Người không cần ở trong này với ta, ta đã không có việc gì.” Hần nói khinh đạm, nhưng trong giọng nói có sắc vui mừng.

Vừa chuyển đầu, thấy ta để bên cạnh giường mấy thứ gì đó, cũng không biến sắc.

Ta thấy hần nhìn lại, đúng là đã nhiều ngày lục tục đưa tới tú nữ đồ (tranh tú nữ), xếp chồng lên nhau giống như ngọn núi nhỏ. Có mấy bức ta vừa rồi tiện tay mở ra, để ở một bên. Mỗi một bức đều là mỹ nữ phong tư yếu diệu, quyền rũ động lòng người

Ta lấy quá một bức đến, cười nói, “Đây là ấu nữ (con gái nhỏ) của Thượng thái phó, nghe nói không chỉ có dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, còn có tri thức hiểu lễ nghĩa, học phú ngũ xa.” Lại lấy thêm một bức, “Đây là con gái độc nhất của Cầm Dược, năm vừa rồi mới mười sáu, là kinh thành đệ nhất mỹ nữ.” Ta lại lấy một bức, “Đây là...”

Vân Dạ ngắt giới thiệu của ta, khẩu khí mỏng manh, lạnh như băng lãnh nói, “Hoàng Thượng thực sự có phúc, nhiều mỹ nữ tài mạo song toàn như thế chờ ngài chọn lựa. Nếu chỉ tuyển vài người thì thật đáng tiếc, vẫn nên tuyển tất cả đi!”

Ta thấy thần sắc hần không tốt, nghĩ hần mới động thai khí, không dám làm hần kích động, vội nghiêm mặt nói, “Ta chỉ tuyển một người.”

“Một người?” Hần nheo lại mắt, trong con ngươi lộ ra vẻ nguy hiểm, “Thoạt nhìn Hoàng Thượng đã muốn lựa chọn ý trung nhân. Chính là lập hoàng hậu của ngài mà!”

Này... Nói thực ra, ta cũng chưa nghĩ ra

Gặp mặt ta lộ vẻ suy nghĩ, Vân Dạ trầm thanh lạnh lùng nói, “Hoàng Thượng không cần phải bận tâm nhiều, chỉ cần khi nói Hoàng Thượng không sợ hai mươi vạn Thanh Long cấm vệ quân ở kinh đô và vùng lân cận, tám mươi vạn Huyền Vũ đại quân ở biên quan khởi binh tạo phản.”

Ta hơi hơi trở mặt nhìn hắn.

Ai nha! Hắn hiểu sai ý ta... Bất quá thật sự là lớn mật, dám uy hiếp trẫm.

Lập tức lại có chút buồn cười, nếu ngày hôm qua hắn nói lời này, ta tất sẽ giận dữ. Nhưng hôm nay nghe được, trong lòng lại nổi lên cảm giác ngọt ngào. Sau khi động tâm, ta thấy quyền uy Hoàng Thượng của ta không có chỗ đứng.

Trong lòng ta tràn ngập nhu tình.

Vung tay lên, vài tiểu thái giám nâng một chậu than tiến vào, đặt ở trong phòng, điểm châm lửa gấp.

Hắn nhìn ta nghi hoặc đứng dậy, ta cầm lấy đồng tranh tuyền tú đồ, hướng hắn mỉm cười, lấy từng bức cho vào trong chậu than.

Đại hỏa hừng hực, ngọn lửa đỏ nháy mắt nuốt lấy tranh tú đồ mỹ nữ tuyệt thế dung nhan, cháy bùng lên.

9. Chương 9

Vân Dạ lẳng lặng nhìn ta.

Ta đem bức tú nữ đồ cuối cùng ném vào chậu than, vỗ vỗ hai tay, trở lại bên giường.

“Trẫm đem tất cả tuyền tú đồ đốt quách cho rồi, không biết tướng Quân Chiêu Dương hầu còn muốn khởi binh tạo phản không?”

“Vân Kha, đây là ý tứ gì?” Vân Dạ có chút mờ mịt nhìn ta, nghi hoặc hỏi.

Ta cười nắm tay hắn, “Người còn không rõ sao?”

Vân Dạ trừng lớn hai mắt, như không dám tin nhìn ta.

“Ôi chào!” Ta khê thở dài, luôn luôn kinh tài tuyệt đỉnh, ngạo thị quần hùng, Vân Dạ có loại vẻ mặt này, chẳng lẽ ta làm chuyện này thật sự khó hiểu như thế sao?

“Dạ Nhi, người không cảm thấy ta muốn lập người làm Hoàng hậu sao?” Ta trực tiếp tung vấn đề.

“Hoàng hậu?” Vân Dạ thì thào lặp lại.

“Người không muốn làm hoàng hậu của ta?” Ta xem tâm tư hắn dần dần trấn tĩnh, ánh mắt khôi phục thanh minh.

Nhìn chằm chằm ta sau một lúc lâu, cuối cùng hắn mặt nhăn nhó, trầm thanh hỏi, “Tại sao phải lập ta làm hậu? Là bởi vì ta mang thai con của người sao?”

Đó cũng là một trong những nguyên nhân. Nhưng cho dù người không có, ta cũng sẽ không lập người khác.

Nhưng lời này khó mà nói ra. Dù sao ngày hôm qua ta còn ở ngự thư phòng cùng này các đại thần thương nghị việc tuyển phi, hôm nay nói muốn lập hắn làm hậu, sợ nói ra hắn cũng không tin.

“Nếu ta lập người khác làm hậu, người cho phép sao?” Ta hỏi lại.

“Sẽ không.” Hắn trả lời ngay.

“Cho dù người đàn bà kia cùng ta xứng đôi, yêu ta say đắm sâu đậm, cũng có thể cho ta con nối dòng?”

Hắn cười lạnh, “Vân Kha, người biết ta mà.”

Ta nhìn hần, ôn nhu nói: “Dạ Nhi, người cũng biết ta mà.” (ý cả hai người muốn nói: người biết rõ tính cách của ta mà. Ta lí nào lại để yên như thế)

Khi cùng Vân Dạ dùng cơm trưa mới biết được, hần hiện tại cơ hồ là ăn cái gì đều nôn ra hết. Thấy hần chỉ nhìn thoáng qua đồ ăn thường ngày hần thích nhất khi được bưng lên, hần ở bên giường nôn khan không ngừng. Ta chân tay luống cuống. Vẫn là một tên tiểu thái giám thông minh, vội cầm vu bồn chạy lại.

Ta thấy hần nôn như là mật cũng muốn nhổ ra, đau lòng không thôi.

Khó trách hần tiểu tụy không ít. Nhớ tới hần hai tháng này không chỉ phải chịu sự lạnh lùng của ta, còn phải chịu nỗi khổ của nữ nhân khi mang thai. Ta cảm thấy hổ thẹn.

Thật vất vả hần mới ngừng nôn, chỉ miễn cưỡng ăn một chút cháo, nửa bát cơm, cũng không ăn nổi nữa

Gặp biểu tình lo lắng của ta, hần nhẹ nhàng băng quơ nói, “Đây là phản ứng bình thường.”

Ta không thể làm gì, đành phải làm cho sau khi ăn cơm uống ngay thuốc dưỡng thai, hảo hảo nghỉ ngơi.

Bước đi thông thả ra Vĩnh Dạ cung, gặp Phong Cực còn tại quỳ. Nhớ tới ta đã quên hỏi Dạ Nhi buổi sáng tại sao động thai khí.

Ta lại cũng không tiện trông nom, lại cũng không thể trông nom hần

Trước kia Dạ Nhi có nói với ta, hần trước kia trở về Vạn Hoa Cốc, lúc 8 tuổi nhặt được tiểu khát cái (ăn xin). Lúc ấy chỉ có mười một, mười hai tuổi, cũng rất có cốt khí. Nên đặt tên gì a. Bởi vì Vạn Hoa Cốc đồng, bách, phong, lâm (như tùng, trúc, cúc, mai) vừa lúc thiếu phong, Vân Dạ liền cho sửa tên hần thành Phong Cực. Từ nay về sau hần làm việc vì Vân Dạ, cực kì trung thành.

Hừ! Ta cười lạnh trong lòng.

Ta không biết hần đối với Dạ Nhi có ý tứ gì!

Bất quá xem ở hần đối Dạ Nhi trung tâm như thế, trăm cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận hần.

Ta ngày hôm qua đã hạ lệnh thái y viện cùng người Vĩnh Dạ cung không được tiết lộ tin tức, hiện nay chuyện Dạ Nhi không thể truyền ra. Nói thực ra, ta cũng không muốn thấy các đại thần nghe đại tướng Quân Chiêu Dương hầu có mang long tự sẽ có biểu tình như thế nào, dù sao ta hướng chưa bao giờ nghĩ tới việc này.

Bất quá hiện tại ta không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần Dạ Nhi có thể bình an vô sự, cái gì ta cũng đều nguyện ý vì hần làm.

10. Chương 10

Buổi chiều chính sự xong xuôi, nhớ tới ngày hôm qua Phúc Khí mang về quyển ám chiết, Ta vốn định truyền Phúc Khí hỏi, nhớ lại sáng sớm hôm nay hần đã đi tới Bách Trạch nội hải. Mười một năm trước, trăm mắt đi rất nhiều người trọng yếu. Lần này sẽ không để điều đó phát sinh nữa...

Chạng vạng ta tìm đến Vĩnh Dạ cung nghĩ muốn cùng Dạ Nhi dùng bữa tối, vẫn thấy Phong Cực còn quỳ bên ngoài điện. Từ buổi sáng đến hiện giờ, cũng đã bốn canh giờ.

Vào nội thất, thấy Vân Dạ ngồi trên giường, không biết suy nghĩ cái gì, ta tiến đến hỏi, “Nghĩ cái gì vậy? Cũng không hảo hảo nghỉ ngơi.”

Hần nhẹ nhàng nhú mày, “Nghỉ ngơi một ngày, xương cốt đều rã ra rồi.”

Ta ngồi vào bên giường, để hần tựa vào ***g ngực. Nhớ tới chuyện Phong Cực, hỏi: “Buổi sáng đã xảy ra việc gì? Phong hộ vệ bây giờ còn quỳ ở bên ngoài.”

Vân Dạ sắc mặt trầm xuống, “Không có việc gì, việc này người đừng quản.”

Ta biết không đơn giản như thế. Phong Cực luôn luôn trung thành và tận tâm, nói gì nghe nấy, cũng không dám ngỗ nghịch, hiện nay không biết chuyện gì lại làm hấn động thai khí. Dạ Nhi cũng không phải người đối xử với cấp dưới mãnh liệt khắc nghiệt, trừ ta, làm chuyện gì đều có chừng mực. Hiện tại Phong Cực hôm nay ở ngoại điện quỳ bốn canh giờ, có thể thấy được sự việc không đơn giản. Nhưng nếu Dạ Nhi không muốn nói, ta cũng không truy vấn.

“Nếu không có gì, để hấn đứng lên đi. Có hấn ở trong này hầu hạ ta và người cũng yên tâm.”

Kỳ thật ta đến đây không phải muốn nói chuyện Phong Cực. Nhưng Phong Cực hầu hạ Dạ Nhi cũng mười năm, việc ăn, mặc, ở, đi lại, hấn so với người khác đều biết rõ hơn. Để hấn chiếu cố Dạ Nhi khiến ta yên tâm nhất.

Dạ Nhi nghe xong hừ nhẹ một câu, “Ta giáo huấn cấp dưới của mình, không đến lượt người nói.” Lời tuy nói như thế, lại vẫn kêu tiểu thái giám đi bảo Phong Cực đứng lên. Đại khái là hấn còn đang buồn bực, đêm đó cũng không cho Phong Cực tiến tới hầu hạ.

Ta ở Vĩnh Dạ cung cùng Dạ Nhi dùng bữa tối. Buổi tối hấn không nôn khúng bỏ như ban ngày. Ta liền nhân cơ hội bắt hấn ăn nhiều một chút, gấp rất nhiều thức ăn dinh dưỡng vào trong bát. Hấn cố gắng ăn hết.

Buổi tối ở bên hấn trong chốc lát, để hấn uống thuốc rồi ngủ, ta mới trở về Tử Tâm điện nghỉ ngơi.

Thái y nói, thai nhi không xong, khó tránh khỏi lại động đến thai khí. Nhưng chu huyết huyết mạch sinh mệnh lực tràn đầy, thai nhi không giống với người bình thường, cũng không lo ngại. Quả nhiên, không tới hai ngày, nhìn Dạ Nhi tốt lên rất nhiều.

Như thế thời gian đã gần một tháng trôi qua. Ta mỗi ngày đều đi Vĩnh Dạ cung gặp Dạ Nhi, dặn dò hấn nghỉ ngơi, nhìn hấn ăn, buổi tối đợi hấn ngủ xong ta quay về Tử Tâm điện. Có ta ở đây, tâm tình hấn cũng trở nên tốt hơn. Có khi ta liêu mạng bắt hấn đĩa rau, hấn cho dù không muốn ăn, chỉ cần không buồn nôn, đều nuốt xuống.

Việc lập Hậu, ta không đề cập tới, hấn cũng không hỏi. Ta nghĩ hấn đã sáng tỏ tâm ý của ta, nhưng áp lực với quần thần trong triều, hấn lại thờ ơ lạnh nhạt. Ta biết hấn đang khảo nghiệm ta, ta đã nói với hấn về việc lập Hậu. Nhưng việc với quần thần ta còn giải quyết không được, lại sao vậy có thể khiến Vân Dạ cam tâm tình nguyện làm hoàng hậu của ta? Ta biết hấn không cần công danh lợi lộc, thân phận hư danh, hấn có thể buông tha tất cả ngoại trừ ta. Đối với tâm ý của ta, hấn hấn đã xác định rõ ràng.

Sau khi lâm triều, đang muốn tới ngự thư phòng, một cái tiểu thái giám báo lại nói Phúc công công đã trở lại, ta vội truyền đến. Ta tính ngày, lần này đi Bách Trạch nội hải, hấn thật chịu không ít vất vả.

Bách Trạch nội hải, nằm ở phía bắc nước ta, từ thời thượng cổ, hơn trăm cái đầm lầy dần dần hợp thành hồ nước ngọt cực lớn. Diện tích to lớn, nếu như ở trên biển bình thường, ở trên bờ bên kia phải đi liền ba canh giờ mới có thể nhìn thấy bờ bên này.

Phía bên trong, có năm hòn đảo nhỏ vờn quanh hình thành một mảnh đất, giống như ràng buộc lẫn nhau. Trung ương nhất là hòn đảo tên Quỳnh Hoa, từ thời thượng cổ đã có tục lệ bái tế Thủy thần trong thần điện. Đến năm trăm năm trước, Minh Nguyệt vương triều lập quốc, lại một lần nữa trùng kiến thần điện. Chung quanh bốn đảo nhỏ, phân biệt làm thanh long, bạch hổ, chu tước, huyền vũ là các thần thú bảo vệ đảo.

Đi tới Bách Trạch nội hải, lộ trình nhanh thì cần hai mươi ngày, chậm thì là một tháng. Xem hành trình của Phúc Khí, hấn là trở về sớm hơn một chút.

Phúc Khí tiến vào thỉnh an, đã muốn thay ngay y phục Đại tổng quản. Ta thấy hấn tinh thần khí sắc, không có chút mệt mỏi

“Chuyện trăm bảo người lo liệu thế nào rồi?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, không phụ kì vọng Hoàng Thượng, chuyện Hoàng Thượng yêu cầu, nô tài lo liệu mọi chuyện thỏa đáng.” Hấn cung kính đáp.

“Vậy thứ đó đâu?” Không hổ là Phúc Khí, làm việc luôn khiến ta yên tâm, lòng ta thầm khen.

“Hoàng Thượng, nô tài cả gan, thỉnh Hoàng Thượng dời giá tới Duệ Kỳ cung.”

“Nga?” Ta có chút khó hiểu, đã thấy hần thần sắc nghiêm cẩn, không biết trong hồ lô là thuốc gì. Liền đứng dậy bước đi thông thả ra ngự thư phòng

Hướng Duệ Kỳ cung đi đến. Dọc theo đường đi, Phúc Khí đi theo phía sau, không nói gì, hần cúi đầu xuống, nhìn không thấy biểu tình.

Đi tới bên ngoài Duệ Kỳ, chung quanh cư nhiên không có thị vệ gác, chỉ có một nửa ở gần cửa cung

Phúc Khí đi đến phía trước một bước, để ta đi vào. Tới ngoài điện, Phúc Khí thấp giọng nói, “Thỉnh Hoàng Thượng một mình đi vào.”

Muốn làm cái quỷ gì vậy? Mặt ta không chút thay đổi liếc mắt nhìn Phúc Khí một cái, lại không chút do dự vẫy lui cung nhân phía sau, nhắc chân rảo bước tiến vào trong điện.

Trong nội điện khói nhẹ vờn quanh, hương mỏng bốn phía, không giống với trầm sa, nhưng hương thơm thanh nhã khiến cho lòng người tư trầm tĩnh.

Ta thấy nội điện không có ai, liền đi vào phòng bên trong. Chỉ thấy bên cửa sổ có một người đang đứng. Người này chưa kết tóc dài, chỉ buộc đơn giản, y phục màu xanh như màu biển hai tay khê vuốt bệ cửa sổ.

Bóng lưng của hần ta chưa quen thuộc, nhưng lại làm cho ta cả người chấn động.

Nghe được tiếng bước chân ta vào, hần chậm rãi quay đầu. Chỉ thấy hần bộ mặt nhu hòa, phong thái tú lệ, khí chất tao nhã. Dung mạo cùng ta có chín phần giống nhau.

Ta khê gọi, “Vân Ly...”

Hần ảm đạm cười, tiến lại gần, cung kính thi lễ, nói nhỏ, “Hoàng Thượng.”

...

Tứ tượng hay tứ thần thú là bốn thần thú trong các chòm sao Trung Hoa cổ đại.

Phía Đông có Thanh Long, phía Bắc có Huyền vũ, phía tây có Bạch hổ, phía Nam có Chu Tước. Mỗi thần thú cai quản một phương và tượng trưng cho một mùa. Thanh Long tượng trưng cho mùa Đông, Huyền Vũ tượng trưng cho mùa Xuân, Chu tước tượng trưng cho mùa Hạ, Bạch Hổ tượng trưng cho mùa Thu.

Trong thiên văn học Tứ tượng là bốn cung Đông –Tây-Nam-Bắc của nhị thập bát tú (28 vì sao tinh tú).

Cụ thể: Thanh Long gồm: Giác tú, Cang tú, Dê tú, Phòng tú, Tâm tú, Vĩ Tứ, Cơ tú

Huyền Vũ gồm: Đẩu tú, Ngưu tú, nữ tú, hư tú, Ngụy tú, Thất tú, Bích tú

Bạch Hổ gồm:Khê tú, Lâu tú, Vị tú, Mão tú, Tắt tú, Chủy tú, Sâm tú

Chu tước:gồm Tinh tú, Quỷ tú, Liễu tú, Tinh tú, Trương tú, Dực tú, Chấn tú

Phong thủy nơi nào mà có tứ tượng là nơi có phong thủy đẹp.

Có lẽ do trùng hợp mà tứ tượng tương ứng với Tứ đại nguyên tố của truyền thuyết châu Âu thì Thanh Long tượng trưng cho nước, Huyền Vũ tượng trưng cho đất, Chu tước tượng trưng cho lửa, Bạch hổ tượng trưng cho gió.

11. Chương 11

Trước đó, chỉ khi diễn ra đại tế diễn 3 năm một lần chúng ta mới có thể gặp mặt nhau. Là người hầu của Thủy thần, thần quan của Văn quốc, hần chưa bao giờ gọi ta là hoàng huynh. Trước kia là ‘thái tử’, bây giờ là ‘Hoàng Thượng’.

“Sao ngươi lại đến đây?” Mỗi lần nhìn diện mạo đệ đệ tương tự ta, ta đều cảm thấy lòng hơi chua xót, rồi lại cảm thấy phụ hoàng đối với hắn quá mức tàn nhẫn.

“Hoàng Thượng, thần mang cho ngài thứ ngài cần.” Hắn chỉ vào một cái hòm đen trên bàn, lại mỉm cười, “Mặt khác, thần biết ngài nhất định có một số việc muốn tự mình hỏi thần.” Hắn tăng thêm hai chữ ‘tự mình’

Ta không nói gì, đi đến trước bàn, mở hòm ra. Bên trong là một gốc cây chu quả, xanh biếc, có hai quả bóng mượt căng mọng. Kỳ quái chính là, hai quả này có màu khác nhau, một thì xanh đậm, một thì đỏ thẫm.

Ta khép lại hòm, ngón tay khẽ vuốt hộp.

Chúng ta lặng im trong chốc lát.

“Tại sao ngươi cho hắn Quỳnh Hoa dẫn tử đan?” Ta chậm rãi mở miệng, “Ngươi không biết dẫn tử đan là quốc chi cấm được sao?”

“Thần biết. Nhưng dẫn tử đan tuy là cấm được, tất cả thuộc về thần điện. Cũng không có quốc luật quy định thần điện không thể cho người ta.” Hắn bình tĩnh trả lời. Điểm này ta cũng biết, cho nên vẫn chưa truy cứu trách nhiệm của Vân Ly. Dẫn tử đan vốn nở hoa kết trái trên Quỳnh Hoa đảo, trăm ngàn năm qua đều do thần điện chưởng quản, triều đình không có quyền lợi nhúng tay vào. Kể cả là thời kì Thanh Long vương triều trước kia, quốc chủ cũng từng tự mình đi đến đảo cầu đan.

“Hơn nữa, hắn ở ngoài thần điện quỳ năm ngày năm đêm, lại thông qua bảo vệ của Tứ tượng Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ, Chu Tước, tâm ý chân thành, cho nên hắn có tư cách được ban dẫn tử đan.”

Ta biết yêu cầu dẫn tử đan không dễ dàng, nhưng là thật sự khi nghe được Dạ Nhi vì cầu đan, quỳ năm ngày đêm trên Quỳnh Hoa đảo trong cái rét lạnh thấu xương, còn phải qua được sự bảo vệ đảo của Tứ tượng, ta không khỏi đau lòng.

“Theo trẫm biết, từ khi ta khai quốc ta năm trăm năm qua, tới đảo cầu đan có hơn mười người, thông qua khảo nghiệm của Tứ tượng có rất nhiều người. Nhưng cuối cùng chân chính cầu được linh đan, lại chỉ có ba người.” Ta thật sâu nhìn hắn, ngón tay gõ trên hộp gỗ, rồi nắm chặt, “Vân Ly, trẫm muốn biết nguyên nhân thực sự.”

“Bởi vì hắn yêu ngài.”

“Ngươi làm sao biết?”

“Lúc ta mười hai tuổi quay về kinh ta đã biết.” Vân Ly lại là cười, nụ cười lại mang theo chua xót.

Ta có chút khiếp sợ nhìn hắn.

“Ngài hiện tại mới biết được hắn yêu ngài sao? Hay ngài vẫn nghĩ một đứa bé 8 tuổi không hiểu thế nào là yêu?” Thanh âm của hắn vẫn nhẹ nhàng như vậy.

Ta không. Hoặc là nói không biết phải trả lời sao.

Vân Ly lẳng lặng nở nụ cười, miệng cười giống ta khiến ta có chút hoảng hốt. Nhưng nụ cười của hắn có giấu một tia bi thương, vẻ uể oải, cùng một tia tình cảm nói không nên lời.

“Hơn nữa, thần dự đoán được một đáp án.”

“Đáp án cái gì?” Ta khinh nhú mi đầu, có chút khó hiểu.

“Thần muốn biết, tại sao có nhiều người yêu ngài như vậy.” Nụ cười của hắn càng nhạt, biểu tình có chút thê lương.

Tay của ta vuốt trên hòm gỗ chợt dừng lại.

...

“Ngươi có ý tứ gì?” Ta đánh vỡ lặng yên.

“Hắn hẳn là đã có thai 3 tháng.” Vân Ly nhìn ngoài cửa sổ, cũng không trả lời vấn đề của ta, chậm rãi nói, “Âm dương chi tính của dẫn tử đan rất nhanh sẽ hiện ra.”

“Trẫm biết.”

“Ngài không muốn biết là âm chi tính hay là dương chi tính sao?”

“Không sao cả.” Ta thần nhiên đáp. Dẫn tử đan chia làm âm dương lưỡng tính, âm tính vi thụ, dương tính vi hùng. Nếu là âm tính, đứa bé sẽ là nữ nhân. Nếu là dương tính, đứa bé sẽ là nam nhân. Nhưng sau khi dùng dẫn tử đan, phải 3 tháng sau mới chậm rãi hiện ra là âm hay dương. Âm tính và cơ thể mẹ là hai cực tương khắc, khiến thương thân hao thể (thân thể suy nhược); dương tính lại hấp thu rất mạnh, cơ thể mẹ càng bị hao tổn sâu. Bất luận là loại nào, Dạ Nhi đều phải trả cái giá thật lớn.

Vân Ly xoay đầu lại nhìn ta, “Nếu là âm tính thì người làm thế nào?”

Ta hiểu ý tứ của hắn, nếu Vân Dạ mang thai nữ nhân, ta sẽ không có hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế. Bởi vì ta đã sớm quyết định, cuộc đời này chỉ cùng Dạ Nhi làm bạn, sẽ không có con với bất kì người nào khác. Mà chu huyết dẫn tử, cái giá phải trả lớn như thế, cả đời cũng chỉ có thể có một lần.

Ta ảm đạm cười, giống như vui đùa nói, “Vây trẫm đành phải hạ chỉ bắt đại thần quan hoàn tục, cưới vợ, giữ lại huyết mạch hoàng thất.” Hoặc là hoàng thất sẽ tìm người thừa kế gần nhất. Điều này ta đã sớm có chuẩn bị.

Đáp án này hiển nhiên là ngoài dự liệu của Vân Ly. Hắn nhìn ta một lúc lâu, suy nghĩ, cuối cùng nói, “Thần hiểu rồi.” Rồi hắn xoay người sang chỗ khác, khôi phục thanh âm thanh nhã, “Thần chỉ có thể ở lại một ngày, ngày mai lập tức phải trở về Bách Trạch nội hải. Thịnh Hoàng Thượng yên tâm.”

Ta không nói gì. Khi rời đi, dường như ta nghe được tiếng thở dài nhẹ của Vân Ly.

12. Chương 12

Năm Vân Ly mười hai tuổi, ta cầu phụ hoàng để hắn quay về kinh tham gia đại lễ. Khi đó, hắn không phải thần quan, chỉ là thần tùy nhỏ. Ta vốn định mượn cơ hội này, đại lễ xong xuôi sẽ cầu phụ hoàng cho hắn trở về hoàng thất, hắn với Phụ hoàng cũng là phụ tử thân tình, ta không muốn hắn trở về Thần điện.

Lúc ấy, ta tự mình đứng ở cửa ngoài hoàng cung đón hắn, nắm tay hắn đi vào Duệ Kỳ điện, nói cho hắn biết, chỉ cần hắn nguyện ý, sau này Duệ Kỳ cung chính là tẩm điện của hắn. Ta nhớ rõ lúc đó hắn tươi cười, kinh hỉ, rất vui vẻ

Nhưng không ngờ đại biến xảy ra khiến tất cả dự định của ta đẹp hết. Khi ta hôn mê tỉnh lại, phụ hoàng đã từ trần. Ta trong một đêm trở thành Hoàng Thượng. Sau một lễ đăng cơ ta làm hoàng đế.

Mọi người lúc đó đều nghĩ Hoàng đế thiếu niên bị trọng thương như ta thì làm được gì? Sự thật chứng minh bọn họ sai lầm rồi, đúng là quá coi thường ta. Bây giờ nhớ lại, đó thật sự là thời kì hỗn loạn thống khổ, đã xảy ra rất nhiều chuyện làm ta không hề muốn nhớ lại

Sau ta nhớ tới cũng không biết Vân Ly trở về Bách Trạch nội hải lúc nào.

Ta không biết hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Năm thứ hai ta hạ chỉ cho hắn quay về kinh, hắn lại trả lời bằng một phong thư, nét bút uyển chuyển mà kiên định cự tuyệt.

Sáu năm trước, khi đại thần quan qua đời, ta lại hạ chỉ cho bắt hắn quay về kinh, hắn lại thỉnh cầu ta ban thưởng để hắn kế thừa chức đại thần quan, tỏ vẻ nguyện ý chung thân hầu hạ Thủy thần. Ta thấy tâm ý hắn đã quyết, bắt buộc đành phải đồng ý.

Từ nhỏ đến lớn, số lần ta cùng Vân Ly gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nói là huynh đệ, nhưng chúng ta chưa thân. Ta không biết hắn trong lòng hắn nghĩ gì, nhưng ở trong lòng ta, hắn đệ đệ duy nhất

của ta. Khi ta còn nhỏ, phàm là ta có gì đó, ta đều phải người đưa tới cho hần một phần. Ta chỉ là hy vọng, cái gì ta có, hần cũng có.

Chính là hiện tại ta mới phát hiện, có vài thứ không phải người cho hần thì là thứ hần muốn, mà có thứ hần muốn người cũng không thể cho...

Một buổi chiều tâm tư ta bất an, tấu chương cầm trong tay cũng không nhìn. Giương mắt hướng ra ngoài cửa sổ, ngày xuân giờ ngọ (12 giờ), ánh mặt trời hết sức chói chang. Cuối cùng không chịu nổi tâm tình phiền muộn trong lòng, ta đứng dậy ra ngự thư phòng.

Mùa xuân năm nay đến sớm hơn năm ngoái. Ba tháng đầu mùa xuân, hoa đào trong cung đã bắt đầu nở.

Vô tình đi đến Thái Dịch trì, gió thổi mát lạnh, hồ nước lặng thình.

Ta thấy Vân Dạ đang đứng ở ven hồ, đón gió mà đứng, nhìn ngắm hồ sen. Dáng người hần thon dài, lưng cao ngất, quần áo Vân phục màu trắng vân, ống tay áo theo gió bay bay

Ta lặng lẽ nhìn phong thái tuấn mỹ của hần, tâm hồn nhộn nhạo.

Vân Dạ hiển nhiên tâm tình không tồi, nghe được tiếng bước chân của ta, quay đầu, cười nói, “Người xem hoa sen năm nay, nụ hoa ra có sớm, nhất định sẽ nở tươi tốt hơn so với năm ngoái.”

Ta mỉm cười, đi tới bên cạnh, cùng hần sóng vai nhìn hồ nước trong suốt bên Thái Dịch trì. Không khỏi nhớ tới đầu hạ năm trước, khi hần từ Vạn Hoa Cốc trở về, cũng là lúc hoa sen trong Thái dịch trì nở rộ

Ta ngẫm lại, từ lúc hần trở về cũng đã gần một năm. Nhưng một năm này xảy ra nhiều chuyện như thế, không có hảo hảo yên tĩnh vậy.

Hần trở về kinh không lâu, liền mang theo đại quân xuất binh tới biên cảnh phía Tây Nam. Lúc ấy tân quốc vương của Viêm quốc mưu toan bành trướng lãnh thổ, sau nhiều năm cống nạp, cắt đất, đã liên thủ với Tây Mộc quốc, ta nhớ lại năm đó Viêm quốc đã cùng Nam Hải liên thủ xâm lấn quốc gia ta.

Kỳ thật thực lực của Viêm quốc đã sớm không bằng năm đó, nhưng có Tây Mộc giúp đỡ, vẫn là không thể khinh thường. Lúc ấy, giặc cỏ vùng Đông Nam duyên hải trấn áp xong lại nổi lên, ta phải đi vài tướng lĩnh nhưng vẫn vô dụng, đầu đầu không biết xử lý sao. Lúc này Vân Dạ chủ động chờ lệnh xuất binh. Ta liền đem tám mươi vạn đại quân Huyền Vũ cho hần. Vốn tưởng rằng trận này muốn đánh thắng cũng phải mất một năm rưỡi. Ai ngờ Vân Dạ dùng kế ly gián, chỉ bốn tháng ngắn ngủn liền đánh lui liên quân hai nước. Hần trở về từ chiến trường, ta liền phong hần làm ‘Thiên Đại tướng quân’, ban thêm hai mươi vạn Thanh Long cấm vệ quân do hần thống lĩnh.

Ai ngờ một tháng sau hần lại đột nhiên làm khó dễ, lấy cớ đi linh sơn cầu phúc, đem ta giam lỏng ở biệt viện trong Chiêu Dương phủ...

13. Chương 13

“Vân Kha, người suy nghĩ cái gì vậy?” Vân Dạ đánh gãy sự trầm tư của ta

“Ta suy nghĩ người.” Ta nói thẳng.

“Nga? Nghĩ cái gì về ta?”

Ta tỉnh tể nhìn hần, sắc mặt như ngọc, con ngươi tuấn lãng, ánh mắt anh khí. Ta nghĩ hần đúng là nhân tài, nếu không Vân Ly là người tu hành nhiều năm cũng có dao động tâm thần. Nhớ tới Vân Ly, nghĩ tới buổi nói chuyện ban sáng, ta không khỏi cười khổ. Hần lần này đến, chắc không chỉ tới để tặng đồ, hay là muốn đem tâm sự nhiều năm cho ta biết, muốn ta giải đáp khúc mắc nào đó.

“Nghĩ người là nhân vật phong thần tuấn tú, ở bên ngoài không biết làm đảo lộn tâm tư bao người!” Ta cười nói.

“Người nói lời này đúng là vô nghĩa.” Ngữ khí hắn có chút hờn giận.

“Ta chỉ là tò mò. Lấy người long phượng chi tư (khí chất rồng phượng) ở trên giang hồ hành tẩu ba năm, lại đã làm mình chủ vô lâm, như thế nào không có mỹ nữ bên cạnh?”

“Không có.” Hắn nhìn chăm chú trứ ta, ánh mắt kia giống như trách cứ “người biết rõ mà còn cố hỏi”. Suy nghĩ trong chốc lát, hắn thần nhiên, “Cho dù có, ta cũng không chú ý. Nếu không phải cậu ta yêu cầu phải làm mình chủ vô lâm, còn phải là ba năm mới có thể chính thức xuất cốc, không thì ta đã sớm trở lại tìm người. Nói cho người biết, ở trong mắt ta bọn họ làm người xách giày cho người cũng không xứng.”

Hắn trời sinh tính tình lạnh, ngạo nghễ, nói ra lời như vậy thật khiến ta cảm thấy kỳ quái. Vốn tưởng rằng hắn tôi luyện nhiều, tính tình cũng thay đổi, không nghĩ tới hắn xương cốt đã lớn mà tính tình thì vẫn thế. Aizz. Trong lòng ta không khỏi thờ dài.

“Dạ Nhi, tại sao người cố chấp với ta như thế?” Ta nhịn không được hỏi.

Hắn lại biến sắc, “Người hối hận?”

“Không có, đương nhiên không có” ta vội vàng trấn an hắn, nắm hai vai hắn, thốt ra, “Ta chỉ là có điểm sợ hãi.”

“Sợ hãi cái gì?”

“Sợ, sợ...” Ta đột nhiên đứng lên có chút lắp bắp nói, nhưng nhìn sắc mặt hắn ngưng trọng, trong ánh mắt ẩn hàm bất an cùng sầu lo, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn là nói ra, “Sợ ta tình cảm của ta đối với người không thâm sâu bằng người đối với ta, sợ có một ngày người hối hận, sợ — có một ngày ta sẽ phụ người.”

Hắn nghe xong, cười nói, “Tình một chữ, trong tâm mà thôi, tại sao lại nói sâu cạn. Ta làm việc này không hề hối hận, nếu tâm ý ta đối với người đã định, cuộc đời này tuyệt không sửa lại. Đến nỗi người có thể hay không dám phụ ta?” Hai tròng mắt trong trẻo lộ ra vẻ lạnh lùng kiên định, “Nếu có một ngày người thương người khác mà phụ ta, ta cũng không thể nói gì hơn. Nhưng chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ nghĩ biện pháp đem người cướp về, không chỉ là con người của người, còn có lòng của người.”

Nghe xong lời của hắn, giống như thuốc an thần nuốt vào trong bụng, tràn đầy ấm áp, làm cho cả người ta khôi phục thanh minh cùng tự tin.

“Dạ Nhi, hôm nay có người đến đây, không biết người có thấy hắn không?” Nếu đã yên tâm, ta cũng nên nói cho hắn

“Ai?”

“Đại thần quan Thủy thần điện, Vân Ly.” Ta tinh tế quan sát phản ứng của hắn.

“Hắn sao lại đến đây? Người gọi hắn tới?” Ánh mắt của hắn lập tức thay đổi.

Ta lắc đầu, “Không phải ta gọi hắn tới. Là tự hắn tới.”

“Hắn đến làm cái gì?”

“Hắn đến...” Ta có chút nói không nên lời, rồi lại biết việc này sớm muộn gì cũng không giấu được hắn, cắn răng một cái nói, “Hắn nói ta giải thích vì sao tặng người dẫn tử đan. Còn có — đưa tới Thiên cực quả.” Thiên cực quả, một quả là duyên mệnh, một quả là vong mạng. Duyên mệnh giúp an ổn thân thể, Vong mạng chính là nhằm vào người dùng chu huyết mang thai khiến người đó lạc thai.

Vân Dạ biến sắc, đẩy ra cái ôm của ta, lui về sau hai bước.

Ta tiến lên phía trước giải thích, “Người đừng hiểu lầm, lúc ấy ta còn chưa quyết định, lại sợ người bị thương thân mình. Nhưng hiện tại ta đã quyết định chung thân cùng người làm bạn, ta tôn trọng ý tứ của người. Hơn nữa ta cũng muốn có đứa bé này. Trái cây kia ta sớm quyết định không cần.”

Vân Dạ sắc mặt ngưng trọng, trong mắt đầy vẻ hoài nghi.

“Sự thật là vậy, trăm có thể thề.” Dưới tình thế cấp bách, ta xưng “Trăm”. “Nhược của trăm lời ấy không thật, sẽ...”

Nói còn chưa hết, đã bị Dạ Nhi tiến lên che miệng, “Phát thệ cái gì. Lời của người ta tất nhiên tin.” Hấn lạnh mặt nói.

“Dạ Nhi, không thể phủ nhận, lúc trước ta thật có ý cho người lạc thai. Nhưng hiện tại, ta chỉ hy vọng người cùng đứa nhỏ đều có thể bình an vô sự.” Ta tay hấn xuống, ôn nhu nói, “Ta chưa từng lừa gạt người, thật đấy?”

“... Được rồi.” Hấn hít một hơi, bất đắc dĩ đích nói, “Vì người, làm cái gì ta cũng chấp nhận.” hấn lại đột nhiên chuyển ngữ khí, “Nhưng chuyện đứa nhỏ, người phải để ta.”

Không phải chuyện này người sớm đã quyết định từ đầu sao? Ta thầm nghĩ trong lòng.

“Ta biết.” Ngẫm lại hiện tại tính tình hấn có chút hỉ nộ vô thường, khó trách thái y nói người mang thai hay bị xúc động, việc gì cũng làm theo cảm xúc

“Vậy người có muốn gặp hấn hay không?” Ta lại nghĩ tới vấn đề lúc trước.

“Ta gặp hấn làm cái gì?” Hấn liếc ta một cái, thản nhiên nói.

Lòng nhẹ nhõm một chút. Tuy rằng chỉ là phỏng đoán của ta, nhưng ta mơ hồ cảm thấy Vân Ly lần này tới, chỉ sợ cũng có ý muốn gặp Dạ Nhi. Hiện tại Dạ Nhi cũng không ý này, nhắc tới hấn và người bên ngoài đương nhiên biểu hiện là không giống, giờ ta cảm thấy thoải mái. Nhưng chẳng biết tại sao, khi nói tới Vân Ly ta cảm thấy có chút khó chịu.

“Người không thấy là chúng ta rất giống nhau sao?”

“Một điểm cũng không giống.”

“Làm sao không giống?” Ta ngạc nhiên nói.

“Làm sao cũng không giống. Khí chất không giống, tính tình không giống, ánh mắt cũng không giống.” Hấn xoay đầu lại chăm chú nhìn trứ ta, còn thật sự nói, “Người chính là người, trên đời này chỉ có người là Vân Kha thôi, người khác giống cũng vô dụng.”

Đột nhiên, ta cảm thấy hấn hiểu mọi chuyện.

Ta không nói gì, chỉ cầm chặt tay hấn, nhìn hấn

Vân Ly, chuyện phụ hoàng là người thua thiệt. Phụ hoàng đã qua đời, phụ tử thân tình ta không thể bù lại cho người.

Nhưng là, Dạ Nhi cho tới bây giờ là của ta, ta không nợ người.

14. Chương 14

Vân Ly ngày hôm sau liền khởi hành trở về nội hải.

Qua một tháng, lễ ra được tính của dẫn tử dần đã hiện ra. Nhưng kỳ quái chính là Dạ Nhi cũng không có phản ứng gì đặc biệt. tình trạng nôn mửa dần dần biến mất, hấn ăn rất nhiều, tâm tình dần dần tốt, khí sắc cũng hảo hơn. Mỗi ngày thái y viện kê thuốc bổ an thai, khi uống thuốc sa sút mặt trông rất khó chịu. Vưu thái y mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng phỏng đoán có thể là bởi vì Dạ Nhi là người luyện võ, công lực thâm hậu, thể chất khỏe mạnh không giống người thường, cho nên cũng không phải chịu thống khổ.

Nghe thái y như thế nói, ta cũng yên lòng.

Vào một ngày, Vưu thái y đưa ta hai cái bình được, ta để trong ngực, đi vào Vĩnh Dạ cung.

Tiểu thái giám nói Vân Dạ còn ngủ trưa chưa tỉnh.

Trước kia tinh lực của hắn tràn đầy, nào có thói quen ngủ trưa. Nhưng hai tháng này, hắn ngủ nhiều, mỗi ngày đều phải ngủ trưa hơn một canh giờ.

Ta vẫy lui tả hữu, tiến vào nội thất. Vân Dạ đang nằm ở trên giường nhắm mắt ngủ.

Ta cởi giày, xốc lên áo ngủ bằng gấm, xoay người trên giường. Một tay mới vừa chạm vào bả vai hắn, hắn liền nhích lại gần, gối đầu lên trên cánh tay trái

Ta nhẹ nhàng hôn trán hắn, tay phải đi xuống dưới, sờ vào bụng hắn. Nơi đó đã muốn hơi hơi nổi lên. Tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng hắn, ta liền có cảm giá nhiệt độ nơi đó cao hơn những chỗ, bên trong giống như giấu một cái tiểu núi lửa.

Từ tháng trước bụng của hắn bắt đầu hở, ta càng ngày càng thích đến Vĩnh Dạ cung, thừa dịp hắn ngủ sờ sờ bụng hắn.

Nhớ tới mục đích, từ trong lòng ngực ta lấy ra kia hai dược bình, mở ra cái bình màu vàng.

Vân Dạ vẫn nhắm mắt ở trong lòng ngực ta, ta liền dùng tay phải có dính một ít thuốc mỡ ở lòng bàn tay, cởi bỏ áo hắn, đem thuốc mỡ chậm rãi xoa ở trên bụng của hắn.

Vân Dạ ừ một tiếng, hai hàng lông mày khẽ nhíu, vẫn không mở mắt, chỉ nhẹ nói, “Lạnh.”

Lạnh? Sao ta không thấy lạnh? Ta nghĩ có lẽ bởi vì ở nơi đó nhiệt độ cơ thể quá cao.

“Đây là nhuận cao Vưu thái y cố ý điều chế, có thể làm da thịt buộc chặt, còn có thể trấn an thai nhi.” Ta ôn nhu nói. Nhớ tới lời Vưu thái y nói: “Hoàng Thượng, hai bình dược màu vàng kia chỉ dùng để xoa quanh bụng. Da thịt nam tử không co giãn giống nữ tử, thai nhi lớn dần phải duỗi thân. Cho nên đem thuốc mỡ này mỗi ngày xoa trên bụng Hầu gia, có thể tránh cho thai nhi lớn dần mà tổn thương da thịt, cũng có thể trấn an thai nhi. Ân... Nếu là ngài tự mình vì Hầu gia mát-xa, lâu ngày đứa nhỏ sẽ cảm nhận được ngài, có thể dần bồi dưỡng cảm tình, sau này đứa nhỏ sinh ra sẽ nhớ rõ ngài.”

Vưu thái y gặp ta bán tín bán nghi, còn đứng đắn nói: “Hoàng Thượng không tin, thử xem là biết.”

Ta mặc kệ mấy câu hắn nói cuối cùng là thật hay là giả, dù sao việc này ta cũng sẽ không mượn tay người khác.

Tay của ta nhẹ nhàng mơn trớn toàn bộ bụng hắn, lòng bàn tay thông thả ôn nhu xoa xoa.

“Ân...” Đại khái bị ta “hầu hạ” thoải mái, Vân Dạ nhẹ giọng ừ một tiếng.

Tiếng rên rỉ của hắn như liều thuốc thúc tình, đột nhiên làm cho ta toàn thân nóng bừng.

Tim ta đập mạnh.

Cúi đầu nhìn kĩ, thấy hắn trải qua hai tháng cẩn thận điều dưỡng, sắc mặt như ngọc, đôi môi hồng nhuận, lúc này giống như con mèo nhỏ ở trong lòng, ta không còn nhận ra Chiêu Dương hầu lạnh lùng

Nhất thời động tình, nhin không được cúi đầu nhẹ nhàng hôn đôi môi hắn.

Hắn kinh ngạc mở hai tròng mắt.

Biểu tình này lại càng thêm kích thích ta

Ở biệt viên Chiêu Dương phủ bị hắn dùng mị dược “hoặc nhân” bắt buộc ta muốn hắn, ta không còn chạm qua hắn. Một phần bởi lòng ta còn oán giận, không thể chấp nhận sự thật. Sau đó, tuy rằng hiểu được tình cảm của bản thân nhưng bởi vì hắn nghịch thiên dựng tử, thân mình hắn suy nhược, không dám vọng động. Ta không dám ngủ lại Vĩnh Dạ cung, chính là ta sợ chính mình vạn nhất nhin không được mà làm hắn bị thương. Nhưng ta nghĩ tới hôm nay Vưu thái y đưa cho một bình dược khác...

Cầm thấy người càng lúc càng nóng

Tay dần dần đi xuống phía dưới, chậm rãi chụp lên phân thân hắn

Cả người hắn chấn động, trên mặt thoáng chốc đỏ, nhẹ giọng nói, “Vân Kha, người...”

“Sao vậy?”

“Người làm cái gì, ân...” khó có thể nhìn được bộ dáng luống cuống của hắn, cảm giác hắn muốn chống cự nhưng tay trở nên yếu đuối vô lực.

“Không thích sao?” Ta nhẹ nhàng cười, cánh tay trái vừa thu lại, đưa hắn ôm sát, tay phải lại tiếp tục làm loạn. Phân thân hắn sớm không chịu nổi kích thích, ở trong tay ta ngẩng đầu lên.

Hắn rất nhanh liền đạt tới ngọt đích cao trào, nhin không được khẽ gọi ra tiếng, phun ra chất lỏng màu trắng trong tay ta.

Vân Dạ sau khi phát tiết, hai gò má hắn ửng đỏ, đôi môi cũng trở nên hồng diễm, hơi hơi thở dốc. Ánh mắt trong trẻo có chút lạnh lùng quyến rũ, vẻ mặt diễm lệ vô cùng.

Ta cảm nhận thân mình hắn còn run rẩy trong ngực ta, trong lòng dâng lên cảm giác thương tiếc. Kim lòng không đậu, ta hôn lên đôi môi lạnh như băng hơi hé mở, lặp lại

15. Chương 15

Ta chưa từng hôn hắn như thế.

Trước kia hắn là thân nhân, là bằng hữu, là triều thần, thậm chí là đứa cháu tối sủng ái của ta. Cho nên chúng ta dù có thân mật thế nào, ta cũng chỉ dám nhẹ nhàng hôn trán hắn. Lần ở phủ Chiêu Dương Hầu, ta cũng bởi vì bị được tính của “hoặc nhân” làm cuống loạn, thô bạo với hắn...

Vân Dạ cũng hoàn toàn không ngờ rằng ta hôn môi hắn. Hắn kinh ngạc nhìn ta. Cảm giác được đầu lưỡi ta, hắn tựa hồ do dự một chút, nhưng rất nhanh liền mở môi, vươn đầu lưỡi, đáp lại nụ hôn. Ta nhin không được quần lấy đầu lưỡi mềm mại ướt át kia, cùng nhau dây dưa một hồi

“Người...” lưỡi ta khó khăn ly khai đôi môi hắn, hắn hơi thở thất thần, ánh mắt mê mang.

“Hừ... Không được nói.” Ta ngắt lời hắn, tay phải sớm thuận thực sờ loạn trong vạt áo hắn.

Hắn chỉ mặc một chiếc áo đơn, chiếc áo chảy xuống lộ ra nửa người trên hoàn toàn trần trụi, trên da thịt trắng noãn là hai khóa hồng anh màu đỏ sậm hết sức mê người. Ta nhẹ nhàng liếm nhẹ

“A...” Bởi vì mang thai mà cơ thể trở nên hết sức mẫn cảm, căn bản kinh không chịu được kích thích như vậy. Hắn nhin không được khẽ gọi ra tiếng.

Ta cúi đầu, hôn lên hồng anh trước ngực, dùng đầu lưỡi chậm rãi đảo qua đảo lại

“Ân...”

Khiêu khích một nửa, ta đột nhiên buông hắn ra, xuất ra một bình dược màu trắng Vưu thái y đưa, ngón tay lấy ra một ít nhũ dịch, tay lần sờ phía sau Vân Dạ.

Về mặt của hắn vốn có chút mê loạn, hiện tại bởi vì ta đột nhiên rời đi mà trở nên có chút mê mang cùng... Hừ không.

Ta không khỏi cúi đầu cười.

Nghe được tiếng cười của ta, thấy biểu tình của ta, hắn tựa hồ có chút tỉnh táo lại. Khẽ nâng người dậy, giống như muốn đem ta đẩy ra.

“Vân Kha...”

Ta như thế nào cho hắn cơ hội này.

Bắt lấy tay hắn, lần thứ hai cúi đầu xuống hôn.

Lần hôn này không giống vừa rồi, có mang theo chút cuồng dã, ta nhiệt liệt mà ôn nhu, hút thứ dịch mật trong miệng hắn. Cảm giác ngọt ngào lan tỏa đến toàn thân

Ta một bên hôn hân, một bên thuần thực lấy tay lần được mật động. Thừa dịp hân ý loạn tình mê, đưa ngón tay dính nhũ dịch chậm rãi đi vào.

“Ân...” Tuy rằng bị ta hôn, nhưng phản ứng của hân vẫn thực miễn tuệ – sâu sắc.

“Vân Kha, người làm cái gì?” Hân thở gấp hỏi.

“Ta muốn làm cái gì người không biết sao?” Ta xem hân rõ ràng mê loạn không thôi.

Nói xong, ta lại hung hăng hôn, ngón tay thâm nhập rồi thăm dò mật động. Nơi đó nhờ được mà nhanh chóng trở nên mềm mại.

“Vân Kha... Không được, đứa nhỏ, a...” thân thể vừa trải qua cao trào đã sớm vô lực chống cự sự xâm phạm của ta

“Người yên tâm, thái y nói phía sau không thành vấn đề, làm vậy đối với người mới có lợi.” Ta khàn khàn thanh âm nói.

“Dạ Nhi, phóng thoải mái. Người không muốn cùng ta ở một chỗ sao?” Ta nhớ chúng ta từng một lần kết hợp thô bạo, tuy rằng ta bị hạ được, nhưng vẫn xem như là cưỡng bạo hân.

“Kha...” Vân Dạ lên tiếng, hai tròng mắt mang đầy mị tình.

Ta nhẹ nhàng nâng hai chân Dạ Nhi, đem dục vọng của mình để ở tại nụ hoa, rồi đỡ lấy thắt lưng hân, lúc này mới hơi hơi dùng sức đỉnh đầu. Nụ hoa chậm rãi nở rộ, tiếp nạp hoàn toàn dục vọng của ta. Ta cẩn thận trôi nổi trong tiếng rên rỉ của Dạ Nhi.

...

Ta phát ra toàn bộ nhiệt tình tại nơi sâu nhất bên trong Dạ Nhi, mà hân cũng đồng thời co rút đạt tới cao trào. Giống như bị rút hết khí lực, Dạ Nhi nằm ở trên giường, ngay cả ngón tay đều lười động. Ta rời khỏi thân thể hân, để hân nằm ở trong ngực, khẽ hôn trán hân, một tay ôn nhu xoa xoa bụng hân.

Dạ Nhi gối lên tay ta, nhắm mắt nhẹ nhàng thở dốc.

Khó có cơ hội được nhìn bộ dáng này của Dạ Nhi, ta thầm hạ quyết tâm, hai cái bình được kia ta nhất định phải tận lực dùng, còn nữa, nhất định phải bảo Vụ thái y chuẩn bị nhiều một chút...

16. Chương 16

Sửa sang lại quần áo, nhìn thoáng qua Vân Dạ vẫn ở trên giường nghỉ ngơi, ta đứng dậy ra khỏi tấm điện.

Đi vào ngoại thất, Phúc Khí cùng tiểu thái giám đang ở phía sau. Phong Cực về mặt tái nhợt ngốc nghếch ở một bên.

Ta biết Phúc Khí và Phong Cực là người có nội lực thâm hậu, ban nãy thanh âm của chúng ta ở trong phòng nhất định cũng lọt vào lỗ tai họ. Phúc Khí đã nghe mãi thành quen, loại sự tình này ở trong cung cũng không có gì phải kinh ngạc. Bất quá sắc mặt Phong Cực thì khó coi tới cực điểm.

Tâm tình ta thỏa mãn, cũng không để ý đến hân, liền đi thẳng tới Phượng Nghi điện.

Chạng vạng ta lại đi vào Vĩnh Dạ cung, Dạ Nhi vừa mới tắm rửa xong, trên người còn tỏa ra hơi nước, tóc đen ướt sũng ở trên vai. Lúc này hân đang ngồi để cho tiểu thái giám lau khô tóc. Gặp ta tiến vào, hân tức giận liếc mắt ta một cái.

Lòng ta tình rất tốt, đi tới chỗ tiểu thái giám, cầm bố khăn trên tay, nhẹ nhàng thay hân chà lau khô tóc.

Cung nhân đều thức thời lui xuống. Trong tấm điện chỉ còn hai người chúng ta.

Tóc Vân Dạ dài đen bóng, nhưng cũng không mềm mại. Nhớ rõ mới trước đây sau khi tắm rửa, hấn mặc lệ tóc có khô hay không, chạy loạn khắp nơi, không cho ai động vào, cuối cùng vẫn bị ta bắt về lau khô. Sau dần dần thành thói quen, mỗi lần tắm rửa xong đều chỉ cần ta lau cho hấn.

Nhớ tới trước kia, ta không khỏi cười ra tiếng.

“Cười cái gì?” Hấn khó hiểu mà hỏi.

“Cười người trước đây. Khi đó người mỗi lần tắm rửa xong đều chỉ cho ta lau tóc.” Ta cười nói.

“Người lúc đó chẳng phải cũng thích ta lau tóc cho sao?” Hấn cũng mỉm cười.

“Người gọi đó cũng là lau tóc?” Ta cười hấn. Nhớ tới mỗi lần bị hấn làm cho tóc ta vô cùng thâm thắm.

“Sao lại không phải? Ta thích tóc người.” Hấn quay đầu chăm chú nhìn ta, đột nhiên đứng dậy, cúi ngó quan, râu tóc dài của ta xuống.

Cùng Dạ Nhi so sánh tóc, tóc của ta có màu rậm nắng, chất tóc mềm mại, sợi tóc mượt mà. Ta thường phiền não chúng không có màu đen bóng mượt.

Đèn cùng ánh nến chiếu vào con người trong suốt của Dạ Nhi, như bầu trời tỏa ra ánh sáng ngọc. Lúc này, chủ nhân đôi mắt ấy đang dùng một loại ánh mắt thâm tình nhìn ta.

Bị ánh mắt Dạ Nhi nhìn như thế, ta trong lúc nhất thời cũng có chút thất thần, si ngốc chăm chú nhìn hấn. Ánh mắt hai người dây dưa, ở trong không khí phát ra nhu tình thần bí.

“Ta thích tóc người, rất đẹp... Cùng ánh mắt của người thực xứng đôi.” Dạ Nhi giống như vô ý thức, thì thào tự nói.

Ta nhất thời tỉnh hồn lại. Đột nhiên nhớ lúc biệt viện Chiêu Dương phủ, hấn từng mưu toan đem ta đặt ở dưới thân, thâm nghĩ không ổn, vội vàng hỏi, “Bây giờ còn đau không?”

Hấn tựa hồ không kịp phản ứng, ngẩn ngơ mãi mới nghĩ đến ta là đang hỏi chuyện buổi chiều. Sắc mặt hấn nhất thời trầm xuống, trên mặt lại nhiễm thượng một tầng hồng nhuận, ánh mắt giống như vui giống như giận, không biết trả lời như thế nào.

Ta thấy vẻ mặt của hấn cảm thấy có chút buồn cười. Bất quá trên mặt lại ôn nhu hỏi, “Không có thương tổn đến người chứ?”

Buổi chiều hấn ở dưới thân ta không kiềm chế không được tiếng rên rỉ, cùng với khoái cảm khiến toàn thân run rẩy, hấn cùng ta đều đã phi thường hưởng thụ. Ta chỉ là lo lắng chúng ta buổi chiều phóng dăng như thế, có thể hay không thương tổn đến thai nhi.

Hấn tựa hồ có chút thẹn quá thành giận, khẽ hừ một tiếng, ngữ khí đông cứng nói, “Không có.”

Ta yên lòng, tiến lên chỗ hấn, cùng hấn ngồi xuống.

“Người không thích?” Ta nhẹ giọng hỏi, “Người không thích ta thượng người?”

“Không phải.” Hấn lắc lắc đầu, rồi mới có chút ngượng ngùng nhưng thẳng thắn nói, “Ta... Thích người thượng ta.”. Ngừng lại một chút, hấn lại còn thật sự thâm tình nhìn ta nói, “Hơn nữa ta từng phát thệ, nếu thượng người sẽ làm người rời ta đi, như vậy ta vĩnh viễn cũng sẽ không làm như thế. Cho nên ta nguyện ý bị người thượng, nguyện ý làm vậy để vĩnh viễn ở bên người.”

Ta si ngốc nhìn hấn, bị tình cảm cố chấp của hấn làm cảm động. Kim lòng không đậu nhớ tới chuyện ở biệt viện Chiêu Dương phủ bốn tháng trước....Sửa sang lại quần áo, nhìn thoáng qua Vân Dạ vẫn ở trên giường nghỉ ngơi, ta đứng dậy ra khỏi tấm điện.

Đi vào ngoại thất, Phúc Khí cùng tiểu thái giám đang ở phía sau. Phong Cực vẻ mặt tái nhợt ngốc nghếch ở một bên.

Ta biết Phúc Khí và Phong Cực là người có nội lực thâm hậu, ban nãy thanh âm của chúng ta ở trong phòng nhất định cũng lọt vào lỗ tai họ. Phúc Khí đã nghe mãi thành quen, loại sự tình này ở trong cung cũng không có gì phải kinh ngạc. Bất quá sắc mặt Phong Cực thì khó coi tới cực điểm.

Tâm tình ta thỏa mãn, cũng không để ý đến hấn, liền đi thẳng tới Phượng Nghi điện.

Chạng vạng ta lại đi vào Vĩnh Dạ cung, Dạ Nhi vừa mới tắm rửa xong, trên người còn tỏa ra hơi nước, tóc đen ướt sũng ở trên vai. Lúc này hấn đang ngồi để cho tiểu thái giám lau khô tóc. Gặp ta tiến vào, hấn tức giận liếc mắt ta một cái.

Lòng ta tình rất tốt, đi tới chỗ tiểu thái giám, cầm bố khăn trên tay, nhẹ nhàng thay hấn chà lau khô tóc.

Cung nhân đều thức thoir lui xuống. Trong tắm điện chỉ còn hai người chúng ta.

Tóc Vân Dạ dài đen bóng, nhưng cũng không mềm mại. Nhớ rõ mới trước đây sau khi tắm rửa, hấn mặc lệ tóc có khô hay không, chạy loạn khắp nơi, không cho ai động vào, cuối cùng vẫn bị ta bắt về lau khô. Sau dần dần thành thói quen, mỗi lần tắm rửa xong đều chỉ cần ta lau cho hấn.

Nhớ tới trước kia, ta không khỏi cười ra tiếng.

“Cười cái gì?” Hấn khó hiểu mà hỏi.

“Cười người trước đây. Khi đó người mỗi lần tắm rửa xong đều chỉ cho ta lau tóc.” Ta cười nói.

“Người lúc đó chẳng phải cũng thích ta lau tóc cho sao?” Hấn cũng mỉm cười.

“Người gọi đó cũng là lau tóc?” Ta cười hấn. Nhớ tới mỗi lần bị hấn làm cho tóc ta vô cùng thâm thắm.

“Sao lại không phải? Ta thích tóc người.” Hấn quay đầu chăm chú nhìn ta, đột nhiên đứng dậy, cúi ngó quan, râu tóc dài của ta xuống.

Cùng Dạ Nhi so sánh tóc, tóc của ta có màu rậm nắng, chất tóc mềm mại, sợi tóc mượt mà. Ta thường phiền não chúng không có màu đen bóng mượt.

Đèn cùng ánh nến chiếu vào con người trong suốt của Dạ Nhi, như bầu trời tỏa ra ánh sáng ngọc. Lúc này, chủ nhân đôi mắt ấy đang dùng một loại ánh mắt thâm tình nhìn ta.

Bị ánh mắt Dạ Nhi nhìn như thế, ta trong lúc nhất thời cũng có chút thất thần, si ngốc chăm chú nhìn hấn. Ánh mắt hai người dây dưa, ở trong không khí phát ra nhu tình thần bí.

“Ta thích tóc người, rất đẹp... Cùng ánh mắt của người thực xứng đôi.” Dạ Nhi giống như vô ý thức, thì thào tự nói.

Ta nhất thời tỉnh hồn lại. Đột nhiên nhớ lúc biệt viện Chiêu Dương phủ, hấn từng mưu toan đem ta đặt ở dưới thân, thâm nghĩ không ổn, vội vàng hỏi, “Bây giờ còn đau không?”

Hấn tựa hồ không kịp phản ứng, ngẩn ngơ mãi mới nghĩ đến ta là đang hỏi chuyện buổi chiều. Sắc mặt hấn nhất thời trầm xuống, trên mặt lại nhiễm thượng một tầng hồng nhuận, ánh mắt giống như vui giống như giận, không biết trả lời như thế nào.

Ta thấy vẻ mặt của hấn cảm thấy có chút buồn cười. Bất quá trên mặt lại ôn nhu hỏi, “Không có thương tổn đến người chứ?”

Buổi chiều hấn ở dưới thân ta không kiềm chế không được tiếng rên rỉ, cùng với khoái cảm khiến toàn thân run rẩy, hấn cùng ta đều đã phi thường hưởng thụ. Ta chỉ là lo lắng chúng ta buổi chiều phóng đảng như thế, có thể hay không thương tổn đến thai nhi.

Hấn tựa hồ có chút thẹn quá thành giận, khe hừ một tiếng, ngữ khí đông cứng nói, “Không có.”

Ta yên lòng, tiến lên chỗ hấn, cùng hấn ngồi xuống.

“Người không thích?” Ta nhẹ giọng hỏi, “Người không thích ta thượng người?”

“Không phải.” Hấn lắc lắc đầu, rồi mới có chút ngượng ngùng nhưng thẳng thắn nói, “Ta... Thích người thượng ta.”. Ngừng lại một chút, hấn lại còn thật sự thâm tình nhìn ta nói, “Hơn nữa ta từng phát thệ, nếu thượng người sẽ làm người rời ta đi, như vậy ta vĩnh viễn cũng sẽ không làm như thế. Cho nên ta nguyện ý bị người thượng, nguyện ý làm vậy để vĩnh viễn ở bên người.”

Ta si ngốc nhìn hấn, bị tình cảm cố chấp của hấn làm cảm động. Kim lòng không đậu nhớ tới chuyện ở biệt viện Chiêu Dương phủ bốn tháng trước....

17. Chương 17

Tháng 10 năm trước hấn khải hoàn trở về, mở tiệc chúc mừng. Ai cũng đều nói hổ phụ sinh hổ tử, không hổ là con của Vân Hạo – đệ nhất võ tướng năm đó

Vốn dĩ ta còn lo lắng không thôi. Tuy rằng biết hấn ứng đáp ứng yêu cầu của cậu hấn, mười lăm tuổi ra giang hồ, ở trong võ lâm làm minh chủ võ lâm ba năm. Nhưng đánh giặc không phải trò đùa, không thể so sánh với chuyện trong chốn võ lâm. Không nghĩ tới hấn chỉ dùng bốn tháng để bình định chiến sự, chiến thắng trở về quay về. Ta yên lòng, vui sướng vô hạn, toại phong hấn làm “Thiên đại tướng quân”.

Hấn trở về không bao lâu, lại thỉnh cầu ta hai mươi vạn Thanh long đại quân ở kinh đô và vùng phụ cận cho hấn điều khiển. Ta không chút do dự đáp ứng.

Mặc dù cự tuyệt kiên quyết phản đối, cho rằng đại tướng quân nắm giữ tám mươi vạn đại quân tại biên quan, nếu lại cầm trong tay binh quyền ở kinh đô và vùng lân cận, một khi phạm thượng tác loạn, sẽ không kịp trở tay.

Bất quá ta luôn luôn “nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người”. Huống chi người đó vẫn là Vân Dạ. Cho dù chúng ta xa cách nhiều năm, nhưng việc ta tín nhiệm hấn không người nào có thể so sánh, ta tuyệt đối không tin hấn sẽ phản bội ta. Hơn nữa việc trong triều và kinh đô cùng vùng lân cận ta nắm rõ hết thảy mọi thứ trong nhiều năm, chẳng lẽ lại dễ dàng để người khác cướp đi.

Bất quá ta không nghĩ tới, hấn mượn cơ cuối năm đi linh sơn cầu phúc một tháng, xe của ta khi mới đi được nửa đường liền không hiểu sao lại quay hướng tới biệt viện của Chiêu Dương phủ. Bởi vì binh quyền kinh đô và vùng lân cận đều nằm trong tay hấn, thân là Chiêu Dương hầu cũng là Thiên Đại tướng quân, ta sung ái hấn mỗi người đều biết, có lẽ vì thế không ai nghi ngờ, hấn có thể giấu được cả triều đình.

Bất quá ta cảm giác hấn cũng không có ác ý, cảm thấy hấn đem ta đến biệt viện, chỉ sợ là vì tư tình, không quan hệ tới việc triều đình.

Từ lần này hấn trở về, có nhiều chỗ không thay đổi, có nhiều chỗ dường như lại thay đổi. Ta cảm giác hấn phi thường bất mãn chuyện của ta và Thương Nghi, loại bất mãn này không là bởi vì chúng ta thân phận khác biệt hoặc đồng tính mà là...

Ta không muốn thừa nhận:

Ở trong lòng ta, Dạ Nhi tồn tại như vậy.

Hấn là thân nhân thân mật nhất của ta, người cháu ta thương yêu nhất, bằng hữu ta tín nhiệm nhất. Quan hệ của chúng ta bắt đầu từ quá sớm, quá sâu, đã sớm không còn là tình cảm bình thường. Nhưng ta không thể tưởng tượng loại này cảm tình sẽ phát sinh cái gì.

Chính là sự tình rối cuộc đã xảy ra.

Ngày thứ ba hấn đến, chúng ta đã đại tranh cãi một trận.

Vì chuyện Thương Nghi, vì chuyện đem ta giam lỏng, vì hấn đối với ta có tình cảm tình không nên tồn tại, ta nổi trận lôi đình.

Vì ta không chịu để Thương Nghi đi, vì ta không chịu thừa nhận tình cảm của hấn, vì thế ta chọn phi lập hậu chuyện, hấn cũng phần nộ như ta.

Cuối cùng hấn cư nhiên điểm huyết đạo của ta, đem ta ném lên giường. Trong mắt ta hãy còn đầy kinh ngạc thì hấn đã thô lỗ xé nát quần áo của ta.

Ta bỗng hiểu được chuyện gì xảy ra, đột nhiên tỉnh táo lại.

Ta là quý vi thiên tử, người người tôn vinh, đời này ta chưa từng chịu nhục nhã như thế. Mà đối với ta, từ nhỏ hấn là đứa cháu ta vô cùng cưng chiều, lúc ấy, trong lòng ta phần nộ quả thực không lời nào có thể diễn tả được.

Ta lạnh lùng nhìn hấn, trong ánh mắt tràn ngập phần nộ cùng trách cứ. Ta đối với hấn luôn luôn ôn nhu sủng ái, cũng chưa từng trừng mắt một lần với hấn.

Đại khái chưa bao giờ bị ta nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng, ngón tay hấn run run, khó khăn lắm mới đựng tới da thịt. Hấn dùng loại ánh mắt khiếp sợ nhìn ta, như là sợ hãi khi phạm một lỗi lớn mà ta không thể tha thứ.

Đột nhiên, hấn giống như sợ hãi, rời giường, sắc mặt tái nhợt, đôi môi run rẩy nhìn ta

Ánh mắt của hấn lóe lên ý nghĩ, qua một hồi lâu mới chậm rãi trấn định xuống. Tay hấn run run giải khai huyệt đạo của ta, cực lực đè tình cảm xuống rồi nói, “Người yên tâm, ta sẽ không thương tổn người.”

“Vậy người vừa rồi là muốn làm gì với ta.” Ta lạnh lùng châm chọc hấn, sau đó chậm rãi ngồi dậy. Ta thân là đế vương tôn sư, tuyệt không cho phép có người thể nhưng mưu toan muốn ta. Hơn nữa người này vẫn là Dạ Nhi.

Hấn định nói cái gì đó rồi lại nuốt trở vào. Lặng yên một lúc lâu, hấn cuối cùng bình tĩnh mà kiên định nói, “Vân Kha, người là của ta. Chỉ cần vì người, việc gì ta cũng sẽ làm. Nhưng là nếu ta thượng người sẽ làm người rời ta, như vậy ta thề, ta vĩnh viễn cũng sẽ không tái làm như thế.”

Nói xong hấn lập tức xoay người rời đi, để lại ta không thôi tức giận cùng đồng quần áo.

18. Chương 18

Sau đó hấn không tái xuất hiện.

Phúc Khí đã liên lạc với Nguyệt Ẩn. Nguyệt Ẩn không là một người mà là một tổ chức, chuyên môn phụ trách việc thu thập tình báo, giải quyết những việc bí mật không thể công khai. Thông qua Nguyệt Ẩn ta một lần nữa nắm giữ mọi việc trong triều hết thảy, biết trong triều cũng không có gì bất thường. Chính là không hề thấy bóng dáng của Dạ Nhi và Thương Nghi.

Ta có thể ngay lập tức hồi cung, nhưng làm vậy sẽ lộ ra chuyện ta chưa đi lĩnh sơn mà là bị Dạ Nhi giam lỏng. Việc này tất sẽ gây sóng to gió lớn trong triều, Dạ Nhi sẽ bị giáng tội với tội danh phạm thượng. Đây là chuyện ta vô luận như thế nào cũng không muốn thấy, cho nên ta ở lại biệt viện Chiêu Dương chờ hấn lại đến gặp ta, chờ giải quyết vấn đề giữa chúng ta. Ta cũng không lo lắng hấn tái làm sự tình lần trước. Thứ nhất là hấn rất nặng lời thề, thứ hai với tính cao ngạo của bản thân cũng sẽ không cho phép hấn tái làm như thế.

Thừa dịp thời gian này, ta suy nghĩ rất nhiều việc.

Ta không biết từ khi nào hấn yêu ta, còn ta thì mơ hồ không rõ mình có yêu hấn không. Ta không biết mình đối hấn đến tột cùng là loại tình cảm gì, ta không thể tưởng tượng cùng hấn ở một chỗ thì sẽ thế nào, nhưng ta lại càng không thể tưởng tượng nếu hấn vĩnh viễn ly khai ta thì ta sẽ thế nào. Mất đi Thương Nghi, ta bất quá cảm thấy tiếc hận mà không thực sự thương tâm. Nhưng nếu mất đi Dạ Nhi sẽ làm ta cảm thấy trong lòng ta chỉ là một khoảng không lạnh lẽo. Loại cảm giác này ta đã chịu đựng mười năm, hiện tại thật vất vả hấn mới trở lại, ta quyết không để hấn rời đi.

Cuối cùng ta quyết định, trước khi hồi cung nhất định phải giải quyết vấn đề của chúng ta, tốt nhất là làm cho hấn mất đi chấp niệm với ta, hết thảy khôi phục bình thường như ban đầu.

Nhưng hiển nhiên ta sai lầm rồi.

Ta xem nhẹ lời nói năm đó của hân, xem nhẹ quyết tâm của hân, xem nhẹ tín niệm của hân...

Hơn hai mươi ngày trước khi hân trở lại, khi ta giao cho Phúc Khí những nhiệm vụ liên quan với Nguyệt Ân, ta tình cờ biết được hân bí mật điều chế mì được. Điều ta không ngờ là hân hạ được trên người ta.

Ta bắt đầu sợ hãi, nghĩ hân hạ được “Hầu hạ”. Tên như ý nghĩa, thuốc này bất luận nam nữ đều phải bị người ta thượng mới có thể cởi bỏ được tính. Ta nghĩ đến hân vừa muốn ép buộc ta thì ta kinh sợ không thôi. Chính là sau đó mới phát hiện, hân cư nhiên hạ được “Hoặc nhân”. Loại này được tuy rằng không lợi hại như “Hầu hạ”, nhưng phi thường kích thích ***, làm cho người ta...

Nhớ tới đêm cuồng loạn mà thô bạo bốn tháng trước, vẫn khiến ta thực dễ tâm. Mặc dù là Dạ Nhi cam tâm tình nguyện bị ta thượng, nhưng là đối với kẻ luôn luôn tâm cao khí ngạo, kinh tài tuyệt diệu như Dạ Nhi mà nói, hân là hân đã hạ quyết tâm thật lớn. Ta vô luận như thế nào đều không thể thuyết phục chính mình bị hân thượng, ta tuyệt đối cũng sẽ không tái làm cho hân cảm thấy thống khổ cùng ủy khuất.

Hoàn hảo Dạ Nhi nói hân thích ta, điều này làm cho ta thở phào một hơi. Ta hy vọng hân có thể quên lần thô bạo cuồng loạn lúc trước, một lần nữa khi hân nhớ lại sẽ là hạnh phúc ngọt ngào.

Buổi tối giống như ngày thường, ta tới Vĩnh Dạ cung, cùng Dạ Nhi dùng bữa tối. Sau khi cùng hân hạ chơi cờ, nói chuyện phiếm vài câu, mãi cho đến buổi khi đợi hân ăn xong được rồi ngủ, ta mới trở về Tử Tâm điện.

Đêm nay tự nhiên thể xác và tinh thần ta thoải mái, ngọt ngào nhẹ nhàng vui vẻ. Trong mộng đều là hình ảnh buổi chiều nay Dạ Nhi ở trong lòng ta, biểu tình diễm lệ cùng thở gấp rên rỉ, ai có thể nghĩ Vân Dạ luôn luôn lạnh lùng cao ngạo cũng sẽ có thời điểm phiến tình như vậy. Làm cho ta ở trong mộng cũng đều nhin không được cười đắc ý.

Đang trong mộng đẹp ngọt ngào, bên tai lại đột nhiên truyền tiếng thất thanh của Phúc Khí. “Hoàng Thượng? Hoàng Thượng?”

Đa số người bình thường sẽ không phân biệt được cảnh trong mơ và sự thật. Cho dù tỉnh cũng sẽ nhất thời mê mê. Nhưng ta không như vậy. Nhiều năm bồi dưỡng làm ta lập tức chuyển tỉnh.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng Thượng, không tốt rồi. Vĩnh Dạ cung đã xảy ra chuyện.”

“Cái gì?” Ta nhất thời xoay người ngồi dậy.

19. Chương 19

“Xảy ra chuyện gì?” Ta một bên lo lắng hỏi, một bên xoay người xuống giường.

Là thích khách? Chẳng lẽ an ninh trong hoàng cung tệ thế sao? Thích khách cư nhiên xông thẳng tới Vĩnh Dạ cung? Hay là ai đó đã biết chuyện Dạ Nhi? Nghĩ muốn lấy điều này áp chế trẫm? Cho dù như thế, Dạ Nhi võ công cao cường, lại có Phong Cực cùng thị vệ đại nội ở bên, sẽ không dễ dàng bị khống chế, hơn nữa cũng không có nghe thấy bên ngoài thanh âm của đại nội thị vệ hộ giá.

Các loại khả năng này ở trong đầu ta nhanh chóng hiện lên, Phúc Khí lại nói ra đáp án ta không ngờ đến.

“Tiểu thái giám báo lại...nói...nói... nói Chiêu Dương hầu giống như phải sinh non.”

“Cái gì.” Ta hét lớn một tiếng, tim đập mạnh, ngay cả áo khoác cũng chưa mặc, chạy tới hướng Vĩnh Dạ cung.

Nửa đêm canh một tại Vĩnh Dạ cung, ngọn đèn dầu sáng ngời, bóng người qua lại rối ren. Ta thấy điều này không hợp với sự yên lặng ban đêm, cảm giác có điềm xấu trong không khí.

Vọt vào Vĩnh Dạ cung, tiến tới phòng ngủ, Dạ Nhi đang vô lực cúi đầu ở bên giường, sắc mặt trắng như tờ giấy, một tay nắm chặt, tay kia thì gắt gao đặt trên bụng. Trên mặt đất là một mảnh đồng hồ đồng, trong đồng hồ uể vật nôn mửa có ẩn ẩn tản mát ra vị thuốc đông y.

“Dạ Nhi?” Ta thật cẩn thận đỡ lấy hân, hân cơ hồ sắp ngất đi, ta cảm giác chiếc áo đơn của hân đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt sũng, hoảng sợ không thôi.

“Vân Kha...” Dạ Nhi giương mắt gọi. Áo ngủ lớn bằng gấm đã rơi một nửa trên mặt đất, ta xốc lên, thấy nửa người dưới của hân đã bị một mảnh máu tươi làm nhiễm hồng, vết máu nhè nhẹ chậm rãi chảy tràn ra từ hai chân.

Trước mắt một màu đỏ tươi làm cho ta kinh sợ, đại não cuống cuồng.

“Thái y! Thái y! Mau truyền thái y!” Ta ôm lấy Dạ Nhi kêu to.

“...” Trên mặt Dạ Nhi dấu không được vẻ thống khổ, hân chỉ cắn chặt đôi môi không ra tiếng.

Thái y sớm đã có người đi gọi, lúc này vội vàng chạy lại đây. Vừa thấy bộ dáng Vân Dạ, sắc mặt cũng chuyển màu trắng bệch.

“Như thế nào? Như thế nào? Chiêu Dương hầu rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thái y vội vã xem mạch, ta lo lắng liên thanh truy vấn.

Trên trán Vưu thái y toát ra tầng tầng mồ hôi lạnh, không dám nhìn ta, quỳ trên mặt đất run giọng nói, “Khởi bẩm...khởi bẩm Hoàng Thượng, Chiêu Dương hầu hình như là... hình như là ăn lầm Thiên cực quả...là Vong Mạng quả...”

“Cái gì?” Trong lòng ta run lên, căng thẳng nhìn Dạ Nhi.

Dạ Nhi sao có thể ăn lầm Vong mạng quả?

Giờ không phải lúc hỏi vấn đề này!!

“Thái y giữ được không?”

“Việc này...” Mồ hôi lạnh trên trán Vưu thái y từng giọt rơi xuống lại không dám lau đi “Rất khó...”

Ta ngây ra như phỗng, gắt gao ôm lấy Dạ Nhi.

Chu huyết, chính là được Thủy thần ban cho, kế thừa thần huyết của Thủy thần, không giống với thường nhân. Ánh sáng màu màu son không nói, chu huyết còn tràn đầy sinh mệnh. Trước kia từng có chu huyết nam tử bị thương, dùng nước để rửa vết thương, chu huyết ở trong nước, ba tháng không thay đổi, sau còn cá sinh sống trong đó. Có thể thấy được năng lực sinh mệnh ương ngạnh cỡ nào.

Chu huyết cùng dẫn tử đan là được tính cùng kết hợp khiến thai nhi cường tráng, thuốc lạc thai thông thường căn bản không có tác dụng. Nhưng một vật khắc một vật, thế gian này khắc tinh duy nhất của dẫn tử đan là Vong mạng quả, cũng chỉ ở trên Quỳnh Hoa đảo mới có, Vong mạng quả chuyên môn nhằm để lạc thai.

Nghĩ đến Dạ Nhi vì đứa bé này chịu nhiều cực khổ như thế, nếu là hiện tại giữ không được...

“Vưu thái y, người mau nghĩ biện pháp đi.” Phải bình tĩnh. Ta bây giờ cần tỉnh táo lại.

“Hoàng Thượng, vong mạng quả được tính mãnh liệt, chính là chuyên môn nhằm vào chu huyết hoài thai khiến lạc thai. Chiêu Dương hầu tuy rằng đúng lúc học ra hơn phân nửa, nhưng đã hấp thụ một phần được tính, bảo trụ thai nhi sợ là rất khó... Chính là phát hiện đúng lúc, nếu như...”

“Nếu như cái gì?” Ta thấy Vưu thái y thần sắc chột lóe, tựa hồ nhớ tới điều gì đó, sắc mặt do dự.

Vưu thái y vẻ mặt xám trắng quỳ mà không nói

“Không, không quan hệ. Thái y... Thỉnh thi châm.” Vân Dạ trong ***g ngực ta đột nhiên nói.

Thi châm?

“Chính là, này, này... Điện hạ.” Vưu thái y thấp thỏm lo âu nhìn Vân Dạ, lại nhìn ta.

Đây là chuyện gì?

Lòng ta khó hiểu.

“Vưu thái y, mời người nhanh, nhanh thi châm, a...” nói xong mấy câu nói đó, Dạ Nhi cuối cùng nhận không được đau đớn rên rỉ một tiếng, làm cho cả người ta run lên.

“Thi châm cái gì? Vưu thái y người ở đó do dự làm gì?” Ta truy vấn.

“Bệ hạ, nếu nhất định phải bảo trụ thai nhi, như vậy hiện tại đối với Chiêu Dương Hầu điện hạ, dùng cứu chuyển kim khâu thuật có lẽ còn kịp. Nhưng nếu làm vậy, nghĩa là phải chuyển toàn bộ năng lượng trong cơ thể Điện hạ để bảo hộ thai nhi, làm thế sẽ khiến thân thể Điện hạ thương tổn rất lớn. Mặc dù vạn hạnh đứa nhỏ được bảo vệ, Chiêu Dương Hầu cũng sẽ...”

Còn chưa có nói xong, Dạ Nhi cố gắng ngồi giữa giữa trong ngực ta, khởi động thân mình, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi như mưa, nhưng vẻ mặt kiên định, nói “Vưu thái y, bản hầu, bản hầu lệnh người... Lập tức giúp bản hầu, thi châm...” Nói vừa xong, Dạ Nhi rốt cuộc chống đỡ không được, lại vô lực dừng lại trong lòng ngực ta, cắn chặt môi dưới, áp chế tiếng rên rỉ, toàn bộ nuốt trở lại trong bụng

20. Chương 20

Cửu chuyển kim khâu thuật, cứu chuyển kim khâu thuật...

Những từ này không ngừng quay cuồng trong đầu ta, ta biết cái này có ý nghĩa gì.

Cửu chuyển kim khâu thuật, đó là một loại châm thuật, truyền chuyển tất cả tiềm năng toàn lực duy trì sinh mệnh, cho dù không ra khỏi cửa cung cũng biết. Dạ Nhi tinh thông y lý, tự nhiên càng hiểu rõ cứu chuyển kim khâu thuật lợi hại thế nào. Hắn vừa rồi cố gắng chuyển động thân mình đánh gãy lời nói của thái y, là sợ ta biết sẽ ngăn cản hắn.

Hình như hắn đã quên, năm đó ta cùng Phụ hoàng đồng thời gặp chuyện, Phụ hoàng cũng đã từng dùng cứu chuyển kim khâu thuật, sau khi hôn mê ba ngày, Người tỉnh táo lại hai canh giờ, chỉ kịp thời giao đãi hậu sự liền về Tây thiên, chung quy không thể đợi đến khi ta tỉnh lại. Cho nên ta đã nghe tới cứu chuyển kim khâu thuật... cũng đã biết rõ từ lâu.

Không! Không được!

Ta không thể để cho Dạ Nhi trả giá lớn như vậy.

Nguyên bản Dạ Nhi có thể bình an sinh sản cơ hội cũng chỉ có tam thành, cho dù võ công của hắn thâm hậu tinh thông y lý, cơ hội có thể sánh bằng thường nhân cao hơn mấy thành, nhưng nếu sử dụng thi châm thuật này, ta sợ có khi không thể bảo vệ đứa nhỏ mà hắn cũng...mất mạng.

Ta vội vàng cắt đứt suy nghĩ...

Lòng ta dao động, sợ hãi luống cuống, không biết nên làm thế nào cho phải, hận không thể chua xót kêu to ra tiếng. Gắt gao nhìn chăm chú Dạ Nhi, hai tay hắn đang đặt trên bụng đã hơi hơi hỏ ra, vài canh giờ trước chúng ta vẫn còn đang âu yếm...

Ta xem mặt Dạ Nhi trắng bệch như tuyết, bên trong hắn rõ ràng thống khổ nhưng vẫn dùng ánh mắt kiên định cố chấp nhìn ta, ánh mắt giao nhau, trong lòng ta run rẩy không thôi.

Dạ Nhi, buông tha đi, chúng ta buông tha cho đứa bé này...

Không được! Vân Kha! Ta không được! Ta không làm được!

Dạ Nhi, Dạ Nhi...

Vân Kha, người không thể ngăn cản ta, người đã đáp ứng ta!

Chỉ nhìn nhau một cái chớp mắt, ta đã hiểu được tâm ý Dạ Nhi kiên định ra sao.

Lòng tràn đầy thống khổ, ta khẽ cắn môi, biết mình chỉ mình ta có thể quyết định!

“Vưu thái y, người còn đứng đó làm gì? Lập tức giúp Chiêu Dương hầu thi châm.” Ta trầm thanh lệnh Vưu thái y. Ta đã quyết định, nếu đây là lựa chọn của Dạ Nhi, như vậy, sự lựa chọn của ta là phải kiên cường ở bên hần.

Vưu thái y không dám nhiều lời, vội vàng lấy ra túi châm cứu trong hòm thuốc.

...

Vưu thái y cùng mấy vị danh y khác dốc toàn lực thi châm cứu trị, đứa nhỏ cuối cùng cũng bảo vệ được. Nhưng Dạ Nhi lại không nhúc nhích, trên mặt không có chút huyết sắc nào, hơi thở yếu ớt, giống như một chút khí lực cũng đã bị thi châm lấy mất, làm lòng ta đau như xé.

Nhìn ánh mắt Dạ Nhi như vậy, ta biết mình không thể ngăn cản hần cũng ngăn cản không được. Huống chi ta từng đã đáp ứng hần, chuyện đứa nhỏ, ta để hần toàn quyền...

Qua canh năm, Dạ Nhi dần chuyển tỉnh, thi châm xong, trong phòng ngủ chỉ có ta cùng Dạ Nhi.

Khi hôn mê đôi lông mày của Dạ Nhi khẽ nhíu, mi mắt khẽ run, dường như khi ngủ mơ cũng cực kỳ thống khổ.

Ta lặng lẽ nhìn hần, sờ sờ trán hần, một mảnh lạnh lẽo. Nghĩ muốn giúp hần kéo góc chăn, mới phát hiện tay trái bị hần nắm chặt. Chưa xót cười cười, ta đem tay bị hần nắm đặt trên ngực, tay kia vuốt ve khuôn mặt tái nhợt, hôn nhẹ đôi môi không còn chút huyết sắc nào của hần.

Phúc Khí nhẹ giọng tiến vào, cách trừ sa gấp ta đã tỉnh, đi vào bên giường thấp giọng nói, “Hoàng Thượng, hôm nay lâm triều...”

Ta lắc lắc đầu, lại ý bảo hần đến gần, ghé vào lỗ tai hần giao đãi vài câu.

Phúc Khí lui ra sau, ta nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Dạ Nhi, thật cẩn thận ôm hần trong ngực.

Dạ Nhi mơ màng đến chạng vạng mới tỉnh lại. Gặp ta nằm ở bên cạnh, trước ngực còn nắm tay hần, nhất thời phân không rõ là mộng hay tỉnh. Mê mang sau một lúc lâu, trong bụng ẩn ẩn đau làm cho hần thanh tỉnh.

“Vân Kha...” Nghe được tiếng Dạ Nhi yếu ớt khẽ gọi, ta chớp mắt tỉnh lại.

“Dạ Nhi, ” thấy hần suy yếu đem tay trái đặt ở trên bụng, ta ôn nhu nói, “Yên tâm, đứa nhỏ không sao.”

“... Ta biết... Hần còn tại...”

“Muốn đứng lên ăn một chút gì không?”

“... Hiện tại là giờ nào?”

Ta nhìn ngoài cửa sổ, “Đại khái đã qua giờ Thân.” (15 -17 giờ)

“Giúp ta đứng lên.”

Ta bắt chấp thân thể đã muốn cứng ngắc, vội đứng dậy chuẩn bị, giúp hần chậm rãi ngồi xuống.

Truyền người, Phúc Khí tự mình bưng một chén cháo tổ yến tiến vào. Ta nhận lấy, thổi thổi từng thìa cho bớt nóng rồi đút cho Dạ Nhi. Hần cũng không phản đối, chậm rãi ăn.

Dùng cháo xong, ta cho hần ăn được. Ta thấy hần thần sắc nhợt nhạt, suy yếu vô cùng, hỏi hần muốn hay không nghỉ ngơi, hần lại lắc lắc đầu.

“Vân Kha, giúp ta lấy bình nhỏ màu vàng, nằm ở cuốn sách thứ ba bên trái giá sách lại đây.” Hần yếu ớt nói.

Phúc Khí không cần ta bảo, đã nhanh nhẹn mang đồ đến.

“Lấy một viên dược giúp ta.” Thanh âm hần suy yếu, ngữ khí kiên định như thường lại càng làm ta đau lòng.

Ta biết đây là đại hoàn đan hần mang ra từ Vạn Hoa Cốc. Ta đoán có một số việc hần hiện tại phải xử lý...

Lấy cho hần một viên thuốc, nhẹ nhàng xoa xoa lưng giúp hần thuận khí, để hần tựa vào trong ngực ta. Phúc Khí vẫn đứng ở một bên.

Điều tức một chút nội tức, tinh thần hần có chút chuyển biến tốt đẹp.

Một lát sau, Phong Cực biết Dạ Nhi tỉnh, vội vàng chạy vội tiến vào. Thấy Vân Dạ đã ngồi dậy, kích động khó có thể tự kiềm chế, quỳ rạp xuống đất, “Thiếu chủ. Ngài, ngài khá hơn chút nào không?”

“Không có gì đáng ngại.” Vân Dạ ở ta trong lòng ta thản nhiên nói.

“Thật vậy sao? Thật tốt quá! Thật tốt quá!” Phong Cực nửa mừng nửa lo nói.

“Phong Cực. Ta không hiểu tại sao?” Thanh âm Vân Dạ trong trẻo nhưng ánh mắt lạnh lùng đột nhiên trở nên lạnh thấu xương, nhìn về phía Phong Cực

Phong Cực nguyên bản mặt tái nhợt, giờ thì trở nên trắng xanh, há mồm run rẩy, ngơ ngác nhìn chằm chằm Vân Dạ...

Thiên cực quả vô vị, ăn vào không thể phát hiện được. Nhưng có ánh sáng màu vàng sậm, không thể trộn vào trong thức ăn. Ngày thường, đồ ăn của Dạ Nhi đều có người kiểm tra qua, nếu thức ăn lạ thì hần sẽ chú ý, tuyệt không có cơ hội ăn lầm

Loại dược này lại không có khả năng bị hạ trong nước trà hoặc rượu, sẽ bị màu sắc khác thường thu hút. Như vậy cơ hội duy nhất, chính là thuốc dưỡng thai của Dạ Nhi uống mỗi ngày. Dược tối đen như mực, màu gì cũng có thể che giấu được, Vong mạng quả không có hương vị, dù Dạ Nhi là người tinh thông y lý, cũng có thể không phát hiện ra. Huống chi, thuốc này lại luôn luôn là Phong Cực – tâm phúc của hần là người sắc thuốc đưa tới.

Nửa đêm, Dạ Nhi cảm thấy đau đớn liền tỉnh lại, cảm thấy thân mình không khỏe không giống bình thường, vội vàng tự bắt mạch. Phát hiện ăn phải vong mạng quả, thế là hần vội vàng đem đại bộ phận dược nôn ra, nhưng một phần dược liệu bị hấp thu cũng đã phát huy tác dụng...

21. Chương 21

“Thiếu chủ. Ta, ta...” Phong Cực mở miệng muốn nói, lại nói không ra lời.

“Vong mạng quả ánh sáng màu vàng sậm, không thể hạ ở đồ ăn hằng ngày và trong nước trà, chỉ có thuốc dưỡng thai hằng ngày của ta là có thể che dấu màu sắc của Vong mạng quả. Dược của ta luôn luôn là người phụ trách, đừng nói với ta ngoài Phong hộ pháp là người ra thì còn người người khác trong Tứ đại hộ pháp ở Vạn Hoa Cốc tới kê đơn cho ta.” Vân Dạ tuy rằng sắc mặt tái nhợt, lại sâu trầm như nước, thanh âm bình thản hạo tựa như nói chuyện của người khác

“Hai tháng trước ngươi từng khuyên ta xóa sạch thai nhi, ta phạt ngươi ở ngoài điện quỳ năm canh giờ, đã cảnh cáo ngươi bỏ đi ý niệm này trong đầu, ngươi lại không biết hối cải... Hừ! Bỏ tọa không còn chuyện gì phiền người tới trông nom nữa.”

Cảm giác Dạ Nhi trong lòng ta run rẩy, biết hần hiện tại đang giận dữ. Ta vội vàng nhẹ nhàng trấn an hần. Hần thở hổn hển hai cái, rất nhanh kèm chế chính mình, bình tĩnh trở lại.

Ta cầm tay Dạ Nhi, quay lại phía Phong Cực, trầm thanh nói, “Ngươi ở bên cạnh ao nghe được trầm cùng Chiêu Dương hầu nói chuyện, biết đại thần quan của Thủy thần điện đưa tới Thiên cực quả. Lại nghe được trầm đem nó giao cho ngự dược đường bảo quản, ngươi dám tự tiện lấy ra kê đơn cho Chiêu Dương hầu. Phong Cực, ngươi thật to gan.”

Phong Cự quỳ từ nãy giờ không nhúc nhích, ánh mắt phức tạp. Nghe được lời của ta lặng yên sau một lúc lâu, đột nhiên ngẩng đầu hướng ta, trừng mắt nói: “Không tồi, là ta nghe lén các người nói chuyện, cũng là ta đi ngự được đường lấy Thiên cực quả, là ta hạ Vong mạng quả. Những điều này đều là do ta làm.” Thanh âm của hắn bởi vì kích động mà có chút bén nhọn, “Bởi vì ta không thể để thiếu chủ mạo hiểm tánh mạng mang thai đứa bé này, ta không thể nhẫn nhịn nhìn Thiếu chủ mỗi ngày sở khổ như thế. Được tính của dẫn tử đan một tháng trước cũng đã hiện ra, nhưng Thiếu chủ vì sợ người lo lắng, vẫn đau khổ áp lực. Hiện tại vừa được mấy tháng, ta không muốn thiếu chủ thêm khổ sở nữa, cho nên ta...” Hắn đột nhiên dừng lại, cuối cùng lại khẽ cắn môi, giọng căm hận nói: “Cho nên mặc dù đứa bé này là long loại, ta muốn giúp Thiếu chủ xóa sạch nó. Ta biết việc này tuyệt đối không thể gạt được Thiếu chủ, từ lâu ta đã có chuẩn bị tinh thần chịu phạt. Nhưng ta không nghĩ tới, không nghĩ tới...”

“Nhưng người không nghĩ tới Dạ Nhi tình nguyện dùng cửu chuyển kim khâu thuật, cũng không nguyện mất đi đứa bé này, có phải hay không?” Ta lạnh lùng nói. Lời nói vừa rồi của Phong Cự làm ta thấp thỏm lo âu, ta không biết Dạ Nhi đem được tính của dẫn tử đan áp chế xuống, mà ta không hề phát giác. Tuy rằng tâm tình sầu lo, hiện tại cũng không thể biểu lộ ra, ta phải bình tĩnh xử lý tốt chuyện trước mắt.

Phong Cự nghĩ đến việc Vân Dạ thi châm, sắc mặt càng thêm tái nhợt, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Vân Dạ, đột nhiên nói, “Tại sao? Tại sao? Phong Cự không hiểu. Thiếu chủ, ngài nói cho ta. Tại sao ngài tình nguyện chịu đau đớn của cửu chuyển kim khâu thuật cũng không muốn mất đi đứa bé này?”

Vân Dạ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, thản nhiên nói ra một câu lại đủ để đưa hắn nhốt vào ngục, “Bởi vì hắn là đứa nhỏ của Vân Kha.”

Phong Cự thân mình nhoáng lên một cái, sắc mặt đại biến, lảo đảo, “Vân Kha, Vân Kha, lại là vì hắn. Chẳng lẽ vì hắn, ngài thật sự có thể ngay cả tính mạng cũng không cần sao? Ngài làm như thế đáng giá sao? Đáng giá sao?”

Phúc Khí ở bên cạnh tiến lên từng bước dùng phát trần ngăn lại, che trước ta cùng Dạ Nhi, lớn tiếng quát, “Lớn mật! Dám gọi thẳng tục danh của Hoàng Thượng.”

Phong Cự dường như không nghe thấy, chỉ ngơ ngác, chăm chú nhìn Vân Dạ.

“Phong Cự, kể từ giờ người đã không còn là tứ đại hộ vệ của Vạn Hoa Cốc nữa, chữ Phong trong tên người cũng nên tự xóa đi. Vạn Hoa Cốc từ nay về sau không còn người nào tên Phong Cự, người cũng không cần tái xưng hô ta là ‘Thiếu chủ.’” Vân Dạ dừng một lúc, lại nói, “Vô công của người không phải ta truyền, ta không có quyền xử trí, người tự giải quyết cho tốt đi.” Hắn lạnh lùng nói xong mấy câu đó, cũng là đem hết khí lực toàn thân. Lúc này, thần sắc hắn vô cùng mệt mỏi.

Ta biết hắn muốn lấy quy củ của Vạn Hoa Cốc xử trí Phong Cự, giờ thì tới quy củ của trẫm.

Ta trầm thanh nói, “Người đâu.”

Phúc Khí sớm lệnh cho thị vệ ở bên ngoài, nghe thấy mệnh lệnh của ta đều đi vào

“Đem Phong Cự vào thiên lao, chờ trẫm xử lý.”

Phong Cự thần sắc đờ đẫn bị thị vệ mang đi. Với Phong Cự mà nói, lời vừa rồi của Vân Dạ mới là hình phạt tối nghiêm khắc, đủ để khiến cho hắn mất hết can đảm.

22. Chương 22

Đem Phong Cự đi, Dạ Nhi dùng xong đại hoàn đan thì cũng là chống đỡ đến cực hạn, ta vội vàng nhẹ nhàng dìu hắn nằm xuống, hắn cơ hồ là lập tức liền ngủ. Lần này hắn ngủ ba ngày ba đêm.

Lòng ta lo lắng không thôi.

Nhưng vài lần đưa ngự y tới, họ cũng đều nói Dạ Nhi chỉ là thi châm tổn thương thân thể, lại mất máu quá nhiều, thân mình hao tổn.

Vưu thái y nói lần này có thể bảo trụ đứa nhỏ, thực là vô cùng may mắn. Một là Dạ Nhi phát hiện đúng lúc, vong mạng quả cũng không có phát huy hoàn toàn công hiệu, vả lại, chủ yếu là thai nhi đã hơn bốn tháng, đã có ý thức muốn sống rất ương ngạnh. Nếu không cho dù thi lấy cửu chuyển kim khâu thuật cũng vô dụng. Nhưng đây là loại nghịch thiên thuật, dù sao thương tổn cơ thể mẹ quá sâu, cho dù là người bình thường muốn cẩn thận điều dưỡng cũng phải từ ba tới năm năm mới có thể dần dần khôi phục. Xem tình huống của Dạ Nhi thì...

Vừa nghĩ tới lời nói của Vưu thái y, trong lòng ta liền hận không thể đem Phong Cực bầm thây vạn đoạn, ngũ mã phanh thây.

Ta tuy rằng sinh ra làm đế vương, nhưng trời sanh tính lạnh nhạt, ôn hòa, ít có thời điểm sinh khí. Hơn nữa mười một năm trước gặp quá đại kiếp nạn, việc liên tiếp mất đi những người thân đã khắc sâu hiểu biết của ta thế nào là cái gọi thể sự vô thường, chuyện ở thế gian, có nhiều việc ta cũng phải tự nhận mình càng xem càng thấu rõ, càng bình thản. Nhưng hiện tại ta mới phát hiện ta đã đánh giá cao bản thân, oán khí trong lòng ta càng lúc càng lớn, loại oán hận đối với Phong Cực mãnh liệt tới nỗi chính ta cũng ngạc nhiên.

Nghĩ đến hai tháng trước, nguyên lai khi đó hắc có ý làm cho Dạ Nhi lạc thai, cho nên Dạ Nhi mới giận dữ thương thân động thai khí, phạt hấn ở ngoài Vĩnh Dạ cung quý năm canh giờ. Vậy mà ta không nghĩ ra, cầu tình cho hắc...

Rất nhanh ta phái mật báo đi điều tra, chỉ cần sớm 3 ngày, sẽ không có sự tình gì phát sinh. Dạ Nhi sẽ không sao. Ta hận nghiêng răng nghiêng lợi...

Ta luôn luôn tự tin với phán đoán của mình, vậy mà lần này trong lòng lại cảm thấy thực không thích hợp.

Ta biết Phong Cực vẫn đối ta không có địch ý cùng hận ý, ta nghĩ tình cảm hắc đối Dạ Nhi là loại ái mộ âm thầm, rồi sau đó biến thành ghen ghét. Nhưng là không nghĩ tới ta sai lầm rồi.

Sáng sớm hôm ấy ta cùng Dạ Nhi tĩnh lại, liền lập tức phân phó Phúc Khí đi điều tra việc này. Phúc Khí rất nhanh hồi báo nói Vong mạng quả ở ngự dược đường đã biến mất, nhưng trông nom phòng là tiểu thái giám lại nói, buổi sáng kiểm tra thì vẫn còn, khẳng định đánh mất không vượt qua mười hai canh giờ. Ngày ấy, chỉ có Phong Cực đi ngự dược đường lấy dược. Hắc là tâm phúc của Chiêu Dương hầu, lại thường xuyên tới lấy dược, cho nên tiểu thái giám trông nom phòng dược cũng không chú ý hắc. Nói sau, với võ công của Phong Cực cùng hiểu biết về y dược, không để người khác thấy mà trộm đi Vong mạng quả là rất dễ dàng.

Chính là hắc lại không ngờ rằng, xế chiều hôm đó, Dạ Nhi cùng ta như cá nước quá thân mật, huyết mạch phần chấn, thể lực, tốc độ vận hành so với ngày thường nhanh gấp đôi. Lẽ ra Dạ Nhi phải hoàn toàn hấp thu dược tính của Vong mạng quả, nhưng sau một canh giờ Dạ Nhi phát hiện đúng lúc. Dạ Nhi tình nguyện dùng cửu chuyển kim khâu thuật, cũng không nguyện mất đi đứa nhỏ. Cuối cùng sắp thành lại bại, còn làm cho Dạ Nhi trả giá lớn như vậy.

Dạ Nhi mê man ba ngày ba đêm mới tỉnh lại.

Khoảng thời gian này, ta ngày đêm đều ở Vĩnh Dạ cung với Dạ Nhi. Ta biết Dạ Nhi không phải người yếu ớt, lúc nào cũng cần ta làm bạn. Chính là loại thời điểm này, ta cũng là một khắc cũng không muốn rời hắc, mỗi ngày lâm triều liền thẳng đến Vĩnh Dạ cung, ngay cả tấu chương cùng công vụ đều mang đến Vĩnh Dạ cung làm.

Dạ Nhi tĩnh lại, thân mình mệt mỏi, khí sắc cũng cực không tốt, nhưng là tinh thần lại miễn cưỡng không tồi.

So với Dạ Nhi suy yếu, thai nhi lại ngày càng cường tráng. Chuyện lần này khiến dược tính dẫn tử đan trước kia bị Dạ Nhi áp chế, toàn bộ bộ lộ ra càng lúc càng trầm trọng. Tim đập nhanh, vệt huyền, bệnh trạng vô lực không nói, mỗi ngày tay chân lạnh lẽo, tứ chi phát trâm, trong cơ thể lại khô nóng bất an.

Thái y chẩn đoán bệnh đã xác nhận đây là phản ứng dương tính

Lẽ ra phải mừng rỡ nhưng ta vui mừng không nổi. Chỉ cần nghĩ đến Dạ Nhi phải trả giá lớn vì đứa bé này, nội tâm liền trầm lại. Trong lòng u ám lại có chút khủng hoảng. Ta sợ hãi, nếu có đứa bé này mà mất đi Dạ Nhi, điều này làm cho ta vô luận như thế nào cũng không tiếp nhận được.

Ta đã dần dần có chút lý giải được cảm giác của phụ hoàng lúc trước. Ta không hy vọng có một ngày ta cùng phụ hoàng đi trên một con đường. Dem chính thân sinh cốt nhục đưa tới một nơi xa, là trừng phạt hài tử kia hay là trừng phạt chính mình? Ở trong mắt phụ hoàng, Vân Ly sinh ra chính là tội! Bởi vì là hắc cướp đi sinh mệnh của mẫu hậu, là hắc lấy đi tình cảm chân thành của phụ hoàng, cho dù hắc là vô tội.

Chẳng lẽ vận mệnh của ta là một hình xoắn ốc? Đang không ngừng xoay vần rồi lặp lại, không ngừng lặp lại với ta...

Nói ta không hối hận để thái y thi châm thì là nói dối. Mỗi lần nhìn Dạ Nhi trên người chưa bao giờ suy yếu, ta lập tức liền hối hận với quyết định chính mình ngày đó. Chính là nếu sự tình này lại đến một lần nữa, chỉ sợ ta vẫn lựa chọn như thế. Ta hiểu rất rõ Dạ Nhi, hắc nhất định phải làm.

Chuyện không ai có thể ngăn cản. Cho dù là ta, cũng có nhưng chuyện vĩnh viễn không thể thỏa hiệp với hắc, hắc cũng không cho phép ta thỏa hiệp. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ chuyện của Thương Nghi, chuyện gì khác ta cũng không từ chối hắc, kết quả một số chuyện liên tiếp xảy ra. Có khi ta ta nghĩ, kỳ thật tim của hắc so với người khác đều cứng rắn hơn, kiên cường hơn ta, hơn bất kì ai khác...

23. Chương 23

Đi vào Vĩnh Dạ cung, thu đàn hương thường ngày ta thích nhất đã được thái y viện đổi thành di thần hương. Loại hương này khiến tâm tình bình thần, thể xác và tinh thần thoải mái.

Dạ Nhi nằm nghiêng ở ghế dài phía trước cửa sổ, toàn thân màu trắng, tóc đen không buộc rũ xuống, trên người đắp một cái chăn mỏng. Hắc đang ngăn người nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ

Ta nhẹ nhàng đi đến, thấy hắc nắm Lưu Vân kiếm để ở bên sườn.

“Dạ Nhi?” Ta có chút lo lắng đem kiếm hắc cầm trong tay ra. Từ khi biết hắc nghịch thiên thụ thai, ta không cho hắc tái đem Lưu Vân kiếm đeo trên lưng, cũng không cho hắc luyện kiếm nữa. Hắc cũng không phản đối, giống bình thường mang kiếm để tại đầu giường. Lưu vân kiếm không phải một thanh kiếm thường, mà là một tuyệt thể danh kiếm. Trông thì có vẻ bình thường, nhưng nếu Lưu Vân kiếm ở trong tay người có nội lực thâm hậu, kèm theo sát ý thì kiếm khí sắc bén không gì sánh được, là một thanh bảo kiếm

“Thái y nói ngươi hiện tại không thể vọng động chân khí.”

Dạ Nhi xoay đầu lại, khoe miệng nhếch lên, hướng ta khinh yếu cười nói, “Hiện tại nội lực của ta nhiều nhất còn lại tam thành, làm sao còn có khí lực vọng động chân khí.”

Hắc nói thoải mái, tâm tình ta lại trầm nặng. Ngày đó, ở trên giang hồ, hắc là minh chủ võ lâm huy phong hoán vũ, vậy mà hiện tại không chỉ võ công cao thâm còn lại có tam thành, thậm chí ngay cả khí lực cầm Lưu Vân kiếm cũng không có.

Gặp ta thần sắc trầm nặng, hắc ngược lại an ủi ta, nhẹ giọng nói, “Võ công không có, sau này luyện nữa là được.”

“Hôm nay khá hơn chút nào không?” Ta không muốn làm cho hắc khó chịu, đem Lưu Vân kiếm để sang một bên, ngồi xuống cạnh hắc, thay đổi đề tài.

“Vẫn như cũ.” Hắc thần nhiên nói, kéo ta lại gần rồi tựa vào trên người ta.

Ta sờ sờ bụng của hắc. Mới vừa chỉ qua hơn nửa tháng mà đứa nhỏ dường như lớn lên rất nhiều, bề ngoài đã có thể nhìn ra.

“Được tính phản ứng còn lợi hại không?” Ta ôn nhu hỏi.

“Sao mỗi ngày người đều hỏi một câu giống nhau vậy?”

Ta cười cười, “Thái y nói người khôi phục tốt lắm, đứa nhỏ cũng thực khỏe mạnh.”

“Người mỗi ngày lấy các loại dược trân quý tắm bổ bắt ta uống, sao mà không tốt.” Hắc mĩnh cười.

Ôi chào!

Cứu chuyển kim khâu thuật cơ hồ đào lấy đi tất cả năng lượng trước kia của hắc, vậy mà cũng có thể dễ dàng lấy trở về. Cho dù ta lấy thuốc bổ thiên hạ trân quý nhất bồi bổ cho hắc, cũng phải hơn một năm rưỡi chưa chắc đủ. Huống chi hiện tại, thân mình hắc khác với bình thường, thuốc bổ nhiều sẽ làm thai nhi quá lớn, đến lúc đó bất lợi sinh sản. Thuốc bổ có khi lại không bổ.

“Ta thật cảm thấy được mấy thứ này đều dùng cho đứa nhỏ, người xem, mới vài ngày, hắc thật trưởng thành.” Ta mềm nhẹ vỗ vỗ bụng của hắc.

“Ấn, ” hắc đem tay của ta ấn trên bụng, “Mấy ngày nay hắc đều động đây...”

“A?” Ta có chút kinh dị.

“Người ngạc nhiên cái gì. Bình thường phụ nhân mang thai đến tháng thứ tư, thứ năm thai nhi đều đã động, huống chi là con của người.” Hắc liếc mắt ta một cái, nhẹ giọng hừ nói.

“Cái gì mà con ta! Là con của chúng ta!” Ta ôn nhu nói hắc. Ta hiện tại chỉ quan tâm thân thể Dạ Nhi, không chú ý đến động tĩnh của đứa nhỏ.

Hắc không nói gì, chỉ dựa đầu vào vai ta, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại.

Giờ Ngọ, ánh nắng chiếu xuyên qua lụa mỏng bên cửa sổ, ấm áp tiến vào bên trong, trút xuống trên người chúng ta.

Ta nhìn hắc vẫn mặt tái như cũ, cúi đầu đem hai gò má nhẹ nhàng để đến hắc trên trán, cảm giác được lạnh lẽo, ta hận không thể đem độ ấm của mình mà chia cho hắc.

Ta cứ như vậy lẳng lặng bên hắc, cũng không biết trải qua bao lâu. Đột nhiên tay ta đặt ở trên bụng Dạ Nhi chấn động nhưng cảm giác quá nhỏ, ta lại hoảng sợ, ngơ ngác nhìn bụng của hắc.

Dạ Nhi nhú mào, ở trong lòng ta giật mình

Khiếp sợ trong lòng ta còn chưa biến mất, nhưng thấy thần sắc của hắc, biết hắc lại không thoải mái, ta vội nhẹ giọng nói, “Ta đưa người về giường nghỉ ngơi.”

Hắc thở hổn hển, cường chế tim đập nhanh khiến hắc khó chịu cùng nỗi bất an đang xao động trong cơ thể, hơi hơi gật đầu.

Ta ôm Dạ Nhi trở về trên giường, cẩn thận đắp chăn, nắm tay hắc đến khi hắc mơ màng đi vào giấc ngủ.

Xem ra chuyện Phong Cực tạm thời không nói cho hắc thì tốt hơn, xử trí thỏa đáng hết rồi nói sau.

Hơn nửa tháng này Phong Cực vẫn bị ta nhốt ở thiên lao, ta cũng không đi thăm vấn hắc. Ta phân phó Phúc Khí, mỗi ngày cách một ngày đều đặn cho hắc mấy chục roi. Ta biết với võ công của Phong Cực, mấy chục roi không thấm vào đâu, nhưng cứ cách một ngày đánh một lần, đợi thương thể hắc hơi hơi tốt lên lại tái đánh làm cho thương thể của hắc càng thêm hại, không chỉ tiêu hao nội lực của hắc, còn làm cho hắc dần dần thương tích đầy mình, thương thể càng khó khôi phục. Ta còn chưa nghĩ xử trí hắc ra sao cho thỏa đáng, trừng phạt chừng đó chưa thể tính với đau đớn Dạ Nhi đã phải chịu.

Hôm nay Phúc Khí theo thường lệ đến thiên lao thăm vấn hắc rồi trở về báo cáo với ta.

Ta nắm trong tay thư mật của Nguyệt Ấn, lạnh giọng hỏi, “Hôm nay hắc nói gì?”

“Vẫn giống trước kia, hắc hỏi thân mình Chiêu Dương Hầu có hảo không. Nô tài theo lời Hoàng Thượng phân phó, cái gì cũng không nói cho hắc biết.”

“Hảo.”

“Hoàng Thượng, Phong Cự kia coi như thân thể cường tráng, ngay cả chín lần dụng hình cũng không vận hành chân khí, chỉ chịu đựng.”

“Người làm sao biết hần không vận chân khí?”

Phúc Khí cười nói, “Hoàng Thượng, ngài không phải người luyện võ tự nhiên không biết, người luyện võ liếc mắt một cái liền nhìn ra ngay. Hần bị đánh đến da tróc thịt bong, tuy bộ dáng so với người bình thường cường hơn một chút.”

“Hừ!” Ta cười lạnh một tiếng, “Trẫm cũng không phải là dùng cái gì khổ hình, so với quan lại ở bộ hình còn không bằng mà. Quát có mấy roi, đối với hần chỉ như là luyện tập, cho dù không vận chân khí, cũng chẳng đáng để tính toán.”

Phúc Khí gặp ta hờn giận, không nói gì nữa.

Lúc này, ta xem Dạ Nhi đang ở trên giường mệt mỏi ngủ say. Ta nghĩ đến cảm giác có một tiểu sinh mệnh trong bụng Dạ Nhi vừa động dậy, tâm tình liền phức tạp.

Phong Cự này, cho dù băm hần thành thịt vụn cũng khó tiêu mỗi hận trong lòng trẫm.

24. Chương 24

Thiên lao âm u ẩm ướt, thoang thoang trong không khí là mùi hương của máu. Ở đây dù có là mùa xuân ẩm áp nhưng bất kì ai bước vào cũng đều cảm thấy một trận gió lạnh khiến lòng người rét run.

“Hoàng Thượng! Nếu Người muốn thẩm vấn Phong Cự để nô tài đem hần đưa tới thẩm vấn là được, không cần phải hạ mình đến nơi dơ bẩn này, Người đừng để thân thể nhiệm phải uest khí.” Phúc Khí ở một bên nhỏ giọng nói.

Ta không nói gì.

Phong Cự bị giam ở phòng giam âm u cuối cùng.

Thủ vệ cung kính mở ra cửa lao, Phúc Khí đi vào quát, “Hoàng Thượng giá lâm, tội nhân Phong Cự còn không mau đến cung nghênh thánh giá.”

Ta chậm rãi đi vào nhà tù nhỏ hẹp ẩm thấp, thấy Phong Cự cuộn mình ở góc tường. Nghe thấy Hoàng Thượng giá lâm, hần nhất thời sững sốt. Ngây người một chút, hần mới chậm rãi đứng lên, ở trước mặt ta cúi đầu quỳ xuống, “Tội dân Cự, tham kiến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Hần nói từng chữ thông thả mà rõ ràng.

Ta lạnh lùng chăm chú nhìn hần, trong quần áo tù rách nát lộ ra dấu vết bị roi quất. Vết roi đánh vào in lằn trên da thịt, máu tươi đầm đìa, quả nhiên là bộ dáng da tróc thịt bong. Sắc mặt cũng tiêu tụy đến cực điểm, chật vật với đầy vết máu, ta không còn nhận ra bộ dáng anh tuấn đoan chính trước kia.

Phía sau sớm có thị vệ đưa đến một cái ghế cho ta ngồi xuống.

“Tội dân Cự? Đúng rồi, trẫm thật đã quên, người đã bị trục xuất khỏi Vạn Hoa Cốc, chữ Phong cùng tên người cũng nên bỏ luôn đi.” Ta hướng hần lạnh lùng cười, “Bất quá, trẫm nghĩ đến, người nên khôi phục tên vốn có của người mới đúng.”

“Tội dân trước kia bất quá là một tiểu khất cái, không danh không họ, sớm không nhớ rõ tên là gì.”

“Nga? Người không nhớ rõ?” Ta cười mà như không cười nhìn chăm chú hần, “Không sao, để trẫm nhắc lại dùm người, Thập hoàng tử Nam Hải, Quân – Chính – Tập.”

Ta nói gần từng chữ nhắc tên của hần, nguyên bản sắc mặt tiêu tụy của hần thoáng chốc trở nên tái nhợt, thần sắc khiếp sợ không thể che dấu.

Thập hoàng tử Nam Hải, Quân Chính Tập, mười bốn năm trước, một đám trung thần tử sĩ Nam Hải hộ vệ, cùng hoàng thái tử Quân Chính Liêm mất nước ra khỏi Nam Hải, ẩn thân ở biên giới Viêm quốc.

Năm thứ hai, đệ nhất võ tướng Vân quốc- Chiêu Dương hầu Vân Hạo xuất chinh đánh bại Viêm quân. Ngay lúc đó Viêm quốc cầu hòa, nhưng Nam Hải lại đưa vào lãnh thổ Viêm quốc hoàng thái tử cùng nhiều hậu lễ. Sau đó không hiểu tại sao vị thập hoàng tử nhỏ tuổi cũng đi theo đám hộ vệ ngày đó, lại mất tăm không rõ tung tích.

Những hộ vệ này cùng thập hoàng tử là Nam Hải dư nghiệt, cùng đường mạt lộ, lén lút vào Vân quốc đợi thời cơ trả thù.

Bọn họ kiên nhẫn chờ đợi, cơ hội cuối cùng cũng đến

Hai năm sau, hoàng thái tử Vân quốc mười bốn tuổi làm lễ trưởng thành. Nam Hải dư nghiệt cùng thích khách Viêm quốc không hẹn mà gặp, đồng thời tiến hành đại quy mô ám sát. Cuối cùng sử Vân quốc tang chủ, thái tử trọng thương, Vân quốc nhất thời lâm vào đại loạn.

Sau đó, tình hình Vân quốc vẫn còn rối ren, thập hoàng tử tuổi nhỏ thất lạc bọn hộ vệ, trở thành một người hành khất. Ai ngờ ngoài ý muốn gặp Vân Dạ từ trong cung đi ra, chuẩn bị đi phía nam Vạn Hoa Cốc học tập. Bởi vì Vân Dạ ở ngoài cung vẫn lấy tên là Thẩm Vân Dạ, căn bản sẽ không ai nghĩ tới đứa bé 8 tuổi và hoàng thất Vân quốc có quan hệ. Cơ duyên xảo hợp, hắn liền cùng Vân Dạ cùng đi Vạn Hoa Cốc...

“Tội dân không rõ Hoàng Thượng nói lời ấy là có ý gì.” Hắn cường chống đỡ, bình tĩnh nói.

“Người nghĩ rằng ở lãnh thổ Vân quốc không có ai nhận ra người sao?” Ta cười lạnh một tiếng, “Sự tình đã nhiều năm, năm đó thích khách Nam Hải sớm đem đi xử tử. Người là thập hoàng tử nhỏ trong hoàng thất Nam Hải, tuổi nhỏ không có địa vị, không được người coi trọng, người nhận thức người vốn không nhiều lắm, hiện tại tình hình bộ dạng sau nhiều năm biến đổi lớn. Nói vậy, người cho rằng thiên hạ này không kẻ nào biết người là ai đi?”

Hắn im lặng không nói gì.

“Năm đó người cùng hoàng thái tử Nam Hải chạy trốn tới viêm quốc tìm kiếm che chở, Thương Nghi từng ở trong hoàng cung Viêm quốc cũng đã từng gặp qua người. Người không có khả năng nhớ rõ hắn chỉ là một cung nô nhỏ nhoi, thời gian đã lâu hắn đối với người ấn tượng cũng không khắc sâu, chính là khi người đưa hắn xuất cảnh, cuối cùng hắn nhớ ra người. Đáng tiếc hắn cùng Đồ Càng ở Tây Mộc vẫn bị người đuổi giết, chưa kịp đúng lúc đem tin tức truyền cho trẫm. Bằng không, trẫm quyết sẽ không để cho người có cơ hội hạ Vong mạng quả với Dạ Nhi” Ta oán hận nói.

Nghe thấy trong lời nói của ta đề cập tới Dạ Nhi, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, “Hoàng Thượng, xin hỏi Hoàng Thượng, thân thể Chiêu Dương hầu hiện tại như thế nào?”

“Người cũng xứng đáng hỏi tình huống hiện tại của Chiêu Dương hầu sao!”

Ánh mắt hắn dao động, run giọng nói, “Hoàng Thượng, cầu Hoàng Thượng nói cho tội dân đi.”

Ta cười lạnh một tiếng, “Người-đoán-xem”

Sắc mặt của hắn lập tức trở nên trắng bệch.

“Hơn hai tháng trước ta đã thu được mật báo, biết có thích khách Viêm quốc lén vào trong hoàng cung chờ thời cơ hành động. Ta vẫn nghiêm phòng bị, phái người điều tra đã lâu, lại như thế nào cũng thật không ngờ người kia cư nhiên là người.” Ngón tay của ta nhẹ nhàng nắm lại, “Mười bốn năm trước người cùng Quân Chính Liêm trốn tới Viêm quốc, Viêm quốc chờ tới năm thứ hai Vân quốc làm lễ trưởng thành cho thái tử, quốc chủ (vua) Viêm quốc lấy đầu của hoàng huynh người làm đại lễ vật coi như để cầu hoà, Nam Hải diệt vong không thể không nói rằng không liên quan tới Viêm quốc. Ta không nghĩ rằng Viêm quốc như thế, người cũng vẫn có thể hợp tác với chúng”

Ta gắt gao nhìn chăm chú hắn, “Trẫm hỏi người, người nếu muốn ám sát trẫm, đến tột cùng tại sao kê đơn cho Dạ Nhi.”

Phong Cự cúi thấp đầu im lặng sau một lúc lâu, cuối cùng hẩn ngẩng đầu lên, thần sắc trào phúng chậm rãi mở miệng nói, “Ta vì sao phải ám sát ngươi? Vân quốc diệt Nam Hải, mỗi hận mất nước bất cộng đái thiên (không đội trời chung). Nhưng Minh Đức đế năm đó đã bị thích khách Nam Hải ám sát bỏ mình, Chiêu Dương hầu Vân Hạo cũng chết bệnh nhiều năm, thù của Nam Hải có thể nói là đã báo. Ta từ lâu đã không còn cho mình là thập hoàng tử của Nam Hải, chuyên trước kia đã không còn quan hệ với ta. Đầu năm nay ta ngoài ý muốn gặp người người cũ ở biên cảnh Viêm quốc trước kia, biết Viêm quốc phái rất nhiều thích khách lên hoàng cung ám sát Hoàng Thượng. Một khi đã như vậy, ta cần gì phải chính mình động thủ.”

Hẩn quả nhiên sớm biết việc ám sát, không nói cho Vân Dạ, chắc chắn là bởi vì hắn âm thầm hy vọng thích khách có thể thuận lợi giết ta.

Viêm quốc đại bại, phái thích khách tiến hành ám sát, loại sự tình này bọn hắn có kỹ xảo riêng, ta lại như thế nào không có phòng bị. Ngày đó ta phái Phúc Khí tự mình ra cung đi tra rõ việc này.

“Trẫm hỏi ngươi, đến tột cùng tại sao kê đơn cho Dạ Nhi?”

Hẩn lạnh lùng cười, “Bởi vì mục tiêu ám sát của thích khách Viêm quốc không chỉ có Hoàng Thượng, còn có Thiếu chủ.”

“Cái gì?” Ta kinh hãi.

“Nếu là Thiếu chủ trước kia, thích khách có nhiều thể nào cũng không đáng lo. Chính là ngày ấy Thiếu chủ té xỉu ở ngự thư phòng, ta mới biết khi hắn lệnh ta đưa Thương Nghi xuất cảnh, hắn liền đi Thủy thần điện cầu dẫn tử đàn, lấy thân nam nhi vì ngươi nghịch thiên thụ thai.”

Trong mắt hắn lại hiện ra hận ý lạnh như băng

“Nghịch thiên thụ thai đối người luyện võ là gần như mất hết công lực, ta khuyên Thiếu chủ xóa sạch thai nhi, nhưng Thiếu chủ vì ngươi, kiên quyết cự tuyệt. Một tháng trước ta xác thực tin tức, biết thích khách Viêm quốc mở rộng quy mô, kế hoạch trường kỳ ám sát, mà vì Thiếu chủ, sử ta không thể không phòng. Khi đó ta liền quyết định, nhất định phải vì Thiếu chủ xóa sạch thai nhi. Với võ công của Thiếu chủ, sau khi lạc thai ba ngày có thể hoàn toàn khôi phục, đến lúc đó không cần tái lo lắng. Cho nên cho dù Thiếu chủ hận ta, thậm chí giết ta, ta cũng muốn làm như thế.”

“Ngươi không tin trẫm có thể bảo vệ Dạ Nhi?” Ta nheo mắt, hung hăng nhìn chăm chú hắn.

Phong Cự nhìn chăm chú ta sau một lúc lâu, đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia chua xót nhưng lại nồng đậm bi ai.

“Ta đương nhiên tin tưởng Hoàng Thượng có năng lực bảo hộ Thiếu chủ, ta chỉ là không tin Hoàng Thượng có năng lực bảo vệ mình mà thôi.”

Ta chấn động.

Đột nhiên hiểu được ý tứ của hắn.

Nếu thích khách ám sát Dạ Nhi, với võ công của hắn cho dù nghịch thiên thụ thai mất đi công lực, vẫn là có đầy đủ năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng là nếu mục tiêu ám sát là ta...

Cho nên Phong Cự không đem chuyện này nói cho Vân Dạ, không phải bởi vì hắn âm thầm hy vọng ta bị ám sát, mà là lo lắng Dạ Nhi biết chuyện này sẽ không để ý chính mình đến bảo hộ ta. Lấy tính cách Vân Dạ, một khi xuất hiện sự kiện ám sát ta, vô luận thành công hay không, hắn cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, tất hội trăm thảo trừ căn (diệt cỏ tận gốc), truy tra rốt cuộc, cũng sẽ không để ý tới mình. Hắn là hắn nhớ lại sự kiện ta bị ám sát năm đó. Chính là với thân thể hiện tại của hắn...

Ta đột nhiên ra một thân mồ hôi lạnh.

Hiện tại không chỉ Phong Cự, ngay cả ta cũng hiểu được tại đây là thời kì phi thường nguy hiểm, nếu phát sinh có chuyện xảy ra... đứa bé này tới lúc này dường như không phải thời điểm thích hợp...

Ta lo lắng đứng dậy, ở nhà tù bước thong thả đi hai bước, mạnh mẽ đến một vấn đề, xoay người hướng Phong Cự lớn tiếng hỏi, “Nếu ngươi không phải thích khách lên vào trong hoàng cung, vậy là ai?”

Phong Cự cũng là ngẩn ngơ, lảng lảng nhìn ta, “Hoàng Thượng không phải sớm đã điều tra xong rồi sao?”
Sắc mặt của ta trắng bệch, quay đầu nhìn về phía Phúc Khí, hai mắt nhìn nhau, nhất tề kinh hãi.
Phong Cự gặp biểu tình chúng ta đột nhiên thay đổi, nhất thời kịp phản ứng, đứng bật dậy.

25. Chương 25

Màn đêm lan tỏa, gió lạnh đập vào mặt.

Ta nhanh chóng chạy về hoàng cung.

Dọc theo đường đi, trong đầu ta suy nghĩ mọi loại hậu quả nếu ta về trễ.

Khi còn tại biệt viện Chiêu Dương phủ, ta đã lệnh Nguyệt Ẩn cẩn thận chú ý hết thấy đường đi của Viêm quốc

Đầu năm khi biết được tin tức viêm quốc bí mật luôn luôn ám sát ta, lấy danh là vô lâm hắc đạo, cũng điều động nhiều tổ chức ám sát.

Hai tháng trước, Phúc Khí đi điều tra, giao cho Nguyệt Ẩn xử lý nhiều việc.

Từ đó về sau hai tháng Nguyệt Ẩn liên tục giám sát phạm vi thích khách Vân quốc có thể lên vào, nhưng là bởi vì là trong hoàng cung vẫn chưa tra được hết mật giám, ta bảo bọn họ không cần thiết phải đã thảo kinh xà (đánh rắn động cỏ).

Hơn nửa tháng trước phát sinh việc của Phong Cự, lại thu được tin tức của Thương Nghi, ta theo lý thường cho rằng nội gián là thập hoàng tử Nam Hải – Phong Cự. Ta liền ra lệnh trong vòng nửa tháng Nguyệt Ẩn phải chuẩn bị thỏa đáng, đem tất cả thích khách Viêm quốc mang ra tróc nã quy án, thẩm vấn nghiêm hình.

Thẳng đến ngày hôm qua, ta nghĩ toàn bộ thích khách sa lưới. Xế chiều hôm nay thẩm vấn kết quả, lại phát hiện có thêm thích khách lên vào hoàng cung Vân quốc, cũng không rõ ràng là ai.

Buổi tối sau khi Dạ Nhi nghỉ ngơi, ta đến thiên lao thẩm vấn Phong Cự, không biết quanh co một hồi, Phong Cự thể nhưng không phải nội gián Viêm quốc. Như vậy hành động ngày hôm qua hẳn là đã đã thảo kinh xà. Bởi vì điều động một số lớn người ngựa tróc nã thích khách, nên sắp xếp có 3 người của Nguyệt Ẩn trong cung, hiện tại số người tại hoàng cung chỉ sợ không đủ để ứng phó tình hình, tình huống nguy hiểm dị thường.

Đi tới hoàng cung, ta nhảy xuống xe ngựa, vội vàng cùng Phúc Khí chạy về phía Vĩnh Dạ cung. Ngự lâm quân theo sát phía sau.

Tiến vào phía trong, trong điện lặng yên không một tiếng động, ánh nến chớp lên, trong không khí thần nhiên tán mát một mùi thơm.

Vưu thái y cùng vài tên thái giám té xỉu trên đất, ở trên giường, sớm không thấy Dạ Nhi...

Đại não một trận chỗ trống, trước mắt ta chỉ toàn một màu đen.

Phúc Khí ở phía sau một tay đỡ lấy ta: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...”

Ta nhắm mắt chờ đợi một lúc, hít thở mấy hơi, chậm rãi mở hai mắt.

Ta không ngờ bọn họ hành động mau như vậy

Đi vào phía giường, ta nhìn chăm chú sa trường rơi trên mặt đất và xóc chân lên, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Phúc Khí tiến lên dò xét đệm giường....

26. Chương 26

Toàn bộ ngự lâm quân thức trắng đêm bên trong hoàng thành cẩn thận triển khai điều tra.

Vưu thái ý và vài tên thái giám tỉnh lại sau khi hôn mê hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Theo phân phó của Dạ Nhi, mỗi đêm phải có ngự y của Thái y viện ở lại Vĩnh Dạ cung chiếu cố Dạ Nhi, đêm nay đến phiên Vưu thái y. Giờ Dậu (6 giờ tối)Vưu thái y tới xem mạch cho Dạ Nhi, đợi hẩn ngủ rồi ra ngoài thất nghỉ ngơi.

Vài tiểu thái giám luôn luôn ở Vĩnh Dạ cung hầu hạ, hôm nay cũng lui tới giống như bình thường.

Bọn họ chỉ nhớ đại khái mình hôn mê là giờ Tuất (8 giờ) một khắc (một khắc =15 phút)

“Hoàng Thượng! Thần xem xét thấy Chiêu Dương Hầu bị bắt đi không quá hai canh giờ.” Phúc Khí ở một bên suy đoán.

Nếu như là thích khách, chỉ cần... giết thì tốt rồi, tại sao phải bắt Dạ Nhi?

Giờ Tuất một khắc? Khi đó cửa thành sớm đã đóng cửa. Nhưng là bởi vì đã qua lập hạ, dựa theo luật lệ của Minh Nguyệt vương triều, cửa thành phía bắc phải giờ Hợi mới đóng cửa đóng cửa, muốn ra khỏi thành thì hoàn toàn kịp.

(Lập hạ: là một trong 24 tiết khí của lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản. Thường bắt đầu vào ngày 5 -/5 theo dương lịch. Cách lập lịch này của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của Trung Quốc. Lập hạ mang ý nghĩa bắt đầu mùa hè. Thời gian lập hạ khoảng 5-6/5 đến 21-22/5)

Bọn họ rốt cuộc có mấy người người? Rốt cuộc là tại sao đem Dạ Nhi bắt đi khỏi hoàng cung?

Sa trưởng bị xả đến trên mặt đất, trong nội thất không có dấu vết đánh nhau...

Nửa đêm canh ba, tuần mã từ phía bắc đi ra, tiếng vó ngựa thanh thúy ở trong đêm yên tĩnh dị thường rõ ràng.

Người cưỡi ngựa đi đầu mặc một thân hoàng bào, đầu bó buộc kim quan, màu vàng bên tay áo ở trong đêm tối tung bay theo gió phi thường rõ ràng.

“Hoàng Thượng!” vài tên Ngự lâm quân từ phía trước chạy tới, xoay người xuống ngựa, một người tiến lên phía trước nói, “Phía trước trong rừng cây phát hiện một chiếc xe ngựa.”

“Đi!” Vân Kha lãnh quát một tiếng, giơ lên mã tiên chạy đi.

Nguyên bản rừng cây tối đen bị đuốc sáng của Ngự lâm quân thấp sáng trưng, một chiếc xe ngựa màu đen đang lẳng lặng dừng ở trong đó.

“Hoàng Thượng!”

Vân Kha nhảy xuống lưng ngựa, đi vào xe ngựa, vén rèm lên. Phúc Khí ở bên cạnh giơ lên cây đuốc, chiếu xe ngựa sáng ngời.

Trong xe ngựa trống trơn có một mùi thơm, cùng mùi lưu lại Vĩnh Dạ trong cung giống nhau, bên trong có một cái khăn tay ở trên chỗ ngồi.

Vân Kha cầm lấy khăn tay, sắc mặt tái nhợt.

Đây đúng là khăn tay mà buổi chiều Vân Dạ cầm. Vân Kha bắt lấy chiếc khăn đưa lên mũi ngửi, tựa hồ còn có thể ngửi được mùi trên người Vân Dạ.

“Hoàng Thượng, không lưu lại dấu vết nào.” Phúc Khí ở bên trong xe cẩn thận tìm tòi một lúc rồi nói.

“Truy!” Vân Kha sắc mặt nhất trầm, thu hồi cảm khần, xoay người lên ngựa chạy đi rừng cây.

Mọi người theo sát, kiểm tra mấy dặm xung quanh, lại không tái phát hiện gì

Đột nhiên, Vân Kha dừng tuấn mã lại

Mọi người không dám vọng động. Chờ giây lát, Phúc Khí tiến lên thấy Hoàng Thượng cau mày, thần sắc ngưng trọng.

“Hoàng Thượng?”

“Hiện tại là canh giờ nào?”

“Đại khái là đến canh năm.” Phúc Khí ngẩng đầu nhìn xem tia nắng ban mai phương Đông dần dần hiện trong không trung, tính ra nói. Đã thấy thần sắc Hoàng Thượng càng thêm trầm nặng.

Trầm tư một lát, Vân Kha đột nhiên quát, “Lập tức về thành.”

Vân Kha phóng ngựa trở lại, hướng đô thành Thương Lãng chạy đi.

Vân Kha giống như đang cùng thi chạy với thời gian, một vài tia nắng ban mai bám theo sát ngàn dặm đường. Không trung lại dường như cố tình đối nghịch, tờ mờ sáng ánh sáng chậm rãi dâng lên, trong nháy mắt đã tới cửa thành Thương Lãng

Vừa tới, cửa thành đã mở rộng ra, tướng lĩnh thủ thành sớm đã trông thấy Hoàng Thượng ra khỏi thành đã trở lại, vội vàng quỳ ngoài cửa nghênh đón.

Vân Kha kéo dây cương, dừng ngựa trước cửa thành.

“Cửa thành đã mở bao lâu?”

Tướng lĩnh nghe ngữ khí Hoàng Thượng không tốt, nơm nớp lo sợ đáp, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, từ khi mở cửa đến giờ, cũng khoảng một canh giờ.”

Vân Kha biến sắc, “Người tới. Truyền ý chỉ của trẫm, lập tức đóng cửa tất cả cửa thành.”

Vài tên Ngự lâm quân lĩnh mệnh, lập tức hướng các cửa thành truyền lệnh.

Nhìn lại, trên đường đã thấy đến một vài thân ảnh đi lại. Bắc môn hẻo lánh, lúc này canh giờ còn sớm, người lác đác ra khỏi cửa thành có thể đếm được. Nhưng cửa thành phía Đông gần chợ phồn hoa nhiều người, cửa thành phía Nam là trung tâm thương mại giao dịch, buổi sáng dòng người khỏi thành mua đồ ăn, vào thành luôn luôn nối liền không dứt. Một canh giờ, hẳn đã có rất nhiều người xuất nhập.

“Hoàng Thượng!” Phúc Khí đã hiểu được, đêm qua giờ Hợi, cửa thành phía Bắc có chiếc xe ngựa khả nghi đi ra, chỉ sợ là địch nhân dùng kế dương đông kích tây.

Giục ngựa đi gần tới chỗ Hoàng Thượng, nghe được Hoàng Thượng thì thào tự nói: “Chỉ mong còn kịp...”

“Hoàng Thượng, chúng ta vẫn nên về cung trước.” Phúc Khí nhẹ nhàng mà nói.

Vân Kha nhìn đám bụi xám trắng đã dần dần biến mất trong không trung, sau một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi gật gật đầu hướng hoàng cung phi đi.

27. Chương 27

Trở lại Vinh Dạ cung nhìn phòng ngủ trống rỗng, mặt Vân Kha không chút thay đổi, trong lòng phiền muộn như có lửa đốt.

Hắn biết mình còn nghĩ nữa sẽ bị loạn.

Hắn đã liên tục phạm sai lầm, hiện tại phải tỉnh táo lại, mau chóng tìm được Dạ Nhi.

Nhìn bốn phía chung quanh, hết thấy đều bảo trì hiện trường giống đêm qua. Phúc Khí tự mình điều tra hơn một lần, trừ bỏ cực phẩm mê hương phiêu tán trong phòng thì không còn phát hiện ra manh mối nào khác.

“Hoàng Thượng, “ Phúc Khí đi tới bên cạnh “Thời gian lâm triều đã đến...”

“Trẫm hôm nay thân thể không khỏe, không thể vào triều sớm.”

“Vâng.”

“Từ từ.” Vân Kha gọi Phúc Khí đang định lui ra, “Truyền Văn Tương Liên Thanh, Võ Lương Từ đến Phụng Nghi điện nghị sự.”

“Vâng”

Phúc Khí lui ra sau, Vân Kha đi đến phía trước cửa sổ, nghĩ đến buổi chiều hôm qua còn cùng Dạ Nhi ở trong này cùng nhau ngủ, lần đầu tiên cảm nhận được đứa bé trong bụng hẳn động đây...

Vân Kha mở ngón tay, nhớ lại cảm giác ngày hôm qua.

Không biết Dạ Nhi hiện tại thế nào?

Vừa nghĩ tới tình cảnh hiện tại của Dạ Nhi, Vân Kha đột nhiên khó thở, vội vàng đè lại ngực, cố gắng đem cảm xúc áp chế xuống.

Biết rõ chính mình nếu còn nghĩ thêm nữa cũng không thể giải quyết được gì nhưng bản thân lại không thể tự chủ được.

Hiện tại Dạ Nhi ngay cả Lưu Vân kiếm cũng cầm không được, làm thế nào để tự bảo vệ mình.

Vân Kha nằm xuống ghế dựa, gắt gao đè lại ngực đang không thôi quặn đau

Đột nhiên, linh quang chợt lóe, một ý niệm trong đầu hiện ra.

Quay đầu nhìn về gần phía tủ, có một vỏ kiếm trống trơn.

Vân Kha ngơ ngác nhìn chăm chú một lúc lâu, đột nhiên bước nhanh, cầm lấy vỏ kiếm

Ngày hôm qua sợ Vân Dạ cầm kiếm bị thương, hẳn đem Lưu Vân kiếm để cách đầu giường khoảng 5, 6 bước. Vân Dạ nguyên bản thân thể suy yếu lại trúng mê hương, hẳn là vô lực lấy Lưu Vân kiếm, nhưng ý thức thanh tỉnh, tại sao còn cố kéo sa trường xuống. Một khi đã như vậy, Lưu Vân kiếm tại sao không thấy? Người bên ngoài chắc không biết, trong vỏ kiếm bình thường này là Lưu Vân kiếm nổi tiếng. Hơn nữa Dạ Nhi lại vì sao phải hạ sa trường mà không hề có ý định phản kháng?

Vân Kha đi vào trước giường, nhặt lên sa trường trên mặt đất, nhìn hoa thêu, cẩn thận suy tư.

Phúc Khí lại tiến vào phòng ngủ, chỉ thấy Hoàng Thượng đang ngồi trên giường, cầm trong tay vỏ kiếm cùng sa trường ngưng thần suy nghĩ sâu xa.

“Hoàng Thượng!”

Vân Kha nghe tiếng chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt tuy không dấu được vẻ mệt mỏi ý nhưng ánh mắt lại dị thường trong trẻo.

Phúc Khí cung kính nói: “Hoàng Thượng, Văn đại nhân và Võ đại nhân đang đợi ở Phụng Nghi điện.”

“Ta biết rồi.”

Ngày đó Vân Dạ ăn phải Vong mạng quả, Vân Kha trong một đêm điều đi tất cả ngự y trong thái y viện không khỏi kinh động một số đại thần miễn cưỡng. Cho nên khi tình huống của Dạ Nhi chuyển biến tốt đẹp một chút, Vân Kha liền ở Phụng Nghi điện triệu kiến Văn Tương Liên Thanh, Võ Lương Từ cùng Khánh Vương Văn Tuyên, là một trong những trọng thần triều đình, đem chuyện Dạ Nhi giả mạo giao đãi một chút. Cho nên chuyện này trong triều có vài vị trọng thần đã biết. Nhưng việc này thật sự quan hệ trọng đại, trong lòng mọi người khó tránh khỏi sẽ có chút nghi ngờ.

Văn Tể tướng đã 50 tuổi, tài trí hơn người, suy nghĩ nhanh nhẹn, làm việc chu đáo chặt chẽ, trước đây Minh Đức đế đã chọn hắn làm Tể tướng, trước kia hắn còn từng là thái phó của Văn Kha

Võ Tể tướng tuy chỉ 33 tuổi, nhưng văn thao vũ lược, tinh thông nhiều thứ. Hơn nữa hắn từng đi theo nghĩa huynh của Văn Kha, chinh chiến sa trường nhiều năm, Văn Hạo coi hắn như tay chân. Văn Kha phong hắn làm tể tướng, thứ nhất là thực lực của hắn, thứ hai là một lí do khác, dân gian thường có câu “yêu ai yêu cả đường đi”.

Đi vào Phượng Nghi điện, văn võ song cùng sắc mặt nghiêm chỉnh ngưng trọng chờ đợi

Văn Kha khoát tay, bảo bọn họ miễn lễ, ngồi xuống long ỷ.

“Hoàng Thượng suốt đêm qua ra khỏi thành, buổi sáng lại sai người đóng cửa bốn cửa thành, cẩn thận kiểm tra người khỏi thành, không biết trong cung đã xảy ra chuyện gì?” Văn tể tướng tiến lên hỏi.

Văn Kha tuy rằng khuôn mặt mỗi một nhưng thần sắc trầm tĩnh.

“Tối hôm qua có người ban đêm xông vào thâm cung bắt đi Chiêu Dương hầu.”

“Cái gì?” Văn võ tể tướng cùng nhất tề kinh hãi.

Văn Kha chậm rãi đem sự tình trải qua giải thích đại khái một chút. Chuyện Phong Cực lại không đề cập tới.

“Hoàng Thượng, thích khách Viêm quốc quả là kiêu ngạo, thật sự làm người ta không thể nhịn được nữa. Thỉnh Hoàng Thượng hạ lệnh, để vi thần điều binh đi tiêu diệt diệt bọn chúng, cứu Chiêu Dương hầu trở về” Văn Tương Liên Thanh kích động, hai mắt bốc hỏa. Hắn tuy rằng tuổi không lớn, nhưng đã làm tể tướng được hơn 5 năm, làm việc luôn luôn trầm ổn lão luyện. Nhưng lần này hắn thật sự nóng tính giận dữ.

“Hoàng Thượng, Võ Lương Từ ta trong lời nói tuy rằng hơi có lỗ măng, nhưng chúng ta thật là không thể dễ dàng tha thứ hành động này được. Nhiều năm trước tới nay, Minh Nguyệt vương triều tuy rằng quốc cường dân phú, dân chúng không lo, nhưng hoàng thất vương tộc lại thường xuyên đã bị thích khách chực quốc quấy rầy, Viêm quốc lại hàng năm đều phái thích khách tới. Việc này chúng ta phải sớm ngày giải quyết, bằng không tính mạng Hoàng Thượng cũng kham ưu.” Sắc mặt Võ lương Từ trầm xuống, đầy sầu lo nói, “Bất quá bây giờ nếu muốn lấy cứu Chiêu Dương hầu trước, việc thích khách lần này cần bàn bạc kỹ hơn.”

“Không!” nghe xong lời nói của hai người, Văn Kha lắc lắc mở miệng nói, “Trước hết phải giải quyết việc thích khách. Việc này không thể tái tha thứ, đây là việc thiết yếu phải mau chóng giải quyết. Trầm an bài đã lâu, sớm lập ra kế rút củi dưới đáy nồi.”

“Cái gì? Vậy việc Chiêu Dương hầu thì sao?”. Văn Tương Liên Thanh và Võ Lương Từ nhìn nhau ngạc nhiên. Hai người vào triều nhiều năm, đối với chuyện Hoàng Thượng cùng Chiêu Dương hầu biết thậm tường. Chiêu Dương hầu luôn luôn là Hoàng Thượng ái, ân sủng có thêm, yêu thương vô độ, hiện tại lại là loại này... loại quan hệ này. Huống chi trên người Chiêu Dương hầu còn có cốt nhục của Hoàng Thượng, mang huyết mạch hoàng thất, lại trăm triệu lần không thể mất đi. Bằng không với tính tình Hoàng Thượng, đời này sợ là thật sự sẽ mãi cô đơn.

Bất quá hai người biết Hoàng Thượng tuy rằng bề ngoài ôn hòa mềm mại, nhưng trong tâm lại quật cường kiên cường, là người rất có chủ kiến. Hoàng Thượng nếu như nói thế tức là chủ ý đã quyết định

“Chiêu Dương hầu hắn là vẫn an toàn, bằng không thích khách sẽ không đem hắn bắt đi.” Văn Kha ngồi trên long ỷ, nhũ mày, nhắm mắt lại, thần nhiên nói.

Thấy Hoàng Thượng đã có kế hoạch, cả hai người cùng liếc nhau, tiến lên hỏi, “Nếu Hoàng Thượng đã định liệu trước, như vậy kế rút củi dưới đáy nồi...”

“Việc này còn phải làm phiền nhị vị chặt chẽ phối hợp.” Nói xong Văn Kha gắt gao nhìn chăm chú bọn họ, chậm rãi nói ra kế hoạch của mình.

...

Đối với hai người đang quá sợ hãi mà liên thanh phản đối, Vân Kha làm như không nghe thấy, tâm ý đã định. Đêm việc tróc nã thích khách xong Vân Kha đứng dậy ly khai Phượng Nghi điện.

Trở lại Vinh Dạ cung, Ngự lâm quân Vân Thường đã đợi lâu, lúc này vội vàng đem việc điều tra tại các cửa thành báo cáo cho Hoàng Thượng

“Nếu buổi sáng có 14 chiếc xe ngựa rời đi, cùng 46 người ra khỏi thành cũng không phải vấn đề, không cần tra xét nữa. Truyền lệnh trăm, mở tất cả cửa thành.” Vân Kha thản nhiên ra lệnh.

Vân Thường cảm thấy hơi kinh ngạc, không rõ ý gì, thoáng nhìn Phúc tổng quản ở một bên thấy Phúc tổng quản không nói gì, đành phải lĩnh mệnh lui xuống.

Từ ngày Vân Kha đăng cơ, hần hầu như luôn đi theo Vân Kha, đối với Vân Kha hần cũng có một thân phận bí mật. Buổi sáng thấy con mắt Hoàng Thượng dị thường trong trẻo hần liền biết Hoàng Thượng đã có quyết định.

Đêm khuya.

“Hoàng Thượng, việc của Phong Cực nô tài đã làm thỏa đáng.”

Vân Kha nhìn hần một cái, mỉm cười, “Phúc Khí, hôm nay ngươi không cần tái lấy ngữ khí đại nội tổng quản cùng trăm nói chuyện. Ngươi có thể sử dụng một thân phận khác.”

“Vâng.” Phúc Khí đứng thẳng, buông phát trần trong tay, vén y phục đại nội tổng quản, quì một gối, hai tay quỳ,

“Thuộc hạ bái kiến chủ tử.”

Vân Kha nhẹ nhàng nở nụ cười, thần sắc có chút tự giễu.

Ba ngày sau tại ngự thư phòng, Võ Lương Từ yết kiến.

“Hoàng Thượng, mọi việc đã chuẩn bị xong.”

Vân Kha đang đứng ở phía trước cửa sổ, khoanh tay mà đứng, không nói gì.

Võ Lương Từ ngẩng đầu lên, lẳng lẳng nhìn vị hoàng đế trước mặt.

Một thân long bào màu vàng mang theo vẻ tao nhã, uy nghi của người mặc

Mái tóc từ trên thái dương nhẹ nhàng rũ xuống, nguyên bản khuôn mặt nhu hoà tuần mỹ lại lộ ra vẻ quyền rũ phong tư. Khi ánh dương chiếu rọi hạ, cặp mắt duyên dáng kia lưu chuyển đẹp đẽ lạ thường.

Võ Lương Từ chăm chú nhìn người trước mặt, đột nhiên sinh ra lòng tham, muốn ôm lấy lấy hần, đem hần hung hăng nhu tiến vào trong lòng ngực.

Bị chính ý niệm trong đầu khiến da đầu sợ hãi nhảy dựng, hần vội vàng cúi đầu, nội tâm kinh hoàng.

Loại kinh hoàng này nhiều năm trước cũng từng có quá một lần. Nhưng một lần kia là đối với thiếu niên có khuôn mặt suy yếu, sắc mặt tái nhợt với hai tròng mắt lại dị thường trong trẻo

“Đi thôi!”

Hoàng Thượng trầm thanh đánh gãy sự trầm tư của hần, ngẩng đầu lên, người trước mắt hướng hần thản nhiên cười. Loại tươi cười này giống với nhiều năm trước, cái người kia lúc đó yếu ớt tới nỗi bản thân hần cảm tưởng gió có thể thổi mất người đó đi, nhưng lúc này, nụ cười của người đó lại nhu hoà thản nhiên, có cả kiên cường.

Hít sâu một hơi, Võ Lương Từ lấy lại tinh thần, chính mình đã nguyện ý vì người đó mà trả giá tất cả, có lẽ việc lần này cũng giống với 11 năm trước...

28. Chương 28

Một chiếc xe ngựa bình thường phi nhanh trong rừng cây. Nó tuy rằng đi cực nhanh lại dị thường vững vàng.

Kỹ thuật của người lái xe hảo như thế nào? Nhìn kỹ, bắt quả là một đại hán diện mạo bình thường.

Màn xe xóc lên, một nữ nhân chui ra, ngồi bên cạnh hán tử. Dáng người nàng thướt tha, dung mạo cũng rất có tư sắc, chỉ tiếc trên má trái lại có một vết bớt lớn ở nửa bên mặt, làm cho người ta liếc mắt một cái cũng không có hứng thú.

Nữ nhân ngồi xuống, cúi đầu mở miệng, “Đã hơn nửa tháng, cũng không thấy nhân ảnh đuổi theo.” âm sắc của nàng thấp trầm, nghe rất có lực hấp dẫn

Gặp nam nhân không nói gì, nữ nhân hừ nói, “Xem ra hán cũng không sao... cũng không cần quá lưu ý đâu!”

Hán tử nghĩ nghĩ, trầm thanh nói, “Kia cũng không nhất định. Chúng ta một đường đi phía Tây vòng qua phía Nam, nhiều lộ mà đi, lại đều là đường nhỏ hoang vắng đường tắt, vậy tiếp cận thành trấn cũng không sao.”

Nữ nhân liếc hán tử liếc mắt một cái, lại hừ nói, “Vậy chúng ta mười ngày trước đi thành Lạc Châu, sao cũng không thấy có gì dị thường.”

Bọn họ dọc theo đường đi đi tới, tránh được tất cả trấn thành, Lạc Châu là bọn hán vì tiếp viện tiếp tế.

Nam nhân lần này giống như không nói, chỉ là quay đầu nhìn xe ngựa. Sau một lúc lâu, hỏi, “Hán sao rồi?”

“Vẫn như cũ, cũng không có gì khởi sắc.” Nữ nhân nhún mày.

“Xem ra vẫn là nên đi nhanh về nhanh.”

“Nhanh đến Thanh Châu, ta đây có vài thứ không đủ, đến lúc đó người vào thành giúp ta đi một chuyến.”

“Hảo.”

Khi nói chuyện, xe ngựa đã ra khỏi rừng cây, đi trên đường lớn

Đi được một lát, rất xa chỉ thấy bên đường xuất hiện một quán trà, có thể thấy được đã tiếp cận Thanh Châu.

Đại hán tuổi trẻ đem xe ngựa dừng lại, nhảy xuống, đi vào cửa hàng. Một lão bản bộ dáng tiến lên đón, “Khách quan uống trà sao?”

“Không cần trà. Chỉ cần một ấm nước trắng. Thêm mười bánh mì.” Nói xong đưa lên hơn mười quan tiền.

Không uống trà chỉ cần nước trắng. Lão bản tại đây kinh doanh trà tứ nhiều năm, dạng người nào cũng đã gặp qua. Người này tuy rằng bộ dáng ăn mặc đều thực bình thường, nhưng nói chuyện ngắn gọn, làm việc lưu loát, nói không chừng cũng có việc gì mới đến đây. Lão bản lập tức thu tiền, cười nói, “Nước sẽ đưa tới luôn, bắt quả bánh mì vừa mới làm, xin ngài chờ một lát.”

“Không ngại. Đợi lát nữa ta tới lấy.” Đại hán thân thủ tiếp nhận ấm trà cùng cái chén, cũng không ngồi trong trà quán, xoay người trở lại mã xa. Dem ấm trà đưa cho nữ nhân ở bên trong.

Cửa hàng có vài khách nhân nhàn tản, gặp nữ nhân kia có vài phần tư sắc, còn muốn hy vọng được thấy nhiều hơn, ai ngờ nhìn thấy má trái của nàng, nhất thời biến sắc mà trà trong miệng cũng muốn phun ra. Sau, họ đều quay lại tán gẫu tiếp.

“Hiện ở kinh thành loạn như thế, tiểu tử ta khuyên người vẫn là không cần đi thì tốt hơn.” Một khách thương bộ dáng trung niên nhân hảo tâm ngồi ở bàn đối diện với tiểu tiểu thương nói.

Cái tiểu thương kia mặt cười khổ nói, “Có lẽ chỉ là đồn đãi thôi, hiện tại cũng không nghe triều đình có động tĩnh gì a.”

“Chờ có động tĩnh, chỉ sợ có cáo văn Minh Trinh để băng hà rồi!” Ngồi ở bên cạnh khách thương là anh chàng lỗ mãng, gặp thương nhân cùng thư sinh nói nửa ngày, thư sinh lại còn không tin, sớm không còn kiên

nhấn, ồn ào lên, “Hoàng đế gặp chuyện trọng thương hôn mê hơn mười ngày, nghe nói đến hiện tại cũng không tỉnh, người cho là có người thích nói giỡn sao. Lão gia nhà ta rời đi kinh thành, kinh thành đều sắp loạn đến nơi rồi. Nói cho người biết cũng là ta tốt đi, ai có tâm tình cùng người nói việc buôn bán, không chừng người đến đó bị xem là gian tế rồi bắt lại.”

“Lão Tứ, nói chuyện chú ý một chút.” Khách thương nhíu hạ mi, nhắc nhở anh chàng lỗ mãng.

Ngoài cửa hàng, đại hán cùng nữ nhân trên mã xa nghe xong lời nói của anh chàng lỗ mãng kia cảm thấy thất kinh. Nữ nhân làm bộ như lơ đãng vén khởi màn xe, liếc mắt một cái, gặp người bên trong xe hôn mê vẫn chưa tỉnh lại, cảm thấy yên tâm, nhìn hán tử, gật đầu một cái.

Đại hán cầm lấy ấm trà chén trà trở lại cửa hàng trả lại cho lão bản, vừa lúc nghe được khách thương nhắc nhở anh chàng lỗ mãng trong lời nói, ra về kỳ quái tiến lên phía trước nói, “Hoàng Thượng gặp chuyện? Đó là lúc nào? Lúc chúng ta rời kinh thành vẫn còn hảo hảo nha.”

Khách thương kia nhìn hán tử một cái, chỉ thấy hán tử là một xa phu bình thường.

“Các người khi nào rời kinh thành?”

“Tháng tư hai mươi chín.”

“Hoàng Thượng là đầu tháng năm gặp chuyện, cho tới hôm nay vừa đúng nửa tháng.”

“Người nào lớn mật như thế, dám ám sát Hoàng Thượng?”

“Còn không phải Viêm quốc sao.” Bên cạnh anh chàng lỗ mãng lại ồn ào, căn bản không đem lời của khách thương vừa rồi để ở trong lòng. “Viêm quốc cùng chúng ta cũng coi như kẻ thù truyền kiếp, bị chúng ta đánh nhiều năm đánh bại, lại cắt nhiều đất, há có thể từ bỏ ý đồ. Nghe nói lúc này là bởi vì có gian tế, nội gian vẫn len vào hoàng cung, đây không phải là làm cho Hoàng Thượng khó lòng phòng bị a. Năm đó Minh Đức đế chính là bị bọn họ đâm chết, hiện tại lại đến phiên Minh Trinh đế. Bất quá Minh Đức đế còn khỏe, sau hai ngày mới đi đời nhà ma, còn có Trinh đế kế thừa ngôi vị hoàng đế. Khả Trinh đế lại không có con, hiện tại sống chết như vậy, có muốn sinh cũng không còn kịp rồi, vậy ngôi vị hoàng đế tương lai cũng không biết truyền cho ai.”

“Lão Tứ, đừng nói lung tung. Ta đã nói người bao nhiêu lần...”

Lúc này lão bản đã gói kỹ bánh mì đưa tới. Đại hán nghe khách thương liên miên căn nhắc giáo huấn anh chàng lỗ mãng, cũng không muốn nghe nữa, liền ly khai.

29. Chương 29

Trở lại mã xa còn nghe thấy anh chàng lỗ mãng kia lớn giọng không phục nói: “Người khuyên ta làm gì? Ta đây có làm cái gì đại nghịch bất đạo trong lời nói. Việc này sớm đã truyền ra, có người nào không biết. Lão lục hôm qua từ Cẩm Châu trở về còn có tin tức, nói Hoàng Thượng hôn mê nhiều ngày cũng chưa tỉnh, sợ là chống đỡ không được, Hoàng Thượng không có con nối dòng, Vinh thân vương Vân Hoàn tại Cẩm Châu suốt đêm chạy tới kinh thành, nói là tới xem Hoàng Thượng, ai biết có phải hay không đến đó tranh ngôi vị hoàng đế...”

Đại hán giơ lên mã tiên (roi ngựa), xe ngựa bay nhanh, dần dần lời nói của anh chàng lỗ mãng ngày càng xa rồi không còn nghe rõ.

Trên xe hai người vẻ mặt nghiêm túc. Nữ nhân cùng đại hán nói nói mấy câu rồi đứng dậy tiến vào xe ngựa.

Lúc này khoảng cách với Thanh Châu đã rất gần, ai ngờ xe ngựa đi được một lát đột nhiên quay đầu, tiến vào đường nhỏ trong rừng cây, xem bộ dáng là tính toán vòng qua Thanh Châu mà đi.

Ở trong rừng rậm tìm một nơi bí mật, đem xe ngựa vững vàng dừng lại, đại hán nhảy xuống, nhẹ giọng nói với nữ nhân, “Ta đi vào thành, chậm nhất là hai canh giờ sau trở về. Một mình người ở đây không sao chứ?”

“Yên tâm đi. Người nhanh mua các thứ ta cần trở về, thuận tiện hỏi thăm tin tức xem rốt cuộc sự việc ra sao.”

Đại hán gật gật đầu, xoay người thi triển khinh công ra khỏi rừng rậm.

Nữ nhân thấy thân ảnh đại hán biến mất, khép lại màn hình, trở lại trong xe.

Xe ngựa bề ngoài thoạt nhìn cực kỳ bình thường, khả bên trong xe lại rộng rãi thoải mái. Ghế ngồi thật dày mềm mại, một người đang mê man ở trên thảm. Nữ nhân nhìn chăm chú bụng người nọ sau một lúc lâu, mày nhăn nhăn.

Đột nhiên, người nọ sắc mặt ửng hồng, toàn thân run rẩy, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, khó chịu xoay người qua lại.

Nữ nhân thấy thế vội vàng đi lên bắt mạch cho hắn. Phát hiện hắn trong cơ thể hơi thở tán loạn, kinh mạch mỏng manh, thai nhi xao động. Nàng lắp bắp kinh hãi, vội từ trong lòng ngực lấy ra một cái dược bình, đổ ra một viên thuốc, uy hắn ăn vào. Lại lấy ra kim châm, cách một lớp áo đụng đến huyết vị gần bụng hắn, nàng chậm rãi đâm xuống.

Qua một lúc lâu sau người nọ lại không thấy chuyển biến, hô hấp ngược lại càng dồn dập hơn.

Nữ nhân bắt mạch, phát hiện kim châm khiến thai nhi ổn định nhưng đan dược không thể hấp thu hết. Nàng hơi suy tư, hiểu được hắn là bởi vì thân thể suy yếu, nội lực bị hao tổn, không thể hấp thụ hết dược hiệu.

Nhẹ nhàng nâng hắn dậy, lòng bàn tay đặt tại sau lưng hắn, đem nội lực chậm rãi đi vào, trợ hắn vận hành công lực, đem dược hiệu chậm rãi hấp thu. Không biết qua bao lâu, nữ nhân người đầy mồ hôi, người nọ cũng dần dần bình ổn.

Nữ nhân thấy hắn chuyển biến tốt đẹp, đặt hắn nhẹ nhàng nằm xuống, gỡ ra kim khâu. Cảm thấy có nghi hoặc. Mấy ngày liên tiếp mình đã uy hắn dùng hơn mười viên cửu lộ sự ngưng đan cùng bổ thai hoàn, lúc nào cũng lấy nội lực trợ hắn. Mặc dù hắn từng dùng cửu chuyển kim khâu thuật, lúc này cũng phải có chuyển biến tốt đẹp chứ. Ít nhất không thể suy yếu như thế.

Chính là lúc này nàng cũng không nghĩ nhiều như thế. Thấy mình cùng người nọ đều đổ mồ hôi, nhớ tới dòng suối nhỏ ngay gần đây. Nàng bị khiết phích (bệnh sạch sẽ quá mức) tối chịu không nổi ra mồ hôi, muốn đi tới dòng suối nhỏ tẩy trừ một chút nhưng lại có chút do dự. Ngày thường giúp người nọ vận công đại hán đều ở bên cạnh, không nghĩ tới hôm nay hắn đột nhiên phát tác, vậy là phải lưu lại hắn một mình ở trong xe ngựa...

Xác nhận người nọ lần thứ hai hôn mê, cuối cùng không chịu nổi thói quen khiết phích, nàng lấy ra một cái bố khăn trong bao quần áo, đứng dậy xuống xe ngựa, tìm dòng suối nhỏ.

Dòng suối nhỏ ở rất gần, từ bìa rừng đi khoảng hai mươi bước là tới.

Nữ nhân cẩn thận tẩy trừ một lát, nàng cúi đầu thấy dung nhan trong nước ngay cả mình cũng chán ghét liền đứng lên. Nàng không muốn nhìn lại nữa, đang muốn đứng dậy đột nhiên toàn thân cứng đờ.

Trong rừng cây yên tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ lay động xuyên qua tán cây cùng tiếng nước chảy trong con suối nhỏ.

Nữ nhân ở bên dòng suối, sắc mặt có chút tái nhợt. Cảnh vật xung quanh trở nên lạnh lẽo khiến nàng không thở nổi.

Lưu Vân kiếm vung vàng đặt trên cổ nàng. Xuyên qua hình ảnh trên mặt nước nàng có thể thấy người phía sau nắm chuôi kiếm là ai. Thần sắc hắn lạnh như băng, con ngươi như nước, quanh thân đầy sát khí.

30. Chương 30

Trong rừng cây yên tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ lay động xuyên qua tán cây cùng tiếng nước chảy trong con suối nhỏ.

Nữ nhân ở bên giòng suối, sắc mặt có chút tái nhợt. Cảnh vật xung quanh trở nên lạnh lẽo khiến nàng không thở nổi.

Lưu Vân kiểm vững vàng đặt trên cổ nàng. Xuyên qua hình ảnh trên mặt nước nàng có thể thấy người phía sau nắm chuôi kiếm là ai. Thần sắc hân lạnh như băng, con ngươi nhuệ hân tinh, quanh thân đầy sát khí.

Không có thời gian kinh ngạc Lưu Vân kiểm tại sao lại ở trong tay hắn.

Xác định hiện tại mạng mình đang phi thường nguy hiểm, nữ nhân cười khan một tiếng.

“A! Thiếu chủ tỉnh khi nào vậy?”

“Giải được khóa hồn tán công ở đâu?”

“Bị Bách Tùng cầm đi rồi.”

“Kỳ, ta nghĩ ngươi là người thông minh.” kiếm khí Lưu Vân kiểm mang theo hàn băng lạnh thấu xương đâm vào lục phủ ngũ tạng, hướng vào yếu huyệt toàn thân, nhất thời tứ chi lạnh lẽo, khí huyết cuộn cuộn, bố khăn trong tay rơi xuống.

Lâm Kỳ kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trắng xanh. Biết mình cùng Bách Tùng tuy là phụng mệnh làm việc, nhưng lấy khóa hồn tán chế trụ hắn, lại dẫn hắn rời đi kinh thành đã là phạm vào tối kỵ của hắn. Giờ phút này hắn quyết không niệm tình cũ, nếu phản kháng, phải chết là không thể nghi ngờ.

Lâm Kỳ run giọng nói, “Ở trên người ta, bình được màu lam.”

Quanh thân yếu huyệt đã bị kiếm khí chế trụ, Lâm Kỳ xụi lơ trên mặt đất.

Mắt thấy trứ Thiếu chủ sờ tìm trên người mình, Lâm Kỳ chỉ biết âm thầm kêu khổ. Mấy thứ này trừ bỏ nguyên bản theo trong cốt mang ra, còn có rất nhiều thứ chính là nàng tâm tâm khổ khổ, nghiên cứu sáng tạo ra, là tâm phẩm rất giá trị. Hiện tại Thiếu chủ cứ thế mà lấy đi.

“Thiếu chủ có phải hay không sớm tỉnh? Sao lừa bịp thuộc hạ?”

Vân Dạ lạnh lùng liếc nhìn một cái, “Huyết đạo trên người ngươi bốn canh giờ sau tự giải. Nếu cố ý giải khai hoặc để Bách Tùng trợ giải huyết cho ngươi, khi đó hàn khí xâm nhập thể, hậu quả ngươi tự biết.”

Nói xong Vân Dạ cũng không quay đầu lại mà ly khai luôn, để lại Lâm Kỳ ngã bên dòng suối, nửa người còn ở trong nước, khổ không thể tả.

Đi đến xe ngựa, Vân Dạ đột nhiên cước bộ hỗn loạn, thân mình nhoáng lên một cái, gục ở càng xe thượng. Lưu Vân kiểm trong tay đã rơi trên mặt đất.

Miền cương đỡ lấy càng xe chống đỡ chính mình, một tay chậm rãi ấn bụng, đầu đã đầy mồ hôi.

Hắn hiện tại thân thể không thể so với bình thường. Thai nhi dương tính phản ứng vốn mãnh liệt, nếu chưa thi cử chuyển kim khâu thuật còn có thể nỗ lực ngăn chặn được tính cùng thai nhi xao động. Nhưng là hiện tại...

Dọc theo đường đi, Vân Dạ vẫn vì Lâm Kỳ sử dụng hóa hồn tán công, hành động không thể tự do.

Vạn Hoa Cốc đồng, bách, phong, lâm tứ đại hộ vệ, lấy Đồng Khu cầm đầu. Hắn là tâm phúc của Thẩm Băng Phong, túc trí đa mưu, kinh nghiệm phong phú, võ công lại tinh thâm. Nếu có hắn ở, quỷ kế chỉ sợ khó có thể thực hiện được. Chính là Bách Tùng tuy rằng võ công cao cường, lại tính tình trung hậu, không biết nghi kỵ. Lâm Kỳ giáo hoạt thông minh, nhưng một lòng ham mê nghiên cứu được vật trong Cốc, ít đi lại ở trên giang hồ, khuyết thiếu kinh nghiệm giang hồ. Cho nên với hai người kia, Vân Dạ cho dù hành động bất tiện cũng vẫn có thể ứng phó. Hắn liền làm bộ như thân thể chống đỡ hết nổi, dụ bọn họ vận công giúp mình hấp thu cứu lộ sự ngưng đan cùng bổ thai hoàn, nhanh chóng khôi phục nội lực, hiện tại

cuối cùng đã khôi phục được ngũ thành. Chính là bởi vì dùng cửu chuyển kim khâu thuật, thân thể suy yếu dị thường, thai nhi lại ngày càng ảnh hưởng, chân khí thập phần hỗn loạn, không thể sử dụng dễ dàng.

Vân Dạ tính toán lợi dụng bọn họ một hồi, thêm chân khí củng cố thể lực. Ai ngờ vừa rồi ở ngoài trà tứ, nghe được tin tức làm ngũ tạng như thiêu đốt, chỉ hận không thể có thêm đôi cánh bay quay về bên cạnh Vân Kha

Rốt cuộc hần bất chấp hết thấy, biết rõ mình không thể vọng động chân khí vẫn thừa dịp Bách Tùng không ở đó, chỉ còn một mình Lâm Kỳ, mạnh mẽ giải khai khóa hồn tán, chế trụ Lâm Kỳ lấy đi giải dược. Nhưng hành động lỗ mãng như thế không chỉ tác động thai nhi mà chân khí càng thêm hỗn loạn.

Khê vượt bụng, cảm nhận được thai nhi xao động bất an, cũng là vô lực trấn an, chân khí ở quanh thân tán loạn, ức chế không được.

Vân Dạ dồn dập thở, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh đầm đìa, tứ chi cơ hồ hư thoát.

Cố gắng chống đỡ một trận, cuối cùng nỗ lực áp chế chân khí hỗn loạn, Vân Dạ chậm rãi vận công. Chính là thai nhi trong cơ thể xao động cùng từng đợt với tim đập nhanh, lại làm cho hần vô kế khả thi.

Biết Bách Tùng sẽ nhanh trở về, phải chạy nhanh rời đi, mau chóng trở lại bên cạnh Vân Kha.

Vừa nghĩ tới Vân Kha hiện tại sinh tử chưa biết, hần bất chấp trong bụng xao động, cắn răng một cái, rất nhanh cầm Lưu Vân kiếm, xoay người lên xe ngựa.

Xe ngựa đi nhanh như mũi tên, bay nhanh ra khỏi rừng cây.

Trong không trung mây đen dần dần dày đặc.

Cơn mưa to đầu hạ sắp đến...

31. Chương 31

“Khụ khụ...”

“Chủ tử, ngài không có việc gì chứ?”

“Không có gì đáng ngại. Tiếp tục chạy đi.”

“Vâng! Bất quá sắc trời thay đổi, chỉ sợ sẽ có mưa to. Chủ tử! Chúng ta tìm chỗ nghỉ một chút đi.”

Ngẩng đầu nhìn mây đen biến sắc trong không trung, biết mưa to đầu hạ Vân quốc không chỉ mãnh liệt mà còn liên tục trong thời gian dài.

“... Được rồi.” thanh âm nhu hoà thản nhiên đáp.

...

Chạng vạng hôm nay ngoài một ngôi miếu đổ nát, một chiếc xe ngựa đứng ở trong mưa to. Mưa sớm đã đem vết tích xe ngựa trên đường cọ rửa sạch sẽ.

Trong góc miếu đổ nát có một đồng lửa bập bùng cháy.

Một bóng người cao gầy đổ lên góc tường, sắc mặt tái nhợt, cả người ướt đẫm, nước mưa từng giọt trên người rơi xuống.

Vân Dạ hai tay đặt trên bụng, toàn thân mệt mỏi, cũng vô lực thay y phục ẩm ướt. Mới vừa rồi miễn cưỡng nhóm lửa cũng đã dùng hết toàn bộ khí lực.

Buổi chiều dưới mưa to bay nhanh một trăm dặm, tạm thời thoát khỏi Bách, Lâm hai người kèm hai bên. Nhưng thai nhi càng ngày càng kịch liệt xao động cuối cùng khiến hần duy trì không được, không thể không dừng lại, nghỉ tạm tại ngôi miếu đổ nát hoang vắng này.

Ngọn lửa nhỏ mỏng manh căn bản không thể xua đi cái lạnh toàn thân. Cho dù đã khôi phục năm thành công lực lại không thể vận công, hơn nữa trong bụng từng trận quặn đau làm cho Vân Dạ cau gợn nhăn mặt.

Trên người đủ loại vết vằn cùng đau đớn, lại so ra kém cái đau khi nghĩ đến Vân Kha.

Nhớ tới năm đó Vân Kha bước ra khỏi Vĩnh Dạ cung, bị trọng thương trở về. Một kiếm đâm vào ngực hắn. Máu tươi theo mép giường, chảy đầy cả người lẫn giường, có hơn mười ngự y lại không một ai dám lên trước rút ra thanh kiếm kia. Hắn biết nếu còn chần chờ Vân Kha sẽ chết là không thể nghi ngờ, thế là không chút nghĩ ngợi, tiến lên từng bước, dùng tay nhanh chóng rút ra thanh kiếm. Máu tươi theo kiếm rút ra bắn lên người hắn, mặt hắn, hắn lại giống như không có cảm giác sợ hãi, chính là nhìn chăm chú Vân Kha không có chút huyết sắc. Các ngự y bị hành động của hắn dọa sợ choáng váng, các cung nữ kêu sợ hãi tỉnh làm thần trí tỉnh lại. Không ai trách cứ hắn lỗ mãng, mọi người luống cuống tay chân vì thái tử cầm máu trị thương. Hắn như mất tất cả tri giác, lạnh lùng đứng ở đầu giường, nhìn Vân Kha giống như rối gỗ bình thường bị ngự y đùa nghịch. Vô thức sờ sờ mặt của Vân Kha, lạnh như hàn băng ngàn năm, không mang theo một tia ấm áp. Nhớ không rõ chính mình lúc ấy suy nghĩ cái gì, cái gì cũng không nghĩ muốn, đáy lòng lại tựa hồ có một tia mừng thầm, bởi vì kể từ đó, Vân Kha sẽ không bao giờ... có thể lấy lý do nam nam không thể sinh con cùng nhau để mà không thể lập gia đình được nữa.

Hắn biết nguyên lai khi đó chính mình đã có dự vọng độc chiếm mãnh liệt như vậy!

Không nhớ rõ Vân Kha bị nhóm lang băm giằng co bao lâu, trên người bị thi châm, uống rất nhiều dược. Chỉ nhớ rõ làm hết thấy đều bình tĩnh trở lại sau khi ánh mặt trời chậm rãi chiếu vào phòng ngủ, chiếu trên mặt Vân Kha, ánh sáng như bao quanh người hắn, giống như phiêu phiêu bồng bồng, như là hắn sẽ bay đi rồi biến mất trong không trung.

Trong nháy mắt đó, chính mình đột nhiên khôi phục tất cả tri giác, một loại sợ hãi không hiểu như cơn sóng dâng lên, liều lĩnh xông lên gắt gao nắm lấy tay Vân Kha.

Sợ hãi đôi mắt như sao kia sẽ không tái chăm chú nhìn mình nữa, sợ hãi đôi tay mềm mại kia sẽ không chạm vào mình nữa, sợ hãi đôi môi ôn nhu sẽ không gọi mình nữa...

Năm đó tại vườn hoa sơn trà kia, gặp gỡ người thiếu niên như Thủy thần lâm thế ngoài đầu cười với mình, nỗi cô độc trong lòng đột nhiên được lấp đầy, sự ấm áp xâm nhập vào xương tủy. Từ giây phút đó hắn biết hắn phải có được người kia. Nghĩ nếu mất đi người kia... hắn sợ hãi, hiện giờ nhớ lại làm hắn sợ đến mức không thể hô hấp.

Trong bụng thai nhi dường như cảm nhận được nỗi bất an càng thêm kịch liệt xao động. Vân Dạ lấy lại tinh thần, nhịn không được thở gấp gấp mấy hơi thở, hai tay gắt gao che bụng. Mấy ngày nay thai nhi ngày càng lớn, được tính dần tử đan phản ứng cũng ngày càng lợi hại. Thể lực toàn thân tựa hồ cũng đã mang hết đi chăm sóc thai nhi, thân mình càng ngày càng vô lực. Nếu không phải Bách, Lâm hai người cho hắn ăn cửu lộ sự ngưng đan cùng bổ thai hoàn, lại dụ khiến bọn hắn vì mình vận công khôi phục nội lực, nếu không sợ sớm chóng đỡ không được.

Vân Dạ biết còn như vậy thai nhi sẽ không an ổn. Sờ tay vào ngực lấy ra cửu lộ sự ngưng đan. Đây mặc dù không phải được vật an thai nhưng cũng là đại bổ an thân. Ngay sau khi ăn cửu lộ ngưng đan cơ thể ấm dần lên, tứ chi hơi có khí lực, hai tay nhẹ nhàng mà xoa xoa bụng. Thai nhi được trấn an, cuối cùng không động đậy như vừa rồi, chậm rãi yên ắng.

Vân Dạ âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Nếu không phải vì Vân Kha, mình cần gì phải lấy thân nam tử nghịch thiên thụ thai

Lời nói của Vân Kha ngày hôm đó cũng đã mười một năm.

Nam nam không thể sinh con, cho nên không thể cùng hắn lập gia đình.

Thật sự là buồn cười. Vậy ra đây là lý do mình không thể ở một chỗ với hắn. Chính là đối với Vân Kha, đối với thái tử Minh Nguyệt vương triều, đối với hoàng đế Vân quốc mà nói, không có con nối dòng là bức tường cao không thể vượt qua. Vậy thì...

Hảo! Nếu năm đó Vân Kha lấy lý do như vậy, chính mình liền nghĩ tất cả biện pháp, nghịch thiên thụ thai, vì hắn có con nối dòng, làm cho hắn không bao giờ... có thể lấy lý do này cự tuyệt chính mình. Nhiều năm trước hắn liền quyết định, quyết sẽ không đem Vân Kha làm cho bất kì ai khác. Đản tử đản chuyện cũng là dự mưu đã lâu, cho dù không có việc Thương Nghi thúc đẩy, sớm muộn gì hắn cũng sẽ làm như thế.

Đối với Vân Dạ, đứa bé trong bụng này chỉ là vì Vân Kha mà có. Hắn đã không còn là đứa nhỏ năm đó tính tình mê mê, hắn không còn là đứa nhỏ khi nghe Vân Kha nói xong chỉ biết bất lực phản đối. Hắn hiểu được tầm quan trọng của long tự đối hoàng thất và triều đình, cũng hiểu được thân là vua của một nước, Vân Kha phải khiến cho huyết mạch kéo dài. Chỉ cần có đứa bé này, Vân Kha cùng hắn cùng một chỗ, trong triều sẽ không có người phản đối nữa, tối trọng yếu là, cũng không có người dâng tấu ép Vân Kha dâng phi lập hậu, cho dù là lão đầu tử Khánh vương Vân Tuyên kia chết cũng không được.

Trong bụng xao động thật vất vả hoãn xuống, bên ngoài sắc trời đã đen, bão dần dần tiêu tan. Vân Dạ nghĩ đến chính mình hơn nửa tháng trước bị Bách, Lâm hai người mang đi hơn một ngàn dặm. Lấy hiện tại tình hình thân thể thế này, làm thế nào trở lại kinh thành?

Vân Dạ vốn là người tùy hứng, làm việc luôn luôn theo ý mình, trừ bỏ Vân Kha, trong lòng không màng người khác. Lúc này vì Vân Kha gặp chuyện trọng thương, sớm trong lòng nóng như lửa đốt. Thai nhi trong bụng coi như đối nghịch với hắn, hắn phải nhanh hành động, trong lòng không khỏi vừa vội vừa hận.

Đang cân nhắc đứng lên, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng vó ngựa dồn dập tới gần

Vân Dạ trong lòng rung mình, rất nhanh bắt lấy Lưu Vân kiểm.

32. Chương 32

Chăm chú nhìn mưa to ngoài cửa sổ, Vân Kha nhăn mày

Phúc Khí mang được tiến vào, thấy Hoàng Thượng vẻ mặt ưu sắc nhìn ra bên ngoài, trầm than.

Phúc Khí là người sau khi Hoàng Thượng đăng cơ mới luôn theo bên người hầu hạ, đối với chuyện Hoàng Thượng và Chiêu Dương hầu cũng không rõ ràng lắm.

Hắn vẫn cảm thấy Hoàng Thượng là vị nam tử bình thường, giống như là nước. Lúc lên triều là nước biển khôn cùng, vô luận có bao nhiêu dòng nước ngầm chảy xiết chảy bên dưới, trên mặt hồ vẫn gió êm sóng lặng. Sau khi hạ triều hắn biến thành hồ nước, sáng ngời nhu hòa, phát ra vẻ yên lặng.

Hắn vẫn luôn nghĩ Hoàng Thượng tính tình luôn như vậy ôn ôn thản thản, như chưa bao giờ biết có mừng rỡ đại bi. Trước kia với Thương Nghi, Hoàng Thượng như hồ nước thanh thanh, tình cảm của Hoàng Thượng với Thương Nghi như nước từng giọt nhỏ chậm rãi tràn ra, mặc dù nông cạn, lại thư thái di chuyển lâu. Nhưng bây giờ với Chiêu Dương hầu, trên mặt hồ bình yên kia dường như nổi lên cuồng phong mãnh liệt, cuối cùng phá tan những lỗ hổng, hồi lâu trên mặt hồ có từng trận hồng thủy phá vỡ những con đê kiên cố. Lúc này hắn mới phát giác, nguyên lai Hoàng Thượng bình tĩnh ôn hòa lại che dấu nhiều tình cảm đến thế.

“Chủ tử, nên uống được.”

Vân Kha nhìn chén thuốc trong tay Phúc Khí, cầm lên chậm rãi uống ngay. Không nghĩ tới mình cuối cùng có ngày mình quay lại uống được

Tuy rằng vì tróc nã thích khách cùng nội gian đã tỉ mỉ an bài thỏa đáng, nhưng nếu không trả một cái giá lớn làm sao có thể khiến đối phương mắc mưu... Chính mình phải giả trang đi tuần thành, chịu một chương của thích khách, thương thế nghiêm trọng, dẫn xà xuất động, mất mấy ngày công phu, cuối cùng mới có thể bắt được nội gian tiềm tàng ở kinh thành nhiều năm diệt sạch. Một chương kia tuy rằng đã có chuẩn bị, thương thế không nặng nhưng vẫn khiến bệnh cũ nhiều năm trước tái phát.

Trong buổi lễ lớn năm đó gặp chuyện, địch nhân đâm một kiếm xuyên thấu cơ thể. Tuy rằng không lấy mạng ngay lập tức nhưng thương thế không thể xem nhẹ. Lúc ấy phần đông thái y luống cuống, ngay cả

cửu chuyển kim khâu cũng không dám sử dụng, liền là bởi vì thương thế quá mức trầm nặng, thi châm lấy hết đi tất cả sức lực, chỉ sợ hồi quang phản chiếu xong sẽ sớm quy thiên. Cho nên vẫn chỉ trông cậy vào duyên mệnh quả cùng cở linh chi điều trị. Khi bản thân tỉnh lại, lại chưa từng hảo hảo nghỉ ngơi. Quốc sự, gia sự, tang sự, chiến sự đồng loạt ập đến, thể xác và tinh thần lao lực quá độ, thương thế nặng, thật lâu không chuyển biến. Khi đó là năm mười bốn tuổi gặp tai họa, bệnh cũ lưu lại. Cũng may là vua của một nước, trong cung linh đan diệu dược nhiều vô cùng, dùng chi không kiệt, ngày sau cẩn thận điều dưỡng, thận động ***, cảm kỳ mừng rỡ đại bi. Dần dần...chính mình cũng đã quên nhiều chuyện trước đó.

Chính là từ khi Dạ Nhi trở về, quá nhiều sự tình phát sinh. Lo lắng, ưu sầu, phần nộ, vui sướng, bàng hoàng, đủ loại tình cảm tiềm tàng trong đáy lòng đã cất giữ nhiều năm nhất tề trào ra. Hơn nữa vất vả lâu ngày u buồn, cuối cùng rốt cuộc áp chế không được, bệnh cũ chợt bộc phát. Năm đó được kia cũng là không thể tái dùng, hiện giờ, cũng chỉ hảo hảo dựa vào dược liệu trân quý, chậm rãi bổ thân điều dưỡng.

Phúc Khí nhìn Hoàng Thượng sắc mặt tuy rằng hơi tái nhợt nhưng ánh mắt như đang nhìn một nơi xa xăm, cảm thấy sầu lo. Hoàng Thượng trước đó vài ngày ở hoàng thành vì dọn sạch thích khách, nhiều ngày chưa chợp mắt, tình hình thực tế mắt chứa nhiều tâm lực. Cũ tật tái phát, Hoàng Thượng lại không chịu hảo hảo nghỉ ngơi, trên mặt tuy rằng không biểu hiện ra ngoài nhưng có người nào không biết kỳ thật Hoàng Thượng lo lắng Chiêu Dương hầu. Xử lý việc thích khách thỏa đáng, đem sự vụ hoàng thành giao cho hai tể tướng cùng Khánh vương, che dấu tai mắt mọi người, chỉ mang mình cùng vài tên Nguyệt Ẩn lặng yên đi về phía Nam. Đây một đường bốn ba, ngay cả dẫn theo đại lượng dược liệu cùng các ngự y trong hoàng cung nhưng Hoàng Thượng lại đi đường vất vả. Hôm nay nếu không có trận mưa to này sợ rằng Hoàng Thượng nhất định suốt đêm kiên trì đi, không đến được nơi sẽ không dừng lại.

Hiện nay tuy rằng ở tại khách ***, nhưng về mặt ưu sắc thể này nhất định là Hoàng Thượng lại nhớ tới Chiêu Dương hầu.

Phúc Khí cảm giác kỳ quái. Nếu căn cứ manh mối Chiêu Dương hầu lưu lại suy đoán ra là người của Vạn Hoa Cốc mang đi, nói vậy bọn họ hẳn là sẽ không đối Chiêu Dương hầu bất lợi, Hoàng Thượng là vì cái gì vẫn lo lắng như thế? Dựa theo phân phó của Hoàng Thượng, Phúc Khí đã hạ rồi hương trên người Phong Cực. Phong Cực quen thuộc tác phong làm việc của Vạn Hoa Cốc, chỉ cần hẳn có thể tìm tới Chiêu Dương hầu, mình nhất định sẽ biết. Đây dọc theo đường đi, bọn họ đuổi sát rồi hương tung tích rồi hương trên người Phong Cực để lại. Qua U Giang, gần đây chính là Thanh Châu.

Phúc Khí tiến lên nhẹ giọng nói, “Chủ tử, sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Vân Kha mặt nhăn nhanh mày, “Phúc Khí, không biết tại sao, trẫm hôm nay trong lòng có chút bất an.”

“Đó là ngài mấy ngày nay quá mệt mỏi. Ngài như bây giờ mệt nhọc, không chú ý nghỉ ngơi, chỉ sợ ngài sẽ ngã gục trước khi tìm được Chiêu Dương hầu.” Phúc Khí lo lắng nói.

Vân Kha giống như không nghe thấy lời của hắn, đột nhiên đứng dậy, ở trong phòng bất an đi qua đi lại, rồi mới lại nhớ tới phía trước cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Phúc Khí không biết Hoàng Thượng suy nghĩ gì, đành phải ở một bên. Bên ngoài mưa gió dần dần tiêu tan, sắc trời đã tối đen, đêm mưa yên tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm tí tách của những giọt nước còn sót ra trên bậu cửa rơi xuống. Hoàng Thượng thần thái có chút khác thường khiến Phúc Khí bất an.

Đột nhiên, Hoàng Thượng gấp lưng, tay phải gắt gao đè lại ngực trái, sắc mặt tái nhợt.

Phúc Khí kinh hãi vội bước lên phía trước đỡ lấy Hoàng Thượng, “Chủ tử, ngài xảy ra chuyện gì?”

Vân Kha chỉ cảm thấy trong lòng bất an càng ngày càng mãnh liệt, giống như có sự tình không tốt sẽ phát sinh làm cho hắn khẩn trương không thở nổi.

Dạ Nhi! Người có phải hay không xảy ra chuyện gì? Người hiện tại rốt cuộc đang ở nơi nào? Người có bình an không?

Vân Kha bắt lấy tay Phúc Khí, sắc mặt tái nhợt nhìn hắn, muốn nói cái gì, rồi lại không biết muốn nói cái gì, bởi vì loại cảm giác này không thể lý giải được bằng ngôn từ.

Phúc Khí kích động đỡ lấy Hoàng Thượng, nhìn bộ dáng Hoàng Thượng không giống tặc cũ phát tác, rồi lại không biết là duyên cớ gì.

Đột nhiên, một tiếng gọi cùng với lo âu ở ngay bên tai Vân Kha vọt tới. Hắn mạnh đứng thẳng thân mình, gắt gao nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, trong bóng đêm mênh mông, trừ bỏ đêm tối mờ mịt, cái gì cũng nhìn không thấy...

“Vân Kha...”

Thanh âm kêu gọi kia như ảo giác rồi lại chân thật đến đáng sợ.

Vân Kha cuối cùng duy trì không được.

Phúc Khí hoảng sợ nhìn Hoàng Thượng ở phía trước cửa sổ ngốc lập một lát, đột nhiên một ngụm máu tươi nôn ra, sắc mặt trắng bệch...

...

Bên ngoài ngôi miếu đổ nát, mấy con tuần mã ở trong mưa bất an dậm chân một hồi. Trong đêm tối đen thì thoảng có vài tia chớp loé lên, bên trong miếu đồng lửa gần lụi tắt. Vài thân ảnh mơ hồ ở bên trong chớp lên một lát, cuối cùng dần dần trầm tĩnh.

Một mùi máu tươi nồng đậm chậm rãi từ trong ngôi miếu đổ nát tỏa ra...

33. Chương 33

Vân Dạ dựa lưng trên tường, tay trái bảo hộ bụng, tay phải cầm Lưu Vân kiếm, nhìn chăm chú những người khách không mời mà đến giờ chỉ còn là một đồng thân, trong mắt chứa đầy lãnh ý.

Chỉ bằng này người mà muốn tổn hại đến hắn, thật sự là người điên nói mộng.

Những kẻ trú mưa trong ngôi miếu đổ nát là người của Long Bang cùng vài người trong Cái Bang, đều là nhân vật trong hắc đạo. Bọn họ ở vùng này hoành hành ngang ngược, tiếng xấu vô số, ai cũng không để vào mắt.

Lúc đầu bọn họ cũng không nhận ra người ngồi ở trong góc là ai, thấy hắn lẻ loi một mình, cũng lơ đãng, chỉ đơn thuần muốn trú mưa một lúc. Nhờ lửa trại bạo liệt trong khoảnh khắc chiếu rõ khuôn mặt lạnh lùng, trong đó một người đột nhiên kêu lên sợ hãi, thanh âm tràn đầy kinh sợ. “Thẩm Vân Dạ!”

“Đúng vậy! Thẩm Vân Dạ?!”

Mấy người còn lại cực khiếp sợ, cơ hồ là đều kêu to, lập tức nhảy dựng lên, mỗi người đều rút ra đao kiếm. Thẩm Vân Dạ là minh chủ võ lâm lãnh khốc vô tình. Long Bang tuy rằng không phải võ lâm chính đạo, dựa vào đường thủy làm sinh ý (làm ăn, thương nghiệp) sống, nhưng là chưa làm qua đại ác sự, tuy ở hắc đạo cũng làm không ít trò, minh chủ võ lâm trước đối bọn họ đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Minh chủ võ lâm sẽ thường tự xưng là chính nghĩa hoặc dùng võ công kinh sợ giang hồ nhưng Thẩm Vân Dạ hoàn toàn khác, hắn làm việc hoàn toàn theo ý mình, tác phong lúc chính lúc tà, không quan tâm võ lâm chính thống, cũng không để ý tới hắc đạo ác, chỉ cần không dính dáng đến hắn, hắn luôn luôn chẳng bận tâm. Hắn làm cho bạch đạo đau đầu, cũng là cái gai trong mắt hắc đạo. Lúc trước Nhâm bang chủ của Long Bang không biết làm chuyện gì đắc tội hắn, không chỉ có bị hắn một kiếm rút đầu, còn đuổi giết hơn trăm người của Long Bang, thiếu chút nữa diệt luôn bang phái đã tồn tại lâu đời này.

Vân Dạ lạnh lùng nhìn bọn họ, nhận ra là vài tên hắc đạo, thật sự là oan gia ngõ hẹp, biết đêm nay có tránh cũng không được. Nếu là ngày thường, những người này làm sao xứng để trong mắt hắn. Chính là hiện tại trên người không tiện, vừa mới mới áp chế thai nhi không an phận, lúc này phải sử dụng nội lực, cảm thấy bất an.

Mấy người kia cũng là ở hắc đạo từng trải lẫn lộn nhiều năm, lúc này ần ần cảm giác không đúng. Cẩn thận đánh giá Thẩm Vân Dạ, thấy hắn tuy rằng thần sắc lạnh lùng, ánh mắt lợi hại, nhưng sắc mặt tái nhợt, ngồi cuộn người ở trong góc, nước mưa trên người chưa khô, tựa hồ là có thương tích trong người, hành động bất tiện. Hơn nữa hắn đơn thương độc mã, lẻ loi một mình, bên này lại người đông thể mạnh. Nếu bọn họ cùng xông lên, Thẩm Vân Dạ võ công cao tới đâu chỉ sợ cũng bất lực. Lúc này đúng là cơ hội tốt để giết hắn. Nếu thực có thể giết mình chủ võ lâm, Long Bang bọn họ không chỉ có sảng khoái báo đại cừu (hận), còn có thể nổi danh giang hồ mà vênh mặt lên với các bang phái khác, danh chấn thiên hạ. Đến lúc đó, ai mà để ý tới bọn họ ý đồ số thắng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đánh bại mình chủ võ lâm tiền nhiệm.

Lúc này, bọn họ sớm đã quên người của Vạn Hoa Cốc lợi hại thế nào.

Mấy người liếc mắt nhau một cái, tính toán đã định, nhất thời dũng khí hùng tráng không ít, giọng cười to: “Thẩm Vân Dạ, dám đến Thanh Châu, ngươi có phải hay không muốn tìm cái chết? Người làm việc thủ đoạn độc ác, sao xứng làm mình chủ võ lâm, năm đó ngươi làm bị thương vô số đồng đạo của ta, xem ra là ông trời cũng không tha cho ngươi, cố ý bảo ngươi hôm nay đi chết.”

Vân Dạ chậm rãi đứng dậy, khinh miệt liếc mắt bọn họ một cái, ngay cả nói cũng lười nói!

Này so với bất kì vũ nhục nào khác đều lợi hại hơn, mấy người này sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi, không nói hai lời, bao quanh vây quanh hắn, đao kiếm tiến công đi lên.

Vân Dạ lạnh lùng cười, dựa vào tường mà đứng, vung tay lên, Lưu Vân kiếm mang theo một đạo lực hướng mấy người kia cuốn đi. Loom cồm bộp dậy, mấy người này nhất thời hiểu được bọn họ thập phần sai. Võ công Thẩm Vân Dạ thật sự lợi hại hơn rất nhiều so với bọn hắn tưởng tượng, cho dù hành động bất tiện, có thêm mấy người người như bọn họ cũng không phải đối thủ của hắn. Chính là khi Lưu Vân kiếm sắc bén tràn đầy sát khí, bọn họ đã run tới mức không có khí lực để đứng lên mà đào tẩu...

Giết xong bọn người không biết tự lượng sức mình, Vân Dạ dựa vào tường mà đứng, tay trái che trên bụng, thở gấp mấy hơi, chỉ cảm thấy vừa rồi thật vất vả thai nhi mới an phận, lúc này lại đại náo động. Trên người quần áo chưa khô, nháy mắt lại bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng.

Trong ngôi miếu yên tĩnh, mùi máu tươi trên mấy người kia chảy ra càng này càng nhiều làm cho Vân Dạ khó chịu muốn nôn. Thản nhiên quét mắt một cái đồng hồ hỗn độn trong miếu đổ nát, cố nén thân thể không khoẻ, Vân Dạ lạnh lùng mở miệng.

“Đi ra!” Chần chờ sau một lúc lâu, một bóng người theo miếu chậm rãi đi ra. Đúng là đã hơn một tháng nay không thấy Phong Cực.

“Ngươi sao lại ở...ách...” Lời chất vấn bị thỉnh linh bị ngắt quãng, Vân Dạ bất ngờ không kịp đề phòng, không khỏi rên rỉ ra tiếng, mồ hôi lạnh lại rơi xuống, thân mình đang dựa vào tường trượt xuống dưới.

“Thiếu chủ, ngài có sao không?” Phong Cực bước nhanh tới đỡ lấy Vân Dạ.

Kỳ thật hắn hai ngày trước đã đuổi theo hai người Bách, Lâm; chỉ là vẫn âm thầm đi theo, chưa dám tiến lên. Hôm nay buổi chiều, hắn gặp xe ngựa tiến vào rừng rậm, bởi vì cũng từng là một trong tứ đại hộ vệ của Vạn Hoa Cốc, hiểu biết phương thức làm việc của họ, cho nên cũng không theo vào. Hắn ở ngoài rừng chờ đợi. Ai ngờ buổi chiều, đột nhiên gặp xe ngựa bay nhanh thoát ra rừng rậm. Lúc đó hắn thoáng nhìn.... là thiếu chủ ngôi đang điều khiển xe ngựa. Không kịp suy tư Thiếu chủ là như thế nào thoát khỏi Bách, Lâm hai người, hắn vội vàng giục ngựa đuổi theo sau.

Mưa dần nặng hạt. Gió thổi lạnh run người. Thiếu chủ trên xe ngựa lại đi quá nhanh, làm cho Phong Cực phi thường lo lắng thân mình Thiếu chủ như vậy sao có thể đi dưới mưa to. Bởi vì không dám để Thiếu chủ phát hiện, hắn vẫn bảo trì khoảng cách nhất định ở phía sau, ai ngờ thế nhưng mấy lần thiếu chút nữa hắn cũng lạc mất xe ngựa. Mấy to gần hai canh giờ, ngay cả Phong Cực đều cảm thấy có chút mệt mỏi, mới nhìn đến Thiếu chủ tựa hồ duy trì không được tới nghỉ tạm ở miếu đổ nát. Hắn cũng vội vàng đem ngựa giấu ở chỗ bí mật lên vào trong miếu chờ đợi. Bởi vì Vân Dạ công lực mất nhiều, thân thể suy nhược mỗi một, cũng không phát hiện hắn. Thẳng đến khi có mấy người khách không mời mà đến xông vào trong miếu.

Khi Phong Cực nhìn đến Thiệu chủ kiếm quang lóe ra, chém ra Lưu Vân kiếm khi, trái tim hắn khẩn trương cơ hồ muốn rớt ra, cuối cùng ẩn không chịu nổi, âm thầm ra tay tương trợ. Hắn tuy rằng làm cực kỳ bí ẩn cẩn thận, chính là làm sao có thể giấu diếm được Vân Dạ, rốt cuộc vẫn bị phát hiện hành tung.

Vân Dạ đã không còn sức lực nói chuyện, để mặc Phong Cực giúp mình nằm xuống đất. Chân khí trong cơ thể tán loạn, cuối cùng vẫn là thương tổn đến thai nhi. Vân Dạ chỉ cảm thấy trong bụng một trận đau đớn kịch liệt quá nhanh, cả người đều nhện không được phải co rút. Ban đêm gió lạnh cùng mưa bụi quất tiến vào, áo sớm đã ướt đầm, từng trận gió lạnh thổi ngay cả Phong Cực cũng cả kinh phát run.

Vân Dạ trong lòng biết không ổn. Tuy rằng Phong Cực đem nội lực truyền vào, đem khí tức hỗn loạn dần dần áp chế, chính là đau nhức trong bụng lại không có chút dấu hiệu nào đình chỉ. Lúc nghe tin tức của Vân Kha, tinh thần đã kích đã ảnh hưởng đến thai nhi. Buổi chiều lại điều khiển xe ngựa xóc nảy hơn hai canh giờ, thai nhi xao động, thật vất vả ăn xong hai khẩu cửu lộ sự ngưng đan, vừa rồi lại một phen kích dấy, chỉ sợ thai nhi cũng bị thương. Vừa rồi tuy rằng trong lòng có chút oán hận nó, nhưng đứa nhỏ này dù sao cũng là chính mình thiên tân vạn khổ vì Vân Kha, nếu thật không thể bảo vệ được hắn sẽ thực đau lòng, huống chi Vân Kha đối nó có bao nhiêu chờ đợi cùng hy vọng.

Vân Dạ gắt gao cắn môi, đau không ra kêu tiếng nào. Nhớ tới Vân Kha, lại đau trong tâm. Hai nỗi đau cùng xông tới, dù hắn là người lạnh lùng cứng rắn cũng chịu không nổi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống.

Phong Cực không ngừng đưa vào nội lực mà Thiệu chủ không hề chuyển hảo, cũng biết là thai nhi gặp vấn đề, tình hình không ổn. Không khỏi chân tay luống cuống, thậm hận chính mình năm đó sao không ở Vạn Hoa Cốc học nhiều y thuật, hiện tại chỉ có thể trở mắt nhìn Thiệu chủ như thế chịu khổ. Cảm giác bất lực khiến Phong Cực cảm phẫn với chính mình, một tay nắm chặt, móng tay cắm vào da thịt khiến máu từng giọt chảy xuống.

Vân Kha! Vân Kha! Vân Kha! ...

Cực đau bên trong, Vân Dạ ở trong lòng càng không ngừng gọi cái tên này.

Cũng tốt! Nếu Vân Kha thực sự có chuyện không hay xảy ra, mình cùng đứa nhỏ này đi bồi hắn là xong, trên đường tới hoàng tuyền hắn sẽ không cảm thấy tịch mịch.

Cảm giác dưới thân có chất lỏng chậm rãi chảy ra, Vân Dạ thần chí dần dần mơ hồ, thân thể mệt mỏi sớm xụi lơ, đáy lòng không tự chủ được toát ra ý niệm này trong đầu. Bên trong đôi mắt mù sương, Vân Dạ hoảng hốt nhìn thấy một người mặc cẩm bào chậm rãi bước vào miếu.

“Vân Kha...” trong ý thức mê mang Vân Dạ gọi ra tên này, cuối cùng rốt cuộc duy trì không được, trước mắt chỉ còn một màu đen vô tận....

34. Chương 34

Từ khi Hoàng Thượng nôn ra máu hôn mê đã qua mười ngày. Hoàng Thượng tỉnh lại nhất định không chịu nghỉ ngơi, nhất định phải lập tức khởi hành chạy tới Thanh Châu. Nhưng Hoàng Thượng vì vết thương cũ tái phát, thân thể suy yếu, nếu cố chấp chạy đi sợ là không được. Thế là Phúc Khí lớn mật ở được lý Hoàng Thượng mỗi ngày dùng đều cho thêm một lượng thư thần tán, Hoàng Thượng mỗi ngày đều mơ màng trăm trăm, toàn thân vô lực, không thể đi tiếp. Cứ thế, cuối cùng làm cho Hoàng Thượng ở trong thành Giang Bắc mười ngày. Chung quanh khách *** mười dặm đã che kín có mặt thám đại nội cùng người của Nguyệt Ẩn, vấn đề an toàn không lo.

Bảy ngày trước thu được tin tức xác thật, Phong Cực đã tìm được Chiêu Dương hầu, hiện đang trên đường hướng tới Vạn Hoa Cốc

Khi đó Hoàng Thượng mới tỉnh lại từ hôn mê, nghe được tin tức này, chẳng biết tại sao càng thêm sầu lo, tức khắc liền chạy đi. Phúc Khí bất đắc dĩ mới hạ được Hoàng Thượng.

Phúc Khí không sợ Hoàng Thượng phát hiện việc này, dù sao từ ngày hôm đó, bản thân mình đối mặt không phải Hoàng Thượng của Minh Nguyệt vương triều, mà là chủ nhân cùng mình tương sinh tương khắc. Thân phận hiện tại của mình cũng không phải là đại nội tổng quản trong hoàng cung, mà là người chỉ vì chủ nhân mà sinh, vì chủ nhân mà tử, là kẻ phụ thuộc vào chủ nhân, là “diệu nhân” của chủ nhân.

Bởi vì Vân quốc hoàng thất huyết mạch tinh quý, lại luôn luôn đã bị thích khách quấy rầy. Cho nên mấy trăm năm qua, mỗi một vị người thừa kế ngôi vị hoàng đế, từ lúc còn nhỏ sẽ vì mình bồi dưỡng một “diệu nhân”, đem máu tươi của bản thân Hoàng đế cùng bí được, chế thành được cổ cấp cho “diệu nhân” dùng, từ này về sau sinh tử tương quan, như bóng với hình.

Nguyệt Ẩn nguyện trung thành với đương triều Hoàng Thượng, bảo hộ vua của một nước. “Diệu nhân” trung tâm chính là chủ nhân của mình, hầu hạ chủ tử. Cho dù giang sơn đổi chủ, hoàng đế đổi chỗ, hắc -Phúc Khí chủ nhân vĩnh viễn chỉ có một, là ‘Vân Kha’ không phải “Hoàng Thượng”.

“Hoàng Thượng.” Phúc Khí mang được đi vào phòng, gặp Hoàng Thượng nhắm mắt nằm ở trên giường.

Vân Kha mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy, nhìn được trong tay Phúc Khí, hít một hơi.

“Trẫm đã khỏe hơn nhiều, ngươi còn muốn cho trẫm uống thuốc này sao?”

Phúc Khí nghe thấy thế biết Hoàng Thượng đã sáng tỏ việc mình kê đơn, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà nói: “Thuộc hạ vì chủ tử hảo.”

Vân Kha trầm ngâm một lát, nâng mắt nhìn chăm chú Phúc Khí, “Trẫm hỏi ngươi, thuốc này trừ bỏ thư thần tán, ngươi còn cho cái gì vào?”

Phúc Khí rũ xuống mi mắt, không nói gì.

“Vươn tay ra!”

Phúc Khí lại đứng im bất động.

“Trẫm bảo ngươi vươn tay ra!” Vân Kha lạnh lùng nói.

Phúc Khí do dự một chút, cuối cùng buông chén thuốc, chậm rãi vươn cánh tay. Vân Kha đột ngột bắt lấy tay Phúc Khí, nhắc lên ống tay áo. Chỉ thấy hai tay Phúc Khí từ cổ tay hướng lên đầy những vết dao cắt loang lổ, mới cũ không đồng nhất, có cả vết máu chưa kịp khô.

Vân Kha mặc dù sớm đoán ra nhưng thật sự nhìn đồng vết thương hỗn độn trước mắt vẫn nhin không được kinh sợ.

“Ngươi, ngươi...” Vân Kha nắm chặt hai tay Phúc Khí, run rẩy, không biết bởi vì khiếp sợ hay là tức giận.

Phúc Khí ‘phốc’ một tiếng, hai đầu gối quỳ xuống, vẫn là câu nói kia. “Thuộc hạ vì chủ tử hảo.”

Vân Kha nhìn hắc so với tuổi thật không giống với, phát hiện trên mặt hắc đầy vẻ tang thương, không khỏi đau lòng thở dài một tiếng.

“Phúc Khí, ngươi có biết hay không lấy máu “diệu nhân” vì trẫm bỏ thân là muốn giảm thọ của chính ngươi. Năm đó trẫm trọng thương, ngươi liên tục trăm ngày vì trẫm lấy huyết dưỡng huyết, chế thành huyết được cho trẫm dùng, đã lấy đi gần hai mươi năm sống của ngươi. Trẫm lúc ấy liền quyết định, quyết không để cho ngươi làm như thế lần nữa. Ngươi lại...”

Phúc Khí ngẩng đầu lên, nhìn thẳng mắt Vân Kha, ngữ khí chân thành, “Hoàng Thượng đối Phúc Khí thật tâm, Phúc Khí vô cùng cảm kích. Năm đó Tiên hoàng bồi dưỡng một đám trẻ con mang chu huyết, lựa chọn Phúc Khí, từ khi đó mệnh của Phúc Khí đã không còn là của chính mình nữa. Ở trong lòng Phúc Khí, mệnh Hoàng Thượng so với bất luận kẻ nào đều trọng yếu hơn”

Vân Kha nhìn Phúc Khí thật sâu, cảm khái nói, “Phúc Khí, Phúc Khí! Trẫm năm đó cho ngươi mệnh danh là Phúc Khí, đó là hy vọng ngươi có thể là một người có phúc, không cần ngươi giống với...” Vân Kha đột nhiên dừng lại, dường như nghĩ đến điều gì đó, thần sắc trầm đau.

Mỗi một vị hoàng đế có “diệu nhân” đều là việc bí ẩn nhất, trừ bỏ chính hoàng đế, không người nào biết “diệu nhân” bọn họ là ai, thậm chí người đời cũng không biết bọn họ tồn tại. Mỗi vị Hoàng Thượng cả đời bình thường chỉ có một “diệu nhân”, nhưng cũng có thời điểm ngoại lệ

Lời Hoàng Thượng còn chưa nói hết nhưng Phúc Khí cũng đã thật sâu lý giải ý tứ Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vì hấn mệnh danh là Phúc Khí, hấn như thế nào không hiểu được tâm ý Hoàng Thượng. Chính mình là vì Hoàng Thượng ôn nhu cơ trí, tính tình cùng nhân phẩm thuyết phục, cam tâm tình nguyện vì Hoàng Thượng trả giá tất cả. Không khỏi nhẹ giọng nói, “Hoàng Thượng không cần vì thuộc hạ khổ sở. Ngày đó, thuộc hạ ăn được cỗ lấy máu của ngài, tính mạng thuộc hạ đã cùng Hoàng Thượng sinh tử tương quan. Nếu Hoàng Thượng có gì bất trắc, thuộc hạ chẳng phải là cũng sẽ gặp nạn sao? Cho nên thuộc hạ đây là phòng ngừa chu đáo, tự trong xương cốt thuộc hạ là vì mình tính toán mà! Ngài để ý như vậy, thuộc hạ da mặt mỏng, chẳng phải là làm thuộc hạ ngượng ngùng.” Càng nói về sau ngữ điệu lại biến trở về giống vẻ khôi hài trước kia.

Vân Kha là người ôn nhu, cho dù là thuộc hạ của mình, thậm chí là nô tài, hấn cũng không nguyện làm trái lòng trung thành của Phúc Khí. Liền cười nói, “Da mặt của người nếu mỏng, tường thành Thương Lãng của trẫm chẳng phải là sớm đã sụp.”

Nói rồi bưng lên chén thuốc ở bên cạnh lên, một hơi uống cạn sạch.

Phúc Khí tiếp nhận cái bát không, cười nói, “Hoàng Thượng yên tâm, Phúc Khí đặc chế chén thuốc này ngàn linh vạn linh (chắc chắn linh nghiệm), hôm nay chính là cái cuối cùng.”

“Hừ! Người còn mặt mũi nói, việc này người cũng dám làm. Đừng tưởng rằng trẫm không dám phạt người, sớm muộn gì có một ngày trẫm cho người ăn thật nhiều đồ ăn, dưỡng người béo phì luôn. Còn không chạy nhanh lẫn xuống đi, đừng để trẫm nhìn người phiền lòng.”

Phúc Khí lại cùng Hoàng Thượng nở nụ cười hai câu, biết tâm tư Hoàng Thượng đã thư giãn, lúc này mới ngoan ngoãn lui xuống.

Đợi Phúc Khí đóng cửa phòng lui xuống đi, Vân Kha dựa vào giường, từ trong lòng ngực lấy ra chiếc khăn tay ngày ấy Vân Dạ để trong xe ngựa.

Gần một tháng qua, cầm khăn tay này bên người, hấn lúc nào cũng lấy ra tưởng niệm. Nhìn kỹ mới đột nhiên phát hiện, đây là quỳn tú khăn mình cho hấn ở hậu viện trong vườn hoa sơn trà tại Chiêu Dương phủ ngày đó. Từ khi Nam Hải diệt vong, loại tú khăn thượng đẳng này đã không còn được làm nữa, chính mình cũng sớm quên, hấn lại cẩn thận bảo tồn nhiều năm như thế, ánh sáng màu vẫn đang tiên diễm như mới.

Dạ Nhi...

Nhớ tới ngày ấy bối rối bất an, Vân Kha nhin không được gắt gao đem khăn tay đặt trên ngực.

Chỉ mong người bình an vô sự!

Vân Kha thăm hấn bản thân vô dụng, hôn mê qua đi lâu như vậy, lỡ mất thời gian đuổi theo Dạ Nhi. Hiện tại Dạ Nhi có lẽ đã bị mang về Vạn Hoa Cốc. Nếu mình muốn đem hấn về, nhất định tránh không được cùng người nọ gặp mặt, mà người kia...

Xem ra chuyện xưa ân oán oán, chung quy là tránh không được, phải tự mình giải quyết. Cũng tốt! Sớm ngày đối mặt, cũng sớm ngày buông tha, chóng tháo gỡ xong mọi khúc mắc. Việc này nếu một ngày nào đó Dạ Nhi biết được có hay không hấn sẽ oán ta.

Không! Dạ Nhi sẽ không! Dạ Nhi vĩnh viễn sẽ không oán ta.

Vân Kha trong lòng sầu lo trăm mối, không khỏi càng nắm chặt tú khăn trong tay

Dù Vân Dạ không hận nhưng trong lòng mình dù sao vẫn thấy hổ thẹn

35. Chương 35

Ngày thứ hai, Vân Kha mang theo Phúc Khí cùng ba người Nguyệt Ẩn rời đi, bỏ xe lấy ngựa, cũng không tái đuổi theo tung tích rồi hương Phong Cực lưu lại mà trực tiếp hướng tới Vạn Hoa Cốc

Ngày hôm trước nhận được mật báo, Từ Cùng mang quân lệnh đã tới biên cảnh Viêm quốc, tùy thời có thể điều động bốn mươi vạn huyền vũ đại quân ẩn giấu ở đây. Vân Hoàn dẫn trăm tên ẩn vệ lặng yên không một tiếng động lên vào Viêm cảnh, hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, chiến tranh hết sức căng thẳng. Thời gian không còn nhiều, phải mau chóng tìm được Dạ Nhi mới có thể an tâm.

Được hơn mười ngày, cuối cùng tới phía nam Vân quốc, nơi đây núi trùng điệp vờn quanh nhau

Bầu trời xanh tươi mênh mông vô tận, núi kéo dài ngàn dặm xếp chồng lên nhau, kéo dài liên tục, cây cối cao thấp, uốn lượn mà lên.

Vòng qua thật nhiều eo núi, đường núi không biết bao nhiêu trùng lặp, cuối cùng lại không biết làm sao để đi vào Vạn Hoa Cốc.

Một người một con ngựa, cũng ở trước cốc chờ đợi lâu ngày, nhìn thấy đoàn người đã đến, người nọ đi đến trước ngựa Vân Kha, quỳ xuống hành lễ: “Thảo dân Đồng Khu bái kiến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Đứng lên đi.”

Đồng Khu đứng dậy, cúi đầu cung kính nói, “Đồng Khu phụng mệnh cốc chủ cung kính bồi tiếp Hoàng Thượng đại giá. Cốc chủ đã chờ Hoàng Thượng lâu ngày, thỉnh Hoàng Thượng cùng Đồng Khu nhập cốc.”

Vân Kha xoay người xuống ngựa, đem ngựa giao cho tùy thị phía sau. Nhẹ phẩy tay áo bào, chậm rãi đi.

Đồng Khu nói: “Vạn Hoa Cốc tuy rằng chỗ này là đất bằng trên núi, nhưng vẫn có một khoảng cách tới cốc, đường đi dựng đứng gập ghềnh khó đi, xe không thể đi nhưng ngựa thì được. Hoàng Thượng vẫn là thỉnh lên ngựa đi.”

“Nếu là đi bộ nhập cốc, mất bao lâu?”

“Đại khái mất một ngày.” Đồng Khu trả lời.

“Một khi đã như vậy, trăm đi bộ nhập cốc là được rồi.” Vân Kha chăm chú nhìn đường mòn sâu kín phía trước, như hiểu như không, thản nhiên nói.

Đồng Khu ngạc nhiên, lần đầu tiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào vị đương kim Thánh Thượng này liếc mắt một cái.

Chỉ thấy Vân Kha một thân nho y, ánh sáng màu thanh lịch, phục sức tùy ý. Nói thẳng ra, mặc dù người này thần thái trầm tĩnh, bộ mặt nhu hòa, nhưng ánh mắt uy nghi, quanh thân ẩn ẩn khí chất vương giả quý. Người này khiến Đồng Khu cảm giác kẻ đang đứng trước mặt hắn như con chim đại bàng được chạm trở tinh tế, có thể tùy ý bất cứ lúc nào cũng có thể giương cánh chao liệng trên bầu trời.

Đồng Khu không khỏi sợ hãi than, hắn vừa nhất thời phân tâm.

Tức khắc, Đồng Khu cũng không nói nhiều nữa, đem ngựa để lại, xoay người dẫn đường mà vào.

Đi hơn nửa canh giờ, Vân Kha cảm giác mệt mỏi, trên trán đầy mồ hôi, hai gò má cũng đỏ ửng. Mặc dù cảm thấy được thể lực hình như chống đỡ hết nổi, nhưng thấy sơn cốc quanh co, hi vọng tâm tình có thể sáng sủa lên.

Đi được một đoạn, chuyển tới một con đường mòn, tầm nhìn chợt trống trải, trước mắt cũng là một biển hoa vô tận. Bướm vờn quanh, hoa nở rộ chằng chịt vào nhau nhưng ngay gần có trật tự, thực không hổ Vạn Hoa Cốc nổi danh. Xa xa truyền đến tiếng nước chảy róc rách trên thác và các khe suối, ẩn ẩn có thể thấy được mặt hồ màu xanh, yên khí (hơi nước) mênh mông, giống như đã tới lắm nơi tiên cảnh, như đã thoát ly phàm thế hồng trần.

Mấy người đều bị cảnh đẹp mê hoặc, không khỏi dừng bước lại.

Vân Kha khen: “Thiên hạ lệ cảnh, không đâu hơn nơi này.”

Trong lòng thầm than. Mặc dù không biết năm đó người nọ mang theo tâm nguyện nào, võ lâm nổi danh, không để ý giang hồ thế sự, ẩn cư tại nơi này. Nhưng mình nếu không phải thân mang quốc sự, gánh vác trọng trách thiên hạ, thật thực nguyện cả cuộc đời này có thể cùng Dạ Nhi sống quãng đời còn lại trong Vạn hoa cốc.

Mấy người xuyên qua hoa cốc, đi tới ven hồ gần chân núi, trước mặt xuất hiện hai con đường mòn, phương hướng ngược nhau.

Đồng Khu chỉ một con đường mòn trong đó khom người nói: “Thỉnh Hoàng Thượng một người độc hành, cốc chủ chờ ở phía trước”

Phúc Khí thân hình khẽ nhúc nhích, đã thấy Vân Kha đối bọn họ khoát tay áo, nhẹ giọng nói: “Không sao! Các người chờ ở đây”

Dứt lời, Vân Kha bước đi về phía trước.

Rất nhiều bụi hoa mọc hai bên đường mòn. Con đường càng đi càng cao. Đi tới sườn núi xuất hiện một rừng cây. Một người ở dưới tàng cây, dựa vào thân cây khoanh tay nhìn trời.

Nghe được tiếng bước chân Vân Kha, người nọ chậm rãi quay đầu. Hai mắt thâm trầm ngưng kết, hướng về phía Vân Kha.

Người ta nói ‘cháu ngoại trai giống cữu’, lời này quả là có đạo lý. (cữu = cậu)

Đôi mắt hần cùng Vân Dạ giống nhau như đúc, không bị năm tháng trôi qua mà có chút mài mòn. Nhưng hai tròng mắt so với Vân Dạ có hơn ba phần xinh đẹp, một phần sâu lo, một phần ai oán, một phần mỉa mai

Vân Kha không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Vừa mới gặp bóng dáng này, thân hình thẳng tắp, đôi vai cao ngất, khí thế ngưng trọng, làm cho người ta không khỏi sinh ra cảm giác kính sợ. Nhưng khuôn mặt tú lệ tinh xảo lại ngoài dự đoán mọi người, tựa hồ cùng với khí thế không hợp. Luận dung mạo, Vân Dạ cùng hần có ít nhất bảy phần giống nhau, Vân Dạ so với hần hơn vài phần lạnh lùng cứng rắn. Luận khí chất, hai người hần là hoàn toàn bất đồng.

Cùng lúc đó, Thẩm Băng Phong cũng ngoài ý muốn đánh giá kỹ vị đương kim Thánh Thượng này.

Một thân nho y, dấu không được ánh sáng bên trong; dung nhan tuấn tú, không lẫn át được khí thế bức nhân; cử chỉ ôn hòa cũng giấu không được nội tâm cứng cỏi. Hai tròng mắt duyên dáng, kỳ diệu lưu chuyển trong suốt như sao chổi lại thêm sắc thái dị thường hài hòa. Quả nhiên là nhân vật trích tiên. (trích tiên: tiên giáng trần)

“Trình để đại giá quang lâm tệt cốc, thật sự vinh hạnh của ta.” thanh âm Thẩm Băng Phong u lãnh êm tai, thái độ lạnh lùng, có chút dấu điểm suy nghĩ trong lòng

“Trẫm đặc biệt đến gặp cốc chủ.”

“Thẩm mỗ có phúc đức gì có thể làm phiền Trình đế đi bộ nhập cốc.” Thẩm Băng Phong trào phúng cười lạnh nói.

Nhìn thấy hoàng đế, nhất... không... hành lễ, nhị không tôn kính. Loại tính tình này kiệt ngạo bất tuân, duy ngã độc tôn, thật thật không hổ là thân cậu của Vân Dạ, đúng là cữu sanh cùng tập. (cữu sanh cùng tập: Ý nói là khí chất này của Thẩm Băng Phong và Vân Dạ như nhau toàn tập)

“Cốc chủ không cần ở trước mặt trẫm khiêm tốn. Cốc chủ thông minh tuyệt đỉnh, vận mưu có sách, biết là tại sao.” Vân Kha thản nhiên đáp lại, bất vi sở động.

“Thẩm mỗ ngu dốt, Hoàng Thượng chớ không phải là vì ngô chất (cháu ruột) Vân Dạ?”

“Cốc chủ biết rõ còn cố hỏi.”

Thẩm Băng Phong cười lạnh một tiếng, “Đã như thế, Hoàng Thượng sợ là đi một chuyến uống công.”

“Cốc chủ có ý tứ gì?” Vân Kha trong lòng rung mình.

Biểu tình Thẩm Băng Phong mang theo một tia lãnh khốc: “Vân Dạ trong bụng thai nhi khó giữ được, hơn nửa tháng trước đã mất. Thân thể bởi vậy hao tổn lợi hại, công lực cũng mất hết. Hiện tại hãn chỉ có thể ở trong cốc hảo hảo nghỉ ngơi điều dưỡng, tương lai mới có thể khỏi hãn. Thẩm mỗ sẽ không cho phép bất luận kẻ nào dẫn hãn xuất cốc.”

“Cái gì?” Vân Kha kinh hãi, cảm thấy như sấm sét trên trời đánh trúng, trước mắt nhất thời một mảnh mê mang.

36. Chương 36

Trái tim kiên cường như bị nứt ra, như cảm nhận sâu sắc tâm bị xé nát làm cho chân Vân Kha run lên.

Thẩm Băng Phong mặt không chút thay đổi nhìn hãn, nói: “Hoàng Thượng không cần đau xót như thế, hậu quả hết thấy đều đã được định trước. Hoàng Thượng tuổi trẻ đầy hứa hẹn, anh tuấn trí tuệ, tương lai tự có vô số người đẹp nguyện ý vì ngài sanh con dưỡng cái, hoàng tự không thành vấn đề. Vân quốc hoàng triều đất rộng của nhiều, nhân tài đông đúc, Hoàng Thượng muốn tìm nhân tài cũng là vô số kể. Vân Dạ thật sự không đáng để Hoàng Thượng tổn hao tâm trí điều động binh lực như thế. Hoàng Thượng vẫn là mời trở về đi.”

Dạ Nhi, Dạ Nhi, là ta hại ngươi...

Vân Kha đỡ lấy đại thụ bên cạnh, từng trận đau lòng. Tựa hồ không nghe thấy lời nói của Thẩm Băng Phong.

Không biết qua bao lâu, tâm trí dần dần trấn định xuống.

“Trẫm muốn gặp hãn.”

“Việc này không được. Vân Dạ cũng không muốn gặp bất luận kẻ nào.”

“Trẫm – phải – gặp – hãn!” Vân Kha ngẩng đầu lên, thần sắc kiên định không để cho người cự tuyệt. Dạ Nhi có thể không muốn gặp bất luận kẻ nào, nhưng hãn không phải “kẻ nào” khác.

Thẩm Băng Phong lãnh đạm nói: “Thẩm mỗ lời nói mới rồi Hoàng Thượng không có nghe sao? Vân Dạ trong bụng long loại đã mất, vô công tấn phế, với Hoàng Thượng còn tác dụng gì. Hoàng Thượng cần gì phải cố chấp.”

“Dù vậy, hãn vẫn là Chiêu Dương hầu của trẫm. Trẫm không chỉ muốn gặp hãn, còn muốn đem hãn mang về Thương Lãng, ai dám ngăn cản trẫm!” Vân Kha trong lòng đột nhiên minh bạch, thẳng lưng, uy nghiêm nói.

Ánh mắt Thẩm Băng Phong hướng về phía Vân Kha.

“Dẫn hãn trở về rồi thì thế nào? Chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn hãn trở mặt nhìn ngài giai nhân mỹ quyến, nữ nhân thành đàn, con cái thành đống, chính mình lại lẻ loi tịch mịch cô độc?” Thẩm Băng Phong ngữ khí buồn bã sắc bén, không hề dấu diếm ý tứ giận dữ mà chất vấn.

Vân Kha thở sâu, ánh sáng ngưng tụ trong hai tròng mắt, nhìn thẳng Thẩm Băng Phong chậm rãi nói, “Hãn là người trẫm quyết định chung thân suốt đời, trẫm tuyệt sẽ không để cho hãn một mình cô đơn tịch mịch. Cuộc đời này trừ hãn ra, trẫm cũng sẽ không có giai nhân mỹ quyến nữ nào khác.”

Thẩm Băng Phong như bị điểm trúng huyệt đạo, đứng yên như tượng gỗ. Hãn vạn lần không ngờ Vân Kha sẽ nói ra những lời này.

Hãn thật lâu sau không nói một câu, ngốc nhiên chăm chú nhìn Vân Kha một lát.

“Hoàng Thượng cửu ngũ chí tôn, hãn biết quân vô hí ngôn. Lời vừa nói ra, không thể sửa đổi.”

“Trẫm đương nhiên biết!”

“Mặc dù hắc không bao giờ... có thể vì Hoàng Thượng có con nối dòng, Hoàng Thượng kiếp này huyết mạch vô vọng?”

Vân Kha nhớ tới mấy tháng trước Vân Ly cũng từng chất vấn như vậy, lạnh nhạt nói: “Đợi trăm trăm năm sau, trong hoàng thất trong huyết mạch tuyển một kẻ thông minh thích hợp làm con nối dòng kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước cũng được.”

Thẩm Băng Phong thần sắc trở nên có chút phức tạp, làm như mừng rỡ, lại giống như đại bi. “Như vậy Hoàng Thượng lại có từng vì Vân Dạ nghĩ? Hoàng Thượng muốn cho hắc lấy thân phận gì cùng ngài làm bạn chung thân?”

“Trẫm đã nghĩ chu toàn. Cốc chủ không cần lo lắng, trẫm hai tháng trước đã nghĩ hảo lập hắc làm hậu. Cho dù hắc trong bụng long tự đã mất, trẫm tâm ý cũng tuyệt không hội sửa.”

Cho dù Thẩm Băng Phong là người cao ngạo người, cũng bị lời nói của Vân Kha làm ghen hòng nhìn trân trối, ngây ngốc một lúc lâu.

Trước mắt là đương kim Thánh Thượng, quyền lực cao nhất Vân quốc, thế nhưng có thể như thế tự nhiên thẳng thắn nói ra lời khiến bao người khiếp sợ. Phải biết rằng, tuy rằng nam sủng trong hoàng thất Vân quốc không phải hiếm lạ, nhưng năm trăm năm qua, Minh Nguyệt vương triều lại chưa bao giờ có lập nam nhân vi hậu. Mặc dù thời kì tiền triều, cũng chỉ nghe nói từng có hoàng đế lập nam phi, còn là bởi vì nghich thiên có thai. Vị nam nhân ấy sau khi mất mới được sắc phong.

Thẩm Băng Phong lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Vân Kha liền biết hắc là người ngoài mềm trong cứng. Giờ phút này thấy hắc thần sắc thản nhiên, ánh mắt kiên định, trong cốc gió mát đến, tà áo phiêu phiêu (bay bay), giống như nhân vật trích tiên nương theo làn gió mà bay tới, nhưng lại muốn dẫn này trích tiên nhân vật phiêu nhiên thuận gió trở lại, lại bị khí phách để vương ngăn trở.

Vân Kha thực không hổ là vua của một nước, có khí thế vương giả của bậc đế vương

Thẩm Băng Phong đột nhiên quay đầu đi, nhìn phía sơn cốc, thấy không rõ biểu tình, không biết suy nghĩ điều gì

Vân Kha nhẫn nại đứng sau hắc cũng yên lặng trầm tư.

Không biết qua bao lâu, thanh âm Thẩm Băng Phong truyền đến, “Đi theo sườn núi này rồi quẹo trái, Vân Dạ ở đó. Hoàng Thượng nếu muốn gặp hắc, xin hãy tự đi!”

Chuyển quá eo núi đã không còn thấy thân ảnh Thẩm Băng Phong. Đi một đoạn gặp vài ụ đất lớn, sau lại gặp một chân núi khác.

Đi đến nơi đây, đường nhỏ đột nhiên ngừng lại, trước mặt xuất hiện một biển màu trắng hoa sơn trà, trong gió lay động. Hoa! nở đầy khắp toàn bộ sườn núi.

Vân Kha chấn động, trong thoáng chốc giống như trở lại hậu viện Chiêu Dương hầu phủ.

Hoa sơn trà hoa nở chỉ có ngắn ngủn 1 tháng, cảnh xuân như nước, lúc này tiết trời tháng sáu hắc là hoa đã sớm tàn. Lại không biết hoa ở nơi này là giống gì, hoặc dùng phương pháp gì khiến cánh hoa sơn trà nở thuần khiết kiều diễm như vậy

Vân Kha chậm rãi đi từng bước một, tâm chấn động cũng dần dần được khống chế.

Đi vào sườn núi đỉnh, hướng ven hồ phương hướng nhìn lại, hồ hấp đình chỉ.

Một người áo trắng như tuyết, sắc mặt tái nhợt, nhắm mắt nằm ở một khoảng đất trống gần bụi hoa cách đó không xa. Nếu không phải mái tóc dài tối đen như mực kia, cơ hồ sẽ cùng màu trắng hoa sơn trà dung làm một thể.

Hai chân Vân Kha không thể mấy may di động, si ngốc nhìn người phía trước.

Vân Dạ đột nhiên hình như có sở cảm, mở hai mắt, hướng phương hướng Vân Kha trông lại.

Bốn mắt nhìn nhau, như nước năm xưa, gió mát thản nhiên mang theo hương hoa trong không khí thoảng qua, trong một thoáng mọi thứ dường như không tồn tại chỉ còn lại đôi mắt của đối phương

Chuyện cũ như khói, như một màn kịch trên sân khấu. Trong đầu Vân Kha, không gian cùng thời gian, giống như vĩnh hằng chưa từng tồn tại, lại giống như trải qua ngàn năm vạn năm.

Không biết khi nào, hai chân chính mình động lên. Một bước, hai bước, ba bước... Dần dần đi nhanh hơn, cuối cùng không khỏi hướng phía Vân Dạ chạy gấp.

Vân Dạ ánh mắt lộ ra một tia mê mang, thấy đột nhiên Vân Kha hiện ra trước mắt, giống như mình đang trong mộng, e sợ cho lại là ảo giác chính mình ngày nhớ đêm mong. Thẳng đến Vân Kha hướng hần chạy tới, Vân Dạ chấn động toàn thân, phút chốc trợn to hai mắt, khởi động thân mình, kìm lòng không đợi hướng Vân Kha vươn tay.

Nháy mắt Vân Dạ đã bị Vân Kha ôm thật chặt trong lòng ngực.

“Dạ Nhi, Dạ Nhi, Dạ Nhi...”

“Vân Kha, thật là người sao?” Vân Dạ hai tay gắt gao ôm cổ Vân Kha, móng tay cơ hồ bấm vào thịt, Vân Kha lại giống như hoàn toàn không phát giác.

Hai người gắt gao ủng cùng một chỗ, thiên vạn vật không ở đây, chỉ là thật sâu cảm giác sự tồn tại của nhau

37. Chương 37

Không biết qua bao lâu, Vân Kha đột nhiên nhớ tới Dạ Nhi hiện tại thân thể suy nhược, vội vàng buông tay ra cánh tay, chính là Vân Dạ ngược lại càng ôm chặt hần không chịu buông.

“Dạ Nhi, Dạ Nhi, ta ở đây, ở ngay đây...” Vân Kha quỳ gối trước Vân Dạ, xoa xoa lưng hần trấn an, không ngừng thì thầm bên tai hần, khẽ hôn tóc.

“Ân...” Vân Dạ cuối cùng cảm nhận được Vân Kha chân thật tồn tại, thả lỏng thân thể, ngã vào trong lòng ngực của hần. Chính là hai tay vẫn đang nắm chặt cánh tay Vân Kha.

“Dạ Nhi!” Cảm giác được người trong lòng suy yếu, Vân Kha một trận đau lòng. Tay trái nâng lưng hần, tay phải vòng quanh thắt lưng hần, đột nhiên dừng lại, cả người cứng đờ.

Không dám tin cúi đầu nhìn lại, thấy Vân Dạ bụng cao ngất, so với một tháng trước lớn hơn rất nhiều, làm sao có dấu vết sanh non. Tay Vân Kha run rẩy khẽ chạm, thật cẩn thận chứng thực độ ấm. Cảm giác cho thấy đứa nhỏ vẫn đang tồn tại.

Vân Kha nhất thời hiểu được vừa rồi Thẩm Băng Phong là thử mình. Đứa nhỏ còn sống, còn hảo hảo sống trong bụng Dạ Nhi.

Tuy rằng hần cũng không vì đứa nhỏ có hay không tồn tại mà thay đổi tâm ý với Dạ Nhi, nhưng là hần còn nhỏ đã chịu tang mẫu, thiếu niên tang phụ, thân đệ đệ duy nhất lại chia lìa tha hương nơi xa từ thuở nhỏ, bởi vậy tự đáy lòng đối đứa bé này khát vọng thực rất mãnh liệt.

Hai tròng mắt đầy nước. Cả tháng nay hần không thôi lo lắng cho Dạ Nhi cùng đứa nhỏ, vừa rồi lại bị Thẩm Băng Phong thử lòng, giờ đột nhiên có cảm giác yên tâm. Hần không bao giờ muốn kìm chế tình cảm bản thân nữa. Nửa mừng nửa lo, nước mắt Vân Kha theo má cuộn cuộn chảy xuống.

“Vân Kha...” Vân Dạ chưa từng thấy qua hần rơi lệ, cho dù năm đó khi đưa tang tiên hoàng, Vân Kha cũng không như thế. Nhìn nước mắt theo hai tròng mắt Vân Kha không ngừng tràn ra, rơi đầy trên mặt, đau lòng cực kỳ, Vân Dạ giúp hần chà lau.

Tay phải của hắn trên vai Vân Kha nên hắn chỉ dùng tay trái xoa. Sau, Vân Dạ liền ngẩng đầu vươn đầu lưỡi, hôn lung tung nước mắt trên mặt hắn.

Vân Kha tâm tình kích động, kìm lòng không đậu nghiêng đi gương mặt, tìm được đôi môi Vân Dạ liền thật sâu hôn xuống.

Ôn nhu mà nhiệt liệt hôn thổi quét hết thấy ưu lo trong lòng nhau. Hương vị nước mắt hơi hơi chua xót, càng thêm kích thích tình cảm hai người. Gắn bó dây dưa, nhưng cầu cả đời một đời.

Lần này khi chấm dứt hôn, Vân Dạ đã xụi lơ ở trong lòng Vân Kha.

Vân Kha nhẹ nhàng đặt hắn nằm trên mặt đất, nghiêng người kéo hắn vào lòng, bên tai khẽ hôn không ngừng.

Cả một thời gian dài lo lắng cho Vân Kha, giờ hạnh phúc tới quá mức đột ngột. Vân Dạ chỉ cảm thấy này hết thấy tựa như đang nằm mơ, chỉ mong chính mình vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại. Gắt gao tựa vào trước ngực Vân Kha, liều mạng cảm thụ hơi thở Vân Kha.

Đột nhiên, trong bụng một trận quặn đau. Vân Dạ nhin không được kêu khẽ một tiếng.

“Xảy ra chuyện gì? Có phải hay không thương tổn người?” Vân Kha bối rối ngồi dậy hỏi.

“Không có việc gì! Ta không sao!” Vân Dạ vội vàng đem hắn kéo xuống, lại dựa vào ngực hắn, “Chính là đứa nhỏ động thôi, trong chốc lát liền hảo.”

Tay phải Vân Kha xoa bụng Dạ Nhi, cảm giác bụng Dạ Nhi động động từng trận rất khẽ, bàn tay Vân Kha liền mềm nhẹ mà quy luật giúp hắn xoa nhẹ.

Kỳ thật thai nhi rất ôn ào khiến Vân Dạ đau bụng lợi hại. Ngày ấy ở bên trong miếu đồ nát đại thương thai khí, nếu không phải Thẩm Băng Phong đứng lúc đuổi tới giúp hắn cầm máu bảo vệ thai nhi, chỉ sợ hiện tại hắn và đứa nhỏ sớm cùng nhau tới hoàng tuyền. Từ ngày ấy về sau, thai nhi liền luôn không an ổn, mỗi ngày đều phải đá hắn vài cước làm Vân Dạ cực kỳ khó chịu.

Thẩm Băng Phong lại lạnh lùng nói: “Người nếu muốn đứa nhỏ này, đứa nhỏ nháo là chuyện tốt, nghĩa là thai nhi đang khỏe mạnh lớn dần. Người nếu nhất định phải dùng chu huyết nghịch thiên hoài thai, người hẳn đã chuẩn bị tốt tinh thần rồi. Sau này được tính dẫn tử đan còn dần dần thay đổi thể chất của người để thích hợp sinh sản, thai nhi hấp thu chu huyết dinh dưỡng cũng sẽ ngày càng cường tráng. Người tốt nhất thành thành thật thật ở trong cốc nghỉ ngơi cho ta, điều trị hảo thân thể chính mình, nhược bằng không, với thân mình người hiện tại, chỉ sợ không chịu đựng được sinh sản. Đến lúc đó ta thực xin lỗi tỷ tỷ dặn dò thì thôi. Vị Hoàng Thượng kia thương tâm một hồi tự nhiên cũng sẽ quên người, ngày sau tả ủng hữu bảo, tận hưởng hậu cung chi phúc, người chẳng phải là mất nhiều hơn được.”(tả ủng hữu bảo: “trái ôm phải ôm”, trái phải đều là mỹ nhân)

Vân Dạ tuy rằng cáu giận Thẩm Băng Phong lời nói vô tình, nhưng tự biết chính mình hiện tại thân thể quả thật nếu như hắn lời nói, không thể phản bác.

Thẩm Băng Phong lại cười lạnh nói: “Người lo lắng vị kia hoàng đế trọng thương hôn mê, ta xem thật không đúng. Phụ thân là một cáo già thành tinh, hắn này là tiểu hồ ly lại sao có thể dễ dàng để người khác làm bị thương. Nói sau, một lần bị rấn cần mười năm sợ bụi cỏ. Ta không tin hắn đại đột để chuyện xưa năm tái diễn. Người cũng đừng xem thường hắn, hắn mười bốn đẳng cơ, đến nay cũng đã mười một năm, Vân quốc cao thấp xử lý đắc gọn gàng ngăn nắp không nói, biên cảnh chư quốc giao hảo, mỗi người đều thần phục dưới chân hắn. Ngay cả với kẻ mang thù giết cha có thể dùng khuôn mặt tươi cười đón chào. Hừ! Ta xem hắn bày mưu nghĩ kế, biết cách dùng người, không phải kẻ có thể dễ dàng bị người khi (làm khó dễ). Trọng thương hôn mê vân vân, chỉ sợ là kẻ của hắn. Nhấn nại như thế lâu, nếu không cùng Viêm quốc trở mặt, hắn cũng không xứng làm hoàng đế.”

Lời nói Thẩm Băng Phong Vân Dạ đương nhiên hiểu. Ngày ấy nghe tin tức Vân Kha làm cho hắn bối rối tâm thần. Sau đến gặp Phong Cực nói Hoàng Thượng sai người đem thả hắn, lại an bài hắn đuổi theo, Vân Dạ liền biết trong này hẳn có ẩn tình khác. Tuy rằng hắn lo lắng muốn trở về bên Vân Kha, nhưng bị cậu tự mình mang trở về, muốn chạy có chạy đằng trời. Huống chi lấy thân thể hắn hiện tại, vô luận như thế nào là không thể ra cốc. Vân Dạ đành kiềm chế tâm thần, bắt buộc chính mình tĩnh tâm tĩnh dưỡng.

Ai ngờ Vân Kha đột nhiên ra hiện tại trước mắt, tình cảm vui sướng tương tư thực không thể ức chế, tâm tình mãnh liệt. Lúc này thai nhi cổ tình cũng muốn đến giúp vui, định là muốn ở trong bụng hấn động đẩy một trận khiến cho nhị vị phụ thân đại nhân chú ý.

38. Chương 38

Nói đến cũng lạ, đứa nhỏ này giống như cảm giác người trấn an hấn là ai. Vân Kha ôn nhu vuốt ve, đứa nhỏ dần dần im lặng, so với ngày xưa thành thật hơn.

Vân Dạ nằm trong lòng Vân Kha cảm thấy vô cùng an tâm cùng thỏa mãn.

Vân Kha cứ lẳng lặng ôm hấn, hai người cùng nhau nằm trên khoảng đất trống trong vườn hoa sơn trà, giống như đều có thiên ngôn vạn ngữ phải nói với đối phương, chính là lại cảm thấy giờ phút này tất cả đều không cần phải nói, chỉ cần cảm nhận hô hấp cùng ấm áp của nhau là đủ rồi.

Qua thật lâu sau, Vân Dạ đột nhiên mở miệng: “Tại sao rơi lệ?”

Tay Vân Kha vẫn đang nhẹ nhàng vuốt ve bụng Dạ Nhi, nghe được lời của hấn, hơi hơi có chút ngưng ngừng cười nói, “Bởi vì rất cao hứng. Nhìn thấy người cùng đứa nhỏ đều bình an vô sự, thật sự là quá tốt. Ta vô cùng cảm tạ Thủy thần vĩ đại!”

Vân Dạ ngừng đầu lên, tinh tế nhìn Vân Kha, vươn tay xoa xoa nhẹ khuôn mặt Vân Kha, mày nhíu lại nói khẽ: “Sao gầy nhiều như thế? Sắc mặt cũng không hảo.”

“Đây mới là lời ta muốn nói!” Vân Kha thở dài. Hấn vừa rồi ôm Dạ Nhi, liền rõ ràng cảm giác được hấn gầy yếu, nguyên bản thân thể khỏe mạnh kiên cường dẻo dai trước kia đã không thấy, chỉ có bụng lớn là tương phản.

“Người yên tâm, ta hảo thật sự.” Đột nhiên nhớ tới ngày ấy nghe được chuyện hấn trọng thương hôn mê, vội vàng hỏi: “Người thì sao? Gặp chuyện có phải thật hay không? Có bị thương không? Thương thế ra sao?”

“Ta không sao, cũng không có bị thương, này chính là ta tung tin thôi.”

“Ta không tin!” Vân Dạ biểu tình đột nhiên trở nên ngưng trọng. “Người để ta bắt mạch!”

Vân Kha biết Dạ Nhi tinh thông y đạo, nếu để hấn bắt mạch, tất nhiên sẽ phát hiện mình cũ tật tái phát, vô luận như thế nào cũng không chịu. Nhân tiện nói: “Nếu thật là có sự, ta như thế nào có thể ngăn dậm xa xôi tìm được Vạn Hoa Cốc? Người không cần lo lắng! Nhìn dáng vẻ của người gầy đi không ít, sao không hảo hảo chiếu cố chính mình!” Nói, tâm lại sầu lo, “Vừa rồi Thẩm Băng Phong nói người hơn nửa tháng trước thiếu chút nữa thai nhi trong bụng khó giữ được, thân mình cũng hao tổn lợi hại, có phải thật vậy hay không?”

Vân Dạ ngẫm bực cậu lắm miệng. Nhưng không biết Thẩm Băng Phong nguyên bản nói còn quá phận hơn, còn có ý định không muốn cho bọn họ gặp mặt.

“Đừng nghe cậu nói bậy, không có nghiêm trọng như vậy. Đứa nhỏ không có việc gì, ta cũng không có việc gì! Nghịch thiên thụ thai, nguyên bản vốn là phải hao tổn thân mình, thân thể của ta hảo, ngày sau chậm rãi điều dưỡng tự nhiên sẽ khôi phục giống trước kia.”

Vân Kha trong lòng vẫn lo lắng, cũng không nói gì nữa. Sợ Dạ Nhi nhắc lại muốn bắt mạch cho hấn, ngừng đầu nhìn cũng đã giữa trưa, chuyển hướng đề tài: “Sao người một mình nằm ở trong này? Đã ăn trưa chưa?”

Vân Dạ cũng không muốn làm cho Vân Kha tái hỏi mình chuyện phát sinh trong miếu, nhân tiện nói: “Không có! Ta nghĩ muốn phơi nắng, liền đi ra ngoài phơi nắng. Có lẽ cũng cần phải trở về.”

Vân Kha đem Vân Dạ chậm rãi nâng dậy. Hấn lúc này hành động kỳ thật đã có chút không tiện, nhưng từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, với đám người Lâm, Kỳ lòng mang khúc mắc, dư hận chưa tiêu, vô luận như thế nào cũng không chịu để cho bọn họ hấn hạ.

Vân Kha cũng không biết đường đi, liền giúp Vân Dạ tựa vào hán mà đi. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, đem tình cảm của nhau đơn giản kể rõ một chút. Vân Dạ giấu diếm chuyện miếu đổ nát ngày đó động thai khí cơ hồ tính khó giữ được tính mạng, Vân Kha giấu diếm vết việc thương cũ tái phát nôn ra máu hôn mê.

Bất tri bất giác, hai người tới bên cạnh chân núi, cứ thế mà đi tới một thanh trúc trang viên (trang viên trồng trúc xanh)

Vân Dạ mang Vân Kha đi vào sân phía nam, trên cửa viện đề tên: Say trà cư.

Vân Dạ cười nói: “Nơi này nguyên là nơi của cậu. Mười năm trước ta trở về, cứng rắn cùng hán thay đổi lại tên. Hiện tại cậu ở phía đông là ‘Trần Hiên Phủ’. Những người khác ở tại phía tây ‘Thần Tinh Các’ cùng phương Bắc là ‘Phù Dung Uyển’.”

Vân Kha mỉm cười, nhìn sân viện cùng trên sườn núi giống nhau có rất nhiều bạch trà hoa, tự nhiên ngầm hiểu được hán vì sao phải cùng Thẩm Băng Phong đổi tên nơi này.

Đi vào nội đường, thấy Phúc Khí cùng Đồng Khu đã đứng chờ từ lâu.

Bởi vì Bách, Lâm, Phong ba người đều phạm vào Vân Dạ tối kỵ. Phong Cực bị Vân Dạ trục xuất khỏi Vạn Hoa Cốc, Thẩm Băng Phong cũng không tái nhận hán, chính là niệm tình hán một lòng bảo hộ Vân Dạ, để hán tạm thời ở nơi khác. Cốc lý chỉ còn Đồng Khu, Vân Dạ còn có thể miễn cưỡng nhận hán hầu hạ.

Phúc Khí gặp hai người bọn họ cùng nhau tiến vào, tâm tình cuối cùng nhẹ nhàng, vội vàng đi tới đối hai người hành lễ.

Vân Kha ý bảo hán đứng lên, giúp Vân Dạ chậm rãi ngồi xuống.

Đồng Khu tiến lên đối Vân Dạ nói: “Cốc chủ nói, Hoàng Thượng nếu là nguyện ý, có thể ở tại ‘Say trà cư’ của Thiếu cốc chủ. Mấy tên thị vệ thuộc hạ cũng đã an bài thỏa đáng.”

Vân Dạ gật gật đầu, “Người lui ra đi.”

Đồng Khu âm thầm thở nhẹ. Trước kia Thiếu cốc chủ tính tình mặc dù không tốt, nhưng bởi vì quá mức lạnh lùng, cả ngày trừ bỏ học bài tập võ, chuyện khác chỉ cần không dính đến hán liền vô phương tiếp cận. Nhưng lần này bị cốc chủ tự thân xuất mã tới Thanh Châu mang về, không biết là có phải vì mang thai hay không, tính tình trở nên hiềm nộ vô thường, thường thường vì một ít việc nhỏ giận dữ. Cốc chủ lại đặc biệt giao đãi nói không thể làm cho hán động khí thương thân. Một mình hầu hạ hán thực vất vả. Hiện tại Thiếu cốc chủ tâm tâm niệm niệm người đến, sau này ngày ngày có thể sống khá giả một chút.

Sau đó Thẩm Băng Phong cũng không tái xuất hiện. Vân Kha vẫn ôm Dạ Nhi, hai người gặp lại sau xa cách, đều còn nhiều lời để nói với nhau.

Từ rày về mấy ngày sau, Vân Kha liền cùng Dạ Nhi ở Vạn Hoa Cốc. Hán biết lấy hiện tại thân thể Dạ Nhi không thích hợp đi xa, kinh thành vô luận như thế nào trước khi hán sinh đứa nhỏ cũng trở về không được. Huống chi có Thẩm Băng Phong ở đây, Dạ Nhi ở trong này so với thái y trong kinh thành chiếu cố tốt hơn nhiều.

Vân Dạ hỏi hán khi nào hồi kinh, hán chỉ nói trong triều có nhị vị tể tướng cùng Khánh vương xử lý, chính mình chỉ ở trong này cùng hán.

Vân Dạ tuy biết như vậy không ổn, nhưng là hán hiện tại đi xa quả thật không tiện, nhược làm cho Vân Kha đi về trước, mình vô luận như thế nào cũng luyến tiếc. Chuyện thiên hạ vốn cũng không ở trong mắt hán, hán không quan tâm đại sự trong triều, chỉ cần Vân Kha tại bên người liền cảm thấy thập phần mỹ mãn. Lập tức cũng không hỏi lại.

Ngày hôm đó chạng vạng, Thẩm Băng Phong theo thường lệ đến giúp Dạ Nhi xem mạch, nhìn Hoàng Thượng liếc mắt một cái, cho Vân Dạ uống được rồi lững thững đi ra.

Vân Kha nhìn Dạ Nhi mơ màng trầm trầm ngủ, liền đi phía sau Thẩm Băng Phong, theo hán đi vào vườn hoa sơn trà trong ‘Say trà cư’

“Hoàng Thượng còn muốn ở lại trong này bao lâu?”

“Lời ấy của Cốc chủ không phải là muốn đuổi trẫm đi chứ?”

“Thẩm mỗ không dám! Chỉ là chiến sự phía nam đã bắt đầu, hãn là Hoàng Thượng đã sớm có tính toán.”

Vân Kha cảm thấy bội phục. Xem ra Thẩm Băng Phong tuy rằng ẩn cư trong Vạn Hoa Cốc, với chuyện thiên hạ cũng không mấy may bỏ sót.

“Trẫm quả thật đều có tính toán! Nhưng Cốc chủ chỉ sợ không phải vì quan tâm việc này đi! Trẫm hy vọng cốc chủ có thể nói thật cho trẫm, Dạ Nhi bình an sinh sản tỷ lệ rốt cuộc có mấy thành?”

Đã nhiều ngày đến, Vân Kha tuy rằng không thông y thuật, nhưng cũng nhìn ra được Dạ Nhi tình hình thật sự không tốt.

Thẩm Băng Phong trầm ngâm một lát, “Đại khái tam thành “

Tuy rằng sớm biết rằng nghịch thiên dựng tử phần trăm bình an là tam thành, nhưng từ miệng thiên hạ đệ nhất y thuật Thẩm Băng Phong nói ra, trái tim Vân Kha một chút nhảy lên, nhin không được rất nhanh nắm tay.

“Cốc chủ có nắm chắc?”

“Nam tử hình thể gầy yếu, xương cốt chật hẹp. Cho dù trong cơ thể có thể dựng dục thai nhi, nhưng khi sinh sản, thai nhi không có chỗ xuất nhập. Thời cổ từng có thầy thuốc bắt đắc dĩ, áp dụng phẫu phúc sản tử, nhưng hơn phân nửa là vì giữ thai nhi, tổn hại cơ thể mẹ.”

“Việc này trăm triệu lần không được.” Vân Kha kinh hãi.

“Thẩm mỗ tự nhiên cũng biết không được.” Nghĩ đến tương lai lúc Vân Dạ sinh sản, Thẩm Băng Phong cũng nhú mi. Biểu tình hần nhú mày trẫm tư rất giống Vân Dạ, cảm giác so với Vân Dạ hơn một phần động lòng người. Nói đến hãn cũng là người gần năm mươi tuổi, khả thoát nhìn lại nhiều nhất chỉ có hơn – ba mươi tuổi.

“Hiện tại chỉ có một biện pháp.”

“Biện pháp gì?”

“Đản tử đan được tính tuy rằng đang chậm rãi thay đổi thể chất của hãn, nhưng chỉ là vì để thân thể hãn thích hợp cho thai nhi sinh trưởng. Đến khi lâm bồn, nhất định phải thay đổi kết cấu hạ thể. Ta mỗi ngày bảo Dạ Nhi ra ngoài đi lại là vì thế, nhưng chỉ vậy không đủ.”

Vân Kha cũng hơi hơi hiểu được ý tứ Thẩm Băng Phong.

“Thật sự bắt đắc dĩ, chỉ có một biện pháp, chính là xao toái (làm vỡ) xương chậu trợ sinh sản. Nhưng kể từ đó, Vân Dạ tránh không được phải chung thân tàn phế, nằm trên giường cả đời.”

“Cái gì?” Vân Kha chưa bao giờ nghe qua phương pháp sinh sản tàn nhẫn như thế, chỉ cảm thấy toàn thân máu đảo lưu không bình thường

“Không được! Không thể! Trẫm không được! Tuyệt đối không được!” Vân Kha nhin không được thất thố kêu to.

“Hoàng Thượng! Ngài không cho phép cũng không tác dụng! Mặc dù ngài quý vi vua một nước, có thể hiệu lệnh thiên hạ, có thể nắm giữ quyền sinh sát, nhưng ngài làm sao khiến Dạ Nhi bình an sinh sản?” Thẩm Băng Phong cũng giận đầy bụng, hung hăng trừng Vân Kha, “Đừng nói Vân Dạ hai lần xuất huyết, thiếu chút nữa thai nhi khó giữ được, đại thương thân mình! Cho dù hãn vẫn khỏe mạnh vô sự, phải bình an sản tử cũng cơ hồ là không có khả năng. Điểm này chính hãn cũng hiểu được. Bằng không ngài nói, còn có phương pháp nào đều làm cho bọn họ mẫu tử bình an!”

Vân Kha toàn thân run rẩy.

Dạ Nhi một thân áo trắng, tay cầm Lưu Vân kiếm trên giang hồ.

Dạ Nhi một thân nhung trang, tư thế oai hùng hiên ngang khải hoàn quay về từ chiến trường.

Dạ Nhi quần áo vân phục, đứng bên hồ nước đón gió.

Cái người thủy chung ngạo nghễ đứng thẳng làm Vân Kha không thể tưởng tượng bộ dáng hắc xao toái xương cốt, ngày sau chung thân nằm trên giường.

39. Chương 39

“Không có biện pháp khác sao?” Vân Kha run giọng hỏi.

Thẩm Băng Phong quay đầu đi, tựa hồ cũng không đành lòng đối mặt với sắc mặt Vân Kha. Thật lâu sau sau, thở dài, ngữ khí chậm rãi.

“Hoàng Thượng không cần phản ứng như thế. Chuyện này Dạ Nhi chỉ sợ cũng đã nghĩ đến. Hẳn lúc trước cố ý vì người nghịch thiên thụ thai hẳn là đã có chuẩn bị như vậy. Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện hẳn tốt nhất có thể bình an thuận sản. Nếu không không còn phương pháp nào khác!”

Vân Kha không biết mình làm sao trở về phòng ngủ. Trong ánh hoàng hôn, Dạ Nhi nằm trên giường trầm trầm ngủ.

Trong tay nắm được bình vừa rồi Thẩm Băng Phong đưa, tác dụng thân thể to lớn cùng với được lúc trước Vưu thái y cấp giống nhau. Chính là hiện tại, bản thân làm sao có tâm tình làm loại chuyện này. Nghĩ đến Thẩm Băng Phong trong lời nói:

“Hẳn hiện tại có bầu không đầy bảy tháng, ngài tốt nhất thừa dịp này cùng hẳn làm nhiều lần, làm mềm sản đạo. Qua mấy ngày nữa, chỉ có thể dựa vào tác dụng được vật.”

Đem được bình để trên bàn, Vân Kha ngồi xuống bên giường, ngơ ngác chăm chú nhìn nhìn Dạ Nhi ngủ. Sau một lúc lâu, ánh mắt lại xuống phía dưới, chuyển qua bụng của hẳn. Nhìn bụng hẳn, Vân Kha vô ý thức nhăn mày.

“Xảy ra chuyện gì? Sao nhú mào ghê vậy?” Vân Dạ không biết khi nào mở mắt ra, nhìn chăm chú Vân Kha.

Lấy lại tinh thần, Vân Kha cười cười nói: “Không có gì! Gặp người ngủ lâu như thế, đang suy nghĩ có nên gọi người đứng lên đi tản bộ không.”

Lời này nói không lưu loát, Vân Dạ đương nhiên không tin. Thoáng nhìn được bình trên bàn, có vài phần hiểu rõ, sợ là cùng cậu hẳn nói gì đó. Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, ngày mùa hè sắc trời vẫn sớm, nhân tiện nói: “Tốt lắm, chúng ta đi tản bộ đi.”

Vân Kha dìu hẳn đứng lên, lại bị hẳn cười đẩy ra, “Người cho ta là tàn phế sao, chẳng lẽ mọi lúc đều cần người giúp!”

Nói xong chính mình chậm rãi đứng dậy đứng lên.

Hẳn lời này vô tình gọi lên tâm sự Vân Kha, nhất thời trong lòng hoảng hốt. “Đừng nói bậy! Người chính là mang thai, làm sao nói tàn phế!”

Vân Dạ nghe vậy trong lòng vừa động, liếc liếc mắt một cái Vân Kha

Vân Kha cũng tự biết mình lỡ lời, vội vàng đứng lên, giúp Vân Dạ chậm rãi đi ra khỏi phòng.

“Đã nhiều ngày ta thấy trong cốc phong cảnh tú lệ, không biết còn có nơi nào chưa từng đi qua.” Vân Kha tùy ý nói.

Vân Dạ trầm ngâm trong chốc lát. “Thật ra có nơi người có thể chưa đi qua. Ta dẫn người đi xem xem.”

Hai người đi ra khỏi Say trà cư, Phúc Khí ở phía sau muốn đuổi theo, Vân Dạ lại lạnh lùng trừng mắt liếc hẳn.

Phúc Khí âm thầm nuốt nước bọt đánh ‘ợc’ một cái, nghĩ đến trước đây luôn xa xa đi theo phía sau hai người, lần này lại không biết có gì không ổn. Do dự nhìn Hoàng Thượng thăm dò ý tứ, ai ngờ Vân Kha lúc này tâm sự nặng nề, căn bản không chú ý tới Phúc Khí. Bị Chiêu Dương hầu uy hiếp, Phúc khí bất đắc dĩ không dám đuổi theo, đành phải chôn chân nhìn hai người rời đi.

Hai người bước chậm đi vào bên hồ, Vân Dạ mang Vân Kha chuyển quá một cái đường mòn bí mật, theo mép hồ chậm rãi đi, bất tri bất giác đi vào hồ khác.

“Người xem! Nơi đó!” Vân Dạ chỉ nơi cách đó không xa, đứng sững ở bên hồ là một tòa kiến trúc.

Vân Kha vừa thấy, liền biết là tòa tiểu thần điện.

Khắp Vân quốc, phàm là nơi có nước, đại đa số đều lập miếu cung phụng Thủy thần. Thủy thần là chủ thần Vân quốc, được hưởng tôn vinh vô thượng cùng thờ phụng. Vốn đang suy nghĩ, một mảnh khối nhẹ mênh mông trong hồ nước rộng lớn, sao không cung phụng Thủy thần, nguyên lai là ở chỗ này.

Hai người đến gần, Vân Kha trông thấy bên trong quả nhiên có một tượng Thủy thần.

“Người xem Thủy thần kia giống ai?”

Vân Kha có chút khó hiểu, nhìn tượng thần kia.

“Người không biết hẳn rất giống người sao?” Vân Dạ cười nói.

“Giống ta?” Vân Kha hiếu kỳ, buông tay nhẹ nhàng giúp Dạ Nhi ngồi xuống một hòn đá, đi về phía trước vài bước, tới trước mặt tượng thần.

Tinh tế vừa thấy, chỉ thấy thần tượng này cùng nơi khác cũng không có gì khác biệt, chính là bộ dạng tựa hồ tuổi trẻ một ít, này hai trông mắt khảm hai khóa ngọc lưu ly.

Vân Dạ thấy hẳn còn không rõ, liền nói thẳng: “Người xem hai mắt của hẳn, không phải cùng người giống nhau như đúc sao!”

Vân Kha nghe vậy, tái quay đầu lại nhìn kỹ, quả nhiên tượng thần ánh mắt quen quen, ngọc lưu ly đón ánh sáng lưu chuyển về cùng hai trông mắt mình có vài phần tương tự.

Vân Dạ nhìn trời chiều nhợt nhạt thần nhiên chiếu vào trên người hẳn, cùng bên cạnh Thủy thần rất rõ ràng tương đối giống, tựa như Thủy thần lâm thế, trong lòng rung động, nhẹ nhàng tán thưởng.

“Người có đôi mắt ngọc lưu ly giống Thủy thần mà!”

Vân Kha nhớ tới năm đó mới gặp mặt, hẳn cũng tán thưởng như thế này. Nhất thời không khỏi cảm khái, năm xưa như nước, nhân sinh thay đổi. Ngay lúc đó chính mình lại có thể nào nghĩ đến cùng Dạ Nhi sẽ có hôm nay.

“Dạ Nhi...” Vân Kha mở miệng, nhưng không biết muốn nói gì.

“Người đừng nói nữa.” Vân Dạ dừng dậy đi về phía trước, hơi hơi cảm thấy có chút mỏi mệt, thân mình trầm nặng, liền kéo Vân Kha cùng ngồi xuống trên cầu thang trước thần điện.

“Cậu cùng người nói cái gì?”

“...” Vân Kha im lặng. Vân Dạ một tay nhẹ nhàng cầm tay hẳn đặt trên bụng.

“Người đang lo lắng đứa bé này?”

“Dạ Nhi, người... người có nghĩ tới hay không, đứa nhỏ xuất thế... Vạn nhất...” Nghĩ đến tương lai sinh sản, Vân Kha không biết như thế nào mở miệng.

Vân Dạ lặng yên không nói, tựa vào trong lòng Vân Kha

Xa xa khối nhẹ lớn vồn, ánh trời chiều dội xuống, ánh nắng hoàng hôn trên mặt hồ xịch diễm như máu, mỹ lệ tận cùng, như báo trước một điềm xấu.

40. Chương 40

“Vân Kha...” Lặng yên sau một lúc lâu, Vân Dạ đột nhiên mở miệng khẽ gọi.

“Chuyện gì?”

Vân Dạ xoay đầu lại, nhìn thẳng hai tròng mắt Vân Kha, ngữ khí trầm thấp mà kiên định: “Ta muốn người biết, ta làm hết thấy chuyện này chỉ là vì người!”

“Ta biết...” Vân Kha trong lòng căng thẳng, cảm động nắm chặt tay Dạ Nhi.

“Vậy người có nguyện ở trước mặt Thủy thần thề, kiếp này chỉ yêu một mình ta, chỉ thuộc về một mình ta?”

“Dạ Nhi?”

“Thề, cho dù ta có xảy ra bất trắc gì... Người cũng sẽ không yêu những người khác, sẽ không nhìn những người khác dù chỉ một cái liếc mắt, kiếp này chỉ nghĩ một mình ta, chỉ yêu một mình ta!”

Vân Dạ không chút nào che dấu ý đồ ích kỷ bá đạo của mình. Hắn biết Vân Kha trên phương diện cảm tình là có chút trì độn, nhưng hắn quyết không đem tâm tình hiện tại lo được lo mất mà nói ra.

Nhớ rõ ngày ấy bên cạnh ao, Vân Kha từng nói qua sợ chính mình không có tình thâm với hắn, sợ có một ngày sẽ phụ hắn. Hắn trả lời: “Tình một chữ, trong tâm mà thôi, tại sao lại nói sâu cạn.... Nếu có một ngày người thương người khác mà phụ ta, ta cũng không thể nói gì hơn. Nhưng chỉ cần ta còn sống một ngày, ta sẽ nghĩ biện pháp đem người cướp về, không chỉ con người của người, còn có lòng của người.”

Chính là hôm nay, hắn không nắm chắc như lúc trước.

Nghĩ đến ngày ấy trong miếu đồ nát, chính mình bị cậu cứu tỉnh, cậu cũng nói: “Người hai lần đại thương thai khí, thiếu chút nữa thai nhi khó giữ được. Lại thì quá cứu chuyển kim khâu thuật, thân mình hao tổn quá lớn. Bằng thân mình người hiện tại, chỉ sợ không chịu đựng được sinh sản. Ta vốn định mượn cơ hội này cho người lạc thai, đáng tiếc rốt cuộc quá muộn, thai nhi đã quá lớn, nếu lúc này đứa nhỏ khó giữ được, người cũng không còn tính mạng. Hiện tại tình trạng này ta cũng không có cách nào, chỉ có thể tận lực giúp người điều dưỡng thân thể, tương lai sinh sản, ta sẽ bảo vệ tính mạng người, chỉ sợ người phải trả giá lớn vượt qua tưởng tượng của người.”

Vân Dạ ở trong cốc học y nhiều năm, thân thể của chính mình rốt cuộc vẫn là hiểu rõ nhất. Hắn dùng tất cả tâm cơ, thủ đoạn, cuối cùng lấy phương thức này chiếm được Vân Kha, làm cho hắn thừa nhận tình cảm của mình. Nếu như mình thực sự sinh sản có gì bất trắc, chẳng phải là kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Hắn cùng với cậu bất đồng, sẽ không để người mình yêu trong lòng còn tồn người khác. Vân Kha tương lai nếu yêu người khác, như vậy cho dù lên trời hay xuống hoàng tuyền, hắn cũng không cam lòng, nhất định phải cùng Vân Kha đời đời kiếp kiếp.

Kiếp sau là chuyện hắn không biết, nhưng là kiếp này hắn tuyệt không cho phép Vân Kha ôn nhu, bao dung, yêu say đắm với người khác.

“Đừng nghĩ vậy!” Vân Kha cả kinh, vội vàng trách mắng. Trong lòng bàn tay lại nhịn không được toát ra mồ hôi lạnh.

Vân Dạ không để ý tới, như trước nói: “Ta không bảo người lấy thân phận cửu ngũ chí tôn, tư cách vương triều để vương thề. Ta muốn người lấy Vân Kha, tâm Vân Kha đổi ta hứa hẹn! Người có nguyện ý hay không?”

Vân Kha nhìn chăm chú Vân Dạ thật sâu, thấy đáy mắt hắn che dấu một phần bất an. Dù sao, hắn sắp sửa đối mặt với việc phải trả giá vượt quá tưởng tượng của bản thân!

Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Dạ Nhi, vẻ mặt Vân Kha là như thế ôn nhu, ấm áp như ánh nắng ngày xuân.

“Ta nguyện ý!”

Kéo tay Dạ Nhi, hai người đi tới trước Thủy thần điện.

“Trẫm, Vân Kha, hoàng đế thứ hai mươi lăm Minh Nguyệt vương triều, ở trước mặt Thủy thần thề, kiếp này chỉ yêu Vân Dạ, chỉ thuộc về Vân Dạ! Cuộc đời này thề, bất ly bất khí, vĩnh viễn không ly khai!” (bất ly bất khí: quyết không rời bỏ)

Vân Kha dùng lời ôn nhu thanh nhã nói ưng thuận cả đời chi thế, Vân Dạ không khỏi cảm động.

“Cuộc đời này thề, bất ly bất khí!” Vân Dạ thì thào nói.

Hai người nắm chặt tay nhau, cảm giác đây là thời khắc thần thánh, ở trước mặt Thủy thần, bọn họ cuối cùng ưng thuận lời thề chung thân.

Cuộc đời này thề, vĩnh viễn không biệt ly!

Khi hai người dắt tay nhau trở về Say trà cư, sắc trời đã tối. Trong lòng nhau đều tràn ngập vô hạn nhu tình, chỉ cảm thấy vô luận tương lai như thế nào, bọn họ cũng vĩnh viễn thuộc về nhau, không chút sợ hãi.

Trở lại nội thất, thấy bình được trên bàn Thảm Băng Phong đưa, Vân Dạ nở nụ cười: “Đêm nay tựa như đêm tân hôn chúng ta, người cảm thấy được chúng ta nên làm thế nào?”

Vân Kha nhẹ nhàng hôn hôn trán hắn, rồi mới chậm rãi che lại đôi môi hắn...

Ngày tốt cảnh đẹp chẳng nề hà ngày nào.

Thời gian một ngày một ngày trôi đi, thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi.

Mười ngày sau, Vân Kha nhận được biên cảnh mật báo, thời khắc này cuối cùng đã tới

41. Chương 41

“Ta muốn cùng ngươi đi!”

“Không được!”

“Ta mới là Thống soái Huyền Vũ đại quân!”

“Vậy cũng không được”

“Thật sự là nực cười. Có cái gì không được! Ta không nhớ rõ Hoàng Thượng từng hạ chỉ thu hồi binh quyền của ta!”

Vân Kha có chút đau đầu nhìn người bốc đồng trước mắt.

Tự hắn luôn do dự mãi, cuối cùng vẫn là quyết định khi sắp sửa đi Viêm cảnh độc chiến nói chi tiết cho Dạ Nhi. Dạ Nhi lúc đầu khiếp sợ, sau biết việc này đã định, liền kiên quyết cùng với hắn đi.

Nói giỡn a! Hắn bây giờ thân mình như vậy, sao có thể để hắn đi chiến trường nguy hiểm?. Hắn vẫn nghĩ mình vẫn là Thiên đại tướng quân năm trước sao?

“Dạ Nhi!” Vân Kha ôn nhu gọi hắn, chính là Vân Dạ sắc mặt xanh mét, ngồi ở bên giường, cũng không thèm nhìn hắn một cái.

“Tin tức đưa tới nói Huyền Vũ đại quân đã phá tam quân Viêm quốc, Võ Lương Từ đã đưa mật hàm tới, hiện tại binh sĩ đang ở ngoài bên thành Hàm Quan. Muốn công phá Viêm quốc nhất định phải phá được quan khẩu (cửa thành) này, chỉ cần công phá này quan, Viêm quốc sẽ diệt vong. Trẫm... Ta vô luận như thế nào cũng phải đi.”

“Ngươi muốn đi đâu cứ đi, ta cũng không ngăn cản ngươi. Miễn cho sau này bị nhóm nguyên lão hoàng triều trách cứ. Chính là ta muốn đi, ngươi cũng không quản được ta!”

“Dạ Nhi, người hiện tại cái dạng này, sao có thể xuất cốc? Cho dù người không nghĩ vì mình, cũng phải vì đứa nhỏ ngấm lại a!” Vân Kha có chút nóng nảy vội la lên.

“Người nói ta hiện tại cái dạng này không thể ra cốc, vậy còn người thì sao?” Vân Dạ xoay người lại, hai tròng mắt lợi hại nhìn chăm chú Vân Kha.

“Người vết thương cũ tái phát đã nhiều ngày? Người cho ta không biết sao! Người hiện tại còn muốn ra chiến trường! Nói cái gì đốc thúc chiến sự, sợ là phải nự giá thân chinh đi! Ta biết người chờ đợi ngày này đã lâu rồi, bất quá người không cần nói mỗi ta, người cũng phải hảo hảo chiếu cố chính mình.”

Vân Kha nhất thời không biết nên làm gì.

Hắn cũng biết mình ngày đêm bên cạnh Dạ Nhi, việc này sớm muộn gì cũng giấu không được. Chính là không nghĩ tới Dạ Nhi hội ở phía sau đột nhiên lấy lý do này trách mình rồi đòi cùng ra chiến trường.

Suy nghĩ một lúc lâu sau, Vân Kha ngồi vào bên cạnh Vân Dạ, ôn nhu nói: “Thân thể của ta người cứ yên tâm đi. Trong đại quân có phần đông tướng lãnh bảo hộ, lại có nự y ở, ta nhất định chịu không nổi thương, nhị sinh không được bệnh. Điểm ấy vết thương cũ cũng không có gì, như thế nhiều năm, không phải điều dưỡng rất tốt sao. Người an tâm ở trong cốc tĩnh dưỡng, ta đi khích lệ binh sĩ đánh trận rồi sẽ trở lại...”

Vân Dạ không chút khách khí hừ lạnh một tiếng, hai tay đặt trên bụng.

Hơn nửa tháng này có Vân Kha bên cạnh, Vân Dạ tâm tình rất tốt, điều dưỡng thỏa đáng, đứa nhỏ cũng giống đột nhiên ăn linh đan diệu dược bình thường, càng không ngừng lớn dần. Chính là mấy ngày này, trên người đã nặng nề hơn rất nhiều.

Điều này làm cho Vân Dạ vốn luôn luôn thân thủ mạnh mẽ, phi thường không thích ứng. Đối với thân thể mình phản cảm cực kỳ, chỉ là vì đứa nhỏ, vì Vân Kha, hắn mới cố gắng nhẫn nại.

Kỳ thật hắn cũng hiểu được chính mình hiện tại vô luận thế nào cũng không được tới chiến trường. Không chỉ có tình hình thân thể không để cho phép, bên trong lục quân, sợ cũng chưa ai thấy qua tướng quân mang thai mà tới chiến trường thống lĩnh binh sĩ. Huống chi mình lấy nam tử thân nghịch thiên dựng dục con nối dòng, ở trong mắt nhiều người cũng là phi thường khó tin.

Chính là nghĩ đến Vân Kha, mặc dù từ nhỏ tập cưỡi ngựa bắn cung phòng thân thuật, nhưng rốt cuộc chưa từng luyện qua võ công. Lại thụ thương quá nặng, thân mình yếu ớt. Hiện tại lại muốn đi chiến trường...

Bản thân hắn từng mang binh đánh giặc, chiến tranh loại sự tình này, tùy thời cơ đều sẽ có những biến hóa lớn. Vân Kha nói là đi đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ quay về, nhưng vạn nhất quân tình có biến, hết thấy liền nói không chính xác. Huống chi mình hiện tại tới lúc lâm bồn không tới ba tháng nữa...

Vân Kha đại khái biết Dạ Nhi suy nghĩ cái gì, vươn hai tay ôm vai hắn nói: “Người yên tâm, trước ngày Trung thu ta nhất định trở về, hảo hảo bồi người. Chúng ta một nhà ba người đón Tết trung thu, được không?”

Vân Dạ nghe hắn nói ‘một nhà ba người’, hơi hơi động tâm. Nhưng lập tức nghĩ đến hắn muốn đi chiến trường đốc chiến, nói không chừng còn muốn nự giá thân chinh, tuy rằng ngoài miệng nói thoải mái, nhưng ở trên chiến trường sẽ gặp không ít nguy hiểm, nhịn không được giận lên, bỏ tay Vân Kha ra nói:

“Ở trong lòng Hoàng Thượng, quốc sự đương nhiên nặng nhất! Thiên hạ nặng nhất! Vân Dạ ta đáng là cái gì! Hoàng Thượng nếu thật sự trong lòng có ta, có đứa bé này, thì đã không ra chiến trường!”

Vân Kha gặp Dạ Nhi không thể nói lý, biết rằng một khi Vân Dạ gọi mình là ‘Hoàng Thượng’ nghĩa là đang tức giận. Vân Kha thở dài, biết hắn đây là vì mang thai, tính tình trở nên táo bạo dễ giận, không suy nghĩ bằng lý trí. Bằng không lấy tính tình hắn luôn luôn lãnh ngạo không kèm chế được tính cách, sao nói ra lời nói như phụ nhân (phụ nữ có chồng) oán giận chồng đi với người khác. Chỉ phải ôn tồn nhỏ nhẹ. Vân Dạ lại không chút nào cảm kích.

42. Chương 42

Hai người nghiêm mặt, Đồng Khu mang được tiến vào.

Vừa vào bên trong Đồng Khu liền cảm giác không khí không đúng, muốn lui ra ngoài. Chính là nghĩ được này là cực trân quý, Cốc chủ từng ngàn lần dặn dò sau khi sắc thuốc xong phải trong vòng một khắc uống thuốc hết, nếu không được hiệu sẽ không còn. Hắn đành phải cứng rắn tiến lên: “Thiếu chủ, ngài mau uống được.”

Vân Dạ nghiêng đầu đi không để ý tới.

“Thiếu chủ, nên uống được.”

“Không uống, đi ra ngoài!”

“Thiếu chủ...” Đồng Khu do dự.

Vân Kha thấy thế liền tiếp nhận chén thuốc, vừa muốn đem qua, còn không nói chuyện, Vân Dạ đã ngửi thấy vị thuốc đông y, đột nhiên hướng phía sau vung tay lên, phần nộ quát: “Người điếc sao! Ta nói ta không uống!”

Chỉ nghe ‘Choang’ một tiếng, chén thuốc rơi xuống, thuốc dội vào người Vân Kha, chén thuốc cũng đập nát từng mảnh trên mặt đất.

Vân Dạ cả kinh!

Vân Kha sắc mặt đại biến.

Vân Kha tính tình luôn luôn nhu hòa, nhưng không phải không biết cáu giận. Hắn xuất thân hoàng thất, quý vi thiên tử, từ nhỏ đến lớn, ai dám làm trái tâm ý hắn! Chính là Vân Dạ, tuy là hắn từ nhỏ cưng chiều quá mức nhưng cũng chưa bao giờ để hắn ở trước mặt mình làm càn. Lúc trước ý đồ của Vân Dạ ở Chiêu Dương phủ vô lễ, hành động bạo lực ở ngự thư phòng đều khiến Vân Kha nổi giận.

“Người... Làm càn!” Vân Kha cũng giận, nhịn không được quát.

Chính mình ôn tồn tận tình khuyên bảo hắn cả một buổi sáng, miệng khô lưỡi khô tâm tình mệt mỏi, hắn lại vẫn như cũ quyết giữ ý mình. Hiện tại lại như thế tùy hứng vô lễ.

Vân Dạ cũng biết mình làm quá phận, bản thân có chút bất an. Ai ngờ ngẩng đầu lại thấy Vân Kha vẻ mặt tức giận lớn tiếng quát mình, làm sao còn có ôn nhu ngày xưa, máu nóng cũng không khỏi bốc lên: “Ta luôn luôn làm càn như thế, Hoàng Thượng cũng không phải hôm nay mới biết.”

Hắn lời này rõ ràng là phải kích động Vân Kha thêm tức giận. “Vân Dạ! Người đừng tưởng rằng trẫm cưng chiều người yêu người, là có thể chịu được người tùy hứng làm bậy.” Vân Kha khí phách để vương lập tức hiện lên, nhịn không được xưng ‘trẫm’.

Vân Dạ vừa thấy thế, cảm giác ủy khuất càng tăng, lại quật cường quay mặt qua chỗ khác, vẫn như cũ lạnh giọng lãnh khí nói: “Hoàng Thượng nếu không muốn nhẫn thì không cần nhẫn, cũng không ai bức ngài!”

“Hảo! Hảo!” Vân Kha tức giận đến phát run, nhịn không được nói: “Người nếu nói vậy, trẫm cũng không lưu lại nữa, hôm nay sẽ rời Vạn Hoa Cốc để cho nơi này thanh tĩnh.” Nói xong Vân Kha phát tay áo rời đi.

Đồng Khu đứng một bên vẫn không nói một lời. Hắn thấy Hoàng Thượng rời đi cũng theo yên lặng lui ra. Hắn hiểu thái độ làm người của Vân Dạ, biết Vân Dạ không muốn ở trước mặt người khác tỏ ra yếu thế.

Trong phòng cũng chỉ còn lại Vân Dạ một người. Hắn chậm rãi đè lại bụng, ngã xuống giường.

Vừa rồi thai nhi bắt đầu nháo động, lúc này càng thêm lợi hại.

Trước kia mỗi lần như thế Vân Kha đều đã giúp hắn chậm rãi xoa bụng trấn an đứa nhỏ. Nói cũng kỳ quái, thai nhi đặc biệt nghe hắn, không lâu sau sẽ yên tĩnh, làm cho mình cảm thấy bớt khổ sở không ít. Chính là hiện tại...

Vân Dạ cảm thấy tuy rằng ủy khuất thương tâm, nhưng thấy Vân Kha phát tay rời đi, lại càng thêm hối hận hành vi ngu xuẩn vừa rồi của mình.

Nằm trên giường nghỉ ngơi trong chốc lát, đột nhiên nhớ tới Vân Kha nói phải rời khỏi Vạn Hoa Cốc. Lần này từ biệt, không biết có thật có thể Trung thu tái kiến.

Nếu hắn ở trên chiến trường bị thương thì làm sao lo liệu? Nếu vết thương cũ tái phát thương thế tăng lên làm sao lo liệu? Chính mình khi đó sắp sanh, vạn nhất không đợi được hắn trở về đưa nhỏ liền lâm thế làm sao lo liệu? Vạn nhất...vạn nhất chính mình không bảo hộ tánh mạng làm sao lo liệu? Nói không chừng từ nay về sau hai người sẽ gặp thiên nhân vĩnh cách...

Càng nghĩ càng nhện không được hoảng hốt bất an, tim đập càng lúc càng nhanh.

Vô luận như thế nào, hắn không thể để cho Vân Kha cứ như vậy rời đi!

Bất chấp đau bụng, Vân Dạ đột nhiên đứng dậy, đuổi theo.

43. Chương 43

Kỳ thật lúc Vân Kha đi ra khỏi phòng trong lòng lập tức hối hận, cấu giận chính mình vừa rồi không nên cùng Dạ Nhi giận dỗi. Phải biết rằng hắn hiện tại thân mình không hảo, vì mình, hắn đã trả giá nhiều như thế, mình làm cho hắn phát giận lại còn phát tay áo bước đi.

Bởi vậy hắn một bước ra Say trà cư, đứng ở viện cửa lo lắng muốn hay không trở về.

Đang do dự, đã thấy Thẩm Băng Phong ở phía đối diện đi tới.

“Hoàng Thượng hiện tại muốn đi?” Thẩm Băng Phong thần sắc lạnh như băng nhìn Vân Kha.

Vân Kha không nói gì, vẻ mặt nghiêm trang, nhìn lại Thẩm Băng Phong.

Vô luận như thế nào, mình cũng phải đi chiến trường, phá thành Viêm quốc, đây là năm đó hắn ở trước lăng mộ phụ hoàng phát hạ lời thề!

“Hoàng Thượng còn tính toán trở về?”

“Trước khi Dạ Nhi sinh đứa nhỏ trăm nhất định sẽ trở về.”

Thẩm Băng Phong cười lạnh một tiếng: “Thẩm mỗ vốn tưởng rằng người cùng người khác không giống nhau, đối Vân Dạ thật tâm, ai ngờ đúng là ta đã lão nên sai lầm rồi.”

“Cốc chủ có ý tứ gì?”

“Hoàng Thượng rốt cuộc vẫn là Hoàng Thượng, quốc gia thiên hạ, vĩnh viễn là quốc sự đệ nhất. Nhân gian tình yêu, từ nay về sau có thể từ từ sắp xếp!” Thấy Vân Kha nhíu mày, Thẩm Băng Phong nói tiếp, “Hoàng Thượng không cần nhíu mày, Thẩm mỗ không có ý tứ gì khác. Nam nhi chí ở bốn phương, nguyên bản lấy đại sự làm trọng! Huống chi Hoàng Thượng quý vì vua một nước, trọng trách nặng nề, rất nhiều việc phải làm, lại càng phải làm tốt hơn những kẻ khác.”

“Trăm cũng là thân bất do kỷ!”

“Hảo một câu thân bất do kỷ!” vẻ mặt Thẩm Băng Phong đột nhiên biến đổi, “Có một câu, Thẩm mỗ lâu nay vẫn muốn hỏi. Nếu Hoàng Thượng sắp phải đi, không biết Thẩm mỗ hiện tại có không mạo muội được phép hỏi?”

(thân bất do kỷ: việc bất khả kháng, không thể không làm cũng không phải do bản thân muốn làm)

“Cốc chủ muốn hỏi điều gì?” Vân Kha tuy rằng sớm có chuẩn bị, nhưng có chút kinh ngạc Thẩm Băng Phong thế nhưng hỏi vào lúc này, tại nơi này

Thẩm Băng Phong thần sắc nghiêm túc, gần từng tiếng hỏi: “Thẩm mỗ muốn biết, năm đó cha Vân Dạ, đệ nhất võ tướng Vân Hạo, rốt cuộc có hay không là diệu nhân của tiên hoàng Minh Đức đế!”

Vân Kha chăm chú nhìn Thẩm Băng Phong một lát, chậm rãi trả lời: “Đúng vậy!”

Thẩm Băng Phong nhắm lại hai mắt, rất nhanh hai tay nắm chặt.

Chính mình nghi hoặc mười năm, chờ đợi hơn hai mươi năm, nguyên lai đáp án đúng là như thế.

Khóe miệng lộ ra một tia cười khổ, trong lòng một mảnh chua xót!

Vân Kha nhớ tới Thẩm Băng Phong từng một lần danh khuynh thiên hạ, lại lúc đỉnh cao tuyên bố rời khỏi giang hồ, đồng thời phát thệ vĩnh viễn sẽ không quay lại giang hồ, tới Vạn Hoa cốc tự phong Cốc chủ. Thế nhân không rõ nguyên nhân, chỉ tưởng hắn tính tình cao ngạo cổ quái. Khả hiện tại nhìn hắn biểu tình đau khổ, Vân Kha cảm thấy dần dần có chút sáng tỏ.

Thẩm Băng Phong khi mở lại hai mắt, ánh mắt lại trở nên có chút trống rỗng, giống như trong đôi mắt ấy chứa tình cảm quá nặng, lại dường như không có gì cả.

Vân Kha nhìn thấy hắn cùng với Vân Dạ hai tròng mắt giống nhau như đúc, loại ánh mắt này, trong thoáng chốc Vân Kha cảm giác như Vân Dạ đứng ở trước mặt mình, trong lòng đau xót, tim gan như bị xé thành từng mảnh.

Đang lúc lặng yên, Thẩm Băng Phong lại hỏi Vân Kha vấn đề không thể trả lời.

“Ta lại hỏi ngài, Hoàng Thượng năm đó ban đầu tính toán, có phải hay không để Vân Dạ làm diệu nhân của ngài?”

Vân Kha cả kinh!

Thân là vua của một nước, Vân Kha tự nhiên đối tối khinh thường nói dối. Chính là lúc này hắn phải nói ra sự thật, lại cảm thấy khó có thể mở miệng.

Trên thực tế, năm đó tiên hoàng cùng Vân Kha thật là có tính toán như thế. Vân Kha lúc ấy còn không rõ việc này, nhưng tuổi dần lớn, việc Nguyệt Ẩn, diệu nhân cũng sáng tỏ, hắn dần dần hiểu ra năm đó Phụ hoàng để mình đặt tên cho Vân Dạ là có ẩn ý. Thế là một năm kia khi Vân Dạ bị đón trở lại kinh thành, hắn tự mình đi thăm, ngay lúc đó hắn muốn xem một chút đứa bé này có thích hợp làm diệu nhân của mình hay không

Ai ngờ trên đời này rất nhiều sự tình không thể giải thích. Vân Kha cùng Vân Dạ nhất kiến như cố (mới gặp như đã quen thân), còn nghĩ hắn mang vào cung cùng nhau. Lúc đầu có lẽ còn tính toán mượn điều này bồi dưỡng cảm tình, tiện lợi cho ngày sau làm việc. Ai ngờ thời gian càng lâu, Vân Kha đối Dạ Nhi tâm ý thay đổi. Không biết khi nào, hắn không còn muốn Vân Dạ làm diệu nhân của mình. Thế là hắn hướng phụ hoàng đề nghị tuyển người khác.

Kỳ thật ở trong lòng Minh Đức đế, Vân Dạ mang chu huyết huyết mạch thuần túy, xuất thân cao quý, đối hoàng nhi lại dị thường yêu thích, không thể nghi ngờ Vân Dạ là diệu nhân tốt nhất cho nhi tử. Chính là sau đó Minh Đức đế phát hiện Vân Dạ tính tình cao ngạo lạnh lùng, làm việc làm theo ý mình, tương lai không phải kẻ có thể chịu khống chế. Liền cũng đánh mất ý niệm muốn Vân Dạ làm diệu nhân cho Vân Kha, vừa lúc Vân Kha đề nghị chọn ra người khác. Cuối cùng, hắn lựa chọn Phúc Khí.

Vân Kha nhớ lại chuyện cũ năm đó, không thể phủ nhận. Lặng yên một lát, cuối cùng chậm rãi trả lời: “Đúng vậy...”

Chợt nghe một tiếng động phía sau, Vân Kha đột nhiên giật mình nhìn lại, không khỏi toàn thân run lên, toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Vân Dạ sắc mặt trắng bệch đứng ở cửa Say trà cư, vẻ mặt lạnh thấu xương.

44. Chương 44

“Dạ Nhi...” Vân Kha sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, biết vừa rồi những lời này Vân Dạ tất nhiên cũng nghe được, nhất thời không biết nên giải thích sao, lại không biết giải thích xong hẳn sẽ có phản ứng gì.

Nghĩa huynh Vân Hạo cùng tiên hoàng trong năm xưa đều đã là chuyện cũ, sự tình này lại liên quan đến quốc gia trung nghĩa, quân thần chi nghị. Dạ Nhi tuy rằng tùy hứng làm bậy, cũng không phải người không hiểu chuyện, lấy tính tình hẳn, không chừng lúc này hẳn sẽ oán mình.

Chính là chính mình cuối cùng nói câu nói kia...

“Diệu nhân?” Vân Dạ thì thảo khinh niệm hai câu, biểu tình có chút nghi hoặc.

“Diệu nhân cùng Nguyệt Ẩn giống nhau nguyện trung thành hoàng thất Vân quốc?” Hắn nhìn Vân Kha, lại nhìn Thẩm Băng Phong, không biết đang hỏi ai.

Vân Kha do dự không đáp, Thẩm Băng Phong liếc mắt nhìn hắn, ở một bên thản nhiên nói: “Không phải. Diệu nhân có thể nói là các triều đại hoàng đế vì mình tuyển ra hộ vệ tối trung thành, dùng máu hoàng đế chế thành được cổ. Nếu hoàng đế có gì ngoài ý muốn mà băng hà, trong vòng ba năm vì được cổ diệu nhân sẽ nghịch huyết mà chết. Nhưng đồng thời máu diệu nhân cũng có thể vì hoàng đế kéo dài tính mệnh, bổ huyết. Có thể nói trên đời này, diệu nhân là kẻ có cùng một nhịp thở với hoàng đế, là kẻ hoàng đế tối coi trọng, là hộ vệ tối thân mật. Cho nên diệu nhân so với bất luận kẻ nào đều càng tận trung với hoàng đế, dùng tất cả mọi lực lượng để bảo vệ hoàng đế.”

Nghe xong Thẩm Băng Phong giải thích, Vân Dạ vẻ mặt trở nên có chút cổ quái, nhìn Vân Kha hỏi: “Cha ta là diệu nhân của tiên hoàng?”

“Đúng vậy!” Vân Kha thản nhiên thừa nhận.

“Người lúc trước gặp ta, lại đón ta vào cung, cũng là vì muốn cho ta làm diệu nhân của người?” Vân Dạ nheo lại hai mắt, con người mang theo hàn ý.

“... Phải”

Vân Kha cảm thấy bất an, hướng Dạ Nhi đến gần hai bước, tự giác hổ thẹn, đứng lại bất động.

Vân Dạ hai tròng mắt hàn ý nhìn chăm chú Vân Kha sau một lúc lâu, đột nhiên chậm rãi quay người lại, đi về hướng viện tử (sân) của ‘Say trà cư’

Vân Kha ở phía sau nhìn hắn đau lòng nhưng bóng lưng vẫn thẳng tắp, cảm thấy lo sợ không yên.

Đột nhiên Vân Dạ tập tễnh hai bước, cước bộ hỗn độn, chuẩn bị ngã sấp xuống, hắn theo bản năng bảo vệ bụng ngã về phía trước.

Vân Kha trong lòng cả kinh, vội vàng chạy tới.

May mắn Thẩm Băng Phong bên cạnh đi trước một bước đỡ lấy Vân Dạ.

“Vân Dạ!”

“Dạ Nhi!”

Vân Dạ ôm bụng, mồ hôi trên trán toát ra.

“Ta không sao!” Thản nhiên nói, nhưng không cách nào đẩy tay Vân Kha ra.

Thẩm Băng Phong bắt mạch cho hắn, cau mày nói: “Đứa nhỏ hoạt động lợi hại như thế, người còn cố chấp cái gì! Người vừa rồi động khí, thân thể lại hành động quá mức kịch liệt, thai nhi sợ nhất thời nửa khắc trước cũng đã không an phận, chẳng lẽ người nghĩ muốn sinh non sao?” Càng nói về sau ngữ khí càng nghiêm nghị.

Vân Kha nghe vậy cả kinh!

“Dạ Nhi!”

Vân Dạ khó chịu nói không ra lời, chỉ cắn chặt môi dưới.

Thẩm Băng Phong nhẹ nhàng đem hắc ngò trên ghế, trở lại nội thất.

Vừa vào bên trong, ngửi được vị thuốc đông y, nhìn đến trên mặt đất một đồng hồ đồng, Thẩm Băng Phong đem Vân Dạ lên giường, mặc dù không nói chuyện, nhưng vẻ mặt không hề giận.

Mang ra một viên thuốc cho Vân Dạ uống, lại lấy ra kim châm, vì hắc thi châm một lát.

Thẩm Băng Phong y thuật thiên hạ vô song, một lát sau khi, Vân Dạ cảm giác tốt hơn nhiều.

Vân Kha luôn luôn tại bên cạnh hắc, cảm thấy khổ sở, yên lặng không nói gì.

Gặp Thẩm Băng Phong thu hồi kim châm, sắc mặt Vân Dạ cũng tốt rất nhiều, liền đi tới bên giường nhìn hắc.

“Dạ Nhi... Ta không...” Chính mình cũng không biết nên giải thích như thế nào cho phải.

Vân Dạ một mắt mở mắt ra, thấy khuôn mặt Vân Kha bàng hoàng tự trách, hai tròng mắt tràn đầy áy náy cùng hối hận.

Thẩm Băng Phong đứng dậy, đối Vân Kha nói: “Hoàng Thượng, các người có chuyện nói ngắn gọn đi! Hắc cần nghỉ ngơi.”

Lại quay đầu đối Vân Dạ không khách khí nói: “Người nếu nghĩ muốn nhất thất hai mệnh cũng đừng dùng loại phương pháp này, không lãng phí công ta chuẩn bị cho người được liệu trần quý.” Nói xong, Thẩm Băng Phong quay đầu ly khai.

Vân Kha ngồi bên giường, cầm tay Dạ Nhi, thấy hắc không có đẩy ra, nhân tiện nói: “Dạ Nhi, ta lúc trước thật sự có tâm tư khác tiếp cận người, chính là sau đó tâm ý ta thay đổi, cũng không muốn tái cho người làm diệp nhân của ta... Ta từng ở trước mặt Thủy thần, người có tin ta không?”

Vân Dạ yên lặng nhìn hai tròng mắt hắc, sau một lúc lâu, đột nhiên nhẹ giọng hỏi: “Người đã nói trước Trung thu sẽ trở về, phải không?”

Vân Kha nhất thời sửng sốt, lập tức đáp: “Đúng vậy! Ta trước lễ Trung thu nhất định sẽ trở về!”

“... Ta cùng đứa nhỏ ở đây chờ người!” Vân Dạ nhẹ nhàng mà nói, ngữ khí kiên định.

Vân Kha trong lòng run lên!

Vân Kha vốn thấy hắc cũng không truy vấn việc diệp nhân, cảm thấy nghi hoặc. Chính là lúc này nghe hắc ôn nhu nói ra lời này, cảm thấy có chút hiểu được. Nhớ tới vừa rồi Thẩm Băng Phong trước khi rời đi nói ‘nhất thất hai mệnh’, sắc mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt, trong lòng lại cảm giác điềm xấu

45. Chương 45

“Dạ Nhi...” Vân Kha cảm thấy thấp thỏm lo âu, gắt gao bắt lấy tay Dạ Nhi.

“Người yên tâm, có cậu ta ở đây sẽ không có việc gì.”

Chuyện trước kia truy cứu cũng không còn ý nghĩa, quan trọng là hiện tại. Tràn đầy trong lòng Vân Kha đều là hắc, toàn tâm toàn ý chỉ yêu hắc, điều này làm cho Vân Dạ vô cùng thỏa mãn. Hắc sẽ không lãng phí thời gian đi tính toán nợ cũ năm xưa làm gì! Mặc kệ phụ thân có phải hay không diệp nhân của tiên hoàng, là do chết trận hay là nghịch huyết mà chết, người dù sao cũng đã mất rồi, hết thảy mọi chuyện cũng đã qua.

Mặc kệ Vân Kha lúc trước tiếp cận mình với mục đích gì, dù sao hiện tại hắc đã thuộc về mình, là yêu mình, này là đủ rồi.

Vân Dạ khi nghe được sự tình, tuy rằng lúc đầu khiếp sợ, nhưng là trải qua việc đứa nhỏ vừa rồi đại động, Vân Dạ đột nhiên cảm thấy có lẽ chính mình đã không còn nhiều thời gian để trách cứ so đo chuyện trước kia. Một khi đã như vậy, không bằng hảo hảo nắm chắc hiện tại.

Cảm giác Vân Kha một bàn tay chậm rãi vì mình nhu phủ (xoa nhẹ) bụng, cảm động nắm chặt tay Vân Kha.

“Vân Kha...” Nghĩ nhiều làm cho hần lưu lại, muốn hần vẫn như vậy ở bên mình, chính là lời này lại không thể nói ra miệng được. Bởi vì Vân Dạ biết diệt Viêm quốc có bao nhiêu trọng yếu với Vân Kha. Tuy rằng hần luôn luôn làm việc theo ý mình, nhưng không thể không nghĩ cho Vân Kha, thế là lời nói níu kéo Vân Kha tới bên miệng lại nuốt trở vào.

Vân Kha nghe được hần gọi trong tiếng nói nồng đậm ý không muốn, cảm thấy một trận kích động.

Ta không đi, ta ở trong này cùng người!

Những lời này Vân Kha cơ hồ thốt ra. Nhưng là rốt cuộc không có nói ra.

Hai người đều là muốn nói lại thôi.

“Khi nào thì đi?” Cuối cùng vẫn là Vân Dạ đánh vỡ lặng yên, hỏi.

“... Xế chiều hôm nay. Trước chạng vạng phải tới nơi dừng chân cách Côn sơn trăm dặm, Võ Lương Từ ở đó chờ ta.”

Nhanh như vậy...

Vân Dạ trong lòng căng thẳng.

“Nguyên lai người sớm đã an bài tốt lắm, hôm nay mới nói cho ta biết.” Vân Dạ cười khổ. Đã như thế, mình và hần mất cả một buổi sáng tranh chấp có ý nghĩa gì.

Thời điểm Vân Kha đi ra khỏi Say trà cư đã qua buổi trưa. Phúc Khí sớm đã chuẩn bị tốt hết thảy. Ba gã hộ tống nhập cốc và hộ vệ Nguyệt Ẩn cũng đã chờ xuất phát. Mấy người này đã dắt ngựa chờ ở ngoài trang viên.

Đồng Khu tiến lên hành lễ nói: “Tại hạ đưa Hoàng Thượng xuất cốc.”

Vân Kha gật gật đầu, xoay người lên ngựa.

Đang muốn xuất phát, đột nhiên gặp một người dắt ngựa đã đi tới, đúng là mấy tháng rồi không thấy Phong Cực.

“Hoàng Thượng!” Phong Cực quỳ rạp xuống đất, “Thỉnh Hoàng Thượng cho phép Phong Cực đi theo.”

Đồng Khu ở bên mặt nhăn nhu, lại biết hần đã bị Thiếu chủ trực xuất Vạn Hoa Cốc, cốc chủ cũng từng nói qua từ rày về sau hần đi lưu tự tiện.

“Người đi làm gì?” Vân Kha thản nhiên hỏi.

Phong Cực cảm thấy khổ sở.

Vạn Hoa Cốc đã không có chỗ dung thân cho hần. Thiếu chủ đối Hoàng Thượng một lòng say mê. Trong cốc có cốc chủ, an toàn của Thiếu chủ tự nhiên không lo. Chính mình đã làm chuyện không thể vãn hồi, trong lòng hối hận cực kỳ, chẳng thừa dịp cơ hội này, vì Thiếu chủ làm chút việc hần muốn làm lại không thể làm, cũng coi như bù lại tội lúc trước.

“Viêm quốc từng bội bạc, chém giết ta cùng hoàng huynh Quân Chính Liêm, thù này không thể không báo. Thỉnh Hoàng Thượng cho phép Phong Cực đi theo. Phong Cực thề quyết không hội đối Hoàng Thượng bất lợi, thỉnh Hoàng Thượng tin tưởng tại hạ.”

Vân Kha không nói gì, bên cạnh Phúc Khí tiến lên, ở bên tai hần nói nhỏ: “Hoàng Thượng, Phong Cực trên người rồi hương chưa giải, quyết không hội đối Hoàng Thượng bất lợi.”

Vân Kha cũng suy nghĩ chuyện này.

Nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Chuẩn!”

Men theo con đường nhỏ, Đồng Khu mang Hoàng Thượng xuất cốc.

Vân Kha quay đầu nhìn con đường nhỏ hướng tới Vạn Hoa cốc, nơi mây khói cùng núi non trùng điệp, liếc mắt một cái, áp chế trong lòng ưu sầu, hít một hơi thật sâu.

“Đi!”

Tùy một tiếng, giờ lên roi, tuần mã chạy như bay về hướng Tây Nam.

Đồng Khu nhìn mảnh bụi bặm cuộn cuộn nổi lên, thẳng đến thân ảnh của bọn họ đi xa, mới xoay người quay về cốc.

Mới vừa đi ra côn sơn, liền gặp Võ Lương Từ phái mã xa (xe ngựa) tới nghênh đón. Vân Kha vẫn chưa đổi xe, vẫn dùng một con ngựa khi trước, hướng nơi dừng chân phi đi.

Chạng vạng thời gian, cuối cùng trước khi mặt trời lặn đã tới nơi dừng chân tại hành cung.

Chỉ thấy một người một thân màu lam vân phục, cúi đầu đón chào.

“Vân Ly!” Vân Kha ghìm cương ngựa, kinh ngạc nói.

Người nọ ngẩng đầu lên, tổ trang thanh nhã, phong tư tú lệ, là Vân Ly!

Chính là khí chất hần luôn luôn nhu hòa, hiện tại lại mặt mày thâm liễm, sắc mặt thâm trầm, tựa hồ không chút hờn giận.

46. Chương 46

Vân Kha xoay người xuống ngựa, nhìn hần một cái thật sâu, đi vào hành cung.

Sớm đã có người chuẩn bị đồ ăn cho bữa tối.

Vân Kha tắm rửa chải đầu xong, thay Vân phục, đi ra nội thất.

Trên bàn đã dọn xong thức ăn, Vân Ly đang đứng ở bên cửa sổ, nhìn trời chiều chập tối bên ngoài.

Nghe được bước chân Hoàng Thượng đi ra, hần xoay người lại, tiến lên khom người cung kính: “Hoàng Thượng!”

Vân Kha ở trước bàn ngồi xuống, thản nhiên nói: “Ngồi đi!”

“Không cần, thần đã dùng qua bữa tối.”

“Vậy ngồi xuống cùng bữa!” Vân Kha biết hần khiêm tốn sớm thành thói quen, nhưng Vân Kha đều có phương pháp ứng đối.

Vân Ly nghe vậy cũng không nói thêm nữa, liền ở bên cạnh Vân Kha ngồi xuống. Thấy Vân Kha rót rượu, Vân Ly nhíu nhíu mày nói: “Hoàng Thượng, ngài thân thể chưa lành, vẫn là không nên uống rượu tốt hơn.”

Vân Kha dừng lại, quả nhiên không uống rượu. Đặt chén rượu xuống, nhìn Vân Ly. Sau một lúc lâu, hần đột nhiên nói nhỏ: “Vân Ly, ngươi tới có việc gì?”

Vân Ly sắc mặt tối tăm, quay đầu đi, cũng không nói.

Sắc trời bên ngoài tối đen. Mặc dù còn trong thời tiết nóng, không khí cũng đã dần dần mát hơn.

Bên trong ánh đèn cung đình chói lọi, khuôn mặt cũng có chút mê hoặc. Vân Kha càng cảm thấy Vân Ly cùng mình giống nhau. Chính là Vân Ly trên người có cái loại cảm giác vắng lặng tịch mịch rất rõ ràng, khí chất hai người lại không hề giống nhau.

Qua thật lâu sau, hai người đều trầm mặc không lên tiếng.

Vân Kha nâng chén rượu, uống cạn một ly. Cầm lấy bầu rượu còn muốn rót thêm lại bị Vân Ly một tay dè lại.

Vân Ly cuối cùng vẫn là ẩn không chịu nổi, hơi cảm thấy tức giận nói: “Hoàng Thượng! Thần hai tháng trước nhận được tin tức, nói ngài gặp chuyện trọng thương hôn mê bất tỉnh. Thần mang được liệu trân quý nhất từ thần điện ngày đêm tới kinh đô và vùng lân cận, nghe nghe thấy Hoàng Thượng đã xuôi phía Nam đi chiến trường. Thần không dám chậm trễ đi tới biên quan, Võ Lương Từ lại nói Hoàng Thượng tạm thời hành tung không rõ, đang cải trang vi hành. Thần ở biên quan lo lắng đợi nửa tháng, mới biết ngài ngày gần đây muốn tới biên quan đốc chiến, hôm nay đến còn sơn hành cung. Ba ngày trước thần đã tới, vẫn ở chỗ này chờ ngài. Vừa rồi gặp ngài xuống ngựa, chứng khí hư vi di động, sắc mặt không tốt, lông mày lúc thanh khí ẩn động, hiển nhiên là có thương trong người. Vừa rồi thần đã hỏi qua Phúc đại nhân, biết ngài vết thương cũ đã tái phát một thời gian. Ngài... Ngài thân là vua một nước, sao có thể xem thường thân thể chính mình như vậy. Ngài làm như vậy, không chỉ có lỗi với triều đình, có lỗi với dân chúng, cũng có lỗi tiên hoàng đã sớm đi về cõi tiên!”

Vân Ly trong lòng sầu lo, bất mãn cùng nhiều loại cảm xúc đè nén lâu ngày, lúc này nhất tề tuôn ra, ngữ khí vội vàng nghiêm khắc khiến Vân Kha kinh hãi.

Phát tiết hết bất mãn trong lòng, gặp Hoàng Thượng ngờ ngác chăm chú nhìn mình, Vân Ly cũng biết hành vi vừa rồi của mình quá mức lỗ mãng, tựa hồ cũng không có quân thần chi lễ. Vội vàng đứng dậy, khôi phục bình tĩnh nói: “Thần ngôn ngữ lỗ mãng, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội.”

Vân Kha lắc đầu, lấy tay giữ chặt hán: “Nơi này chỉ có huynh đệ chúng ta, không cần nhiều lễ tiết như vậy.”

Vân Ly nghe vậy, trong lòng nhảy dựng. Nhớ rõ mười một năm trước, Hoàng Thượng cũng từng đối hán nói qua những lời này.

Nhìn ánh mắt Vân Kha ôn nhu từ ái, trong lòng không khỏi có chút chua xót.

Kéo hán một lần nữa ngồi xuống, Vân Kha cũng rót cho hán một ly đầy. Giơ lên ly rượu, ngửi mùi rượu nguyên chất, ánh sáng màu hổ phách, đối Vân Ly mỉm cười: “Vân Ly, biết đây là rượu gì không?”

Vân Ly nghi hoặc khó hiểu, nhẹ giọng trả lời: “Là rượu Lưu hương do bách Trạch nội hải tiến cống.”

“Không tồi. Đây là rượu trầm thích nhất, cũng là phụ hoàng yêu thích nhất.” Lắc nhẹ ly rượu, Vân Kha khẽ thở dài, “Trầm mười bốn đẳng cơ, đến nay đã có mười một năm. Thủy thần điện hàng năm tiến cống rượu này hơn trăm vò, chính là trầm đến hôm nay, lại nhiều nhất chỉ uống qua ba vò. Vân Ly, ngươi có biết đây là tại sao không?”

Vân Ly nghe vậy, trong lòng run rẩy.

Vân Kha thấy vẻ mặt hán, biết hán đã hiểu rõ, lại vẫn đang tự hỏi tự đáp nhẹ giọng nói: “Bởi vì trầm phải bảo mệnh, sẽ cấm rượu, cấm tình, cấm sắc!”

Vân Kha một hơi uống cạn ly rượu, cười khổ nói: “Tuy rằng chưa hán phải cấm kỵ hoàn toàn, nhưng nhiều năm qua, trầm có nhiều áp lực, đạm bạc tình yêu, ngay cả rượu mình yêu thích nhất cũng không thể tận tình hưởng dụng, ngươi cho là vì cái gì? Chính là vì triều đình, vì dân chúng, vì không phụ Phụ hoàng nhờ vả!”

Vân Ly lặng im sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Thần vừa rồi ngôn ngữ lỗ mãng, thỉnh Hoàng Thượng đừng để ở trong lòng.”

Vân Kha gặp Vân Ly vẫn giống như trước bàn lạnh nhạt có lẽ, vẫn dùng quy củ quân thần nói chuyện, cảm thấy hơi thất vọng, cũng không nhắc lại lời vừa rồi.

Đang muốn tự rót thêm một ly, đã thấy Vân Ly đi trước một bước, lấy ra bầu rượu, chậm rãi vì hán rót đầy.

Buông bầu rượu, Vân Ly giơ lên chén rượu, đối Hoàng Thượng âm thầm cười: “Thần hướng Hoàng Thượng bồi tội, tự phạt một ly!” Nói xong ngửa đầu, uống sạch sẽ.

Vân Kha cảm thấy thoải mái.

Hai người tuy rằng từ nhỏ chia lìa, thân phận bất đồng, cảm tình xa cách, nhưng tình nghĩa huynh đệ máu mủ lại dường như bất diệt không dễ phai nhòa

47. Chương 47

Hai người đối ẩm mấy chén, Vân Kha dùng chút thức ăn, Vân Ly yên lặng ngồi ở một bên.

Buông bát xuống, Vân Kha nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Vân Ly, lần này thần điện phái tới thần quan là ai?”

Vân quốc luôn luôn lệ thường, phàm là có chiến sự lớn, tất yếu đều có thần quan cùng đi, vì chiến sĩ tướng lĩnh cùng Vân quốc vận mệnh quốc gia cầu phúc.

Vân Ly buông ly rượu trong tay, nhợt nhạt cười nói: “Không phải người đó ở trước mắt Hoàng Thượng sao.”

“Cái gì?” Vân Kha chấn động, cau mày nói:

“Sao lại là người? Người chính là đại thần quan Thủy thần điện cao nhất, nếu là vậy phải có trăm phê chuẩn. Trăm phê chuẩn lúc nào?”

“Thần đã gửi yêu cầu tới cho Văn tể tướng, Văn Tể tướng và Khánh vương đã chuẩn tấu, đại khái mấy ngày nay sẽ trình lên cho ngài, xin ngài hãy chuẩn tấu.”

“Không được!” Vân Kha quả quyết cự tuyệt, không chỉ là bởi vì Vân Ly là thần quan cao nhất Vân quốc, cũng bởi vì hắn là thân đệ đệ của mình, thật sự không hy vọng hắn mạo hiểm đi chiến trường.

Vân Ly đột nhiên đứng dậy, cung kính quỳ xuống hành lễ trước Vân Kha, nói: “Hoàng Thượng, thần năm đó từng ở trước Thủy thần lập lời thề, nhất định phải tận mắt chứng kiến Viêm quốc diệt vong, để an ủi linh hồn tiên đế trên trời. Xin Hoàng Thượng hãy cho thần tổ một chút hiếu tâm, thành toàn tâm nguyện!”

Nguyên lai năm đó không phải chỉ có mình ở trước lăng mộ tiên hoàng lập lời thề.

Vân Kha có chút cảm động, cuối cùng gật gật đầu: “Được rồi! Trăm chuẩn! Người đứng lên.”

Nhìn Vân Ly, Vân Kha trong lòng không biết nên nói vui hay là chua xót. Vui sướng chính là Vân Ly dường như không oán hận phụ hoàng, vẫn lấy thân phận nhi tử lập lời thề, hy vọng tận mắt gặp thù cha có thể báo. Chua xót chính là phụ hoàng mất đi đứa con nhu thuận trí tuệ không tại bên người, không có trách nhiệm phụ thân, mặc hắn từ nhỏ một mình ở Bách trạch nội hải độc thân lớn lên.

“Nguyên lai người và Dạ Nhi bốc đồng giống nhau.” Khẽ thở dài, Vân Kha vui đùa dường như thuận miệng nói. Chính là lời vừa ra khỏi miệng, lập tức liền nghĩ hôm nay vừa mới xa Dạ Nhi, trong lòng nhất thời lại đau

Vân Ly nghe vậy cũng cứng đờ.

Kỳ thật lấy trí tuệ hắn, như thế nào không biết Hoàng Thượng cải trang vi hành, hành tung không rõ một thời gian gần rất cuộc đi nơi nào, chính là làm bộ như không biết thôi.

Hiện tại nhìn vẻ mặt Hoàng Thượng, liền biết Hoàng Thượng đang nhớ tới Chiêu Dương hầu. Khi ở kinh thành nghe được Chiêu Dương hầu bị bắt đi, lúc ấy cảm thấy bán tín bán nghi. Phải biết rằng, Chiêu Dương hầu võ công, cơ trí, cường hãn...mình ở Bách Trạch thấy tận mắt, như thế nào có thể bị người khác dễ dàng mang đi?

Vân Ly tự nhiên không biết trong hoàng cung phát sinh chuyện Vong mạng quả, cửu chuyển kim khâu, trên thực tế người biết việc này cũng không nhiều, cho nên tránh không được cảm thấy nghi hoặc.

Lúc này thấy Hoàng Thượng hai hàng lông mày nhíu lại, thần sắc sầu lo, tựa hồ tình huống Chiêu Dương hầu thật sao không hảo. Liền nhẹ giọng hỏi: “Thần ở kinh đô và vùng lân cận nghe nói Chiêu Dương hầu bị kẻ bắt cóc mang đi, lại không biết hiện nay tình huống như thế nào?”

Vân Kha giống như giật mình không nghe thấy, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, cười nói: “Đã không có việc gì. Chỉ là hiểu lầm thôi.”

Vân Ly hơi cảm thấy kỳ quái, “Không biết Chiêu Dương hầu hiện tại ở đâu, có hay không đã hồi kinh đô và vùng lân cận?”

Vân Kha lắc lắc đầu, “Hắn hiện tại ở nơi khác dưỡng thân, tạm thời không trở lại kinh thành.”

Kinh thành trong cung ngoài cung quan hệ phức tạp, công việc bề bộn, chính mình lại không ở bên cạnh hắn. So với việc Vân Dạ lưu ở kinh thành thì hắn ở lại Vạn Hoa Cốc càng làm cho mình an tâm.

Tính tính ngày, Chiêu Dương hầu thụ thai cũng hơn bảy tháng, sinh sản sắp tới. Cũng không hề cung chờ sanh, mà ở nơi khác tĩnh dưỡng, nếu là người khác nghe xong, nhất định sẽ có nhiều thắc mắc. Chính là Vân Ly từ nhỏ ở thần điện lớn lên, tính tình đậm mực, đối rất nhiều sự cũng không quá để ý. Lúc này nghe xong, tuy rằng cảm thấy kỳ quái, nhưng là không hỏi lại, nhìn xem thời điểm không còn sớm, liền hướng Hoàng Thượng cáo lui.

Phúc Khí tiến vào sai người thu thập đồ ăn, hầu hạ Hoàng Thượng nghỉ ngơi.

Phúc Khí lui ra xong, Vân Kha một người nằm ở hành cung, sờ khoảng không lạnh bên nửa giường lớn, thở dài.

Chỉ tại Vạn Hoa Cốc trong ngắn ngủn mấy ngày, chính mình đã lại thói quen Dạ Nhi làm bạn.

Kỳ thật từ năm trước khi Dạ Nhi hồi cung, hai người cùng giường cộng lại số lần quả thực có thể đếm được trên đầu ngón tay. Bởi vì hắn đang có mang, mình vẫn chưa từng ở Vĩnh Dạ cung ngủ lại, nhiều lắm chính là mỗi ngày chờ hắn ngủ xong lại quay về thư phòng phê duyệt tấu chương rồi ngủ lại Vĩnh Tường cung. Sau đến hắn bị Phong Cực hạ vong mạng quả, lại thì cửu chuyển kim khâu, chính mình tuy rằng ở Vĩnh Dạ cung cùng hắn, lại bởi vì hắn thân thể suy yếu, không dám cùng hắn một giường, chỉ ở gian phòng bên cạnh. Ở Vạn Hoa Cốc trong thời gian không đến một tháng, hai người mới là thật sự sớm chiều làm bạn, mỗi ngày cùng nhau ngủ, cùng nhau thức dậy, gần bó thân mật, như một cặp vợ chồng bình thường.

Tính tính toán, mình cùng Dạ Nhi quen biết đã mười ba năm, cũng là chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều. Tuy rằng ái mộ yêu nhau, nhưng chân chính làm bạn cùng một chỗ cũng không quá ba tháng. Quả nhiên là khó khăn thăng trầm không ngừng.

Từ trong lòng lấy ra tú khăn, Vân Kha vẫn chưa trả lại cho Dạ Nhi. Cảm thấy ám niệm, không biết Dạ Nhi lúc này đang làm gì? Đã nghỉ ngơi chưa? Đứa nhỏ không biết có lại nháo hắn không? Buổi tối không có mình giúp hắn nhu phủ, không biết hắn có thể bình yên đi vào giấc ngủ?

Trong lòng nhất thời trăm mối lo, trần trọc hơn nửa đêm, cuối cùng bất quá do mỏi mệt, Vân Kha mơ màng đi vào giấc ngủ.

48. Chương 48

Khi Vân Kha ra đi, Vân Dạ không nhìn hắn, mà lấy có một mệt mỏi, đem mặt quay một bên, giả ý nhắm mắt ngủ. Nghe được tiếng bước chân Vân Kha dần dần đi ra khỏi cửa phòng Vân Dạ mới quay đầu, nhìn phương hướng Vân Kha rời đi.

Không biết nằm bao lâu, Vân Dạ người đầy mỏi mệt, thân mình trầm trầm. Tự bắt mạch cho mình, cười khổ một tiếng, không biết thân mình như vậy có thể hay không đợi được tới lúc Vân Kha trở về.

Buổi sáng nghe nói Vân Kha muốn đi tiên tuyền dốc chiến, chính mình một phen sầu lo nôn nóng, đi tìm hần lại nghe tin tức làm người ta khiếp sợ, tâm tình phức tạp. Tuy rằng lúc ấy mặt không chút thay đổi, trên thực tế lúc đó hần cảm giác giống như bị phản bội làm cho hần giận dữ, nếu không phải đột nhiên động thai khí, thực không biết mình nên đối Vân Kha nói ra điều gì, hay có khi làm ra việc gì có mà có lẽ chính mình không thể tưởng tượng.

Nhớ tới những khi Vân Kha đối với mình hết mực cưng chiều, nguyên lai đều là có nguyên nhân, cảm giác đúng là rất thương tâm.

Vuốt ve bụng đã cao cao hở ra, nhớ tới Vân Kha mới vừa đặt cái tên rất hay cho đứa nhỏ.

Vân Lạc!

Hoàng tộc chính thống huyết mạch, trong tên định có một chữ ‘vương’. Lấy ‘Lạc’ làm tên, tuy rằng thủ ý ngọc Anh Lạc, mỹ ngọc ôn nhuận ý. Nhưng chữ ‘lạc’ này lại có ý nghĩa khác, đối với người tương lai phải kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, nghe tựa hồ có chút không ổn. Nhưng hần biết Vân Kha thủ tên này là hy vọng đứa nhỏ có thể bình an rơi xuống đất. (Lạc: là Anh Lạc, lấy những viên ngọc đẹp xấu thành chuỗi đeo trên cổ gọi là anh lạc. Ý là ôn nhuận như ngọc, nhưng nghĩa ở đây là rơi xuống)

Thật có thể bình an sao?

Kỳ thật chính mình cũng không nắm chắc. Nhưng là vô luận như thế nào, cho dù chỉ có ba phần cơ hội, hần đều phải bình an sinh hạ đứa nhỏ bất kể giá nào. Bởi vì hần tuyệt không đem Vân Kha một mình lưu lại, cũng tuyệt sẽ không đem Vân Kha tặng cho bất luận kẻ nào!

Một bóng người đến gần, không chút thanh âm.

“Hần đã đi rồi.” Thẩm Băng Phong thản nhiên nói, ngồi xuống bên cạnh hần.

“Cậu cố ý!” Đây không phải là câu hỏi, mà là một câu khẳng định.

“Đúng vậy thì sao! Người sớm muộn gì cũng phải biết.” Thẩm Băng Phong biết ý hần nói gì, thản nhiên thừa nhận. Kỳ thật vừa rồi, dừng nói Vân Dạ công lực mất hết hành động bất tiện, dù cho võ công Vân Dạ có ở trạng thái tốt nhất cũng không thể gạt được Thẩm Băng Phong, cho nên hần đã sớm phát hiện thân ảnh Vân Dạ, lại cố ý hướng Vân Kha hỏi mấy vấn đề kia.

“Biết lại như thế nào? Chẳng lẽ phụ thân mẫu thân liền có thể sống lại? Chẳng lẽ ta có thể không yêu Vân Kha?” Vân Dạ cười nhạo nói.

Thẩm Băng Phong nhún nhún vai, giọng điệu lơ đãng đùa cợt. “Cũng không như thế nào, chính là giải đáp cho ta một cái khúc mắc mà thôi! Cả người nữa, ta chỉ là cho rằng người cũng có quyền được biết.”

Vân Dạ im lặng không lên tiếng.

“... Ta còn có thể chống đỡ bao lâu?” Qua một lúc lâu sau, Vân Dạ đột nhiên hỏi.

“Từ bây giờ bắt đầu nằm trên giường nghỉ ngơi, hảo hảo an thai, miễn cưỡng có thể chống đỡ đủ tháng sinh sản.” Thẩm Băng Phong nhìn qua sắc mặt Vân Dạ một cái, “Bất quá người hai lần thiếu chút nữa thai nhi khó giữ được, đại thương thân thể, lại thì quá cừu chuyển kim khâu, dẫn tử đan được tính mãnh liệt, thai nhi lại phát triển rất nhanh, chống đỡ tới nửa tháng nữa là cực hạn.”

Vân Dạ khê cần môi, biết ý Thẩm Băng Phong nói đứa nhỏ ở trong bụng mình chỉ còn khoảng nửa tháng nữa. “Sẽ phải sinh non?”

“Không sai!” Thẩm Băng Phong thản nhiên trả lời, “Kỳ thật cũng sẽ không có khác biệt quá lớn, khi đó thai nhi đã gần được 9 tháng, cũng không có gì trở ngại, người cũng có thể có khí lực.”

“Không được! Ta muốn chờ Vân Kha trở về. Ít nhất phải đợi được tới Trung thu!” Vân Dạ quả quyết nói.

Thẩm Băng Phong nhìn hần, sau một lúc lâu, cuối cùng bắt đầu thở dài: “Cũng tốt, thân thể của người còn cần điều dưỡng, người sinh non tất có thể lực sung túc... Chính là người từ hôm nay trở đi không được tái tùy hứng, hết thấy nghe ta an bài, hảo hảo tĩnh dưỡng.” Đứng dậy, nhìn thoáng qua bên trong mặt đất chưa quét tước, “Kể từ hôm nay ta sẽ bảo Lâm Kỳ ở ngoại thất ‘Say trà cư’ chiếu cố người. Chuyện lần

trước không cần tái cùng hấn bức bội, hấn cùng Bách Tùng cũng là nghe ta phân phó làm việc thôi. Hiện tại chiếu cố hảo thân thể người mới là tối trọng yếu.”

Vân Dạ gật gật đầu. Trong Vạn Hoa Cốc, nếu là về y thuật, chỉ có Lâm Kỳ có thể nói là chân truyền của cậu.

Buổi tối gió mùa hạ oi bức, trong phòng cửa sổ tất cả đều mở rộng ra vẫn ngăn không được khí nóng xâm nhập.

Vân Dạ đang có mang, vốn nhiệt độ cơ thể cao, lại chịu không được loại này nắng nóng, hiện tại sớm mồ hôi đầm đìa, phiền toái bất an. Nghĩ đến hơn mười ngày trước Vân Kha còn cùng mình ngồi trong lương đình, sờ bụng hấn đối đứa nhỏ nói chuyện, với mình lời nói ôn tồn nhỏ nhẹ, chính là hiện tại lại không biết Vân Kha ở ngàn dặm trên chiến trường làm cái gì?

Nói cũng kỳ quái, chỉ cần Vân Kha ở bên mình, liền tự nhiên tâm tình an bình, người cũng không giống như hiện tại như vậy khô nóng bất an. Vân Dạ hiện tại tính ngày Vân Kha rời đi càng thêm sâu, chỉ mong Vân Kha mau chóng trở lại.

Ở trên ghế nằm dưới hàng tre trúc, Vân Dạ ngẩn người nắm bản đồ Hàm Quan Viêm quốc trong tay. Hấn chỉ mặc một bộ Vân phục đơn giản. Bởi vì xuất mồ hôi, quần áo đều dán trên người, buộc vòng quanh bụng cao cao. Xuyên thấu qua vải dệt màu trắng, thậm chí có thể thấy bụng có khi hơi hơi rung động.

Lâm Kỳ mang được tiến vào, thấy Thiếu chủ lại ở ngẩn người, nhịn không được thở dài.

“Thiếu chủ, nên uống được.” Nhớ rõ Thiếu chủ từ nhỏ thân thể cường tráng, chưa bao giờ bị bệnh quá bệnh cảm, lại luôn luôn ghét nhất phải uống được. Chính là hiện tại Thiếu chủ uống được như ăn cơm, gần như không rời bát thuốc.

Gặp Thiếu chủ phục hồi tinh thần lại, đem được uống sạch sẽ.

“Tiền tuyến có tin tức mới nào không?” Uống thuốc, Vân Dạ hỏi.

Lâm Kỳ lắc đầu, “Trước mắt không có!”

Vân Dạ cảm thấy hơi thất vọng. Đã qua nửa tháng, Vân Kha đã sớm đến Viêm cảnh. Hàm Quan sớm một ngày có thể đánh hạ, Vân Kha cũng sớm một ngày trở về.

Nghĩ đến thay thế hấn ở biên quan nắm giữ ấn soái chính là Võ Lương Từ, trong lòng Vân Dạ liền không thoải mái. Thật không phải bởi vì Huyền Vũ đại quân bị người khác thống lĩnh, mà là vì mình vài lần nhìn thấy ánh mắt hấn nhìn Vân Kha. Tuy có thần tử đối đế vương tôn kính cùng sùng yêu, nhưng hấn còn phát hiện có một tia tình cảm không đối, một tình cảm không nên tồn tại. Hấn che dấu rất sâu, người khác tất nhiên là nhìn không ra, nhưng như thế nào có thể giấu diếm được ánh mắt Vân Dạ mẫn tuệ sâu sắc. Từ lần đầu tiên trong lúc vô tình phát hiện ánh mắt cuồng nhiệt kia, Vân Dạ liền nhịn không được cảm thấy bất an, ghen tuông lan tràn.

49. Chương 49

“Lâm Kỳ!”

“Dạ! Thiếu chủ!”

“Ta muốn đi tìm vài thứ, đỡ ta đi Thần Tinh các.” Vân Dạ buông bản đồ trong tay, muốn đứng dậy.

“Này... Này.... Thiếu chủ! Cốc chủ đã giao đãi, bảo ngài phải ở ‘Say trà cư’ hảo hảo nghỉ ngơi.” Lâm Kỳ hoảng thần bước lên phía trước nói.

Vân Dạ lạnh lùng trừng hấn một cái. “Ta muốn đi đâu còn chưa tới phiên người tới quản! Giúp ta đứng lên!”

Lâm Kỳ không có biện pháp, bắt đắc dĩ đành phải giúp Vân Dạ chậm rãi đứng dậy.

Nhược chờ Võ Lương Từ bọn họ công phá Hàm Quan tiến vào hoàng thành Viêm quốc, không biết còn phải chờ bao lâu. Vân Dạ cảm thấy không kiên nhẫn, hận không thể là chính mình nắm giữ ấn soái ra trận. Vân Dạ cúi đầu nhìn thoáng qua bộ dáng chính mình, trong lòng thầm hận, thật sự cái dạng này làm sao đi được.

Hiện tại không còn phương pháp nào khác, đành phải tự mình tìm cách, xem cha mẹ ở Thần Tinh các lưu lại gì có thể hay không trợ giúp cho trận chiến, hy vọng có thể khiến Vân Kha nhanh chóng đánh hạ Viêm quốc, mau mau trở lại.

Vân Kha đứng trên núi cao đối diện Hàm Quan, nhìn toàn bộ địa thế. Võ Lương Từ và Phúc Khí đi theo phía sau.

“Hoàng Thượng, ” Võ Lương Từ tiến lên từng bước, đứng bên cạnh Vân Kha, tay chỉ về hướng Hàm Quan nói: “Viêm quốc hiển nhiên đã tính toán ‘ăn cả ngã về không’, đem tất cả binh lực dựa theo trận hình mà sắp xếp, đại đội phần đuôi từ bộ binh trấn áp, hai bên sườn có dấu kị binh nhẹ. Một khi quân sĩ bên ta tiến lên công phá thành, bọn họ liền từ hai bên đánh bất ngờ. Bọn họ có lợi thế địa hình, chúng ta tìm không thấy nên phản công từ nơi nào.”

Vân Kha lắng lặng chăm chú nhìn phía trước, đoán không ra suy nghĩ điều gì.

Võ Lương Từ trộm nhìn Vân Kha một cái, thấy hẩn vẻ mặt tức tặc (nghiêm túc), đáng vẻ uy nghiêm.

Hoàng Thượng năm ngày trước cùng đại thần quan đến Hàm Quan, lúc ấy mọi người trong doanh trường vẫn đang suy nghĩ biện pháp khắc phục khó khăn chiến đấu mà không thể phản công. Hoàng Thượng vẫn chưa nói điều gì, tin tức hẩn ngự giá tới tạm thời bị phong tỏa. Thế nên đại quân chỉ tưởng có mình đại thần quan Thủy thần điện tự mình đến vì bọn họ cầu phúc, mỗi người đều phần chấn không thôi.

“Đã tấn công quá mấy lần?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, ba lượt.” Võ Lương Từ hơi cảm thấy hổ thẹn. Năm đó Vân quốc đệ nhất võ tướng Vân Hạo từng công phá Hàm Quan chỉ dùng một tháng công phu. Sau Viêm chủ cầu hòa, đưa đầu thái tử Quân Chính Liêm của Nam Hải quốc và cắt một số đất lớn Vân quốc mới lui binh. Chính là khi đó lại không nghĩ rằng Viêm quốc ráp tâm hại người, phái thích khách ám sát Tiên đế.

Vân Kha nhìn vẻ mặt Võ Lương Từ, an ủi: “Người không cần hổ thẹn! Việc Hàm Quan năm đó bị phá, Viêm quốc khắc cốt ghi tâm, nhiều năm qua không ngừng sửa chữa, sớm đã cùng năm đó đệ nhất võ tướng Vân Hạo mang binh công phá thành không còn giống nhau. Viêm quốc sẽ không tái làm cho người ta dễ dàng đánh vào. Người trong một tháng từ biên cảnh đại phá tam quân tấn công đến tận đây, Viêm quốc đã là ‘nỏ mạnh hết đà’. Ba lượt công thành cũng tổn thất không nhỏ, điều đó cũng khó làm được. Trẫm vẫn chưa khen thưởng người “

Võ Lương Từ nghe xong cảm kích vạn phần, chỉ cảm thấy lúc này chính là vì Hoàng Thượng chết cũng nguyện ý. Thầm hạ quyết tâm, trong tháng này vô luận như thế nào cũng phải hạ thành Hàm Quan.

Vân Kha nhìn ra tâm tư của hẩn, nói: “Người không cần lo lắng. Đợi mấy ngày nữa chúng ta nhìn xem tình thế rồi nói sau.” Nói rồi xoay người xuống núi.

Vân Kha tuy rằng miệng nói thoải mái, nhưng trong lòng cũng trầm nặng, chỉ có vẻ ngoài bình tĩnh mà thôi.

Trở lại doanh trường, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi Phúc Khí: “Phong Cực an bài thế nào?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, hẩn tự nguyện đi đội tiên phong.”

Vân Kha gật gật đầu. “Hẩn nguyên là nhất phẩm giáo vệ, điều đi tiên phong cũng coi như hợp tâm ý hẩn.”

Trong lều ở chính giữa là bản đồ địa thế bất chước Hàm Quan, Vân Kha nhìn bản đồ, mày nhíu lại.

Mười bốn năm trước nghĩa huynh mang binh đánh vào Hàm Quan, Viêm quốc tiến hành nhiều lần đại quy mô sửa chữa, tái không thể cùng so sánh với trước kia. Bất quá Vân Kha tin trên đời này không có chuyện

có cổng thành nào mà không thể công phá, chẳng qua là chưa tìm được phương pháp thích hợp cùng thời cơ thích hợp.

Ngón tay khinh gõ trên bàn, Vân Kha ngưng thần suy tư. Võ Lương Từ đột nhiên tiến vào: “Hoàng Thượng, vừa rồi bên ngoài có người trình lên khối long quyết ngọc bội này cầu kiến bổn soái, thần thấy khối ngọc bội này là vật phẩm Hoàng Thượng khâm ban, cho nên đặc biệt thỉnh Hoàng Thượng xem qua.”

Vân Kha nhìn nhìn khối long quyết ngọc bội kia, cảm thấy kinh nghi (kinh ngạc+ngghi hoặc).

“Có mấy người tới? Bộ đáng ra sao?”

“Thần chưa gặp họ, nghe bẩm báo nói là hai người.”

“Để bọn họ tiến vào!”

Một lát sau, hai người bình vệ dưới sự hướng dẫn của lính tráng đi vào trướng. Bọn họ vốn tính toán cầu kiến Võ Lương Từ, ai ngờ ở trong trướng nhìn thấy đương triều Hoàng Thượng, cả hai chấn động, song song quỳ xuống.

Vân Kha mỉm cười, nói: “Đồ tướng quân, Thương Nghi, đã lâu không gặp!”

50. Chương 50

Người tới đúng là Thương Nghi cuối năm trước được Vân Dạ bí mật mang ra cung, cùng với Đồ Càng tướng quân được cứu ra khỏi lao ngục Tây Mộc quốc.

Bởi vì bị tin tức Vân Kha tới tạm thời phong tỏa, cho nên hai người cũng không nghĩ tới có thể ở trong này nhìn thấy Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, gần đây... gần đây khỏe không?” Thương Nghi lại nhìn thấy Vân Kha, kích động, nhẹn không được tiến lên hai bước hỏi.

Vân Kha nhìn hắn vẫn nhỏ bé yếu ớt như lê hoa, con người ôn ý kéo dài, vẫn là Thương Nghi thái độ yếu đuối trước kia. Ngày đó hai người chia tay vội vàng chưa kịp nói lời từ biệt. Sau đó đã xảy nhiều biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hôm nay tái gặp lại, cả hai đều sinh ra cảm giác dường như mấy đời rồi không gặp.

Vân Kha thu hồi tâm tư, mỉm cười nói: “Trẫm tốt lắm! Thương Nghi ngược lại gầy yếu không ít.” Rồi hắn hướng Đồ Càng bên cạnh nói, “Đồ tướng quân biệt lai vô dạng a?”

Đồ Càng hơi cảm thấy sợ hãi, cung kính đáp: “Nhờ hồng phúc Hoàng Thượng, thần, tại hạ... Đồ mỗ gần đây hoàn hảo.” Thân phận của hắn đã đổi, nhất thời không biết ở trước mặt Vân Kha nên thế nào xưng hô. Thay đổi vài lần xưng hô, đều cảm giác không ổn. Nhìn về phía Thương Nghi, nghe Hoàng Thượng nói hắn gầy yếu không ít, chính là ở bên cạnh hắn lại không để ý. Lúc này vừa thấy, thật thực cảm thấy được hắn gầy rất nhiều, không khỏi cảm thấy áy náy, cầm tay Thương Nghi than nhẹ: “Chính là khổ Thương Nghi...”

Thương Nghi quay lại cầm tay hắn, hé miệng cười, khinh khê lắc đầu.

Vân Kha thấy hắn hai người thần thái đang lúc thân mật ân ái, hiển nhiên cảm tình mỹ mãn, cảm thấy không khỏi vui sướng. Chính là bỗng nhiên liền nghĩ tới Dạ Nhi cùng mình Vạn Hoa Cốc cũng như tình mật ý, nhất thời trong lòng trầm xuống

Vân Kha mời bọn họ ngồi xuống, cùng nhau nói chuyện một cách tình cảm.

Nguyên lai hai người bọn họ ở Tây Mộc quốc được Vân Dạ phái người trợ giúp, lẩn trốn xuất cảnh, đi Bắc Huyền quốc. Lại từ đó trở về Vân quốc. Hai người vốn tính toán mai danh ẩn tích, từ nay về sau sống một cuộc sống bình thường. Chính là lần này Minh Nguyệt vương triều cùng Viêm quốc khai chiến, đối hai người mà nói đều là ý nghĩa trọng đại, liền nhẹn không được đi vào chiến trường, hy vọng có thể tìm hiểu một ít tin tức.

Bởi vì Huyền Vũ đại quân vẫn đang dùng quân kỳ (cờ) Thiên đại tướng quân, hai người nghĩ người nắm giữ ấn soái là Chiêu Dương hầu Vân Dạ. Chiêu Dương hầu đối bọn họ ân huệ có thể nói là giống như phụ mẫu tái sinh. Hai người tiến đến cầu kiến, liền hy vọng có thể vì Vân Dạ giúp được chút gì đó, trợ hân đánh hạ Hàm Quan, để đáp ân tình. Lại không nghĩ rằng thế nhưng nhìn thấy Hoàng Thượng.

Thương Nghi cùng Hoàng Thượng rốt cuộc tình cảm không phải bình thường, nghĩ đến ngày đó lời đồn Hoàng Thượng gặp chuyện trọng thương, tự nhiên vạn phần quan tâm.

Vân Kha đơn giản giải thích một chút, không nói thêm gì nữa. Hai người hỏi tình hình gần đây của Chiêu Dương hầu, tất nhiên là kỳ quái tại sao rõ ràng dùng quân kỳ Thiên đại tướng quân mà không gặp bóng người.

Vân Kha nhớ tới Dạ Nhi, thật không hiểu nên như thế nào trả lời.

Cũng may hai người hiểu trong đó hẳn có ẩn tình khác, cũng không tái hỏi lại.

Thương Nghi gặp Hoàng Thượng tuy rằng cười yếu ớt, nhưng trong con người lại có một tia vui mừng. Ngẫm đến tình hình hiện tại Hàm Quan khó có thể hạ, Thương Nghi nhân tiện nói: “Hoàng Thượng, năm đó đệ nhất võ tướng đánh vào Hàm Quan làm cho toàn bộ Viêm quốc khiếp sợ. Khi tướng quân lui binh, Viêm quốc tu sửa lại Hàm Quan. Lúc ấy có người hướng Viêm chủ hiến kế, lúc này ở hai sườn Hàm Quan xây hai đài quan sát cao. Gần nhất có thể củng cố biện pháp phòng ngừa tiết lộ bí mật, thứ hai dễ dàng phái ra kị binh nhẹ nếu có địch nhân tấn công, địa thế lại dễ công dễ thủ (dễ tấn công, dễ phòng thủ), cho nên hiện tại này quan khó có thể công phá. Bất quá, vẫn có một cách phá được Hàm Quan.”

Vân Kha cùng Võ Lương Từ đứng một bên nghe nói lời ấy đều kinh nghi nhìn hân.

Thương Nghi năm đó ở Viêm quốc chịu bao khổ sở, tuy là do Viêm chủ mang đi tiến cống Vân quốc để hân ra khỏi cung, nhưng Thương Nghi đối Viêm quốc lại không hề hảo cảm, nói thẳng một lời là ‘không có nửa phần tình cảm’. Lúc này, Vân Kha mỉm cười: “Đây đúng là nguyên nhân Thương Nghi cùng Đồ Càng ngàn dặm xa xôi tới nơi đây.”

“A! Thiếu chủ! Ngài chậm một chút! Chậm một chút!” Lâm Kỳ kinh hoảng bất an nhìn Vân Dạ bụng đã gần tám tháng đi tới tử sách cao.

“Chẳng qua là lấy một chút đồ vật này nọ, người kích động cái gì!” Vân Dạ không kiên nhẫn quát lớn nói, thần sắc không đổi, lấy xuống một cuốn sách trên giá.

Lâm Kỳ sát sát trên trán mồ hôi lạnh, hai tay đều ở phát run.

Thật là! Chính mình mới vừa chỉ hầu hạ Thiếu chủ hơn nửa tháng, lại cảm giác giống như đã qua mười mấy năm, thật sự khắc sâu lý giải cái gì gọi là ‘sống một ngày bằng một năm’!

Thầm mắng Đồng Khu này giảo hoạt, chính mình rõ ràng đến hỏi quá hân hầu hạ Thiếu chủ có gì phải chú ý, hân lại nói chỉ cần nhìn hiện đang Thiếu chủ cao hứng, không phải rất tốt sao. Chính là Thiếu chủ lúc đó quả thật tâm tình rất tốt, bất quá đó là khi Hoàng Thượng ở bên cạnh. Bây giờ Hoàng Thượng đi rồi, mình chưa thấy thiếu chủ vui lấy một lần!

Lại nhện không được oán Thiếu chủ bằng mặt không bằng lòng, rõ ràng đáp ứng Cốc chủ phải hảo hảo tính dưỡng quyết không hành động thiếu suy nghĩ, lại vẫn tùy hứng như lúc ban đầu. Chẳng phải sau này bị trách phạt vẫn sẽ là Lâm Kỳ hân chịu khổ sao.

Chính là hân nhưng không biết, Vân Dạ căn bản không cho là mình làm việc gì quá đáng không thể cứu vãn. Theo hân mà nói, giờ ở Vạn Hoa Cốc đã là những ngày hiếm có hân nghe lời rồi.

“Thiếu chủ, lần tới ngài muốn lấy đồ gì chỉ cần nói cho thuộc hạ một tiếng là được, thuộc hạ giúp ngài lấy là tốt rồi!” Lâm Kỳ vội vàng đỡ lấy Vân Dạ. Chỉ mới uống chút được, Thiếu chủ liền ngồi không yên. Thật sự là chưa tới một khắc đi.

Nhớ tới ngày ấy Thiếu chủ không nên đi Thần Tinh các, mình không có biện pháp ngăn cản, đành phải cùng hân đi. Nửa đường gặp được Bách Tùng, Thiếu chủ bảo hân cùng tới.

Kết quả ở nhiều năm không có đi qua Thần Tinh các, hai người đầu tiên là mặt xám mảy tro thu thập một phen, làm lụng vất vả một chút gân cốt. Tiếp theo lại trong lòng run sợ nhìn Thiếu chủ thần sắc không hồn giận, đi qua đi lại chỗ giá sách làm tâm bọn hắn bị tra tấn một phen.

Cũng may Thiếu chủ rất nhanh mệt mỏi, giúp hắn ngồi xuống nghỉ ngơi, hai người bọn họ càng thêm lo lắng bận rộn. Giăng co một buổi chiều, Thiếu chủ mới miễn cưỡng sai bảo hai người bọn hắn đem những thứ cần ra.

Trải qua chuyện này, Bách Tùng đánh chết cũng không chịu tái ra xuất hiện trước mặt Thiếu chủ. Nói cái gì thân thể mệt nhọc, chẳng thà nói thẳng ra là chịu không nổi áp lực trong lòng đi.

Thật sự là tức chết hắn! Chẳng lẽ hắn cũng chịu được sao! Hiện tại hắn mỗi ngày lo lắng nói không chừng thời điểm nào đó Thiếu chủ không cẩn thận khiến đứa nhỏ phải sinh non...

“Người cho ta là phế nhân sao! Việc nhỏ vậy cũng cần phải gọi người!” Vân Dạ tâm tình không hồn giận, không kiên nhẫn nói.

Bây giờ vẫn có thể đi lại, ai biết quá mấy ngày nữa còn có thể như vậy hay không. Trên người ngày càng trầm, bụng cũng trở nên nặng, lúc bước đi cũng khó khăn hơn. Được tính dẫn tử đàn phản ứng dường như lấy hết khí lực của hắn, giống như tất cả dinh dưỡng cùng năng lượng đều chạy tới chỗ đứa nhỏ, mà tiểu gia khóa này càng ngày càng không an phận.

51. Chương 51

Lâm Kỳ giúp Vân Dạ chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bàn, không dám đáp lời, đưa lên chén thuốc.

Vân Dạ uống thuốc, đem quyển sách vừa rồi ở trên mặt bàn, ngưng thần nhìn kỹ.

Lâm Kỳ lấy ra giấy bút, ở bên cạnh hầu hạ.

Vân Dạ suy tư trong chốc lát, cầm lấy bút lông, nhấp chút mực nước, đánh vài ký hiệu trên quyển sách. Vân Dạ lại bảo Lâm Kỳ đi lấy một số vật hai ngày trước mình cần, tham khảo một chút. Mấy ngày nay hắn đã suy tư thật lâu, cuối cùng định ra phương án vẹn toàn.

Mở ra giấy viết thư, Vân Dạ đặt bút nghĩ muốn viết vài thứ. Nhưng bụng lớn, thời gian viết thư cũng khiến hắn mệt nhọc, phải nghiêng thân mình để viết.

Tư thế này cũng khá là khó chịu. Thật vất vả viết xong, Vân Dạ đã ra một thân mồ hôi, thắt lưng lại đau. Ngẩng đầu đã thấy Lâm Kỳ đã lau mồ hôi, không khỏi kỳ quái hắn cũng ra mồ hôi?

Trong bụng đứa nhỏ giống như cũng không kiên nhẫn, đá mạnh Vân Dạ vài cước, Vân Dạ vừa rồi vẫn nhẫn nại cẩn môi. Lúc này xác thực là có chút chịu không nổi, vội vàng đem thư viết nhanh, đỡ thắt lưng nói: “Giúp ta tới giường nằm một lát.”

Lâm Kỳ vội vàng đỡ Vân Dạ lên giường.

Vân Dạ nằm xuống, trong bụng không khỏe đã tốt hơn một chút, xoa xoa bụng, đối Lâm Kỳ cẩn thận nhờ một số việc. Đợi hắn đi ra ngoài, Vân Dạ liền nhắm mắt lại chuẩn ngủ một hồi.

Sờ bụng đã 8 tháng, Vân Dạ cảm thấy thỉnh thoảng nghĩ không biết tiểu gia khóa này khi ra đời có bộ dáng ra sao?

Ở trong lòng hắn, tự nhiên là hy vọng đứa nhỏ giống Vân Kha hơn một chút. Chính là thời gian này, lại ảm ảm cảm thấy được tính tình tiểu gia khóa này không kiên nhẫn cùng mình thập phần giống nhau. Vân Dạ vì đứa bé đã ném rất nhiều khổ sở, nhưng mỗi lần nghĩ đến hắn tương lai có một tiểu Vân Kha, nhờ thế mà hắn còn có thể chịu được. Chính là gần đây lại thường thường nghĩ đứa nhỏ nói không chừng giống mình nhiều hơn. Mà vô luận giống mình hay giống Vân Kha, hắn đều rất cao hứng.

...

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thiên đại tướng quân đưa tới văn kiện quân cơ quan trọng.”

“Cái gì!?” Vân Kha đang ở trong lều lớn cùng Võ Lương Từ, Thương Nghi và Đồ Càng thương nghị, nghe được vệ binh bẩm báo, kinh dị cho là mình nghe lầm.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thiên đại tướng quân đưa tới văn kiện quân cơ quan trọng.” Binh lính kia lại cung kính lặp lại một lần.

Vân Kha nhảy dựng lên. “Mau trình lên!”

Phúc Khí không chờ Hoàng Thượng nói xong, sớm vội vàng tiếp nhận văn kiện đưa cho Hoàng Thượng.

Vân Kha trong lòng lo lắng, một phen cầm lại, vội vàng mở ra thấy nguyên lai là Vân Dạ tử mĩ nghĩ ra phương án công phá Hàm Quan. Không khỏi nhẹ nhõm thở một hơi.

Mới vừa mới đột nhiên nghe được Vân Dạ đưa tới văn kiện quan trọng, theo bản năng còn tưởng rằng Dạ Nhi xảy ra việc gì. Hoàn hảo! Hoàn hảo!

Tái nhìn kỹ, trong thư viết cách điều động binh lính theo trận pháp, cách tiến công chiếm đóng, đánh vào cứ điểm đối phương. Vân Dạ như đang ở trên chiến trường bình thường, viết rất rõ ràng, kể lại suy nghĩ có độ. Kế hoạch công thành cũng thật là hoàn toàn chu đáo chặt chẽ.

Vân Kha không khỏi vừa vui vừa lo.

Vui chính là Vân Dạ không hổ là Thiên đại tướng quân, cho dù rời xa chiến trường vẫn hiểu thấu đáo rõ ràng tình hình chiến tranh. Lo chính là lần này nghĩ ra phương án chu đáo chặt chẽ không biết hao phí của Vân Dạ bao nhiêu tâm lực.

Đám người Thương Nghi ở bên nhìn Hoàng Thượng biến sắc, vẻ mặt Hoàng Thượng giống như hỉ (vui) giống như ưu (lo).

Vân Kha lại cùng bọn họ đứng trên núi cao nhìn địa hình, đem tình huống Thương Nghi cung cấp cùng phương án công thành Vân Dạ đưa ra một kết hợp tốt nhất, cuối cùng xác định kế hoạch công thành.

Vân Kha đã hạ lệnh điều động toàn quân, chuẩn bị sẵn sàng, tranh thủ đánh hạ Hàm Quan.

Vân Hoàn mang trăm tên ẩn vệ tiến nhập Viêm cảnh thời gian đã lâu, nếu không có hấn ở Viêm quốc ‘nội ứng ngoại hợp’, bốn mươi vạn Huyền Vũ đại quân sao có thể dễ dàng đánh hạ Viêm quốc tam quân. Viêm quốc phái thích khách cùng nội gian tới Vân quốc, Viêm quốc liền nghĩ chỉ vậy là thành công sao? Vân Kha nhiều năm trước đã đem Vân Hoàn tới Cẩm Châu biên cảnh phía Tây Nam, người khác đều nghĩ là hấn vì phòng bị Quang Vinh vương, lại không biết hấn là vì làm cho Vân Hoàn ở Cẩm Châu thuận tiện giám thị Tây Mộc cùng Viêm quốc. Mấy năm qua Vân Hoàn lục tục ở bên trong hai nước xếp vào vô số nội ứng, mật thám, tình hình bọn họ sớm đã bị Vân quốc nắm chặt chẽ. Năm trước Vân Dạ lợi dụng châm ngòi kế ly gián chỉ ngắn ngủn ba tháng liền làm tan rã liên quân Viêm quốc và Tây Mộc, hấn là ở đây có không ít tình báo.

Một đêm này trăng mờ sao thưa.

Giờ Tí vừa qua khỏi, Minh Nguyệt vương triều bốn mươi vạn Huyền Vũ đại quân công phá Hàm Quan, phát động đợt công kích mãnh liệt nhất trong một tháng vừa qua.

Khi ánh dương đầu tiên xuất hiện, Hàm Quan chính thực bị phá

...

Lịch sử Viêm quốc tại Tây Nam hơn 300 năm qua đến đây kết thúc!

Nhìn binh lính Vân quốc dừng mãnh như nước chiếm lĩnh toàn bộ Hàm Quan. Cửu Long kỳ treo cao, biểu thị công khai tin tức Vân quốc Minh Trinh đế ngự giá thân chinh tới.

Quân lính tại Hàm quan cùng bỏ kiếm quỳ xuống đất.

Từ rày về sau không gì có thể ngăn cản Vân quốc Huyền Vũ đại quân, dưới sự hướng dẫn của Hoàng đế chính thức thân chinh, trong ngắn ngủn ba ngày liền đánh vào kinh thành Viêm quốc.

Binh hoảng mã loạn diệt quốc chỉ thế, không đề cập tới cũng được!

Khi Hàm Quan bị phá, Viêm chủ bị giết khi đang chạy trốn. Là Phong Cực ở đội tiên phong một mũi tên bắn trúng ngực hắn.

Nửa tháng thời gian về sau Vân Kha cuối cùng mới dần dần đem tình thế Viêm quốc nắm hỏ trong tay.

Vân Kha tính tính ngày, mình rời đi Vạn Hoa Cốc đã hơn một tháng, lại sắp tới Trung thu, mình đã đáp ứng Dạ Nhi phải về bên hắn. Chính là Viêm quốc mới diệt, rất nhiều sự tình chờ Vân Kha xử lý, khó có thể không làm.

Nghĩ đến lần hắn cùng Vân Dạ cùng đón Trung thu đã là mười hai năm trước, năm Vân Dạ bảy tuổi. 8 tuổi năm ấy Vân Dạ đi Vạn Hoa Cốc nên không có cơ hội bên nhau. Mà nay năm, vô luận như thế nào, Vân Kha đều phải ở bên hắn.

Không biết hắn hiện tại thân mình có hỏ không, đứa nhỏ có hỏ không?

Vân Kha mất thấy thời gian trôi qua, lại mọi việc quán thân, thực hận không thể có thêm mấy cái tay mau chóng xử lý tất cả mọi việc.

Vân Kha cuối cùng đem sự tình trọng yếu xử lý xong, còn lại toàn quyền giao cho Võ Lương Từ. Cuối cùng có thể khởi hành trở về Vạn Hoa Cốc.

Vân Dạ nửa đêm nằm trên giường trần trọc không thể ngủ, ủ rũ mỗi mệ.

Từ khi mang thai tiến vào tháng thứ 8, được tính dẫn tử đan phản ứng đột nhiên mãnh liệt, bụng cũng ngày càng trầm nặng, nửa tháng này đến ngay cả ngồi dậy đều có chút khó khăn.

Trước đó vì nghĩ phương án giúp Vân Kha, chính mình thực mất một phen tâm lực. Vốn tưởng rằng chỉ vậy không có gì ảnh hưởng, sau mới cảm thấy hắn đã đánh giá cao bản thân. Hiện tại tâm lực cùng thể lực đều suy kiệt, mỗi ngày đều nằm trên giường nghỉ ngơi.

Mất thấy thời gian trôi qua, Vân Kha liền đã trở lại. Vân Dạ ngược lại càng lo lắng. Cũng chẳng biết tại sao cảm thấy có chút bất an.

Lâm Kỳ gặp Vân Dạ bưng chén thuốc, không có giống thường thường một hơi cạn sạch, hơn nữa mặt có ưu sắc, nghĩ đến không đúng chỗ nào, liền vội vàng hỏi: “Thiếu chủ thân thể không thoải mái sao?”

Vân Dạ lắc lắc đầu, cũng nói không nên lời chính mình làm sao không khỏe, nhưng chính là có chút nói không nên lời hoảng hốt, kim lòng không đậu vuốt ve bụng.

Chậm rãi uống xong được, Vân Dạ đang muốn đem chén thuốc đưa cho Lâm Kỳ, lại đột nhiên toàn thân run lên, cánh tay buông lỏng. ‘Choang’ một tiếng, bát rơi xuống đất đập nát.

52. Chương 52

“Hoàng Thượng!”

“Hoàng Thượng!”

“Có thích khách...”

“Người tới...”

Tiếng la hét thất thanh theo bốn phương tám hướng vọt tới.

Vân Kha ngã trên mặt đất, trước mắt một mảnh tối đen, trong mơ hồ chỉ cảm thấy ngực đau đớn, mùi máu tươi tanh nồng không thể không chế theo khóe miệng tràn ra, nhưng ý thức lại dị thường thanh minh.

Vừa rồi, ngay khi hần chuẩn bị khởi hành, từ trong đoàn vệ binh có hai người thoát ra, cầm trong tay đoản kiếm tiến lên. Phúc Khí bên người cùng cầm vệ lập tức chắn ở trước mặt Vân Kha cùng thích khách chiến đấu. Ai ngờ vào lúc này, ba mũi bắn ra, một chưởng lực cũng từ sau đi tới.

Vân Kha quay đầu lại chỉ vội vàng thoáng nhìn thân ảnh Võ Lương Từ cùng Vân Ly thất kinh chạy vội đến, rồi sau đó cứ thế ngã xuống đất.

Vân Kha biết tại khoảnh khắc máu chốt kia, hai người bỏ nhào lên người mình là ai.

Vươn cánh tay, gắt gao muốn đem người nọ đứng lên.

“Thương Nghi...”

Vân Kha nghĩ muốn kêu to, lại phát hiện thanh âm của mình yếu đuối vô lực.

Một bên Phong Cực bị trúng tên cũng đã có thể đứng lên, đánh với tên thích khách kia.

Chung quanh một mảnh hỗn loạn.

Tiếng kêu to, tiếng hô quát, tiếng đấu kiếm va vào nhau...

Vân Kha đều không nghe được. Hần có chút phát run nhìn Thương Nghi người nhuộm đầy máu tươi, ngơ ngác, không biết phản ứng như thế nào cho phải.

“Hoàng huynh! Người không sao chứ...” Vân Ly kinh hoảng chạy tới nắm tay Vân Kha, nhìn vết máu nơi khóe miệng hần, kinh hãi bắt mạch cho hần.

Vân Kha đột nhiên lấy lại thần chí. “Thương Nghi... Vân Ly, đừng động ta, mau nhìn xem Thương Nghi, xem cho Thương Nghi trước!”

Vân Ly chuyển hướng người trong lòng Hoàng Thượng. Người nọ bị một mũi tên nhọn đâm thủng qua ngực, lộ ra đầu tiên (đầu mũi tên), vô luận như thế nào cũng khó cứu trị.

“Hoàng, Hoàng Thượng...” Thương Nghi vô lực khẽ gọi.

“Thương Nghi! Đừng nói nữa! Để đại thần quan nhìn xem vết thương cho người...” Vân Kha nhìn thương thế Thương Nghi, đau lòng hiểu được, dù là thần tiên hạ phàm, chỉ sợ cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

“Thỉnh Hoàng Thượng, Hoàng Thượng... Đồ Càng... Đồ Càng... Hần...” Tiếng nói Thương Nghi đứt quãng, ánh mắt dần dần mờ lung, miệng đã không thể nói.

“Trẫm biết, trẫm hiểu được... Người yên tâm.... yên tâm...” mắt Vân Kha chưa xót, nghẹn ngào nói.

Thương Nghi cùng Đồ Càng vốn đã quyết định ở tại nơi này, không rời đi.

Đồ Càng chính là đem tài năng hiếm có, Thương Nghi thông minh nhanh nhạy, lại là người Viêm quốc, có hai người trợ giúp mình thống trị Viêm quốc thành trấn vừa diệt tất nhiên là không thể có ai thích hợp hơn.

Vốn Thương Nghi hần là cùng Đồ Càng đi dò xét thành biên, nhưng biết Hoàng Thượng hôm nay phải rời khỏi, liền thay đổi hành trình, một người tiến đến vi Hoàng Thượng tiễn đưa. Ai ngờ, thế nhưng phát sinh tai họa.

Lúc ấy Thương Nghi không chút suy nghĩ, nhìn mũi tên nhọn bay đến, liền lập tức phi thân che ở trước Hoàng Thượng.

Vân Kha run rẩy nhìn Thương Nghi. “Thương Nghi, chịu đựng! Đồ Càng sẽ tới ngay... Hần lập tức sẽ tới...”

Thương Nghi vừa rồi nghe Hoàng Thượng hứa hẹn, cảm thấy mỹ mãn, khóe miệng nhẹ nhàng mỉm cười, cảm thấy toàn thân một trận lạnh như băng, cuối cùng vô lực nhắm lại hai mắt.

“Không!!!!” Vân Kha nhìn đôi mắt Thương Nghi từ nay về sau nhắm chặt, cảm thấy đau xót khôn kể!

Nhớ tới hai người ngày xưa mặc dù không phải tình nhân đang lúc nhu tình mật ý, chính là tâm hồn đồng điệu, lời nói ăn ý, thật là hiếm có lương hữu (bằng hữu, bạn). Năm đó, tại Lưu Ly Cung tịch tịch, là Thương Nghi dùng chính sự ấm áp nhu hòa của hân làm bạn với Vân Kha tại Tử Tâm điện. Lúc này Vân Kha cảm nhận thân thể ấm áp của người trong lòng dần dần lạnh lẽo...

Thích khách tổng cộng có năm người, đều là tử sĩ của hoàng tộc Viêm quốc chạy thoát trong chiến loạn. Hai người ở phía trước phân tán chú ý của thị vệ, hai người ở trên núi dùng cung nỏ bắn tên, còn một người võ công cao nhất ẩn thân, hướng Hoàng Thượng đánh bất ngờ. Một chưởng kia sắc bén, tuy rằng đột nhiên bị Thương Nghi cùng Phong Cực chặn đi hơn phân nửa, nhưng vẫn xuyên thấu thân thể Thương Nghi, cơ thể Vân Kha vẫn chịu không ít tổn thương.

Vân Kha năm đó từng thụ thương quá nặng, vốn là yếu ớt không chịu nổi một kích, vết thương cũ vừa tái phát không lâu, hơn nữa việc Thương Nghi càng thêm đả kích tinh thần, cả người tựa như lá tàn trong gió, đã lung lay sắp đổ. Hân tuy là vua của một nước lại ngay cả thời gian an tâm dưỡng thương đều không có.

Đem việc tróc nã thích khách cùng hậu sự cho Thương Nghi thỏa đáng. Vân Kha sốt cao không lui, toàn thân vô lực, lúc nào cũng lâm vào hôn mê, khi thanh tỉnh lại lập tức lên đường.

Xe ngựa hoa lệ vững vàng trên con đường lớn chạy vội. Vân Kha chậm rãi mở hai mắt. Mặc dù sốt cao nhưng mỗi khi hân tỉnh lại thần chí luôn thanh minh dị thường.

“Hoàng Thượng, ngài muốn uống nước không?” Vân Ly thấy hân tỉnh lại, nhẹ nhàng bắt mạch hân hỏi.

Vân Kha lắc đầu: “Hôm nay là ngày mấy?”

“Mười hai... còn ba ngày nữa chính là Trung thu.”

Vân Kha căng thẳng trong lòng.

Vân Ly thân là thần quan, tinh thông y thuật, khi Hoàng Thượng khởi hành cũng cùng Phúc Khí rời đi.

Lúc này thấy vẻ mặt Vân Kha, Vân Ly chưa xót cười: “Hoàng Thượng không cần lo lắng, trong vòng hai ngày chúng ta chắc chắn sẽ đến Vạn Hoa Cốc.”

Vân Kha chậm rãi nhắm mắt lại, không nói nữa.

Qua thật lâu sau, Vân Ly nghĩ hân đang ngủ, lại đột nhiên nghe được hân nhẹ hỏi: “Vân Ly, ngươi hận ta sao?”

Vân Ly ngẩn ngơ, không biết trả lời như thế nào. Vấn đề này không chỉ là quá đột ngột, nhưng điều làm cho hân giết mình chính là ngữ khí Hoàng Thượng. Hoàng Thượng xưng ‘ta’ mà không phải đại biểu hoàng quyền cùng ngôi vị hoàng đế xưng ‘trẫm’.

“Ta... Không hận!” Vân Ly lặng yên thật lâu sau, cuối cùng nhẹ giọng trả lời. Có lẽ, trước kia hân đã hận, đã oán, đã ghen tị, đã hãm mộ. Nhưng là hiện tại, hân đã hiểu được. Hân không hận! Cũng không oán! Hân chưa từng chân chính hận Vân Kha!

Vân Kha hơi hơi mở hai mắt, thản nhiên nhìn phía trước, giống như đang nhìn nơi nào đó ở thân xe, lại giống như cái gì cũng không thấy.

“Ta nghe thấy rồi...” Thanh âm Vân Kha cũng thản nhiên, nhợt nhạt, làm cho Vân Ly nhất thời không có nghe rõ hân đang nói điều gì.

“Ta nghe thấy rồi.” Vân Kha xoay đầu lại, trong trẻo tươi đẹp hai tròng mắt nhìn thẳng Vân Ly, “Ta nghe thấy người gọi ta... Hoàng huynh!”

Vân Ly biến sắc, nhưng lập tức trở nên thản nhiên.

“Đúng vậy! Ngươi là hoàng huynh của ta!” Cảm giác tay Vân Kha khẽ run, Vân Ly nhẹ nhàng cười, cuối cùng cũng kiên định mà ôn nhu cầm lại tay hân.

“Trên đời này, ngươi là người thân của ta... Ca ca!”

...

Trong Vạn Hoa Cốc, Vân Dạ đang ở trong thống khổ chờ đợi Vân Kha trở về.

“Vân Dạ...” Thẩm Băng Phong mày nhíu lại, nhìn sắc mặt tái nhợt khó coi của Vân Dạ.

“Không được sao?” Vân Dạ nằm nghiêng trên giường, cảm giác đứa nhỏ tuy rằng so với ngày xưa im lặng, nhưng bụng trưởng đau cùng lúc trước bất đồng, nhẹ giọng hỏi.

Từ nửa tháng trước, thai nhi đột nhiên xuất hiện hiện tượng sinh non. Đây đối với Vân Dạ lúc ấy thể xác và tinh thần mỗi một cùng đứa nhỏ mà nói đều quá mức nguy hiểm. Thẩm Băng Phong không thể không mạo hiểm, vẫn dùng kim khâu thuật phối hợp được vật giúp hãm an thai. Chính là nửa tháng này Vân Dạ chịu đủ dần tử đan được tính cùng bệnh trạng thai nhi sinh non tra tấn, ngược lại càng thêm gầy yếu. Hiện tại, vô luận như thế nào, cũng là chống đỡ không được.

Thẩm Băng Phong gật gật đầu, nói: “Đã đến cực hạn, trong vòng hai ngày này đứa nhỏ chỉ sợ cũng phải đi ra, người phải chuẩn bị tinh thần.”

Rốt cuộc vẫn là sinh non. Vân Dạ hiện tại mới vừa mới tới tháng thứ chín, đứa nhỏ hẳn là không có gì trở ngại, chính là Vân Dạ...

Nghĩ tới đây, Thẩm Băng Phong mày mặt nhăn càng sâu.

53. Chương 53

Chậm rãi bắt mạch cho Vân Dạ, Thẩm Băng Phong nói: “Ta sẽ bảo Lâm Kỳ đem trợ sản dược chuẩn bị tốt. Nếu bắt đầu đau bụng sinh liền mau uống. Người hảo hảo nghỉ ngơi, tận lực bảo trì thể lực. Có gì không khỏe lập tức kêu Lâm Kỳ.”

“Ta không uống trợ sản dược!” Vân Dạ nhíu mày, cứng rắn nói.

“Không uống? Không uống dược đau bụng sinh sẽ chỉ làm người nhanh mất đi thể lực. Người không biết nghịch thiên sản tử liên tục thời gian dài, sinh sản khó khăn sao!”

“Không! Ta không uống!” Vân Dạ cố chấp kiên trì nói.

Thẩm Băng Phong nhíu mày, trừng mắt nhìn Vân Dạ, không nói gì nữa, thu thập xong kim châm đứng dậy ly khai.

Vân Dạ liếc liếc mắt Lâm Kỳ đang lảng lạng canh giữ ở một bên.

“Lâm Kỳ, người đi xuống!”

“Chính là, Thiếu chủ...” Lâm Kỳ có chút do dự.

“Yên tâm, bắt đầu không mau như vậy. Người đi xuống! Có việc ta thì sẽ gọi người!”

“Vâng!” Lâm Kỳ không thể phản bác, đành phải ngoan ngoãn lui ra bên ngoài.

Vân Dạ nhẹ nhàng thở dài một tiếng, gian nan xoay thân mình, nhắm lại hai mắt, hai tay chậm rãi đặt ở bụng vuốt ve. Trong lòng âm thầm cầu nguyện: Vân Kha! Người mau nhanh trở về!

Vân Dạ không có tin tưởng. Hẳn không tin tưởng mình có thể bình an sinh hạ đứa nhỏ. Có lẽ lúc đứa bé này sinh ra cũng chính là lúc hẳn ra đi. Cho nên hẳn tuyệt không uống trợ sản dược. Chẳng phải hẳn không sợ hao phí thể lực, hẳn chỉ muốn chờ Vân Kha trở về.

Cực cùng! Ngoan! Chờ một chút! Chỉ cần chờ chút nữa phụ thân người sẽ lập tức trở về...

Vân Kha trong lòng đột nhiên một trận lo lắng không hiểu, toàn thân lạnh toát.

Mở tú khăn trong tay, nhắc lên màn xe, nhìn cảnh sắc bên ngoài nhanh chóng xẹt qua.

Vân Ly buông quyển sách trên tay, thấy khuôn mặt hoàng huynh tái nhợt tiêu tụy, cảm thấy lo lắng.

Phúc Khí lại dùng máu diệu nhân vi Hoàng Thượng chế được, đó cũng là lí do hắn không ở bên cạnh Hoàng Thượng hầu hạ. Bởi vì tình hình hắn hiện tại thật sự không thích hợp xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng, chỉ ở phía sau mã xa nghỉ ngơi. Mấy ngày nay Hoàng Thượng vẫn mơ màng trầm trầm, cũng không hỏi qua chuyện Phúc Khí sao không ở bên cạnh. Hắn là trong lòng Hoàng Thượng lại có tâm sự!

Vân Ly di chuyển người, buông rèm ở cửa xe. “Hoàng huynh! Cẩn thận gió lạnh!”

Vân Kha yên lặng nằm trở về. Sốt cao hôm nay thật vất vả lui xuống, chính là cả người bủn rủn vô lực. Nếu không phải như thế hắn liền có thể lên ngựa, hiện tại sớm đã về đến Vạn Hoa Cốc.

Nhớ tới hôm nay đã là mười ba, lại hỏi: “Còn bao lâu mới có thể đến Vạn Hoa Cốc?”

Vân Ly vừa rồi cũng hỏi qua Phương thị vệ, trả lời: “Đêm nay có thể đến Vân Kiều Phong tại côn sơn, buổi sáng ngày mai từ Vân Kiều Phong khởi hành, chạng vạng hẳn là có thể tới Vạn Hoa Cốc.”

Vân Kha nhíu mày, cảm giác trong lòng bất an. Cảm giác bất an này cùng với cảm giác trong khách *** tại Thanh Châu hồi đó giống nhau. Khi đến Vạn Hoa Cốc, từ Thẩm Băng Phong vô tình biết được ngày đó đúng là Dạ Nhi ở miếu đồ nát ngoài thành Thanh châu lần thứ hai thai khí đại động.

“Truyền lệnh! Đêm nay chạy đi, buổi sáng ngày mai cần phải đến Vạn Hoa Cốc!” Vân Kha cường chế ý niệm bất an trong lòng, hạ lệnh nói.

Vân Ly nhướng mày. Như thế chạy đi, binh lính có thể kiên trì, ngựa có thể đổi, nhưng hoàng huynh lại không chịu nổi xóc nảy. Huống hồ ngày mai có thể tới nơi, làm gì phải quá vội vã.

Mở miệng muốn khuyên bảo, lại thoáng nhìn tú khăn trong tay Vân Kha. Nếu không nhớ lầm, kia là vật của Chiêu Dương hầu.

Vân Ly căng thẳng trong lòng, nhìn kỹ một chút thần sắc hoàng huynh đang sầu lo bất an, cuối cùng không nói gì, đi xuống truyền khẩu dụ Hoàng Thượng.

...

“Cút! Ta không uống...A! ...” Vân Dạ đau đớn, thở gấp. Cố gắng chống đỡ tựa vào bên giường, một tay rất nhanh bám vào mép giường, một tay nắm chặt chăn mỏng trên bụng.

Lâm Kỳ sợ hãi nhìn trợ sản được đã là lần thứ ba bị Thiếu chủ đổ đi, không biết làm sao, gặp cốc Chủ cất bước tiến vào, vội vàng nhìn sắc mặt Cốc chủ.

Thẩm Băng Phong mặt không chút thay đổi, đi qua giúp Vân Dạ bắt mạch, âm thanh lạnh lùng nói: “Người không cần cố chấp, đau bụng sinh cũng đã bắt đầu từ nửa đêm hôm qua. Uống ngay trợ sản được có thể kích thích thai nhi nhanh sinh sản, làm cho đứa nhỏ sớm một chút đi ra. Hiện tại người không uống được, còn không biết phải đợi bao lâu. Chờ khi đứa nhỏ phải đi ra, chỉ sợ thể lực của người cũng đã hết sạch sẽ.”

Vân Dạ quay mặt đi không nói lời nào.

Thẩm Băng Phong cả giận nói: “Người đừng có không biết nặng nhẹ. Cậu đây là cho người hạo. Người như thế tự chống đỡ được bao lâu? Đối với người đối đứa nhỏ đều không có lợi!”

Vân Dạ nhăn quá một trận đau đớn, nói: “Ta chịu được!”

Thẩm Băng Phong mày càng nhăn chặt hơn. Biết hắn chống đỡ như vậy là chờ người kia trở về, nhịn không được vì hắn cố chấp, Thẩm Băng Phong cũng cảm tức. Chính là phát giận lúc này đối hắn cũng không tốt. Hắn biết cá tính Vân Dạ cùng mình thập phần giống nhau, hắn nếu nói không uống, liền quyết sẽ không uống trợ sản được.

Thẩm Băng Phong không có cách nào, đành phải thỏa hiệp, hết thấy lấy Vân Dạ bình an làm trọng. Thở dài nói: “Vậy người ăn trước hai khẩu cửu lộ sự ngưng đan, như thế này tái ăn thêm một chút thức ăn. Ăn không được cũng phải ăn! Chờ sinh sản bắt đầu, ta lại tới thăm người.”

Nói, giúp Vân Dạ ăn xong đan được, bảo Lâm Kỳ đi chuẩn bị cơm canh, Thẩm Băng Phong xoay người rời đi.

Vân Dạ dựa vào ở trên giường, bụng phồng lên trầy đau, lúc này làm sao nuốt trôi thức ăn. Nhưng hần biết chu huyết sản tử liên tục thời gian rất dài, không biết thời điểm nào đứa nhỏ mới có thể xuống dưới. Vì bảo tồn thể lực, hần đành miễn cưỡng chính mình dùng chút thức ăn.

Để Lâm Kỳ dịu hần nằm xuống. Đợi Lâm Kỳ rời đi, Vân Dạ cố hết sức xoay người, mặt hướng ra ngoài, nhin không được nắm chặt hai tay vào nhau cầu nguyện.

Vân Kha! Người nhanh lên trở về! Nhanh một chút!

Đứa nhỏ rất cuộc không nghe được Vân Dạ trong lòng cầu nguyện. Đau bụng sinh bắt đầu từ nửa đêm hôm qua. Mặc dù còn không quá lợi hại nhưng vẫn làm cho Vân Dạ một đêm không ngủ. Hiện tại Vân Dạ cảm giác đau bụng sinh đuổi theo từng đợt, dần dần càng lúc càng mau, biết đêm nay có thể sẽ bắt đầu, không khỏi có chút khủng hoảng, trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Hôm nay đã là mười ba, ngày mai là mười bốn. Vân Kha nói trước Trung thu sẽ trở về. Chính mình chỉ sợ... chỉ sợ rất khó chống được tới mười lăm Trung thu, cho nên, Vân Kha, người nhất định phải trở về sớm một chút!

54. Chương 54

Xe ngựa ở đường núi gấp ghe tiến lên. Cẩm vệ quân cầm đuốc chiếu sáng hai bên đường.

Vân Kha uống thuốc, trong xe ngựa hơi xóc nảy nhắm mắt nghỉ ngơi. Vốn mơ màng trầm trầm đã mau đi vào giấc ngủ, lại đột nhiên giống như trong lòng có cảm ứng, tâm thần không yên mở hai mắt.

Nhìn nhìn Vân Ly ở một bên trầm ngủ. Ban đêm tĩnh lặng, chỉ có thanh âm xe ngựa ở trong núi đi tới.

Cơn buồn ngủ toàn bộ tiêu thất, Vân Kha ngồi dậy, tựa vào tháp thượng (giường nhỏ) ngẩn người.

Vì sao cảm thấy bất an thế này?

Dạ Nhi... Chờ ta! Ta lập tức sẽ trở về.

Vân Kha lấy ra tú khăn, đặt ở ngực.

Ngày ấy Thương Nghi ở trong lòng Vân Kha nhắm mắt rồi biến mất, Vân Kha cũng hôn mê. Với thương thể của hần, Vân Ly vốn nghĩ đến hần phải hôn mê ít nhất 3 ngày sau mới có thể tỉnh lại. Ai ngờ ngày hôm sau Vân Kha liền mở mắt.

Bởi vì trong lòng hần có nhiều lắm chuyện không bỏ xuống được, làm cho hần ngay cả trong mê man cũng ngủ không an ổn.

Vân Kha nhớ tới Đồ Càng nhìn thấy thi thể Thương Nghi trong quan tài, biểu tình hần ngẩn ngơ sầu thảm ra sao, không khỏi tim đập nhanh một trận. Chẳng biết tại sao, khi càng tới gần Vạn Hoa Cốc, Vân Kha thỉnh thoảng liên tưởng đến nếu người nằm trong quan tài là Dạ Nhi...

Không! Sẽ không!

Dạ Nhi sẽ không có việc gì!

Vân Kha lại chặt đứt ý niệm này trong đầu, nhưng ngừng không được từng trận tim đập nhanh, nói không nên lời lo âu bất an.

“Ngô...” Vân Dạ rên rỉ, khó chịu xoay người, hai tay rất nhanh bắt giắc nắm chặt góc chăn, rồi lại buông ra.

“Hiện tại... Là giờ nào?” tiếng Vân Dạ mỏng manh hỏi.

Lâm kỳ giúp Vân Dạ lau lau mồ hôi trên trán, nhìn bên ngoài, trả lời: “Đại khái đã qua giờ Tí.”

“Giờ Tí?” Vân Dạ cố gắng khởi động đầu, nhìn thoáng qua trời đêm tối đen ngoài cửa sổ.

Qua giờ Tí, chính là mười bốn! Vân Kha...

“Ách...” Lại một trận đau bụng kịch liệt, đánh gãy Vân Dạ tự hỏi. Tính từ ban đêm ngày hôm qua, Vân Kha đã đau bụng sinh một ngày một đêm.

Chạng vạng sau ăn cơm không bao lâu, cơn đau bụng đột nhiên hoãn ngừng. Vân Dạ không chịu nổi một nhọc, mơ màng trầm trầm ngủ. Nhưng là một canh giờ trước một trận đau bụng mãnh liệt đột nhiên tới làm cho Vân Dạ bừng tỉnh. Cảm giác giữa hai chân đang có chất lỏng thông thả chảy xuống, ướt sũng. Vân Dạ biết là nước ối phá. Liền bảo Lâm Kỳ đi gọi cậu, giúp hắn xem mạch, xem xét một chút hạ thể.

Nước ối lưu thực thông thả, sản đạo chưa mở. Thấm Băng Phong dùng gối mềm đặt ở dưới thân Vân Dạ, nâng lên nửa người dưới, tận lực giảm bớt tốc độ nước ối xối mòn, tranh thủ thời giờ.

Hiện tại đau bụng sinh càng ngày càng mãnh liệt, đứa nhỏ lại căn bản không có dấu hiệu đi ra.

Thời tiết tháng tám sớm qua lập thu. Vạn Hoa Cốc nằm bên trong sơn cốc, vốn khí hậu hợp lòng người, chính là năm nay thời tiết có chút khác thường. Không chỉ có không hề có cái lạnh lạnh của mùa thu, thậm chí có chút oi bức mà ẩm ướt của mùa hè lưu lại. Ngay cả hiện tại đêm đã khuya vẫn không hề mát mẻ.

Vân Dạ vốn đã bị đau bụng sinh tra tấn từng trận xuất mồ hôi. Tại tiết trời thế này trên người sớm đều là ướt sũng mồ hôi.

Bởi vì theo phần eo hạ thân bị nâng cao, loại tư thế nằm này có chút thực không thoải mái. Thai nhi thỉnh thoảng động một chút làm cho Vân Dạ lực phủ ngũ tạng đau đớn không chịu nổi. Hơn nữa hai chân đang lúc thỉnh thoảng có chất lỏng thông thả chảy ra, khiến Vân Dạ cực kỳ khó chịu.

Đau!

Đau quá!

Cảm giác bụng quặn đau dần tăng lên, thân thể dần dần có chút co rút, Vân Dạ khó chịu càng không ngừng quay đầu.

Đột nhiên, một trận đau đớn mãnh liệt kéo tới

“A...” Vân Dạ kim lòng không đậu kêu lên, nâng lên thân thể.

Lâm Kỳ đột nhiên bị tiếng kêu của Thiếu chủ làm hoảng sợ.

“Thiếu chủ, người xảy ra chuyện gì?”

Vân Dạ đau nói không ra lời, cảm giác trong bụng thai nhi bắt đầu giãy giụa, tựa hồ thai nhi đã muốn thức tỉnh, muốn xuất thể.

Lâm Kỳ gặp Thiếu chủ đã tiến vào giai đoạn sinh sản, không khỏi có chút kích động. Hắn tuy rằng thông hiểu y thuật, nhưng gặp tình huống này cũng là lần đầu tiên, hơn nữa lần này còn là nam tử thân chu huyết sinh sản.

Luôn luôn tại gian ngoài nghỉ ngơi, Thấm Băng Phong nghe được tiếng kêu Vân Dạ, đứng dậy đi đến. Thấy Vân Dạ sắc mặt trắng bệch, cắn đôi môi, đau đến ngũ quan đều cùng nhau nhúu chặt.

Thấm Băng Phong đối Lâm Kỳ giao đãi một chút, bảo hắn đi xuống chuẩn bị đồ vật này nọ. Tái coi tình huống Vân Dạ, thật sự tình hình không lạc quan cho lắm.

Chậm rãi vì Vân Dạ nhu nhu bụng, cảm giác hiệu quả không lớn. Chủ yếu là bởi vì Vân Dạ sản môn căn bản chưa mở, thai nhi cho dù trượt xuống cũng là không cửa xuất nhập.

Thấm Băng Phong là thần y thiên hạ vô song, lúc này cũng luống cuống, không có biện pháp.

55. Chương 55

Đau quá!

Đáng chết! Sao lại đau như thế!

Vân Dạ không biết sao thân thể mình có thể chịu được đau đớn lớn vậy. Suy sụp ở tháp thượng xoay thân thể vẫn không chút nào giảm bớt thống khổ trên người.

Vân Kha! Ta đau quá! Đau chết mất...

Hít sâu từng ngụm khí, Vân Dạ đau đến nghĩ muốn rống to ra tiếng, nhưng lý trí nói cho hắn biết lúc này không nên lãng phí thể lực, huống chi yết hầu cũng chỉ có thể phát ra tiếng nức nở.

“Ngô... Vân Kha... Vân Kha...” Vân Dạ không ngừng gọi ra tên này, tựa hồ như vậy có thể làm cho mình dễ chịu hơn, ít nhất có thể làm cho mình có dũng khí trong đêm dài tiếp tục cố gắng.

“Hoàng Thượng! Đã tới Vạn Hoa Cốc.” Vân Ly ở bên tai Vân Kha khẽ gọi.

Ngày hôm qua ban đêm Vân Kha dựa người ngồi ở nhuyển tháp, trong tay còn nắm tú khăn của Vân Dạ, không biết lúc nào ngủ thiếp đi. May mắn Vân Ly nửa đêm tỉnh lại nhìn đến, vội vàng dìu hắn nằm xuống, đắp lên áo ngủ bằng gấm. Bằng không hôm nay khẳng định sẽ lại sốt cao.

Vân Kha bệnh nặng còn không có hảo, chính là sốt miễn cưỡng lui đi, đầu choáng váng đau, toàn thân bủn rủn. Hắn nhiều năm ở Tử Tâm điện dưỡng thành thói quen ngủ rất tỉnh, nghe được giọng Vân Ly gọi liền lập tức tỉnh dậy.

Vân Ly gặp Hoàng Thượng cơ hồ lập tức mở đôi mắt thanh minh không một tia sương mù. Nếu không phải ở bên cạnh hắn hầu hạ vài ngày, cơ hồ sẽ nghĩ đến hắn căn bản chỉ đang giả bộ chứ chưa từng mê man.

Vân Kha sốt cao vừa lui, lại chạy đường dài như thế, cả người có chút mỏi mệt. Lúc này nghe được tin đã tới Vạn Hoa Cốc, Vân Kha vội vàng ngồi dậy.

Vân Ly gọi tùy thị giúp Vân Kha đổi hảo quần áo, chải vuốt lại dung nhan.

“Trước cửa Cốc có ai không?” Vân Kha vừa ở một bên để tùy thị giúp mình đổi quần áo rồi vừa hỏi.

Vân Ly nghe vậy sững sốt, có chút không hiểu, trả lời: “Không có.... Đã đến trước Cốc mà cần người tiếp ứng sao?”

Vân Kha trong lòng động một chút. Dự cảm bất hảo lại càng dâng cao trong lòng.

Phải biết rằng, tại đây chung quanh phạm vi trăm dặm, đều có linh thú (đại bàng được thuần hoá) cùng tuyết ưng (chim ưng) được tuần tuần phóng trong Vạn Hoa Cốc. Đừng nói mình mang theo cả đại đội nhân mã nhập cốc, chính là dù chỉ một tiểu hài tử xông vào, Thẩm Băng Phong nơi đó đều sẽ biết nhất thanh nhị sở (thập phần rõ ràng). Huống chi ba ngày trước mình đã sai người đi trước tới Vạn Hoa Cốc báo tin, Thẩm Băng Phong như thế nào lại không biết.

Cho dù hiện tại sắc trời hừng đông, nhưng lấy thái độ làm người của Thẩm Băng Phong, cũng chắc chắn phái Đồng Khu hoặc người khác ra nghênh đón. Như thế nào vô thanh vô tức, thật sự không hợp với phong cách làm việc chu đáo chặt chẽ của Thẩm Băng Phong.

Chẳng lẽ trong Cốc xảy ra điều gì?

Hình ảnh Vân Dạ nằm trong quan tài hiện nhanh trong não Vân Kha, nguyên bản sắc mặt tái nhợt lập tức trở nên càng trắng.

Sắc trời đã qua giờ Thìn. Hàn khí buổi sáng trong Cốc dâng lên trong không khí ngày càng rõ ràng.

Vân Dạ đã không biết ở trong thống khổ mấy canh giờ. Hiện tại áo trên người Vân Dạ sớm bị ướt đầm mồ hôi, ngay cả tóc cũng giống như tắm trong nước ướt sũng dán trên trán. Mà mồ hôi mới vẫn đang không ngừng theo toàn thân toát ra đến, từng giọt từng giọt lại rơi xuống.

“Ách... Đau quá...”

Vân Dạ cố gắng chuyển đầu, rên rỉ. Bụng cùng với ngẫu nhiên co rúm, quy luật đau bụng sinh đã bắt đầu. Nguyên bản tấm đệm lót dưới người đã hoàn toàn trượt ra ngoài, Vân Dạ nằm ở trên giường, hai tay vẫn nắm chặt.

Thẩm Băng Phong không dám vì hần nhu phù bụng, sợ tốc độ nước ối xối mòn sẽ nhanh hơn.

Hiện tại sản đạo cuối cùng mở ra một chút.

Bởi vì dẫn tử đan tác dụng, Vân Dạ hạ thể vì có thể thích ứng thai nhi sinh sản, thêm được tính tác dụng làm thân thể thay đổi. Hơn nữa Thẩm Băng Phong được vật trợ giúp, chờ sản đạo toàn bộ mở hẳn là thai nhi có thể xuất nhập. Thật sự nếu không được, Thẩm Băng Phong cũng có thể mở hậu huyết hần tạo ra sản môn.

Nhưng là vấn đề lớn nhất là xương chậu hần quá hẹp, cho dù sản môn mở ra, đứa nhỏ cũng vô pháp đi ra.

Sờ sờ bụng Vân Dạ, cảm giác thai vị lại trượt một ít, chính là còn chưa tới chỗ xương chậu sẽ không động. Thai nhi mấp máy giống như không lo lắng đi ra, cũng không có tìm được lối ra, chỉ ở bên trong nháo.

“Vân Dạ...” Thẩm Băng Phong nhìn tình huống Vân Dạ, chỉ sợ vô luận như thế nào cũng sẽ không thuận sản, hướng Vân Dạ nói:

“Xương chậu người quá hẹp, đứa nhỏ chỉ sợ ra không được. Nếu thật sự không được, người có biết lúc đó cậu phải làm gì không?”

Vân Dạ mặc dù đang đau bụng sinh đến chịu không nổi, nhưng là nghe hiểu được. Hít một hơi thật sâu, mặt hần trắng bệch gật gật đầu.

Đang chuẩn bị xuống xe Vân Kha đột nhiên trong lòng run lên, dưới chân mềm nhũn, nếu không có Vân Ly ở bên nhanh tay lẹ mắt tức thời đỡ lấy hần, cơ hồ sẽ té xuống xe.

“Hoàng huynh! Người không sao chứ?” Vân Ly lo lắng nhìn hần.

“Ta không sao...” Vân Kha không yên lòng nói. Xuống xe, nhìn xem con đường nhỏ phía trước sơn cốc, quả nhiên không người chờ đợi.

“Đã chuẩn bị kiệu, Hoàng Thượng mau lên kiệu! Phía trước thị vệ đi mở đường sẽ bấm báo.”

“Không! Trẫm không ngồi kiệu. Chuẩn bị ngựa! Trẫm phải lập tức nhập cốc!” Vân Kha hạ lệnh.

Người phía dưới dắt ngựa lại đây.

Vân Kha cầm dây cương, lại cảm giác mình toàn thân vô lực, căn bản không có khí lực lên ngựa. Vân Ly ở bên nhìn, nghiêng người, lên ngựa, bắt lấy tay hoàng huynh

“Hoàng Thượng! Thất lễ!” Nói, đem Vân Kha túm lên lưng ngựa.

“Vân Ly, chạy nhanh một chút, ta không sao...” Vân Kha thấp giọng nói.

Vân Ly gật gật đầu. Hần cũng ần ần phát hiện tựa hồ hoàng huynh không đứng chỗ nào mới có thể như thế tâm thần bất an.

Hần cùng Vân Kha khúc mắc đã giải, huynh đệ trong lúc đó tự nhiên không có cố kỵ trước kia, liền lớn mật ngồi phía sau Hoàng Thượng, cùng chung một con ngựa, theo đường mòn Vạn Hoa Cốc mà chạy đi.

Mới vừa chỉ tới một nửa sơn đạo, liền thấy phía trước một người một ngựa đi tới, đúng là Đồng Khu – một trong tứ đại hộ vệ của Vạn Hoa Cốc.

Đồng Khu sắc mặt tái nhợt, trên trán là mồ hôi lạnh, thấy Hoàng Thượng, vội vàng chạy tới, xoay người xuống ngựa.

“Thảo dân nghênh giá chậm trễ, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!”

“Mau mau miễn lễ!” Vân Kha thấy hần thần sắc hoảng loạn, cảm thấy cả kinh, một loại cảm giác sợ hãi tiềm tàng đã lâu chậm rãi di động đi lên.

“Trong Cốc xảy ra việc gì sao?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, ” Đồng Khu ngẩng đầu lên, thanh âm run rẩy nói: “Thiếu chủ khó sanh, thỉnh Hoàng Thượng nhanh đi!”

“Cái gì!?” Vân Kha cùng Vân Ly đồng thời hét lớn ra tiếng.

56. Chương 56

Trong cơ thể lại một trận quần đau xoay trời chuyển đất. Cho dù Vân Dạ mạnh mẽ như vậy, bị đau đòn tra tấn như thế lâu, cuối cùng không thể kiềm được kêu to lên.

“A!... Ta không sinh! Ta không muốn sinh nữa!... Vân Kha! Vân Kha...”

Đau đòn ừn ừn kéo đến, giống một cơn sóng biển lớn không ngừng hướng Vân Dạ đánh lại.

Vân Dạ có thể cảm giác được đứa nhỏ ở trong cơ thể hắt dưng sức giãy giụa, căn bản không để ý hắt, liều mạng tìm chỗ xung yếu để đi ra. Vân Dạ đau đến hắt toàn thân đều co rút.

Nắm chặt bố khăn hai bên, tay Vân Dạ dưng sức đều trở nên trắng.

“Vân Kha!... Vân Kha!... Người ở nơi nào?... Trở về nhanh lên” Vân Dạ cuối cùng đánh mất lý trí, giọng khàn khàn mà điên cuồng.

Phóng ngựa vọt vào ‘Say trà cư’. Vân Kha xoay người xuống ngựa, thân hình còn chưa đứng vững, liền nghe thấy được theo phòng trong truyền ra tiếng Vân Dạ quát tháo.

“Dạ Nhi!” Vân Kha sắc mặt trắng bệch, chạy vội đi. Bách Tùng canh giữ ở trước cửa thấp thỏm lo âu, còn không có kịp phản ứng đã thấy Hoàng Thượng như gió đẩy cửa mà xông vào.

Nằm trong nội thất phía sau bình phong, nằm ở tháp thượng Vân Dạ nửa tỉnh nửa mê nghe được thanh âm Vân Kha.

“Vân... Vân Kha...” Vân Dạ vừa mở mắt, xuyên qua tầm mắt bị mờ hơi che dấu, mơ hồ thấy sắc mặt Vân Kha tuần mỹ tái nhợt cùng bàng hoàng.

“Dạ Nhi!” Gắt gao nắm lấy tay Vân Dạ, Vân Kha thất kinh.

“Vân Kha... Người đã về...” Khuôn mặt Vân Dạ kinh hãi còn chưa kịp hiện ra lại bị đau đòn kéo về thực tế. Cầm thật chặt tay Vân Kha, lực kia cơ hồ phải bóp nát tay xương hắt.

“Ân a...” Cố gắng nhẫn nhịn đau bụng sinh, “Người... người cuối cùng đã trở lại... Vân Kha... Ta đau quá... Đau quá...” Ở trước mặt Vân Kha, nước mắt Vân Dạ rớt cuộc áp lực không được chảy dài tới cổ.

Vân Kha cảm thấy được lòng tan nát.

Thẩm Băng Phong vốn định để Hoàng Thượng rời khỏi nội thất, nhưng là gặp về mặt Hoàng Thượng, chỉ sợ vô luận thế nào cũng sẽ không rời đi. Tái nhìn thoáng qua tình huống Vân Dạ, còn không biết phải chống đỡ bao lâu. Có Hoàng Thượng bên cạnh cũng tốt. Thẩm Băng Phong liền không mở miệng.

Vân Kha một tắc cũng không rời Vân Dạ, nhìn hắt đau bụng sinh giãy giụa, cực kỳ lo âu.

“Dạ Nhi! Kiên cường chút! Người sẽ không sao! Không sao đâu...” Vân Kha một bên thì thảo an ủi Dạ Nhi, một bên tay run rẩy dưng bố khăn nhẹ nhàng vì hắt chà lau mồ hôi trên trán, trên cổ, chính là mồ hôi mới luôn càng không ngừng hạ xuống, rất nhanh bố khăn liền sưng nước.

“Ân ách...” Vân Dạ có thiên ngôn vạn ngữ sẽ đối Vân Kha nói, chính là hiện tại lại một chữ cũng nói không nên lời. Chỉ cần Vân Kha ở bên cạnh hắt, đột nhiên trong lòng lại trào ra vô hạn dũng khí, thậm chí ngay cả tâm đau đòn cũng có thể chịu được.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Băng Phong lại kiểm tra một chút Vân Dạ, tình huống không có chuyển biến quá lớn. Hơn nữa kỳ quái chính là nước ối giống như ngừng chảy ra.

Thẩm Băng Phong ấn ấn bụng Vân Dạ, nước ối cũng không có chảy hết. Chính là gián đoạn đình chỉ sinh sản, đau bụng sinh sẽ còn liên tục.

Bởi vì là sinh non, thai nhi không lớn như bình thường nhưng vẫn không thể khinh thường. Vô luận như thế nào, lấy hình thể Vân Dạ nam tử xương chậu chật hẹp, thai nhi vẫn là ra không được.

Hơn nữa lấy tốc độ nước ối thông thả xói mòn, cần bản đối nhau sản không tạo nên bất cứ tác dụng gì.

Thẩm Băng Phong nhìn xem Vân Dạ, biết hần sắp tới cực hạn. Từ trong ngực xuất ra một lọ màu trắng, từ bên trong đổ ra hai khóa kim tâm đan trên quý, đưa cho Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng, đây là kim tâm đan, cho Vân Dạ ăn một viên.”

Vân Kha nhìn trong tay hai viên thuốc màu vàng, nghi hoặc nhìn Thẩm Băng Phong

“Kia một viên là cho ngài.” Thẩm Băng Phong mặt nhăn mi, nhìn sắc mặt Hoàng Thượng xám trắng.

Hần sớm đã biết Hoàng Thượng ở Viêm cảnh lại gặp chuyện nhưng không nói cho Vân Dạ, không muốn Vân Dạ lo lắng ảnh hưởng thân thể.

Buổi sáng hôm nay khi Hoàng Thượng lão đảo vọt vào nội thất đến, Thẩm Băng Phong liền nhìn ra Hoàng Thượng nội thương sâu nặng không có thể lực. Lúc này lại ở trong này bởi Vân Dạ vài canh giờ, nếu không dùng tiên đan cứu, chỉ sợ như thế này đứa nhỏ còn chưa sinh hạ, Vân Dạ còn phải cố gắng, Hoàng Thượng sẽ chịu không nổi mà ngất đi.

Thẩm Băng Phong trong lòng hít một hơi, hai người kia...

Đối Lâm Kỳ gật gật đầu, ý bảo hần đi chuẩn bị.

Lâm Kỳ sắc mặt trắng nhợt, không đành lòng nhìn Thiếu chủ một cái, vội vàng đi xuống.

Vân Kha cẩn thận giúp Vân Dạ ngồi dậy, cho hần ăn kim tâm đan.

Vân Dạ ngã vào trong lòng Vân Kha, vừa rồi hoảng hốt xuôi tai nghe thấy lời cậu nói, lúc này mới mơ hồ thấy Vân Kha sắc mặt quả thật khó coi, so với lúc rời đi Vạn Hoa Cốc đã gầy đi rất nhiều.

Vân Dạ bắt lấy tay Vân Kha run giọng hỏi: “Vân, Vân Kha... Người.... người...ách...” Cố nén đau bụng sinh, Vân Dạ đứt quãng hỏi han: “Người xảy ra chuyện gì...”

“Ta không sao! Ta không sao!” Vân Kha nhìn bộ dáng Vân Dạ đau đớn, sớm đem tình huống thân thể của chính mình ném ra sau não. Lúc này nghe Thẩm Băng Phong nhắc nhở mới phát hiện mình quả thật tay chân lạnh lẽo, cả người vô lực, có chút choáng váng. Cũ tặc tại ngực lại ẩn ẩn đau.

Vân Dạ biết Vân Kha chỉ là đang an ủi mình. Nhưng chính hần hiện tại cũng đã mất nửa cái mạng, trên người đau đến hận không thể xé bụng mình, đem tiểu gia khóa đang tra tấn bên trong bụng bắt lấy, hung hăng đánh tiểu thí (mông) hần. Làm sao còn có khí lực hỏi chuyện Vân Kha. Hần chặt chẽ bám lấy ống tay áo Vân Kha, mồ hôi lạnh lại chảy ròng ròng.

57. Chương 57

Vân Kha giúp Dạ Nhi uống ngay vài hớp nước súp, dìu hần nằm quay về trên giường.

“Hoàng Thượng! Ngài tốt nhất ly thuê phòng, ra bên ngoài nghỉ ngơi một chút.” Thẩm Băng Phong đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vân Kha kinh ngạc ngẩng đầu. Bây giờ là loại thời điểm nào, Thẩm Băng Phong tài năng đầy mình sao ở thời khắc này để mình rời đi Dạ Nhi. Tuy rằng Vân Kha quả thật cảm giác mình có chút choáng váng khó nhìn, chứng khí hư vô lực, nhưng thống khổ này sao có thể so sánh cùng Dạ Nhi.

“Không! Ta phải ở lại chỗ này cùng Dạ Nhi.”

Vân Dạ ngã xuống giường thở gấp.

“Hoàng Thượng, lấy tình huống Vân Dạ trước mắt thai nhi tạm thời không thể xuống dưới. Thẩm mỗ muốn dùng những phương pháp khác, nếu chẳng may va chạm long thể thật sự không ổn! Hơn nữa Thẩm mỗ cũng không muốn người ở bên cạnh quấy rầy. Thỉnh ngài rời đi!” Thẩm Băng Phong ngữ khí kiên định, ngôn từ không để hấn từ chối.

Vân Kha không biết hấn phải làm gì. Hiện tại hấn không muốn rời đi, nắm thật chặt tay Vân Dạ.

Vân Dạ tuy rằng đau đến toàn thân thỉnh thoảng lại co rút nhưng ý thức vẫn thập phần rõ ràng. Hấn biết mình đã chịu như thế lâu, đứa nhỏ còn không có dấu hiệu đi ra, nếu tình trạng tiếp tục vậy nữa sẽ thập phần nguy hiểm. Vân Dạ tinh thông y đạo, lại sớm nghiên cứu quá tình huống nam tử chu huyết sinh sản, đã sớm hiểu được cậu phải làm gì.

Vân Dạ trong lòng có chút phát run.

Nếu là trước kia hấn tự cho mình chịu được. Nhưng khi đã trải qua hai ngày đau bụng sinh này, hấn đã bị loại đau đớn sống không bằng chết này tra tấn đến không còn chút khí lực nào. Hấn không biết mình còn có thể hay không chống đỡ thêm nữa.

Lại một trận đau đớn kéo tới, Vân Dạ dùng sức kéo bố khăn, mỏng manh rên rỉ.

“Dạ Nhi!” Vân Kha hoảng sợ nhìn hấn. Khuôn mặt tuổi trẻ tuấn mỹ bởi vì đau đớn thỉnh thoảng lại vặn vẹo, đôi môi sớm bị cắn xuất hiện vết máu nhè nhẹ. Vân Kha đau lòng hận không thể đem toàn bộ lực lượng mình cho hấn.

“Vân... Vân Kha... Người.... Người đi ra ngoài đi! Ân..... A...” Vân Dạ yếu ớt run rẩy đối Vân Kha nói. Hấn không muốn Vân Kha nhìn thấy bộ dáng khi mình chật vật nhất, thống khổ nhất. Hấn biết kế tiếp đợi chờ mình là sự tình tàn khốc. Hấn không muốn để Vân Kha đến lúc đó nhìn thấy hình ảnh yếu đuối, bất lực của mình. Huống chi Vân Kha hiện tại thân thể dường như cũng phi thường không tốt. Hấn tình nguyện chính mình đau chết cũng không hy vọng Vân Kha có gì không hay xảy ra.

Vân Kha nhìn bụng Vân Dạ cao cao hử ra, có thể thấy được bên trong thai nhi mấp máy rõ ràng, nó thỉnh thoảng lại đá bụng Vân Dạ một cái giống như hận không thể phá bụng mà ra. Vân Kha đột nhiên nhớ tới Thẩm Băng Phong từng nói qua cho hấn, có chút sáng tỏ hấn sẽ đối Dạ Nhi làm gì.

Vân Kha muốn ôm chặt lấy Dạ Nhi, rồi lại cảm thấy được hấn hiện tại yếu ớt mình dùng một chút lực sẽ làm hấn đau, chỉ nhẹ nhàng ôm hấn. Cả người cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Nếu nhất định phải dùng phương pháp tàn nhẫn như thế mới có thể có được đứa bé này, Vân Kha hy vọng nó căn bản chưa từng tồn tại.

“Dạ Nhi! Kiên cường chút! Người sẽ không có việc gì!”

“... Vân Kha... người... người đi ra ngoài... Ta...Ta không muốn để người nhìn...ách...”

Nhìn Vân Dạ đau đớn, Vân Kha trong lòng từ chối hồi lâu, cuối cùng run rẩy ghé vào lỗ tai hấn nhẹ giọng nói:

“Dạ Nhi! Người nhất định phải bình an! Ta ở bên ngoài chờ người!”

Hấn cả đời chưa từng làm trái tâm ý Dạ Nhi dù lớn dù nhỏ. Nếu hấn mở miệng bảo mình rời đi, không muốn để mình nhìn thấy bộ dáng hấn chật vật, như vậy Vân Kha liền rời đi.

Vân Kha không biết mình là như thế nào buông ra tay Dạ Nhi. Hấn cước bộ hỗn loạn, toàn thân toan nặng, cũng không biết là lúc nào bị Lâm Kỳ mang ra ngoài cửa. Vân Kha chỉ cảm thấy đầu mình ong ong đau, bên tai từng trận ù tai nhưng tâm mới là đau nhất là.

“Hoàng Thượng!? Hoàng Thượng!?”

Vân Kha khôi phục thần chí, mới phát hiện mình tựa hồ mất ý thức hôn mê một thời gian ngắn.

“Ta xảy ra chuyện gì?... Dạ Nhi! Dạ Nhi thế nào?” Vân Kha kích động muốn đứng lên, trước mắt một mảnh mắt hoa.

Vân Ly vội vàng đỡ lấy hắn nói: “Chiêu Dương hầu còn ở bên trong. Tình hình vẫn không chuyển biến!”

Vân Kha ngồi ở tháp thượng ngoại thất, sắc mặt tái nhợt, nhìn Vân Ly hỏi: “Ta đi ra đã bao lâu? Hiện tại là canh giờ nào?”

“Ngài đi ra không đến nửa canh giờ, hiện tại đã qua giờ Thân.” Vân Ly lấy quá một chén không biết là chứa thứ gì, “Hoàng Thượng, ngài một ngày không ăn gì, uống chút cháo đi.”

Vân Kha run rẩy nhận lấy, mắt hôn mê vừa ăn hai thìa, quả thực không biết đang mình ở làm cái gì, đang ăn cái gì.

Đột nhiên, trong nội thất lý truyền đến một tiếng kêu mỏng manh. Vân Kha nhẹ buông tay, cháo bát đổ nghiêng trên mặt đất.

Vân Dạ mồ hôi đầm đìa, miệng cắn chặt khăn, nghẹn ngào, thở gấp. Đây là Thẩm Băng Phong sợ hắn đau quá mà cắn phải lưỡi, đành nhét một chiếc khăn vào miệng hắn

Thẩm Băng Phong hai tay không chút lưu tình đè bụng hắn, giúp thai vị đi xuống.

“Ngô ách... Ách...” Vân Dạ càng không ngừng lắc lắc đầu, miệng phát ra tiếng rên rỉ, thỉnh thoảng nâng lên thân, chống cự đau đớn khôn cùng.

Vì sợ không để hắn phản kháng mà lòng thương chính mình, Thẩm Băng Phong đã đem hai tay hắn trói lên đầu giường.

Cuối cùng, thai nhi đã đến chỗ xương chậu lại vì quá hẹp mà không thể đi ra.

Thẩm Băng Phong nhìn bên ngoài sắc trời đã gần đến chạng vạng, Vân Dạ thời gian không nhiều lắm. Nước ối đã ở vừa rồi do đè bụng hắn cơ hồ đã lưu hết.

Thẩm Băng Phong trên trán cũng chảy ra mồ hôi. Hắn đối Lâm Kỳ ý bảo một chút, lấy tình huống hiện tại, không thể không làm như vậy.

Vân Dạ đã hoàn toàn không còn cảm giác bốn phía ở phát sinh điều gì. Đầu óc hắn đã muốn bắt đầu hôn mê, suy nghĩ dần dần hỗn loạn, không biết bay tới phương nào...

Đột nhiên, một cơn đau không thể dùng lời nói diễn tả được, không hề chuẩn bị trước, cảm giác vỡ vụn đau nhức kéo hắn tỉnh lại từ cơn mê.

“A!”

Vân Dạ kêu thảm một tiếng, cố gắng khởi động thân mình, ánh mắt mở lớn, toàn thân cứng còng một lát rồi hoàn toàn rơi vào hôn mê.

Vân Kha nhảy dựng lên, liều lĩnh chạy vào nội thất.

“Dạ Nhi! Dạ Nhi! Buông! Buông! Các người dám ngăn cản trẫm! Các người không muốn sống nữa sao! Tránh ra! Tránh ra!” Vân Kha gần như đánh mất lý trí kêu to, liều mạng phải thoát khỏi ngăn trở của Vân Ly và Đồng Khu.

Một tiếng kêu thảm của Dạ Nhi cùng đau đớn lúc trước bắt đầu. Đó là một tiếng áp lực từ sâu trong theo vết hầu phát ra, đau đớn thập phần rõ ràng!

Vân Kha ở ngoài cửa nghe Vân Dạ lúc cao lúc thấp kêu đau một ngày, trong lòng run sợ. Chính là vừa rồi kia một tiếng như thế thảm thiết, như thế vang dội, Vân Kha có thể cảm giác được đến Vân Dạ lúc ấy có bao nhiêu đau! Vân Kha lúc này gần như phát điên.

“Các người dám can đảm ngăn cản trẫm! Cầu nô tài! Trẫm phải giết cừu tộc các người! Tránh ra! Các người dám ngăn cản trẫm! Các người cũng dám ngăn cản trẫm! Trẫm muốn giết các người! Dạ Nhi! Dạ Nhi!”

Vân Kha thân thể suy yếu, tay chân vô lực, như thế nào có thể thoát ra khỏi ngăn trở của Đồng Khu, Bách Tùng. Về mặt hấn kích động, tâm trí điên cuồng, lại lấy để vương tôn sư ép buộc, thật làm cho bọn Đồng Khu khó xử.

Hoàng Thượng sau cơn sốt lẽ ra mặt có chút tái nhợt nhưng giờ lại đỏ ửng không giống bình thường, Vân Ly không khỏi cảm thấy cả kinh, thầm kêu không ổn.

Phúc Khí buổi trưa cũng đã đuổi tới, Hoàng Thượng đi ra liền vẫn ở tại bên người, mà Hoàng Thượng không hề phát giác. Lúc này mắt thấy Hoàng Thượng tình thế không ổn, đại thần quan cũng hết hoảng luống cuống, không khỏi cắn răng một cái, lớn gan tiến lên, nhắm ngay thụy huyết Hoàng Thượng, một chưởng bổ xuống.

58. Chương 58

Lâm Kỳ nguyên bản mặt khẩn trương, nghe đến tiếng xương cốt thanh thanh thúy kia nứt ra, mặt trở nên trắng bệch. Mắt thấy Thiệu chủ cứ thể hôn mê đi, khả Cốc chủ lại còn mặt không chút thay đổi chính mình chạy nhanh gọi hấn tỉnh lại. Không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, thầm than Cốc chủ tàn nhẫn.

Nhưng là hấn cũng chú ý tới, Thẩm Băng Phong mồ hôi theo tóc mai không ngừng nhỏ giọt.

Do Lâm Kỳ dùng hương thơm kích thích, Vân Dạ mê mê mang mang mở hai mắt, ý thức hỗn độn không rõ, cảm giác đầy người đều đau.

Lâm Kỳ dùng bố khăn sạch sẽ nhúng nước vắt sạch, nhẹ nhàng chấm nhẹ trên môi Vân Dạ sớm khô nứt. Vân Dạ khăn khăn ướt hấu, lập tức phát ra một tiếng đau.

Vân Dạ xương chậu đã bị Thẩm Băng Phong lưu loét xao toái nát. Hạ thể cùng bụng đau đớn. Này đau hấn khó có thể chịu được.

Đau! Đau quá!

Trong ý thức Vân Dạ tràn đầy từ này. Lời nói cậu ở bên tai căn bản không nghe lọt.

“Dùng sức! Vân Dạ! Dùng sức!”

Đột nhiên một trận mãnh liệt trụ đau, đau đến hấn toàn thân liên tiếp co rút.

Vân Dạ cố gắng khởi động đầu, thấy cậu bảo Lâm Kỳ ép chặt bụng hấn.

Không! Từ bỏ! Ta từ bỏ!

Vân Dạ khôi phục chút thần chí, trong lòng hô to, lại phát hiện ngoài miệng còn cắn khăn, chỉ có thể lại phát ra tiếng động rên rỉ!

Thẩm Băng Phong ấn hai chân Vân Dạ, không ngừng hướng hấn hô to: “Vân Dạ! Tỉnh tỉnh! Đứa nhỏ sẽ đi ra! Dùng sức! Dùng sức! Làm cho nó đi ra!”

Dùng sức?

Vân Dạ quay đầu, trong đầu mờ mịt nghe được từ này. Hấn hiện tại toàn thân cơ hồ không còn chút khí lực, làm sao dùng sức?

Lại một trận xé rách cùng trụ đau, hỗn hợp mồ hôi và nước mắt từ khóe mắt Vân Dạ chảy xuống.

Vân Dạ hô hấp bắt đầu đứt quãng nhanh hơn, đau đớn theo ở chỗ sâu nhất trong thân thể trong võ toang, cả người như bị xé đôi. Cấn chặt khăn, Vân Dạ liều mạng hút khí, ngưng tụ lại lực lượng toàn thân, hung hăng dùng sức.

Vân Kha mơ màng trầm trầm không biết đã hôn mê bao lâu, đột nhiên đáy lòng giật mình, tỉnh dậy. Mạnh mẽ mở hai mắt, Vân Ly cùng Phúc Khí bên cạnh hấn hoảng sợ.

Bởi vì không dám làm cho Hoàng Thượng rời đi Chiêu Dương hầu quá xa, cho nên bọn họ để Hoàng Thượng nằm ở giường ngoại thất nghỉ ngơi.

Lúc này, Vân Kha ngồi dậy đến, giống như lòng có sở cảm, hai mắt nhìn thẳng phía trước, trên mặt hiện ra một loại biểu tình kỳ quái, tự hi tự bi.

Giờ Tí, đột nhiên một tiếng trẻ con khóc nỉ non to rõ từ nội thất truyền ra.

Mọi người chờ đợi bên ngoài thất, cả người chấn động. Vân Kha cũng chấn một chút, nhưng không có động.

Thời gian mọi người lo lắng chờ đợi dường như thật lâu. Cửa nội thất cuối cùng mở ra, trong lòng Lâm Kỳ mang theo một tấm vải màu vàng bọc một đứa bé đi ra.

“Chúc mừng Hoàng Thượng! Là một tiểu hoàng tử!” Lâm Kỳ đi đến bên người Hoàng Thượng nói.

Tuy rằng sớm biết được tính phản ứng biết là nam hài, nhưng chính tai nghe được, Vân Kha vẫn là nhện không được trong lòng vừa động.

Thật cẩn thận tiếp nhận đứa nhỏ trong lòng Lâm Kỳ, Vân Kha tinh tế nhìn hấn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh hồng hồng toàn bộ. Đứa nhỏ mở miệng kêu ngạo khóc lớn, thanh âm to rõ, tay chân quơ quào, thật là một tiểu gia khỏa nghịch ngợm đầy sức sống.

Chính là vật nhỏ này ở trong bụng Vân Dạ tra tấn hấn thật lâu.

“Dạ Nhi... Sao rồi?” Thanh âm Vân Kha run rẩy, cực lực trấn tĩnh.

“Thiếu chủ hấn, hấn...” Lâm Kỳ sắc mặt khó coi, nói chuyện ấp a ấp úng. “Thiếu chủ xương chậu vỡ vụn, mất máu quá nhiều, hiện tại hôn mê bất tỉnh...”

Vân Kha trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa ôm đứa nhỏ bất tỉnh.

Vân Ly cùng Phúc Khí vội vàng mỗi người một bên vững vàng đỡ lấy.

“Ta không sao... Trẫm không có việc gì!” Vân Kha đứng vững vàng thân hình, lại hỏi Lâm Kỳ.

“Có nguy hiểm tánh mạng không?”

Lâm Kỳ trả lời: “Còn không biết. Cốc chủ không để cho người khác quấy rầy, ở bên trong giúp Thiếu chủ trị liệu.”

Vân Kha mờ mịt ôm đứa nhỏ, ngã ngồi ở tháp thượng.

Vân Dạ cả người mỗi một, cả người như ở trong biển mây nhẹ nhàng mềm mại, không biết hôn ở chỗ nào. Trong hôn mê, suy nghĩ của hấn bay trở lại hậu viện Chiêu Dương hầu ngày trước, trở lại biển hoa khắp núi kia. Vân Kha đưa lưng về hấn, gió nhẹ cuốn cuộn nổi lên, ta áo phiêu nhiên như tiên giáng trần.

“Vân Kha!” Vân Dạ gọi hấn. Vân Kha quay đầu, hướng hấn mỉm cười.

Vân Dạ hướng hấn chạy tới, lại phát hiện mình cố gắng thế nào cũng đều bất động. Vân Kha liền đứng ở trước mắt hấn, chính là hấn chân tay không thể di chuyển. Hấn cúi đầu, mới phát hiện mình xương cốt đã vỡ, đi không được.

“Vân Kha! Vân Kha!” Vân Dạ kinh hoảng gọi Vân Kha, Vân Kha lại chỉ đứng ở nơi đó mỉm cười.

“Dạ Nhi! “ Thanh âm Vân Kha mềm nhẹ vẫn êm tai như vậy. “Người tái không đứng dậy tìm ta, ta sẽ đi.”

“Người muốn đi đâu?” Vân Dạ trong lòng rung mình, lập tức nheo lại đôi mắt, cảnh giác hỏi han.

“Ta muốn hồi cung. Ta đã trưởng thành, phải lo hôn sự, ta lập tức phải lập hậu.” Vân Kha cười nói.

“Không được!” Vân Dạ lạnh lùng nói, “Người không thể lo hôn sự, người không thể cưới người khác. Người là của ta!”

“Tại sao không được? Ta lại không thể cưới người.”

“Người chính là muốn kết hôn ta! Người đã nói cùng với ta vĩnh viễn cùng một chỗ!”

“Chính là...” Vân Kha nhíu mày, giống như do dự, “Nam nhân cùng nam nhân lại không thể cùng nhau sinh con, như thế nào nối dõi tông đường?”

“Ai nói không thể cùng nhau sinh con, ta không phải sinh con trai cho người sao!” Vân Dạ lập tức phản bác, sau đó cả kinh.

Đúng rồi, con của ta và Vân Kha đâu?

Vừa cúi đầu đã thấy bụng bình thường, không thấy bộ dáng mập mạp khi mang thai.

“Đứa nhỏ ở chỗ này.”

Ngẩng lên đã thấy một đứa trẻ trong lòng Vân Kha cười khanh khách.

A! Nguyên lai ta đã sinh.

Vân Dạ mừng rỡ, hướng Vân Kha vươn tay đi. “Mau đưa hân cho ta, ta muốn tấu (đánh) hân một chút!”

Vân Kha lại chậm rãi lắc đầu, ôn nhu nói: “Dạ Nhi! Người nếu không tỉnh lại tới tìm ta, ta sẽ mang Lạc nhi đi. Ta khi hồi cung sẽ tuyển vài cái phi tử ôn nhu xinh đẹp, cùng Lạc Nhi sống thật vui vẻ”

Cái gì!?

Vân Dạ kinh nghi. Trong lòng hân lạnh, trên mặt càng là đông lạnh. Cười một tiếng: “Tốt! Người hồi cung đi! Ta thật muốn nhìn ai dám gả cho người!” Nói rồi sờ Lưu Vân kiểm trên người, lại phát hiện Lưu Vân kiểm không thấy.

“Dạ Nhi! Người nếu không đến, ta sẽ đi.” Chỉ thấy Vân Kha đã muốn xoay người sang chỗ khác, quả nhiên càng lúc càng xa.

Không được! Vân Kha, người trở về! Trở về!

Vân Dạ nhất thời trong lòng khẩn trương, lại hô to nhưng không ra tiếng.

“Dạ Nhi!? Dạ Nhi!”

Vân Dạ mở to mắt, thấy khuôn mặt Vân Kha kinh hãi gần ngay trước mắt.

“Vân... Vân Kha...” Vân Dạ vừa mở miệng, mới phát hiện thanh âm khàn khàn của mình dị thường khó nghe.

“Dạ Nhi, người cuối cùng tỉnh...” ngón tay Vân Kha vuốt ve khuôn mặt hân tái nhợt, nửa mừng nửa lo.

Vân Dạ đã hôn mê năm ngày năm đêm.

Vân Kha sau khi đứa con sinh ra cũng sốt cao một hồi, triền miên nằm trên giường bệnh ba ngày ba đêm. Để thân thể tốt hơn một chút liền tới bên cạnh Dạ Nhi. Hoàn hảo rất nhiều tùy tùng nội thị, ngự y quan phó đều đuổi theo phía sau Hoàng Thượng, toàn bộ Vạn Hoa Cốc trong khoảnh khắc nhân thủ sung túc, bằng không chỉ bằng vài người trong Cốc thể lực đã kiệt, liền không đủ người chiếu cố cả hai.

Vân Kha hai ngày này mỗi ngày đều bảo người đem đứa nhỏ đến bên hân nói chuyện, cũng không thấy Vân Dạ có phản ứng gì. Vân Kha lòng khẩn trương như đốt, ai ngờ hôm nay Dạ Nhi tỉnh lại.

“Người...Không cho người lấy người khác! Người ở trước mặt Thủy thần rõ ràng đã phát thệ...” Vân Dạ khàn khàn yết hầu, bắt lấy tay Vân Kha, thanh âm suy yếu mà bá đạo nói.

Vân Kha sững sốt, lập tức hiểu được. Hân nhất định là khi ngủ mơ bên tai nghe được chính mình uy hiếp hân nếu không tỉnh lại, liền đi dâng phi lập hậu, cưới vợ sinh con. Không khỏi mỉm cười cười, nhẹ nhàng nắm chặt tay Dạ Nhi, cuộc đời này thề, quyết không buông ra!

Minh Trinh năm thứ mười một, ngày 15 tháng 8, giờ Tí, con cả Trinh đế Minh nguyệt vương triều, cũng là con độc nhất — Vân Lạc, ở côn sơn Vạn Hoa Cốc sinh ra! Ba tháng sau, sắc phong Đông cung thái tử!

Hoàng thái tử Vân Lạc sinh ra, toàn bộ từ dân đến quan lại triều đình Vân quốc choáng váng! Cơ hồ dấy lên một hồi sóng to gió lớn!

Bởi vì mẹ ruột của hoàng thái tử, không chỉ là một nam nhân, còn là một nam nhân tiếng tăm lừng lẫy: người Minh Trinh đế yêu chất — Chiêu Dương hầu Vân Dạ, Thiên đại tướng quân Vân quốc.

Minh Trinh đế năm thứ mười một, tháng chín, hoàng đế hạ chiếu, sắc phong Chiêu Dương hầu Vân Dạ vì nam hậu Vân quốc, đứng đầu hậu cung, giữ lại phong hào Thiên đại tướng quân!

Từ rày về sau, Minh Nguyệt vương triều ban bố điều lệ mới: nam tử trong lúc đó được phép có hôn sự!

Mặt khác, đàn tử đàn không hề trở thành quốc chi cấm được, ai cũng đều có thể cầu đàn! Nhưng người cầu đàn phải thông qua thật mạnh thử luyện, khảo nghiệm chân tình. Người thành tâm dứt khoát sẽ có được đàn!

59. Chương 59: Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại: Ký sự vĩ đại thời thơ ấu (1)

Nghe nói ta còn chưa sinh ra, ký sự vĩ đại của ta cũng đã bắt đầu rồi. Bởi vì ta sinh ra, liền có thể nói là từ khi Minh Nguyệt vương triều khai quốc tới nay ta là thần thoại vĩ đại nhất!

Ngay cả khi còn nhỏ ta liền biết thân phận của mình thực tôn quý! Mọi người thấy ta đây còn đang bú sữa đều phải quỳ xuống, bất luận ta tới chỗ nào, đều có một đám người ở phía sau đi theo ta. Bởi vì, ta đường đường là hoàng thái tử Minh Nguyệt vương triều, tâm can bảo bối của Phụ hoàng, hoàng đế tương lai Minh Nguyệt vương triều!

Sự tích vĩ đại của ta từ nhỏ bắt đầu liền có thể viết thành một quyển sách dày thiệt dày! Nghe nói trong đó có một sự kiện kiệt xuất, chính là phát sinh lúc ta chưa đầy một tuổi.

Đương nhiên, cái thời điểm kia là lúc ta vẫn còn là ‘loài bò sát’, ta cái gì cũng đều không hiểu, tự nhiên cũng cái gì đều không nhớ rõ. Nếu không phải Phúc công công một lần lại một lần không nề hà phiên nhiều dùng chuyện này chuyện kia cùng mấy món đồ chơi đáng thương, đứng bên cạnh giảng giải không ngừng dẫn chứng phong phú chứng minh mẫu hậu là cỡ nào yêu ta, cỡ nào thương ta, không thì chỉ sợ cái sự tích vĩ đại này đã sớm bị ta chôn vùi bởi nhiều sự tích vĩ đại về sau của ta.

Nghe nói năm đó mẫu hậu vì sinh hạ ta, phải trả giá thảm thống đại giới (trả giá lớn)!

Tuy rằng ta lúc còn nhỏ về sau cũng không có phát hiện loại này đại giới dấu vết, nhưng nếu tất cả mọi người nói như vậy, căn cứ theo nguyên tắc ‘trẻ em phải biết nghe lời’, bản thái tử chỉ có tin.

Một năm kia, chính là khi tiểu thái tử ta còn không đầy một tuổi, đại khái chừng mười một tháng đi!

Một ngày tỉnh lại từ giấc ngủ trưa, ta thỏa mãn đánh cái ngáp lớn, chuyển động cái thắt lưng nho nhỏ, chờ người luôn luôn hầu hạ ta (lời này từ đâu nghe tới? Hình như là theo Phúc công công cùng người nào đại nội thị vệ nói chuyện phiếm ta học được!) cùng nữ Tiểu Lan đến cho ta ăn no. Ai ngờ đợi nửa ngày, cái tiểu nha đầu ôn nhu động lòng người kia còn chưa xuất hiện, làm cho ta không kiên nhẫn cực kỳ.

Đương nhiên cái thời điểm kia ta không biết, cùng nữ Tiểu Lan chính bởi vì ôn nhu động lòng người quá mức, phạm vào mẫu hậu tối kiêng kị, đã bị điều ra Vĩnh Dạ cung đi, nghe nói đó là chỗ thực xa xôi, thực xa xôi ...xa xôi tới mức nào bản thái tử ta không biết, chỉ biết nó rất ...xa. (Kỳ thật không có xa như vậy, chính là đối với đứa trẻ nhỏ như ta, vượt qua Vĩnh Dạ cung trong vòng mười trượng chính là chỗ thật xa!)

Vì thế ta quyết định tự lực cánh sinh, tự thỏa mãn sinh lý bản thân! (Không cần hiểu lắm! Khi đó ta còn là đứa trẻ thực thuần khiết, thực rất rất thuần khiết, không có ý khác. Đương nhiên, nếu tiếp qua hai mươi năm mà nói những lời này, nghĩ muốn không chọc không người khác cũng nan...)

Tứ chi hướng ra bên ngoài, ta cố gắng lại cố gắng xoay người mất khoảng một phần tư nén hương, rốt cục thành công trở mình.

Không ngừng cố gắng lại phần đầu một lát, ta rốt cục thành công ngồi dậy.

Nhìn chung quanh bốn phía một chút, nội điện to như vậy mà chỉ có một mình ta.

Cái mũi đau xót, ta cảm giác có chút cô độc.

Đang chuẩn bị lên tiếng khóc lớn kháng nghị mọi người dám bỏ qua ta, đột nhiên, ta gặp một người nằm ở tháp thượng (giường nhỏ) bên cửa sổ.

Nguyên lai ta không phải có một mình!

Ta cảm thấy thật cao hứng, vì thế xuất ra uy nghiêm hoàng thái tử, lớn tiếng tiếp đón người kia.

Đương nhiên, của ta phát âm không ngoài “Y y”, “Nha nha”, “Y Y nha nha”, “Nha nha y y” linh tinh đơn độc một âm tiết.

Nhưng là hiển nhiên, phát âm của ta tuy rằng đơn điệu một ít, nhưng âm lượng cũng không nhỏ. Bởi vì người kia tựa hồ lập tức liền nghe thấy được, quay đầu nhìn. Ta hướng hẳn hưng phấn mà quơ tay nhỏ bé.

A! Là mẫu hậu!

Ta càng hưng phấn mà phát hiện chuyện này! Tuy rằng ta cùng ‘nàng’ cũng không nhận biết rõ ràng.

Đương nhiên này không thể trách ta! Bởi vì nghe nói mẫu hậu sinh ta sau đó thân thể không tốt, vẫn ở tại nơi khác, gần đây vừa mới hồi cung.

Nhớ rõ lúc ấy phụ hoàng ta, chỉ vào mẫu hậu ngồi ở cái ghế kỳ quái có bánh xe, dạy ta một cái phát âm. Chính là cái kia phát âm giống như quá khó khăn, ta cố gắng nửa ngày cũng không nói ra được. Hơn nữa lúc ấy sắc mặt mẫu hậu thật sự rất khó xem, giống như cho dù ta nói ra lời ấy cũng không có khả năng lấy lòng ‘nàng’, vì thế cuối cùng ta buông tha cố gắng.

Bất quá hiện tại ta quá hưng phấn, nhịn không được nghĩ muốn lại thách thức khó khăn. Vì thế ta dùng tứ chi, cố gắng hướng mẫu hậu mà bò đi.

Không biết có phải ta leo quá chậm, mẫu hậu giống như nhíu mày. Chính là này không thể trách ta, ai kêu làm cái long sàng lớn như vậy, căn bản không hợp với ta thôi!

Đối về mặt mẫu hậu không hờn giận làm như không thấy, ta thềm nhỏ dải nước miếng, một bên “Y Y nha nha” gọi, một bên tiếp tục bò tới.

A? Mẫu hậu giống như ở gọi ta!

Tuy rằng nghe không hiểu lời nói mẫu hậu, nhưng là mỗi lần phụ hoàng hô to như vậy, lập tức sẽ có người xuất hiện. Bình thường xuất hiện đều là Phúc công công cùng cung nữ Tiểu Lan. Ta đã sớm đem chuyện Tiểu Lan cùng nữ đế sau đầu, chính là cảm thấy thực mất hứng.

Nhìn ta! Mẫu hậu nhất định là đang nhìn ta!

Thật sự là buồn cười!

Này với lòng tự trọng cao ngạo của ta đúng là vũ nhục to lớn. Vì thế ta càng thêm ra sức bò nhanh qua, rất nhanh đến mép giường.

Hắc hắc! Sắc mặt mẫu hậu có điểm thay đổi! Ta đến đây!

Ta kiêu ngạo mà ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng mẫu hậu đắc ý mà vẫy tay!

Sau đó là một tư thế ngã lộn nhào cực kỳ bất nhã từ long sàng xuống đất, hướng thảm lớn được thêu tinh mĩ đánh tới.

Ta cũng không có ngã vào thảm lớn thêu hoa văn như dự kiến, mà là ngã vào lòng người có chút xa lạ, lại có chút ấm áp quen thuộc.

Ngẩng đầu lên, ta nhìn mặt mẫu hậu tái nhợt mà không hờn giận.

Ta nhếch môi, chờ mẫu hậu khích lệ! Vì thế ta từ miệng mẫu hậu miệng nghe được một từ ngữ mới mẻ: “Ngu ngốc!”

Ta vừa lòng nằm trong lòng mẫu hậu, ôm cổ mẫu hậu, đem nước miếng rải lên Vân phục màu trắng của mẫu hậu, rồi hồi báo ‘nàng’ một chữ: “Nương”

Nghe nói, đây chính là kỳ tích lớn lao của ta làm mẫu hậu rời đi xe lăn, một lần nữa đứng lên tạo nên sự tích vĩ đại!

Mà thu hoạch của ta là còn học xong từ đơn đầu tiên của nhân sinh (đời người): Nương~!

Tuy rằng lúc ấy mẫu hậu sau khi nghe được sắc mặt rất khó coi. Nhưng là vừa vặn lúc đó phụ hoàng vào cửa lại giống như cao hứng vô cùng, sau đó không ngừng để ta hưởng mẫu hậu lần nữa lặp lại.

Bất quá cái sự tích vĩ đại này khiến bản thái tử lưu lại một di chứng ngoài ý muốn. Chính là từ nay về sau một thời gian rất dài, bản thái tử vẫn nghĩ cái từ “Ngu ngốc” kia nghĩa là muốn nói với người mình ca ngợi cùng yêu thích sâu sắc. Thế cho nên thẳng cho tới hôm nay, ta càng thích một người, càng thích mắng hằn: Ngu ngốc!

Phiên ngoại: Ký sự vĩ đại thời thơ ấu (2)

Tiểu thái tử bí mật nhớ lại

Chuyện này a, kỳ thật mà nói với bản thái tử vĩ đại ta không có cái gì quan hệ, chính là ta trí nhớ ở chỗ sâu trong một đoạn như hiểu như không nhớ nhỏ nhỏ lại mà thôi. Trên thực tế sau khi lớn lên ta là hoàn toàn không nhớ rõ. Bất quá tục ngữ nói thật là tốt, mọi việc có nguyên nhân còn có quả! Trên đời này rất nhiều sự đều phải tìm nguồn gốc thôi! Cho nên nói không chừng là chuyện này ảnh hưởng không nhỏ tới tương lai ta a!

Đó là thời điểm ta khoảng một tuổi rưỡi. Ngày đó mẫu hậu tâm tình tốt lắm, kiên nhẫn bồi ta một cái buổi sáng. Đại khái là tinh lực của ta quá tràn đầy, cho dù mẫu hậu có thể lực cũng bị ta gây sức ép có chút mệt mỏi.

Dùng qua ngọc thiện, mẫu hậu quyết định cùng ta ngủ trưa.

Tuy rằng mẫu hậu không giống phụ hoàng ấm áp, hương hươu, nhưng là trên người mẫu hậu thanh thanh lương lạnh. Trời nóng bức nằm trong lòng mẫu hậu thật là phi thường thoải mái. Cho nên ta phi thường vừa lòng, rất nhanh liền chảy nước miếng ngủ luôn.

Vân Kha đi vào nội thất Vĩnh Dạ cung, xuyên thấu qua trước giường bức rèm che, nhìn thấy một hình ảnh ấm áp: hai tờ khuôn mặt tương tự một lớn một nhỏ, cùng nhau nằm ở long tháp thượng ngủ say sưa. Dạ Nhi tóc đen rải rác phi ở chẩm thượng, không biết có phải do sinh đứa nhỏ không, khuôn mặt nhu hòa rất nhiều, thiếu một ít cảm giác lạnh lùng xa cách trước kia.

Đầu hạ tiết, khí hậu dần dần nhiệt, Dạ Nhi chỉ mặc một bộ Vân phục đơn giản. Vừa rồi cùng đứa con náo loạn một cái buổi sáng, sớm đã quần áo hỗn độn. Lúc này vạt áo bị đứa con tay nhỏ bé nhéo, ngực lộ ra hơn phân nửa, khôi phục thành tiểu mạch sắc khỏe mạnh da thịt ánh sáng màu nhu lượng, như đang chào gọi...Mà người kia lại không chút nào không biết chuyện tình huống này hấp dẫn ánh mắt Vân Kha.

Vân Kha mỉm cười cõi long hài, lặng lẽ hiện lên giường, đã thấy Vân Dạ đã kinh hơi hơi mở hai mắt nhìn hân.

Vân Dạ không biết mình loại này ánh mắt xem ở trong mắt Vân Kha thật sự là nói không nên lời hấp dẫn động lòng người. Vân Kha nhìn không được sắc tâm đại động.

Leo đến phía sau Vân Dạ, đem hân cùng đứa con vòng vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn môi, hôn tóc mai cùng vành tai hân.

“Người buổi chiều không phải phải ở Phượng Nghi điện thảo luận chính sự sao?” Vân Dạ nhỏ giọng hỏi.

“Đã nghị xong rồi.” Vân Kha một bên hôn, một bên không an phận sờ trong ngực hấn. Từ sinh hạ đứa nhỏ, Vân Dạ da thịt liền trở nên đặc biệt mẫn cảm, sờ cũng dị thường nhẩn nhụi, thường thường làm cho Vân Kha nhịn không được đại thán: Thật sự không giống với làm mẫu thân! Sau đó phải đối mặt Vân Dạ nghe xong lời này thẹn thành giận.

Đương nhiên lúc này hấn cũng sẽ không nói như vậy! Nói giỡn a! Làm cho Vân Dạ tức giận còn có đậu hủ có thể ăn sao!

“Vân Kha, người đang sờ gì vậy?” Vân Dạ nghĩ muốn đẩy ra tay hấn đang có xu thế dần dần hạ xuống dưới.

Vân Kha không chút nào để ý tới, tay nhẹ nhàng cầm phân thân hấn, khiêu khích.

“Nghe nói người hôm nay bồi Lạc Nhi một buổi sáng, thật sự là hảo mẫu thân, hấn là tướng thưởng!” Hôn một chút đôi môi Dạ Nhi cười nói. Vân Dạ từ Vạn Hoa Cốc điều dưỡng hảo thân thể khi trở về, trị hảo xương gãy, Vân Lạc đã mười tháng, hai người mất cơ hội khi đứa con mới sinh cũng ở chung. Vân Dạ lại luôn luôn tính tình lạnh lùng, đối đứa nhỏ không có gì kiên nhẫn, không quá để ý tới hấn. Vân Kha nói lý ra thường xuyên lo lắng bọn họ về sau mẫu tử cảm tình hội bất hòa. Ai ngờ ngày ấy Vân Dạ vì tiếp được Vân Lạc rốt xuống giường, lại từ đó có thể đứng lên. Có thể thấy được rốt cuộc là mẫu tử ngay tại tâm. Từ ngày ấy về sau, Vân Dạ mỗi ngày kiên trì luyện tập đi lại. Tuy rằng vẫn chưa thể mạnh mẽ tự nhiên so sánh với trước kia, nhưng rốt cục chậm rãi khôi phục năng lực hành tẩu (đi lại).

Vân Kha cảm thấy vui sướng. Loại tình cảm này không thể miêu tả. Nhưng ngày sau đã thấy Vân Dạ đối đứa nhỏ vẫn như cũ không có quá lớn quan tâm, hỏi hấn duyên cớ, hấn lại nói: “Ta một đại nam nhân làm sao phải suốt ngày chiếu cố cái gì đứa nhỏ! Trong cung nhiều vú em, cung nữ hầu hạ như vậy, còn cần tới ta sao.” Thật thật là làm cho Vân Kha á khẩu không trả lời được.

Hôm nay thảo luận chính sự chấm dứt, nguyên bản tính toán đi ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, lại nghe Phúc Khí nói Dạ Nhi bồi tiểu thái tử ngoạn một buổi sáng. Cảm thấy cao hứng, liền lại đây nhìn một cái, ai ngờ lại có thể nhìn thấy một cảnh mê người như vậy

“Này đúng là tiểu ngu ngốc! Ta dạy hấn cả một buổi sáng làm cho hấn gọi ta là cha, hấn lại như thế nào cũng không sửa miệng vẫn gọi nương.” Vân Dạ nhịn không được khiêu khích, hơi thở gấp gáp, lại ai oán nói.

“Vì cái gì phải sửa miệng? Hấn nếu sửa miệng gọi người là cha, ta đây là cái gì?”

“Vân Kha, người là cố ý có phải không? Ân...” Vân Dạ liếc mắt một cái hừ nói, lại không chịu nổi tay Vân Kha nghịch ngợm, tiết ở trong lòng bàn tay.

Vân Kha liền bắt tay vào chỗ sâu tìm kiếm, khẽ cười nói:

“Ta như thế nào cố ý! Hấn vốn chính là người sinh, không gọi người nương thì gọi cái gì!”

“A...” Vân Dạ khẽ hừ một tiếng, kim lòng không đậu tách ra hai chân, có chút phần uất nhìn Vân Kha, thần sắc u oán.

Vân Kha lại đột nhiên nghĩ đến đứa con ngủ ở một bên, có chút do dự. Tuy rằng đứa con ở ngủ say bên trong, bất quá như vậy dường như là có chút không ổn.

Cảm giác Vân Kha đột nhiên ngừng lại, thấy hấn đang nhìn đứa con, biết hấn ở cố kỵ cái gì. Vân Dạ từ sinh sản lúc sau, thân thể đối tình ái việc trở nên dị thường mẫn cảm, sao chống lại Vân Kha như thế khiêu khích, hiện tại sớm dục hỏa trên thân, không để cho hấn dừng lại.

Thân thủ lấy quá một sa mỏng (màn che) tiểu hoàng tử chuẩn bị sa mỏng, tùy tay hướng trên người đứa con một cái, che khuất đầu nhỏ nói: “Yên tâm! Nhìn hấn ngủ như trư! Không tỉnh được đâu.”

Vân Kha buồn cười nhìn Dạ Nhi, túm hạ tiểu bị, lộ ra khuôn mặt đứa con.

“Người nghĩ muốn buồn tử hấn a!” Nói xong, chính mình đầy ngập dục hỏa cũng không nhẩn nại nữa, hơi động thân, chậm rãi tiến nhập trong cơ thể Vân Dạ...

Phải biết rằng, từ Vân Dạ sau khi trở về bởi vì thân thể hành động bất tiện, Vân Kha lại sợ loại sự tình này đối hấn hạ thể xương gãy không tốt, cho nên một thời gian rất dài không có làm. Thẳng đến gần đây

Vân Dạ dần dần khôi phục năng lực hành tẩu, thái y cũng nói việc này cũng không ảnh hưởng thân thể, hai người mới bắt đầu có cá nước thân mật. Lúc này làm sao còn kiềm chế được.

Vốn ngủ đặc nhẹ nhàng vui vẻ trong hương vị ngọt ngào, trong mơ mơ màng màng bị một loại thanh âm kỳ quái đánh thức. Ta nghi hoặc mở to mắt, cảm giác giường lớn kiên cố còn hơi hơi chấn động.

Oa!

Ta trừng lớn hai mắt, tò mò nhìn trước mắt một màn...

Vì thế trong khi hai vị phụ thân đại nhân tình cảm mãnh liệt, không hề sở giác ở trước mặt đứa con trình diễn một màn trường đông cung tú đồ

Tin tưởng việc này ở trong đầu bản thái tử không thể xóa nhòa ấn tượng, cho nên cho dù về sau đã muốn quên đi không còn một mảnh, nhưng là vẫn ảnh hưởng sâu xa, thế cho nên khi bốn hoàng tử lựa chọn người làm bạn suốt đời thì...

Hắc hắc!

60. Chương 60: Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại: Đêm tân hôn

Vân Kha cùng Dạ Nhi nắm tay nhau theo ven hồ chậm rãi bước đi thong thả quay về Say trà cư, sắc trời đã tối.

Hai người vừa mới ở trước mặt Thủy thần ưng thuận lời thề chung thân, ân ái tình nồng, trong lòng nhau đều tràn ngập vô hạn nhu tình, chỉ cảm thấy vô luận tương lai như thế nào, bọn họ đều vĩnh viễn thuộc về nhau, không sợ hãi chút nào.

Vầy lui Phúc Khí cùng Đồng Khu hầu hạ, trở lại nội thất, thấy bình được trên bàn Thẩm Băng Phong đưa, Vân Dạ nở nụ cười: “Đêm nay tựa như đêm tân hôn chúng ta, người cảm thấy chúng ta như thế nào vượt qua?”

Vân Kha trong lòng động tình, nhẹ nhàng hôn hôn mặt, trán hán, rồi mới chậm rãi che lại đôi môi hán...

Vừa hôn quá, hai người đều hơi thở gấp, trong cơ thể xao động.

“Dạ Nhi...” Vân Kha thì thào gọi, Vân Dạ chậm rãi ngã xuống giường.

Vân Kha tự mình giúp Vân Dạ cởi ra giày và quần áo, trong không khí tràn ngập nhu tình, khí trời tình ý dạt dào.

Vân Dạ tóc đen xõa xuống dưới, tùy ý rơi trên giường.

Vân Kha hôn hôn hai gò má hán, nhẹ giọng hỏi: “Dạ Nhi, thật sự có thể chứ?”

Vân Dạ nhẹ nhàng gật gật đầu, kéo cổ Vân Kha xuống, chủ động hôn lên đôi môi hán.

Hán muốn!

Vào giờ khắc này, hán là như thế bức thiết muốn cùng Vân Kha kết hợp.

Vân Kha phải cởi ra tầng áo đơn cuối cùng của Vân Dạ, lại bị hán thân thủ giữ chặt vạt áo. Vân Kha hỏi han ánh mắt nhìn về phía hán.

“Vân Kha, ta hiện tại rất xấu...” Vân Dạ đột nhiên có chút bất an nói.

Vân Kha đi vào Vạn Hoa Cốc đã nhiều ngày mặc dù đều là cùng hán cùng giường cộng chăn, chính là lại chưa từng lở lộ quá mức. Nghĩ đến chính mình hai tháng này bụng hờ ra thật nhiều, không còn dáng người tuấn mỹ cao ngất ngày xưa, Vân Dạ tự giác biết hình thái mình mập mạp xấu xí.

“Sẽ không! Một chút cũng không xấu!” Vân Kha hiểu được ý tứ Dạ Nhi, không chỉ có vì hấn lo lắng mà buồn cười. Biết hấn là quá yêu mình, cho nên mới có loại này lo lắng. Vân Kha chỉ cảm thấy Dạ Nhi chưa bao giờ đáng yêu như thế.

Nhịn không được lại là vừa hôn thật sâu, hai tay đã muốn cởi xuống y phục, khe hôn ở cổ rồi hạ xuống vai.

“Dạ Nhi! Ta yêu người! Người sao có thể xấu!”

Vân Dạ nghe được Vân Kha nói, nhất thời xấu hổ đỏ mặt.

Đi vào vùng ngực hai khóa anh quả, Vân Kha cúi đầu nhẹ nhàng hút. Chỉ nghe Vân Dạ hít một hơi, đè lại hai vai Vân Kha, hạ thân lập tức có phản ứng.

Vân Kha một tay vỗ về chơi đùa phân thân hấn, một tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng hấn, cảm giác Vân Dạ động tình thở dốc.

Vân Dạ một trận tình cảm mãnh liệt, tiết ra. Trên mặt dâng lên một mảnh tình cảm mãnh liệt rồi đỏ ửng, ánh mắt cũng trở nên có chút mê ly.

Vân Kha lấy quá một cái gối mềm đặt ở dưới thân Vân Dạ, nâng lên hạ thân hấn, tách ra bấp dùi của hấn.

Đem bình được kia mở ra, Vân Kha dính vào thuốc mỡ, nhẹ nhàng đưa vào trong cơ thể Vân Dạ.

“Ấn...” Vân Dạ nguyên bản liền nhân mang thai mà thân thể cực nóng, hiện tại đều ở như bị hỏa thiêu, hậu huyết cũng trở nên có chút co lại. Tay Vân Kha căng thẳng...

Vân Kha nhìn bộ dáng mê hoặc của Dạ Nhi, trong lòng rung động, phân thân đã sớm ngẩng đầu lên.

Vốn lấy tình huống thân thể hiện tại Vân Dạ, tốt nhất chọn tư thế nghiêng người có điều hảo. Chính là không biết tại sao, Vân Kha chính là muốn nhìn bộ dáng Dạ Nhi, nhìn phản ứng của hấn.

Vân Kha lại cúi đầu khe hôn, một bên vuốt ve đỉnh phân thân màu đỏ, một bên đem phân thân mình sớm kiên quyết đưa vào trong thân thể Vân Dạ.

Nội vách gắt gao thắt chặt, bao vây phân thân không hề có khoảng cách, chỉ nhẹ nhàng vừa động.

Hai người kết hợp như thế thân mật, như thế phù hợp. Nồng tình mật ý, phen này ân ái tự không cần thiết nói, không giống với tầm thường.

“A... Vân Kha...” Bởi vì Vân Kha săn sóc bụng của hấn quá nhiều, không chỉ có hạ thân hấn mềm mại, còn đem hấn hai chân nâng lên, nhanh đặt ở bên hông mình

Vân Dạ nắm chặt hai vai Vân Kha, lần thứ ba kêu lên phóng ra.

Thân thể mang thai đã có chút chịu không nổi. Vân Dạ thân thể vô lực thuận theo Vân Kha luật động.

Chính là hấn không muốn dừng lại. Hấn thích Vân Kha cảm giác ở trong cơ thể hấn. Hấn phải không ngừng cảm giác Vân Kha tồn tại.

“A a... Vân Kha ...Đừng có ngừng...” đôi môi Vân Dạ mang theo lời nói nỉ non.

Nếu như nói hấn cùng với Vân Kha lần đầu tiên kết hợp là thô bạo dã man cường bạo, lần thứ hai chính là ôn nhu triền miên kết hợp.

Mà lúc này đây, lại là đem tân hôn tình cảm mãnh liệt mệnh mông.

Hấn phải vứt bỏ tất cả bất an cùng sầu lo, tận tình cùng Vân Kha cùng một chỗ.

“Vân Kha... Người là của ta, vĩnh viễn là của ta...”

“Đúng vậy! Dạ Nhi... Nhĩ hảo nhiệt, hảo nhanh... Ta yêu người! ...” Vân Kha cảm nhận được Vân Dạ nhiệt tình, cúi đầu, che lại nỉ non đôi môi Vân Dạ, bàn tay lại nhẹ nhàng vuốt ve trên bụng hấn, ngẫu nhiên có thể cảm giác được thai nhi luật động, một loại cảm giác hạnh phúc tràn ngập toàn thân. Làm cho hấn tình cảm mãnh liệt thậm chí nghĩ càng không ngừng tác cầu càng nhiều.

“Vân Kha... Ta cũng yêu người! Chỉ yêu mình người! ...” Vân Dạ trong tình cảm mãnh liệt, thổ lộ ra lời yêu.

Vân Kha tuy rằng sớm đã biết, chính là chính tai nghe thấy, vẫn là mừng rỡ không thôi. Một cổ bạch trọc thoáng chốc phóng thích trong huyết động đã trải qua vô số lần ân ái kia.

Vân Dạ cảm giác kia trào dâng mà dày đặc nhiệt lưu bài sơn đảo hải bàn đánh sâu vào đến hần bên trong bị đĩnh quá chặt chẽ kia một chút, không khỏi chính mình lại một lần không tiếng động tê hô to đạt tới cao trào!

61. Chương 61: Phiên Ngoại 3

Phiên ngoại: Tiểu Dạ thống khổ sinh sản nhật ký

Bảy tháng:

Vân Kha rời đi, Tiểu Dạ cả ngày hoảng loạn, nhích tới nhích lui không thôi. Cũng vì Vân Kha bày ra phương án công thành chu đáo chặt chẽ.

Tám tháng sơ:

Xuất hiện bệnh trạng sinh non, Tiểu Dạ không thể không nằm trên giường tĩnh dưỡng, nhận kim châm được vật mạnh mẽ giữ thai của Thẩm Băng Phong Cảm giác mình vô lực cực kỳ.

Tám tháng mười hai:

Ẩn ẩn xuất hiện đau bụng sinh, đã chống đỡ đến cực hạn. Nửa đêm bắt đầu đau bụng sinh. Tiểu Dạ thấp thỏm lo âu chờ đợi Vân Kha sớm ngày trở về.

Tám tháng mười ba:

Đau bụng sinh liên tục đến chạng vạng ngừng nghỉ một lúc Tiểu Dạ kiên quyết không uống đề cao được, cố chấp phải đợi Vân Kha trở về. Đau đớn kéo dài, trước giờ Tí nước ối phá.

Tám tháng mười bốn:

Tiến vào quy luật đau bụng sinh. Đáng tiếc tiểu Lạc Lạc cũng không gấp gáp đi ra, chỉ nháo trong bụng Tiểu Dạ. Dày vò một đêm sau, Tiểu Dạ cuối cùng chịu không nổi tiến vào trạng thái bệnh tâm thần. Uy phong Minh chủ võ lâm cùng Thiên đại tướng Quân Chiêu Dương hầu không còn sót lại chút gì! May mắn Vân Kha đúng lúc chạy tới, làm bạn tại bên người. Tiểu Dạ trạng thái tốt hơn một chút.

Buổi chiều Thẩm Băng Phong làm cho đôi ‘phu phụ’ cộng “Hoạn nạn” ăn xong một kim tâm đan bảo tâm hộ thể, bổ sung thể lực.

Chạng vạng khi nước ối lưu tẫn, Thẩm Băng Phong vì Vân Dạ xao toái xương chậu. Tiểu Dạ tiến vào tiến trình khủng bố sinh sản. Vân Kha đứng chuẩn bệnh tâm thần làm phụ thân bắt đầu phát tác.

Tám tháng mười lăm giờ Tí.

Trải qua suốt ba ngày ba đêm dày vò, thiên chi kiêu tử Vân Lạc cuối cùng sinh ra.. Tiểu Dạ cùng Vân Kha mất đi nửa cái mạng...

Hô! Đã ngoài chính là tiểu thái tử của chúng ta, tương lai là đại diễn viên — quá trình Vân Lạc sinh ra. Cũng là thống khổ sinh sản nhật ký của Tiểu Dạ!

Tiểu Dạ, người thực vất vả a!

Thân mẹ nắm chặt hai tay Tiểu Dạ: vất vả người rồi!

Hừ!

Cười lạnh một tiếng, Tiểu Dạ không chút khách khí bỏ ra tay, Lưu Vân kiểm đặt tại trên vai ngẫu: “Người chán sống!”

Oa! Ngẫu không dám!
Thân mẹ chạy trời chết

62. Chương 62: Phiên Ngoại 4

Phiên ngoại: Biển cả mệnh mông

Vân Ly chỉ chương

Bách Trạch nội hải, nằm ở phía Bắc Vân quốc, chính là từ thời thượng cổ trăm cái đầm lầy dần dần hợp dòng mà thành hồ nước ngọt lớn. Đây diện tích to lớn, nếu như ở trên biển bình thường, đi trên thuyền ba cái canh giờ không thấy bờ đối diện. Thế là sau đó nơi đây có tên Bách Trạch nội hải.

Nơi này bao phủ bởi sương mù, hơi nước và cả nhang khói. Trong mắt người ngoài nơi đây giống như nhân gian tiên cảnh. Cuộc sống ở trong này, giống như cũng có thể là thần tiên hoặc một nhân vật không tầm thường nào đó.

Khả có phải hay không, nơi này chính là có một đám thần quan hầu hạ Thủy thần mà thôi. Cùng phạm nhân giống nhau, bọn họ cũng là huyết nhục chi khu, cũng có thất tình lục dục.

Ta từ lúc còn nhỏ ta liền sinh sống tại nơi này.

Đại thần quan trước kia bảo ta Nhị hoàng tử, người khác cũng kêu như thế. Cái kia thời điểm ta không rõ đây là có ý tứ gì, chờ ta có thể hiểu được sau này, bọn họ đã xưng hô ta vi ‘Vân thần thị’.

Thần thị chia làm ba cấp thượng – trung – hạ. Sáu tuổi một năm kia, ta lần đầu tiên nhận thân phận thần thị, tham gia mỗi đại điển hiến tế ba năm một lần.

Ta cầm chén ngọc lưu ly, thân ảnh nho nhỏ đứng vị trí cuối cùng trong một hàng dài người, cúi thật thấp đầu, chờ quân chủ Vân quốc tới cao đi qua, cái kia hẳn là ta nên xưng là ‘phụ thân’.

Ta có một chút tò mò, lặng lẽ ngẩng đầu lên. Chính là quá xa, người nhiều lắm, ta làm sao cũng thấy không rõ. Ta kiễng chân đến, chính là mơ hồ thấy bóng dáng nam nhân kia, cùng bên cạnh hẳn một thân ảnh nhỏ màu vàng.

Ta xuất thần nhìn phía trước, thẳng đến “Choang” một tiếng kéo thần chí của ta về. Đó là thanh âm chén ngọc lưu ly trong tay ta vỡ vụn trên mặt đất. Tất cả mọi người dừng lại động tác, hướng mắt về phía ta.

Ta bối rối cực kỳ, đổ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cúi đầu.

“Là ai vậy?” Thanh âm uy nghiêm mà nho nhã hỏi.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, là Nhị hoàng tử gần đây thăng lên thần quan, Vân Ly.” Đại thần quan trả lời trong đại điện rộng lớn im lặng.

Ta cảm giác giống như tầm mắt mọi người đều tò mò hướng về ta.

“Nga!” Đợi thật lâu sau, người kia thản nhiên lên tiếng, “Tiếp tục tế điện.”

Ta thấp đầu đứng ở nơi đó, nhìn những mảnh vỡ chén ngọc lưu ly trên mặt đất. Từng giọt nước trên mặt lặng lẽ rơi.

Có người đi đến trước mặt ta, nâng lên mặt của ta. Ta hít một hơi, nhìn nam hài trước mặt tương tự ta. Hẳn cùng ta bộ dạng giống nhau, thật sự là quá giống, giống đến cho dù không ai nói cho ta biết, ta cũng có thể lập tức biết hẳn là ai. Hẳn chính là Vân Kha, hoàng huynh của ta, thái tử điện hạ Vân quốc.

Chính là, ánh mắt của hẳn so với ta xinh đẹp, thật sự là đẹp cực kỳ. Ta không biết trên đời này lại có người có ánh mắt như vậy xinh đẹp, tựa như, tựa như, tựa như chén ngọc lưu ly ta đánh nát kia, có thể lưu chuyển ra rất nhiều sắc thái. Hẳn từ trong lòng ngực lấy ra một cái khăn tay, nhẹ nhàng giúp ta đem nước mắt trên mặt lau khô. Đây là ta lần đầu tiên thấy hẳn, hoàng huynh của ta, hơn ta hai tuổi, thái tử Vân quốc — Vân Kha.

Mười hai tuổi một năm kia, thái tử đón ta vào kinh, tham gia đại lễ trưởng thành của hân. Đây là ta lần đầu tiên rời đi Thủy thần điện, rời đi Bách Trạch nội hải. Cũng là ta lần đầu tiên tới kinh thành phồn hoa, đi vào hoàng cung tráng lệ.

Ở trước cửa ngự nga, thái tử đứng ở nơi đó chờ ta. Hân so với trước kia càng tuấn mỹ, anh khí bừng bừng, cao quý tôn sùng. Hân tự mình giúp ta xuống xe. Chúng ta tay cầm tay nhau, đi qua từng cánh cửa lớn tiến vào một tòa cung điện, phía trên đề “Duệ Kỳ cung”.

Hân cười nói với ta, Vân Ly, chỉ cần người nguyện ý, sau này Duệ Kỳ cung liền là tấm điện của người. Ta hiểu được ý tứ của hân. Ta thật vui vẻ, hảo kinh hỉ! Ta nghĩ đến từ nay về sau, có thể cùng Phụ hoàng, cùng hân sống. Chính là lễ trưởng thành của thái tử trở thành ác mộng, dễ dàng đánh vỡ hết thảy chờ mong của ta.

Phụ hoàng cùng hân lần lượt bị nâng về tấm cung, trên người đều là máu tươi chảy đầm đìa, máu loãng một đường từ cửa dài tới Vĩnh Dạ cung, làm cho người ta nhìn thấy ghê người.

Trong cung một mảnh hỗn loạn, không người để ý tới ta, ta liền chạy vào Vĩnh Dạ cung, đứng ở trong góc nhỏ, nhìn hân không hề tức giận nằm ở nơi đó, một thanh chủy thủ cắm ở trong ngực hân. Thật đáng sợ! Thật đáng sợ! Ta không biết mình ở sợ hãi điều gì, ta chỉ biết phát run ôm chặt chính mình.

Đột nhiên, không biết các ngự y nói cái gì, một nam hài vẫn đứng ở bên giường bước xa đi ra phía trước, ánh mắt loé ra ánh sáng, ta còn không thấy rõ mặt, chủy thủ đã bị hân rút ra.

Ta khiếp sợ nhìn phía hân. Ta biết hân là ai. Hân là con của Chiêu dương hầu, tên Vân Dạ. Ngày đầu tiên khi vào cung, ta thấy hân thân mật đứng ở bên người thái tử, không kiêng nể gì đối thái tử làm nũng, đối thái tử phát giận.

Lúc ấy ta thật hâm mộ, cùng ta so sánh với, giống như hân mới là thân nhân chân chính của Vân Kha. Chính là hiện tại, sắc mặt của hân khó coi dọa người. Ta không biết, trên mặt một đứa nhỏ 8 tuổi, thế nhưng xuất hiện biểu tình như thế bị ai thê lương đến mức tận cùng!

...

Ta không biết mình như thế nào trở lại Duệ Kỳ cung. Trong đầu đều là hình ảnh khuôn mặt thái tử tái nhợt trong suốt, cùng biểu tình nam hài kia thê lương ai tuyệt! Trong lòng lộn xộn, tràn ngập khủng hoảng, luống cuống, lo lắng cùng một tia tình cảm chính mình cũng không hiểu.

Sau khi hai ngày trong cung hỗn loạn lại khẩn trương, nơi nơi đều là cấm vệ quân. Ta bị lệnh cưỡng chế không được rời tấm cung, tái không có cơ hội nhìn thái tử. Thẳng đến hai ngày sau, ta bị người vội vàng đưa tới Tử Tâm điện.

Hoàng thượng rủ xuống đất, các đại thần túc mục (ng nghiêm túc) mà đứng. Trong lòng ta bất an, ảm ảm biết sẽ phát sinh việc gì. Cái kia Vương gia dẫn ta tới đem ta đẩy ngã trước long sàng. Ta là lần đầu tiên ở khoảng cách gần như thế, thấy cái người sinh dục ta, lại chưa bao giờ dưỡng dục ta — Phụ hoàng của ta! Hân tiêu tụy nằm trên giường, gương mặt hăm sâu, sắc mặt nhợt nhạt, để lộ ra một tia tử khí.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng? Điện hạ tới rồi! Điện hạ tới rồi!” Nội thị quan ở bên tai hân khẽ gọi. Trong lòng không ngừng loạn!

Hoàng thượng chậm rãi mở mắt ra, hướng ta trông lại. Ta đi về phía trước, phải gọi hân một tiếng Phụ hoàng. Chính là một tiếng này, lại vĩnh viễn không có cơ hội nói ra. Hân hai mắt vô thần đang nhìn ta, trong mắt lộ ra hào quang.

“Kha Nhi...”

Ta như bị đánh vào địa ngục! Ngây ra như phỗng nhìn hân.

“Kha Nhi.” Hoàng thượng không biết làm sao có khí lực, đột nhiên nâng lên thân mình, nắm chặt tay của ta. “Kha Nhi!”

Ta bị hân ôm làm đau! Nhưng không thể so với đau đớn trong lòng!

“Người không có việc gì là tốt rồi! Không có việc gì là tốt rồi! ... Người nhớ kỹ, người là hoàng thái tử, đợi trăm đi rồi, này thiên hạ, thiên hạ liền là của người! Chỉ cần Vân quốc ta còn có người, này âm mưu gian tặc sẽ không thể hoàn thành... Trăm đã hạ chỉ, hạ chỉ...”

Hắn thật quay về trên giường thở đứt quãng, thì thảo giao đãi hậu sự. Ta bị hắn đẩy ngã bên cạnh, đưa lỗ tai lắng nghe. Ánh mắt của hắn dần dần tan rã, nhưng vẫn nắm chặt tay của ta. Chính là, này cuối cùng một tia ấm áp, cũng không phải cho ta...Ta muốn gào to! Ta không phải Vân Kha! Ta không phải Vân Kha! Ta là Vân Ly! Ta là một đứa con trai khác của người — Vân Ly!

Tại sao? Tại sao phải đối với ta như vậy? Ta đã làm sai điều gì? Ta đã làm sai điều gì? Ta nghĩ như vậy chất vấn hắn! Chính là người nam nhân này sắp qua đời, căn bản nhìn không thấy ta, ở trong mắt của hắn, chỉ có Vân Kha! Chỉ có cái kia thiên chi kiều tử, Vân Kha!

Tại sao là Vân Kha! Nếu như không có hắn, ta chính là con độc nhất của người! Ý niệm tội ác nảy ra trong đầu, ta thật là xấu xa! Cuối cùng, ta cái gì cũng chưa nói, chính là lẳng lặng làm ‘thay thế phẩm’ (đồ thay thế) cho người kia

Từ Tâm điện lựa trắng giăng đầy. Văn võ bá quan quỳ ở ngoài điện, cả nước bị thương! Ta đứng ở một bên, chờ đợi nhìn cung nhân cấp nam nhân kia thay long bào tinh mỹ hoa lệ. Thẳng đến cả thời khắc cuối cùng, hắn cũng không nhận ra ta! Hắn vẫn nghĩ đó là Vân Kha, là niềm kiêu ngạo của hắn, con độc nhất ở vì hắn chăm sóc người thân trước lúc lâm chung! Nơi này không có chỗ của ta! Nơi này không phải nhà của ta! Không phải là nơi ta nên tới!

Mười hai tuổi, ta cuối cùng hiểu được sự tồn tại của mình có bao nhiêu hèn mọn. Hoàng thái tử từ hôn mê thanh tỉnh lại, ta đã ly khai hoàng cung. Ta không biết mình nên thế nào đối mặt hắn! Ta sợ hãi đối mặt hắn! Ta sợ ta sẽ bị oán hận bám lấy, làm cho nguyên rửa chiếm cứ tâm linh!

Trở lại Thủy thần điện, ta ở trước mặt Thủy thần, quỳ ba ngày ba đêm! Ta vì mình sinh ra ý niệm dơ bẩn trong đầu nên sám hối! Làm một gã thần quan, ta có tội! Ta không còn trở lại hoàng cung. Hàng năm, Hoàng thượng đều phái người đưa tới rất nhiều đồ vật này nọ, không phải cấp thần điện Văn thần quan, mà là cho hoàng đệ hắn, Vân Ly! Tại sao sẽ đối ta hảo như vậy? Nếu người đối với ta lãnh đạm một chút, ta sẽ không như thế thống khổ.

Mười sáu tuổi một năm kia, đại thần quan vẫn nuôi nấng ta, giáo dưỡng ta từ trần. Hoàng thượng đưa tới một phong thư, hỏi ta có nguyện ý hay không thừa dịp cơ hội này từ chức thần quan trở lại hoàng thành Thương Lăng. Chính là trở về làm cái gì? Làm Vương gia? Phụ hoàng chỉ mong chưa từng có cái hoàng nhi ta đây! Làm thần tử?

Ta chỉ hầu hạ thần, trừ bỏ vì dân chúng, vì thiên hạ, vì Hoàng thượng cầu phúc. Ngoài việc cầu phúc ra ta cái gì cũng không làm được. Nơi đó không thuộc về ta! Ta thỉnh cầu Hoàng thượng ban thưởng ta chức đại thần quan! Từ nay về sau này, không được hoàn tục, chung thân phụng dưỡng thủy thần! Hoàng thượng khiếp sợ! Lo lắng! Không muốn!

Một phong lại một phong thư,, hắn liên tiếp cho ta đến đây bảy phong thư. Vận dụng tất cả ôn nhu, từ ái, uyển chuyển từ ngữ, hy vọng ta có thể đánh tiêu ý niệm này trong đầu, trở lại hoàng thành đi! Chính là hắn không hiểu, hắn không rõ, ta vĩnh viễn không thể lấy thân phận hắn hy vọng trở về, bởi vì khi Phụ hoàng lâm chung cũng là lúc ta cũng tỉnh tường biết được: tại Vân quốc, chỉ có Văn thần quan, không có Ly hoàng tử!

Vân Ly, Vân Ly!

Ở thời khắc ta sinh ra, Phụ hoàng mất đi ái nhân, ta biết tội danh của ta đã được định! Ta biết Phụ hoàng hối hận vì đã có ta! Những điều này ta đều biết.

Hoàng thượng cuối cùng đồng ý ta. Ta ngồi trên vị trí thần tự cao nhất Vân quốc, trở thành đại thần quan đầu tiên xuất thân hoàng thất! Cả ngày lẫn đêm, tại Thủy thần điện, Bách Trạch nội hải, ta cầu phúc cho Hoàng thượng, cho muôn dân. Ta hưởng thụ loại cuộc sống tịch mịch nhưng bình tĩnh, thẳng đến khi cá nam hải trước kia tới trước mặt ta! Ta liếc mắt một cái liền nhận ra hắn. Hắn là Văn Dạ!

Đã muốn không thể tái xưng hô hắn là nam hải. Hắn là một người nam nhân, một người tuấn tú cao ngất,

nam nhân lạnh lùng cao ngạo. Ở trên người hắn, sớm không thấy lúc trước cái kia tiểu nam hài biểu tình thê lương bất lực, cả người chính là toát ra kiên định cùng sắc bén, nắm chắc hết thảy tự tin!

Làm cho ta giết mình chính là, hắn đến này đến Thuỷ thần điện, là vì cầu được Quỳnh Hoa dẫn tử đan. Cái loại này có thể làm cho nam nhân nghịch thiên có thai, là quốc chi cấm dược.

Ta xem hắn một thân áo trắng, ở ngoài thần điện quỳ suốt năm ngày năm đêm!

Trời đông giá rét phương Bắc, gió tuyết gào thét bên ngoài. Bách Trạch nội hải tứ phía bị nước bao quanh, lại ẩm thấp dày đặc. Chính là năm ngày, hắn không ăn không uống, thần sắc không thay đổi, tư thế không thay đổi. Hắn lưng thẳng tắp, sắc mặt của hắn lại giống tuyết tái nhợt như nhau.

Ta biết hắn là vì ai!

Năm đó hắn chỉ là đứa nhỏ 8 tuổi, chỉ có ở đối mặt người kia khi, mới có thể đỡ xuống tất cả phòng bị, mới có thể lộ ra tất cả tình cảm.

Tại sao? Vân Kha, tại sao sẽ có nhiều người như thế yêu ngươi? Phụ hoàng yêu ngươi, Vân Dạ yêu ngươi, thiên hạ lê dân dân chúng yêu ngươi, thậm chí... Ta nghĩ ta cũng vậy yêu ngươi.

Khi ta đứng ở trước mặt hắn, bị hắn cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước nhìn chăm chú, cảm thấy thế nhện không được tim nhảy cuồn lên. Cho dù hướng về phía trước, ánh mắt của hắn vẫn đang như vậy lạnh lùng, như vậy cao ngạo. Người như vậy, không nên vì tình tự khó khăn a...

Ta nhận lời hắn! Hắn cũng không có bởi vì ta cùng Vân Kha tương tự mà có một chút ít động dung (chú ý). Hắn cặp mắt kia xinh đẹp, chỉ tại trước mặt Vân Kha mới có thể có ánh sáng ngọc!

Ta nói cho hắn biết, chỉ cần qua tứ thần đảo thử luyện, dẫn tử đan liền ban cho hắn. Hắn không chút do dự nhắc kiếm, bước lên Thanh Long đảo. Khi hắn theo huyền trở lại, ta y theo lời hứa, ban thuốc cho hắn.

Ta xem bóng lưng của hắn không chút nào lưu luyến rời đi, cảm thấy nảy lên một cỗ tình cảm mơ hồ mà mãnh liệt! Nếu cuộc đời này hắn dùng ánh mắt nhìn Vân Kha, dành cho ta một cái liếc mắt, ta liền vui biết bao nhiêu!

Hắn yêu là như thế nồng đậm, như thế cố chấp! Cũng là như thế duy nhất, như thế thuần túy! Ta không biết đây đối với kẻ làm vua bên trong hoàng thành kia mà nói, là tốt hay xấu. Chính là ta ghen tị người kia! Phi thường ghen tị!

Ba tháng sau, ta gặp đại nội tổng quản, lại một lần nữa trở lại Thương Lãng. Duệ Kỳ cung vẫn y nguyên như vậy, hết thảy đều hết như lúc ta rời đi, giống như mọi thứ đang chờ đợi chủ nhân trở về. Chính là này Duệ Kỳ cung không có chủ nhân, có chỉ là một khách qua đường.

Hoàng thượng đã tới, lại ly khai. Ta có chút hiểu được chính mình vĩnh viễn không thể cùng hắn so sánh, có chút hiểu được cái người cao ngạo kia vì sao chỉ đối hắn như thế cố chấp!

Ta âm thầm trở lại Bách Trạch nội hải, vì mình vĩnh viễn không chiếm được cảm tình bị thương! Chính là cuối cùng, ta không thể chân chính oán hận người kia.

Ở trong xe ngựa hướng Vạn Hoa Cốc, ta lần đầu tiên thần nhiên đối mặt tình cảm của mình. Cho dù oán quá, hận quá, đều không thể phủ nhận ta cùng với hắn cũng chung dòng máu, lại không thể phủ nhận tình huynh đệ.

Ta nghĩ, khi hắn lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, một khắc kia, nam hài 6 tuổi cũng đã đem hắn xem thành người thân nhất trên đời này! Ta ngồi ở bên ngoài, nghe trong nội thất nghe tiếng hô đau của người kia nghịch thiên sống chết! Ta nghĩ không ra cái nam nhân cao ngạo sắc bén kia bây giờ là bộ dáng gì, tưởng tượng không ra cái người trên đảo Quỳnh Hoa quỳ năm ngày năm đêm lại đi thông qua tứ thần đảo thử luyện, hắn hiện tại lại bị tra tấn thành bộ dáng nào.

Hai tay của ta có chút phát run. Là ta đem dẫn tử đan cho hắn, là ta thành toàn tâm nguyện của hắn. Bởi vì ta biết, nghịch thiên có thai, bình an sinh sản tỷ lệ chỉ có tam thành. Cho dù giống hắn như vậy võ công cao cường, chỉ sợ cũng không thể vượt qua!

Ta không thể phủ nhận, lúc ấy trong lòng ta có một loại tâm tính ‘thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành’. Ta trong tuyệt vọng tìm kiếm trả thù, đó là khi ta đắm chìm trong tịch mịch cùng bị ai điên cuồng!

Chính là hiện tại, ta chân thành hướng về phía Thủy thần cầu nguyện, ta không hề ghen tị, không hề oán hận, ta đây vừa ra sinh ra đã mang nguyên rửa đáng ghét, hẳn là ta đã bị thần trừng phạt, mà không phải cái người trong phòng kia phải nhận hết đau khổ mới có thể cùng một chỗ với ái nhân (người yêu).

Vân Dạ khóc thét không biết giằng co bao lâu, âm thanh khi lớn khi nhỏ, đứt quãng, làm cho người ngoài phòng nghe được kinh hồn táng đảm!

Nửa đêm, tiếng trẻ con khóc nỉ non cuối cùng vang lên, nội thất yên tĩnh giống như hết thủy đều đã xong... Vân Dạ vì hấn sanh ra hài tử kia. Là từ chỗ của ta cầu được đản tử đản mang cho bọn hấn đứa nhỏ.

Cuối cùng, ta cảm thấy, ta đã được giải thoát! Ta trở lại Bách Trạch nội hải, trở lại Thủy thần điện, lại ở trước mặt Thủy thần quỳ ba ngày ba đêm. Lúc này đây, ta không phải vì chuộc tội, mà là vì cầu phúc! Cả ngày lẫn đêm, ta vẫn ở Thủy thần điện, tại Bách Trạch nội hải, trước mặt Thủy thần cầu nguyện. Ta là thần quan, đại thần quan cao nhất Vân quốc!

Ta đã không hề cần cứu chuộc, bởi vì ta đã phá bỏ gông cùm xiềng xích tình cảm, ta đã được giải thoát. Sứ mạng của ta, đó là ở nơi này, cứu chuộc càng nhiều người. Có lẽ, vận mệnh của ta là bị thương lạnh lẽo, nhưng cuộc sống của ta là bình thản, tâm linh là an hòa.

Đối mặt biển cả mênh mông, ta nghĩ, tánh mạng của ta, có một ngày, cũng sẽ kết thúc ở đây. Bởi vì chỉ có nơi này, mới là nơi vận mệnh của ta bắt đầu...

63. Chương 63: Phiên Ngoại 5

Phiên ngoại – Tuyển phi

“Hỉ Hoàn, Bồn cung hỏi người, tuyển phi là gì?” Ta ngẩng đầu nhìn Hỉ Hoàn, nghiêm trang hỏi.

“Này... Này...” Tiểu thái giám Hỉ Hoàn cúi đầu, cảm thấy được nhất thời cùng tiểu thái tử không thể nói rõ, nói quanh nói co nửa ngày. “Hoàng thượng muốn kết hôn với các nương nương khác, thái tử điện hạ sau này liền có những người này yêu thương.”

Ta cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: “Ta không cần nhiều người yêu thương như vậy, có Phụ hoàng thương ta là đủ rồi.” Còn muốn một chút, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Còn có mẫu hậu!”

Hôm nay buổi sáng, ta đang ở trong vườn cùng Hỉ Hoàn và vài tiểu thái giám khác chơi trò chơi, chính là đang chơi vui vẻ, Khánh Vương hoàng thúc đến xem ta, hôn ta nửa ngày.

Hắn râu trát trát, hơn nữa trừ bỏ Phụ hoàng cùng mẫu hậu, ta một chút đều không thích người khác như vậy hôn ta. Thế là ta liền trực tiếp đẩy hắn ra, nói cho hắn biết sau này phải nhớ cạo râu sạch sẽ, bắt quá có cạo râu cũng không thể hôn ta!

Hoàng thúc sắc mặt lúc ấy liền trở nên thanh xanh đậm lục, hảo hảo cười!

Bắt quá hoàng thúc đại khái là cảm thấy được không cần cùng so đo tiểu hài tử nhiều lắm. Cho nên lập tức liền cười cười đối ta nói một tràng bảo Phụ hoàng phải tuyển hoàng phi, còn nói như vậy sau này ta sẽ có rất nhiều hoàng đệ hoàng muội, sau này sẽ có càng nhiều người chơi với ta. Còn nói cái gì Bắc Huyền quốc đưa tới công chúa để hoà thân, cũng là do thực lực Vân quốc trở thành một nước ngày thịnh, là công lao của Phụ hoàng.

Chính là hiện tại liền có rất nhiều người chơi với ta, có thêm hoàng đệ hoàng muội làm gì?

Nói tiếp, Phụ hoàng nói ta sau này ở trên ngôi vị hoàng đế kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Bây giờ Phụ hoàng muốn cưới thêm phi tử? Không thể! Không thể! Tóm lại chính là không thể. Ta đã 4 tuổi, đã

có ba thái phó dạy, sau này phải học nhiều thứ hơn nữa. Tuy là không hiểu lắm nhưng ta không thích Phụ hoàng như vậy.

“Chính là thái tử điện hạ, bình thường Hoàng thượng đều có tam cung lục viện, mười mấy tần phi. Chúng ta Hoàng thượng lại chỉ có Chiêu dương hầu một người, hình như là thiếu chút.” Hỉ Hoàn tuổi không lớn lắm, chỉ mới mười tuổi, ăn ngay nói thật. Thật là vẫn còn là trong giai đoạn thiếu niên.

Vân Dạ tuy rằng đã được sắc phong vi nam hậu, chính là hẳn lại cực không thích xưng hô này. Ở trong cung hẳn vẫn muốn mọi người gọi hẳn Chiêu dương hầu, chỉ tại một vài trường hợp chính thức mới có thể xưng hô hẳn vi Hoàng hậu. Thậm chí hẳn ngay cả nghi thức sắc phong cũng không tham gia, có thể nói Minh Nguyệt vương triều từ trước tới nay đệ nhất vị chỉ ban bố sắc phong chiếu thư lại chưa cử hành quá nghi thức Hoàng hậu, còn là nam hậu!

“Đúng vậy sao...” Ta còn thật sự nghĩ nghĩ, vẫn là nghĩ không rõ, không bằng trực tiếp đến hỏi Phụ hoàng.

Thế là ta nhảy xuống ghế đá, hướng Vĩnh Dạ cung chạy tới. Phụ hoàng hẳn đã dùng xong cơm trưa rồi.

Tiến cửa cung, chỉ thấy cung nữ bọn thái giám đều ở ngoại điện canh cửa, mỗi người cúi đầu mà đứng, không khí nghiêm túc.

Ta hướng vào phía trong điện chạy tới, va phải Phúc công công.

“Thái tử điện hạ, ngài chạy trốn như thế ngã thì làm sao giờ?” Phúc công công vội vàng đỡ lấy ta.

“Phúc công công! Bồn cung đang muốn đi tìm Phụ hoàng!”

Phúc Khí trong lòng đại thán. Mấy ngày trước Bắc Huyền quốc đưa tới công chúa cho Hoàng thượng, hy vọng có thể cùng Vân quốc liên minh. Tối hôm qua Khánh thân vương trong triều cùng vài vị trọng thần liên thừa dịp lúc này suốt đêm thượng tấu, thỉnh Hoàng thượng khôi phục mỗi năm năm cử hành một lần tuyển phi đại điển, còn đưa tới hơn trăm bức tú nữ đồ (tranh tú nữ).

Hoàng thượng cảm thấy đau đầu, vốn định đem chuyện này áp chế đi. Ai ngờ sáng nay khi vào triều, lại thấy Khánh thân vương đi đầu, các đại thần khác đều đứng dậy dâng triều thượng tấu. Sự việc tất nhiên là không thể gạt được Hoàng hậu, giờ Hoàng thượng Hoàng hậu đang giai đoạn vợ chồng son ở bên trong “thương thảo” chuyện này mà!

Phúc Khí thần nhiên cười nói: “Thái tử điện hạ không nên vào thì tốt hơn. Hoàng thượng đang cùng Hoàng hậu thương lượng sự tình!”

A? Kỳ quái! Phụ hoàng cùng mẫu hậu thương lượng chuyện gì mà ta không thể nghe a!

Ta nghiêng mắt liếc Phúc Khí.

Phúc Khí bị nhìn chăm chú đỏ mặt hơi lạnh. Thầm nghĩ, vẻ mặt này của tiểu thái tử sao càng ngày càng giống Chiêu dương hầu a? Tuổi còn nhỏ đã có được chân truyền, khí thế bức nhân a!

Kỳ thật ta không nghĩ muốn làm gì, chính là cảm thấy được mặt Phúc công công mà cười rộ lên, bộ dáng càng ngày càng giống Tiểu Bạch điều (con chim màu trắng) béo béo đang được nuôi trong ngự hoa viên, cho nên nhin không được liên nhin mà thôi.

“Phúc công công, Bồn cung đang muốn đi tìm Phụ hoàng, hỏi một chút Phụ hoàng tuyển phi là cái gì, vì sao phải tuyển phi! Nếu Phụ hoàng hiện tại không tiện nói, không bằng người nói cho Bồn cung đi!”

Phúc Khí cả người cứng đờ. Trong lòng lập tức thâm mắng cái nô tài lắm miệng kia nói cho thái tử điện hạ!

(Khánh thân vương ở xa xa ngoài cung liên tiếp đánh vài nháy mắt!)

“Này...” Phúc Khí cân nhắc một chút tình huống. Vừa rồi Chiêu dương hầu hạ lệnh bắt luận kẻ nào không cũng không được phép bước vào nội điện, hiện tại tám phần đang cùng Hoàng thượng cấu kình. Tuy rằng bọn họ mỗi lần nháo mâu thuẫn, thoát nhìn giống như đều là Hoàng thượng thỏa hiệp, nhưng Phúc Khí lại biết kỳ thật Chiêu dương hầu mới là bị Hoàng thượng ăn gât gao. Nháo hết rồi lại hội ân ái như lúc ban đầu.

Nghĩ đến lần này cũng là bình thường. Một khi đã như vậy, khiến cho thái tử điện hạ đi vào phá rối cũng không sao, cùng lắm thì bị Hoàng thượng quở trách một chút. Bằng không bị tiểu thái tử quần lầy, chính mình sợ chịu không được mà đi dời nhà ma.

(Tiểu thái tử thực sự khủng bố như vậy sao?)

Phúc Khí trong lòng cân nhắc xong lợi và hại, lập tức cười nói: “Nô tài đối việc này cũng không rõ lắm. Thái tử điện hạ vẫn là tự mình đi hỏi Hoàng thượng tốt hơn.”

Nói xong, lập tức ngoan ngoãn lui đi.

Phúc công công a! Phản ứng vậy hơi chậm a.

Ta hất mặt liếc hẳn một cái, nghênh ngang đi vào nội điện. Còn chưa tới nội thất, liền nghe thấy thanh âm Phụ hoàng cùng mẫu hậu từ bên trong truyền tới.

“Người nếu không tính toán tuyển phi, vì sao không tống công chúa Bắc Huyền quốc đi?” Vân Dạ lật lật tấu chương trong tay, đối Vân Kha tức giận nói.

“Nào có đơn giản như vậy!”

Vân Kha có chút đau đầu xoa bóp cái trán. Chuyện này kỳ thật Vân Dạ rất rõ ràng. Năm trước Bắc Huyền quốc quay về từ sau khai chiến, chiến sự bất lợi, hướng Vân quốc cầu binh. Vì muốn thu phục Bắc Huyền quốc này luôn luôn ở trên thảo nguyên hoành hành không có kị bất kỳ quốc gia nào, Vân Kha liền phái mười vạn Huyền Vũ tinh binh đi giúp bọn họ, cũng nhân cơ hội lập nhiều quân uy Vân quốc, khiến Bắc Huyền quốc cam tâm tình nguyện thần phục dưới Vân quốc. Vốn hai nước định ra khế ước hữu hảo, Bắc Huyền đưa tới rất nhiều cống phẩm cảm tạ, tiếp tục hữu hảo bang giao. Ai ngờ cái kia Bắc Huyền quốc tân hoàng đế, vì muốn cùng Vân quốc duy trì giao hảo lâu hơn nữa, đã đem thân muội muội duy nhất dâng cho Vân Kha, cấp làm phi tử.

Vân Kha thật sự khó xử. Đây rốt cuộc công chúa này chính mình không có khả năng liền như vậy đem người trở về, nhưng ở lại trong cung, lại không biết như thế nào cho phải.

Vân Dạ bên kia, nhớ tới vị công chúa này, trong lòng liền không thoải mái. Cũng không phải bởi vì nàng bị đưa tới cùng Vân Kha hòa thân, mà là bởi vì ánh mắt cùng dã tâm của nàng.

Ba ngày trước, Vô Song công chúa làm đặc sứ Bắc Huyền tới Thương Lăng, trong cung đối nàng tôn trọng, cố ý tổ chức một buổi yến tiệc xa hoa.

Vân Dạ đổi loại chuyện này cho tới bây giờ đều không hề hứng thú. Chính là vài năm thân phận Hoàng hậu, Vân Dạ vì Vân Kha cũng không khỏi không ứng phó chút trường hợp, dần dần cũng thành thói quen.

Trong yến hội, Vô Song công chúa cũng sớm nghe nói quá Vân quốc vị này nam hậu truyền kỳ, đối hẳn tựa hồ thật so với đối Hoàng thượng càng cảm thấy hứng thú.

Vân Dạ thấy nàng dung mạo mỹ diễm, mày rậm mắt to, nhìn quanh đầy vẻ phong tình. Chính là nhìn ánh mắt của nàng xem kỹ rất lợi hại, ẩn ẩn lộ ra ý so sánh với bản thân. Lúc ấy liền cảm thấy rung mình.

Bắc Huyền quốc chủ phái vị công chúa đến làm đặc sứ, vốn là kỳ quái cực kỳ. Đang nhìn đến vị công chúa kia không chút nào che dấu tình cảm đối Vân Kha, Vân Dạ trong lòng liền sáng tỏ.

Quả nhiên, vị công chúa kia chậm rãi tự mình tiến đến nói rõ mục đích, cũng tỏ vẻ đối Vân Kha quân chủ Vân quốc tuổi trẻ hâm mộ đã lâu, lớn mật bày tỏ tình cảm.

Tuy rằng chúng triều thần cũng có sở đoán, nhưng lúc nghe được công chúa chính mình thân nhiên nói ra, không hề ngưng ngừng, còn là có chút khiếp sợ.

Khánh thân vương cùng triều thần liền can hoàng thất tự nhiên là vui sướng dị thường. Lúc ấy liền tỏ vẻ ra đồng ý. Lại bị Vân Kha thân nhiên lấy cớ đang thưởng thức yến tiệc không muốn nói.

Vị công chúa kia cũng không nổi giận, đối Vân Kha càng thêm thưởng thức. Còn thoải mái nhìn Vân Dạ mỉm cười, tựa hồ muốn nói: Hoàng hậu, chúng ta sau này phải hảo hảo ở chung.

Vân Dạ cảm thấy giận dữ, nhưng trên mặt ngược lại không phát ra giận, cũng hướng nàng mỉm cười một chút.

Vị công chúa kia tuy có tâm cơ, nhưng rốt cuộc tuổi trẻ, trải đời không nhiều, mặt liền ửng đỏ, nhưng trong ánh mắt thật là không có ý lui bước. Vân Dạ cảm thấy mặc dù cười lạnh, chính là mình một đại nam nhân, bị như vậy một cái tiểu cô nương coi làm đối thủ, khiến lòng hấn thực không thoải mái.

Đêm đó hỏi rõ tâm ý Vân Kha, Vân Kha tự nhiên là sẽ không lấy nàng, chính là muốn thỏa đáng xử lý lại nhất thời không có phương án giải quyết.

Vân Dạ đối Vân Kha tín nhiệm cực kỳ, cũng sẽ không đem cái kia công chúa để ở trong lòng. Lại không biết đám người Khánh thân vương thế nhưng coi đây là cơ hội, thượng tấu Hoàng thượng, phải khôi phục năm năm một lần tuyển tú đại điển. Nhưng tức giận là Vân Kha thế nhưng không nể mặt mình. Nếu không hôm nay buổi sáng nhất thời tâm huyết dâng trào, lấy tư cách Thiên đại tướng quân lên triều, việc này chính mình còn không rõ khi nào mới biết được!

“Hào! Chuyện công chúa ta không hỏi. Ta hỏi ngươi, chuyện tuyển tú đây là sao?” Ném tấu chương về phía Vân Kha, Vân Dạ hỏi lại.

“Này, ta tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp từ chối.”

“Ta xem lần này đám người Khánh thân vương kia là quyết tâm, nhất định phải Hoàng thượng tái tuyển vài kiểu thê mỹ thiếp, vì hoàng thất khai chi tán diệp (con cái thành đàn). Hội như vậy dễ dàng từ chối?”

Vân Kha cười cười, “Ta đã có người cùng Lạc Nhi. Lạc Nhi tuy rằng tuổi còn quá nhỏ, nhưng tư chất trí tuệ, tính tình trầm ổn, đã rất có long phượng chi tư, tương lai nhất định trở thành một kẻ đủ tư cách làm Hoàng đế.”

Vân Dạ thấy hấn nhắc tới đứa con, trên mặt đầy vẻ đắc ý kiêu ngạo, có chút buồn cười.

“Nào có người nào như thế khen đứa con của mình.”

“Đúng vậy, đây đều là người sinh thật là tốt, phải khen cũng muốn khen ngươi.” Vân Kha lập tức trêu đùa hấn nói.

“Vân Kha! Đừng nói sang chuyện khác.”

Ai! Thất bại.

Vân Kha trong lòng tiếc hận. Mấy năm qua này Vân Dạ tính tình đã không còn giống ngày xưa, có khi lại còn can đảm, táo bạo hơn so với hấn. Chính mình trêu đùa vài câu, hấn cũng không như vậy ngượng ngùng.

Hôm nay xem ra, chuyện công chúa cùng tuyển tú, vẫn là nên nhanh chóng giải quyết, bằng không thực với tính tình Dạ Nhi, dám điều ra đại quân đem công chúa áp tải về Bắc Huyền quốc, kia sẽ không tốt.

Vân Dạ gặp Vân Kha cúi đầu làm tự hỏi, tự tiểu phi tiểu (cười mà như không cười) nói: “Việc này thực sự ngươi không thể giải quyết? Công chúa và chuyện tuyển tú, đều giao cho ta làm. Quyết định vậy đi!”

“Cái gì?” Vân Kha giật mình.

“Sao vậy? Hoàng thượng lo lắng? Vẫn là giao cho ta không được? Ta dù sao cũng là Hoàng hậu, cũng nên vì Hoàng thượng phân ưu giải sầu. Nói sau, việc này vốn liên quan hậu cung, ta đây người đứng đầu hậu cung há có thể bỏ mặc?”

Vân Kha cảm thấy được Vân Dạ tươi cười có chút lạnh.

Mặc dù đối Vân Dạ năng lực phi thường tín nhiệm, nhưng hấn làm việc thủ đoạn, Vân Kha không có gì nắm chắc. Bất quá trên mặt lại mỉm cười nói: “Như thế cũng tốt, việc này để cho Dạ Nhi lo liệu đi.”

Vân Dạ lại như thế nào không biết Vân Kha trong lòng suy nghĩ điều gì. Chỉ sợ hấn sớm phán chính mình tiếp nhận, hảo cho mình quyền lợi, lấy điều này lập uy đi. Bằng không việc này tuy nói không nhỏ, nhưng là không đến nỗi làm hấn như thế dễ dàng buông tha. Chính mình từ khi trở thành Hoàng hậu, lại không từng đem vị trí này để ở trong lòng, làm việc hành động tuy hứng vẫn giống năm đó khi làm Chiêu dương

hầu. Việc này không biết Khánh thân vương kia giúp cự thần hướng Vân Kha nói bao nhiêu lần. Vừa lúc có cơ hội, hẳn là nên lập uy nghi Hoàng hậu, cũng tiện thể bịt miệng những người đó.

Vân Dạ tâm cười cười, quay đầu hướng cửa không biết bé con đứng bao lâu nói: “Lạc Nhi, còn muốn tái đứng nơi đó bao lâu, còn không chạy nhanh vào.”

Vân Lạc đối Phụ hoàng cùng mẫu hậu nói như hiểu như không, nhưng có một việc là có thể khẳng định, chính là mẫu hậu không muốn cho Phụ hoàng tuyển phi, có thể thấy được tuyển phi đại khái không phải là chuyện tốt.

“Lạc Nhi lại đây.” Phụ hoàng cười đối hẳn vẫy tay, Vân Lạc đi tới, bị Phụ hoàng ôm vào trong ngực.

“Để làm chi đứng ở nơi đó?”

“Nghe ngài cùng phụ thân đàm luận chuyện tình, Lạc Nhi không muốn quấy rầy!” Vân Lạc nhu thuận nói. Không biết bắt đầu từ khi nào, hẳn liền không hề gọi Vân Dạ “Nương” mà là “Phụ thân”. Hẳn tuổi này còn không còn quá nhỏ, chính là Vân Dạ dày công ép hẳn gọi như thế, chỉ có trường hợp chính thức hẳn mới được xưng “Mẫu hậu”. Vân Kha thường xuyên vì cái này âm thầm đáng tiếc, hẳn chính là thực thích nghe Lạc Nhi đối Vân Dạ kêu “Nương”, bất quá Vân Dạ nếu không muốn, đành phải thôi.

“Lạc Nhi thực ngoan!” Vân Kha khen nói.

“Lạc Nhi, người lại đây làm cái gì?” Vân Dạ ở bên hỏi.

Vân Lạc nghĩ nghĩ, vẫn là tình hình thực tế, “Lạc Nhi muốn hỏi một chút Phụ hoàng tuyển phi là cái gì?”

Vân Dạ chớp mi, “Ai nói cho người biết?”

“Khánh Vương hoàng thúc.”

Quả nhiên!

Vân Dạ hừ lạnh một tiếng.

Vân Kha cũng cứng mặt một chút. Đây hoàng thúc...

“Lạc Nhi, người bây giờ còn nhỏ, trưởng thành Phụ hoàng sẽ nói cho người biết!” Vân Kha đối đứa con nói cho có lệ.

Vân Lạc càng thêm khẳng định, tuyển phi cũng không phải chuyện tốt!

...

Xế chiều hôm đó, Vân Dạ lợi dụng danh nghĩa Hoàng hậu, gửi thư mời. Mời Vô Song công chúa cùng tất cả tiểu thư khuê các trong danh sách tuyển tú tham gia ba ngày yến hội ngắm hoa cùng Hoàng thượng Hoàng hậu làm chủ.

Chuyện này mặc dù đối hậu cung hoàng thất là gia yến tầm thường, nhưng vẫn khiến khiếp sợ vua và dân. Bởi vì toàn bộ kinh thành đều nhớ rõ hoàng thất cuối cùng một lần lấy danh nghĩa Hoàng hậu tổ chức cung đình gia yến, vẫn là hai mươi tám năm trước, mẹ ruột đương kim Hoàng thượng, Hoàng hậu Minh Đức của tiên đế. Hiển nhiên khi Hoàng hậu đi về cõi tiên, toàn bộ hậu cung hai mươi mấy năm qua chưa từng lại có quá nữ chủ nhân, như thế nào cử hành loại này yến hội? Tuy rằng Vân Kha cùng tiên đế cũng từng làm qua các loại ngắm hoa, ngắm trăng hoặc là vì liên lạc quân thần tình nghĩa yến hội, nhưng khuyết thiếu nữ chủ nhân, bản chất là bất đồng, không thể xưng là hoàng thất gia yến. Đây liền có thể thể hiện ra cái gọi là Hoàng hậu, ở trong cảm nhận dân chúng cùng triều thần, không chỉ là một vị trí khô cứng còn là một mẫu nghi thiên hạ tượng trưng! Mà hiện tại, Vân Dạ vì Vân Kha chính là muốn đi một bước, vì quốc gia này trở thành quốc gia chỉ “Mẫu” chân chính!

Chiêu dương hầu lập vì Hoàng hậu đã vài năm, bởi vì là Minh Nguyệt vương triều đệ nhất vị nam hậu, rất nhiều sự đều không có tiền lệ. Hoàng thượng lại luôn luôn dung túng, tân Hoàng hậu làm việc không có quy củ mệnh lệnh, mọi người liền đều mắt nhắm mắt mở, qua loa tiếp nhận. Mặc dù là Khánh thân vương bọn họ cũng vô pháp lấy ra tật xấu, dù sao với việc này bọn họ cũng là người choáng váng nhất a!

Chính là việc này vừa ra, tin tức truyền cực nhanh. Trong lúc đó, toàn bộ kinh thành đều bị sự việc mới mẻ này làm chấn động. Đầu đường cuối ngõ, trà quán tửu quán, dân chúng quan liêu, nhà nhà đàm luận việc này, người người đàm luận việc này. Mọi người đối với vị đương kim nam hậu vốn là tò mò cực kỳ, lúc này lại đều tranh nhau nghị luận.

“Nghe nói Bắc Huyền quốc đưa tới công chúa muốn cùng Hoàng thượng hòa thân, trong triều các đại thần lại bức Hoàng thượng tuyển phi, Hoàng hậu nhất định mất hứng (không vui).” Người nhàm chán nói.

“Hoàng hậu không phải là muốn mượn cơ hội ngắm hoa này, đem tất cả tiểu thư khuê các muốn gả cho Hoàng thượng đều giết đi?” Người không biết hỏi.

“Tối ngục đi! Hoàng hậu sao lại làm cái loại sự này? (Không! Dám lắm) Nhiều lắm chỉ cho các nàng một bài học để từ bỏ thôi.” Người không biết đáp.

“Này đại thần đem nữ nhân đưa đi phải làm sao a?” Người có chút trí tuệ hỏi.

“Các người nghĩ muốn, chúng ta Minh Trinh Hoàng hậu là một nam nhân không nói, vẫn là Thiên đại tướng quân Minh Nguyệt vương triều, nắm giữ tám mươi vạn việc quân cơ quyền to, này một khi mất hứng, người nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra a!” Trả lời thực có sức thuyết phục.

“Hoàng thượng tuyển phi, Hoàng hậu tại sao mất hứng a?” Người càng không biết hỏi.

“...”

Bách tính như thế nghị luận.

“Hoàng hậu có ý tứ gì?”

“Có thể hay không là tiếp nhận thỉnh cầu của chúng ta, nghĩ muốn tự mình vì Hoàng thượng chọn lựa tần phi a?”

“Có thể! Dù sao Hoàng thượng thân là đường đường vua một nước, toàn bộ hậu cung chỉ có một vị Hoàng hậu, hơn nữa còn là nam hậu, nói không quá đi!”

“Đúng vậy a! Chính là quan lại bình thường hoặc giàu có và đa số dân chúng trong nhà, còn có tam thê tứ thiếp mà...”

“Ta xem không đơn giản! Hoàng hậu khi vẫn là Chiêu dương hầu liên phản đối Hoàng thượng dâng phi lập hậu, Hoàng thượng vì thế, toàn bộ hơn trăm bức tuyển tú đồ đã đốt quách rồi. Hiện tại hẳn thật vất vả nghịch thiên có thai, mạo nguy hiểm tánh mạng sinh hạ hoàng thái tử điện hạ, lại như thế nào đột nhiên nhượng bộ, đồng ý Hoàng thượng tuyển phi?”

“Ta xem Hoàng hậu là muốn ra oai phủ đầu!”

“Bất quá lại nói tiếp, Hoàng hậu rốt cuộc là cái nam nhân, tổng sẽ không cùng vài cái tiểu nữ tử tranh chấp đi?”

“Không cần thiết a! Chỉ một cái Vô Song công chúa, rồi sẽ bị đuổi đi thôi.”

“Đúng vậy nha, các người là không thấy được trong yến tiệc, vị công chúa kia đối Hoàng thượng có bộ dáng nào a.”

“Miền Bắc Trung quốc nữ tử, hào hùng quả nhiên không giống Vân quốc a!”

“Hoàng hậu tuy rằng trên mặt bất động thanh sắc, chỉ sợ trong lòng cũng sẽ không thoải mái đi.”

“Chẳng lẽ Hoàng hậu thật sẽ đối Vô Song công chúa và tú nữ bất lợi?”

“... Đại nhân, người xuất thân học sĩ, học phú ngũ xa, như thế nào cùng này tiểu dân phổ phường ganh nhau kiến thức.”

...

Quan liêu nhóm như thế nghị luận.

“Ta cược là hai mươi hai, Hoàng hậu tuyệt sẽ không để cho Hoàng thượng tuyển phi!”

“Ta cực là năm mươi hai, Hoàng hậu thỏa hiệp, để Hoàng thượng tuyển phi!”

“Ta cực là...”

“Ta cực là...”

Trong kinh thành nhóm dân cờ bạc bắt lấy cơ hội, căn bản chẳng cần thiết nghị luận.

Khánh thân vương chờ hoàng thất khai chi tán diệp, với hành động của Vân Dạ không quá lý giải. Đây đó tú nữ đều là thân phận cao quý, quan to quý nhân trong nhà thiên kim tiểu thư, Vân Dạ cho dù là Hoàng hậu, cũng không có thể đem các nàng cứ thế lơ đi. Chẳng lẽ là hấn nghĩ thông suốt, muốn cùng công chúa và nhóm tú nữ cải thiện quan hệ, sau này cùng chung một chồng sao? Đây ý niệm trong đầu, mặc dù là chính Khánh thân vương nghĩ ra đều cảm thấy được hình như là mơ mộng hảo huyền

Vân Dạ đối trong kinh thành hung ba gợn sóng bỏ mặc, chính là giao đãi cho cung nhân chuẩn bị tốt yến hội ngắm hoa, hết thấy chi phí, qui cách toàn bộ đều chiếu theo lễ nghi của Minh Đức Hoàng hậu. Luôn luôn hậu cung thanh tĩnh, khó có lúc bận rộn như lúc này.

Vân Dạ người này, luôn luôn người không động ta, ta không động người, tính tình lãnh đạm cực kỳ, chính là thật muốn làm việc gì lại thập phần quyết đoán. Ba ngày sau, Hoàng hậu – mẫu nghi thiên hạ, chủ sự hoàng gia yến hội ngắm hoa, cuối cùng ở ngự hoa viên lịch sự tao nhã xinh đẹp tuyệt trần chậm rãi mở màn.

“Hi Hoàn, tất cả mọi người vội gì vậy?” Vân Lạc nhìn luôn luôn thanh tĩnh u nhã ngự hoa viên đột nhiên trở nên náo nhiệt đứng lên, trong cung cung nhân đi qua đi lại không ngừng.

“Thái tử diện hạ, Chiêu dương hầu tổ chức yến hội ngắm hoa, mời rất nhiều người tới tham gia mà!”

“Cái gì? Mẫu hậu tổ chức yến hội ngắm hoa?” Vân Lạc trừng mắt to, kinh dị cực kỳ. Hấn tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng đối với phụ thân mình vẫn là thực hiểu biết. Phụ thân liền đem Phụ hoàng để ở trong lòng, ngay cả chính hấn một đứa con cũng không để ý bằng, đối chuyện trong cung cũng luôn luôn chẳng quan tâm, bất đắc dĩ mới bởi Phụ hoàng tham dự tiệc rượu, hôm nay sao lại làm chủ lo liệu cái gì ngắm hoa?

Bất quá Vân Lạc rốt cuộc là cái tiểu hài tử, này đó tâm tư vừa chuyển, lập tức liền cao hứng đi lên, vô luận như thế nào, phụ thân ở yến hội ngắm hoa này, nhất định phải đi giúp vui.

“Đều mời tất cả mọi người?”

“Mời Bắc Huyền quốc Vô Song công chúa, còn có... Còn giống như có một chút tú nữ.” Hi Hoàn cẩn thận nghĩ nghĩ, đem chính tin tức mình nghe được nói cho thái tử.

Vân Lạc không lớn hiểu được tú nữ là gì, nhưng là chuyện Bắc Huyền quốc công chúa hấn biết. Vừa nghĩ tới ngày đó nghe được Phụ hoàng cùng phụ thân nói chuyện, trong lòng nghi hoặc một chút, lập tức hiểu được.

Phụ thân không thích cái công chúa kia, Phụ hoàng lại không thể đem nàng tống trở về, cho nên phụ thân tính toán chính mình động thủ. Đây cái tú nữ, đại khái chính là Khánh Vương hoàng thúc nói cấp cho Phụ hoàng làm phi tử. Hừ! Hấn mới không cần này nữ nhân sinh cho hấn cái gì hoàng đệ hoàng muội mà! Phụ hoàng có một mình hấn là tốt rồi, để làm chi phải như vậy nhiều người đến chia xẻ a! Vân Lạc ánh mắt đen lấy vòng vo chuyển, chung quanh chiếu ra một cổ lưu màu, Hi Hoàn ở bên cạnh vừa thấy, liền biết tiểu thái tử đã có chủ ý!

Lúc này thời tiết đầu hạ, liễu bên cạnh ao rủ đầy, gió mát phát phơ, hoa sen kiều diễm, trong vườn đàn hoa cũng đang khai, bướm bay thành đàn. Thực rất tuyệt vời.

Nhóm tú nữ đã lục tục tới. Phúc Khí lĩnh ý chỉ Vân Dạ, trước tiên đến chiếu cố một tiếng.

“Hoàng hậu phân phó, các vị tiểu thư không cần giữ lễ tiết, yến hội ngắm hoa còn có một canh giờ mới bắt đầu, mọi người có thể ở ngự hoa viên tùy ý đi lại, thưởng thức một chút cảnh sắc.”

Mấy tiểu thư quý tộc lúc đầu có điều cố kỵ, nhưng hoàng gia ngự hoa viên phong cảnh thiên hạ vô song, còn có rất nhiều hoa cỏ hiếm quý các nơi hiến tới, trong kinh thành là không thấy được.

Có người nữ nhân nào là không thương hoa? Các nàng bình thường nhiều ít ở kinh lý đều nhận thức nhau, rất nhanh liền hiểu biết, tốp năm tốp ba ở hoa viên ly khai.

Vô Song công chúa tới trễ nhất. Nàng cùng này đó thực nữ đều không nhận thức, lại tự cao thân phận cao quý, khinh thường vu cùng các nàng cùng nhau thưởng thức, liền chính mình một người ngồi ở đình lý, ngồi đoan trang tạo nhã thưởng trà.

...

Trong Vinh Dạ cung, Vân Dạ không chút hoang mang bảo vài tiểu thái giám hầu hạ, đối Hoàng hậu vân phục. Vân Kha tiến vào vừa thấy, nhân tình sáng lên, đối mấy tiểu thái giám huy phát tay, làm cho bọn họ lui xuống.

Vân Dạ chớp mi, nhìn Vân Kha lại đây tự mình giúp hẩn cất kỹ vật áo, bó buộc dây lưng.

“Canh giờ còn chưa tới, ngươi lại đây sớm như thế làm cái gì?”

Vân Kha cười nói, “May mắn ta tới sớm, mới có vinh hạnh tự mình hầu hạ ngươi thay y phục a!”

“Ngươi lời này nếu truyền ra ngoài, ngày mai Khánh thân vương không phải sẽ đến chất vấn ta sao.” Vân Dạ cũng cười nói.

Năm đó Vân Dạ cốt thương chưa lành, vẫn ngồi xe lăn, hành động không tiện. Mọi người cực kỳ muốn giúp, hẩn lại không cho người khác tùy tiện chạm vào hẩn, xe lăn đều là tự mình điều khiển. Sau đến lại không ngừng luyện tập đi lại, va chạm vấp ngã không biết có bao nhiêu. Chính hẩn không để ở trong lòng, Vân Kha xem ở trong mắt lại cực kỳ đau lòng, cho nên rất nhiều sự luôn thích tự mình chiều cố hẩn.

Vân Dạ từ nhỏ được hẩn chiều cố, mặc dù cảm thấy được ảm áp nhưng trong lòng cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Phúc Khí cùng cung nhân cũng biết hai người như thế ở chung, ban đầu cũng kinh ngạc rồi sau tập mãi thành thói quen.

Ai ngờ ngày ấy, Vân Kha bồi Vân Dạ ở thái dịch bên cạnh ao chơi cờ, vừa lúc Khánh thân vương Vân Tuyên cùng phụ tử Quang Vinh vương Vân Hoàn tìm đến Hoàng thượng nghị sự. Vân Dạ trừ bỏ việc quân chính, mặt khác quốc sự không tham dự, liền tự đi hậu viên luyện kiếm. Để Khánh thân vương bọn họ cáo lui, Vân Dạ vừa lúc múa xong một bộ kiếm pháp trở về, trên trán thản nhiên ra một tầng mồ hôi, ăn mặc cũng có chút thất thần. Vân Kha liền giống ngày xưa giúp hẩn sửa sang lại hảo. Loại sự tình này đối hai người mà nói rất tự nhiên, bất quá, chính là Khánh thân vương cùng Vân Hoàn xem trọn mắt há hốc mồm, không dám tin.

Bọn họ phụ tử hai người lúc ấy dù chưa nói điều gì, nhưng ngày hôm sau, Vân Hoàn liền chạy đi tìm Hoàng thượng tâm sự, nói Hoàng thượng uy nghi tuyệt vời bao nhiêu, Hoàng thượng khí độ phi phạm bao nhiêu, khí thế không thua thường nhân. Vân Kha không hiểu, nghe xong nửa ngày mới ngỡ ra là Quang Vinh vương quanh co lòng vòng ám chỉ hẩn phải chấn hưng phu cương (chấn chỉnh quyền uy người chồng trong nhà), không chỉ có cảm thấy buồn cười cực kỳ, trên mặt lại làm bộ như nghe không hiểu, đem Vân Hoàn gấp đến độ không kiềm chế được.

Mặt khác, Khánh thân vương bên kia trực tiếp đi tìm Vân Dạ, cây già lên mặt nghĩ muốn khuyên Vân Dạ suy tính cho Hoàng thượng, đừng cho Hoàng thượng làm ra việc mất mặt. Vân Dạ thản nhiên hỏi cái gì là việc mất mặt. Khánh thân vương ho khan hai tiếng, liền nói chuyện sự tình ngày đó. Vân Dạ nghe xong, chỉ nói, “Nếu này đó là việc mất mặt, kia Hoàng thượng ở Vạn Hoa Cốc cùng Vĩnh Dạ cung còn đã làm càng nhiều chuyện mất mặt hơn.” Hướng Khánh thân vương đưa cọt, cười lạnh nói: “Khánh thân vương có muốn biết không?”

Kết quả không cần phải nói, Hoàng thượng Hoàng hậu đối nhau ăn ý mười phần ‘phu phu’ lưỡng, dè bẹp ‘khuyên giải’ của phụ tử Khánh thân vương, hai người đành tức giận bỏ đi.

Chính là từ thời điểm kia, Khánh thân vương càng thêm quyết tâm kiên định muốn đem Hoàng thượng ‘cứu vớt’ khỏi tay Hoàng hậu. Làm Hoàng thượng tuyển vài cái ôn nhu mỹ mạo, tần phi thành thạo khéo léo, đây là phương pháp trực tiếp nhất, hữu hiệu nhất thực hiện. Không chỉ có thể làm cho Hoàng thượng nặng chấn phu cương, vì hoàng thất có thêm huyết mạch, khai chi tán diệp, còn có thể áp đáng về bề vế Hoàng hậu, không cho hẩn được cưng chiều thành quen, chẳng phải là tiện lợi đôi đường sao!

Vân Kha nghe hần nhắc tới sự kiện Khánh thân vương kia, ôn nhu nói, “Khánh hoàng thúc lớn tuổi, lại là nguyên lão trọng thần trong triều, làm việc khó tránh khỏi có điểm ngoan cố. Khả hần rất cuộc là thân thúc thúc của ta, từ nhỏ đối ta yêu thương có thừa, có một số việc tuy rằng thích nhằm vào người, nhưng là xuất phát từ hảo ý, người đừng quá để ở trong lòng.”

Vân Dạ hừ lạnh một tiếng, “Hần một cái lão nhân, đáng giá ta để ở trong lòng sao!”

Vân Kha chính là thích hình dáng hần cao ngạo khinh thường, nhịn không được cúi đầu hôn nhẹ, hôn một cái lại dứt không ra, hôn thêm vài cái, liền lại gỡ trò đại số sàng, thật vất vả tách ra, hai người đều thở hồng hộc.

“Quần áo đều rối loạn...” Vân Dạ đẩy hần ra, trên mặt ửng hồng chưa lui. Vân Kha biết rất rõ ràng đối nộ hôn của mình hần tới không có sức chống cự, lại cố ý khiêu khích hần. Vân Dạ không khỏi oán hận trừng mắt nhìn hần liếc mắt một cái, chính là con người nhộn nhạo xuân ý lại đem tức giận đều biến thành hấp dẫn mị ý.

Vân Kha tự nhiên yêu cực kỳ vẻ mặt hần hơi ngượng ngùng, nhịn không được lần thứ hai nâng lên mặt của hần, thật sâu hôn đi xuống. Vân Dạ cắn hai cái, vẫn là không chống cự được liền đáp trả. Đây vừa hôn quá, hai người đều xúc động lên. Vân Dạ toàn thân dán tại người Vân Kha, có thể tinh tường cảm giác được nhiệt tình lẫn nhau. Vân Kha giật giật, làm cho dự vọng hai người cách mặc y phục ma sát vài cái, ở Vân Dạ bên tai nhẹ giọng nói:

“Ta nghĩ muốn người. Đừng đi yến hội ngắm hoa đồ bỏ đó.”

Vân Dạ ngậm khẽ một tiếng, nắm chặt bờ vai của hần, khẽ hạ dự vọng theo hơi thở Vân Kha, lại rung động trường lớn vài phần. Thở dốc mấy hơi thở, vẫn là đẩy ra Vân Kha.

“Không được. Người là Hoàng thượng có thể vắng mặt, ta đây Hoàng hậu không thể không đi.”

Vân Kha thở dài, biết Vân Dạ đã quyết định đem việc này làm tới cùng. Đây mặc dù là bách hần nhìn thẳng vào thân phận Hoàng hậu, lấy điều này trước hoàng thất cùng triều đình là cơ hội tốt để lập uy, nhưng có chút lo lắng hần thực hiện, hướng hồ thân thể hần...

Vân Kha buông ra Dạ Nhi, giúp hần sửa sang lại hảo vân phục, dời đi đề tài.

“Dạ Nhi, nói thực ra, người có phải hay không lần này yến hội ngắm hoa chuẩn bị ‘tiết mục’ gì?”

Vân Dạ khẽ cười một tiếng, “Tiết mục ta không chuẩn bị, bất quá xem cuộc vui náo nhiệt là nhất định phải có. Không biết Hoàng thượng có hứng thú hay không.”

Quả thế!

Vân Kha cười nói, “Hoàng hậu muốn đi xem cuộc vui, trẫm không dám không bồi!”

Nói, nắm tay Vân Dạ, hai người bước ra Vĩnh Dạ cung.

...

Luôn luôn yên lặng u nhã ngự hoa viên, hôm nay phá lệ náo nhiệt, cả vườn xuân sắc muôn hình muôn vẻ hoặc mềm mại, hoặc diễm lệ, hoặc hoạt bát, hoặc cao nhã tuổi thanh xuân... rất nhiều sắc thái. Các nàng hoặc ở bên cạnh ao uống trà, hoặc ở bụi hoa khẽ khẽ nói nhỏ, thật sao động lòng người

Bởi vì thời gian đã lâu, Hoàng thượng Hoàng hậu còn chưa tới, các nàng dần dần buông tâm tư, nói chuyện cười đùa. Thanh âm êm tai dễ nghe, ngoài hoa viên cũng có thể ẩn ẩn nghe thấy.

“Hoàng hậu giá lâm!”

Thanh âm đột nhiên vang lên to rõ, các cô gái đều kích động trên đường hành lễ.

Vân Dạ vừa rồi đã ở ngoài ngự hoa viên đứng xem một lúc lâu, gặp này đó tiểu thư khuê các quả nhiên mỗi người mỗi vẻ, mỗi một cái đều là tuyệt đại giai nhân.

Khánh thân vương quả nhiên có mắt.

Vân Dạ trong lòng cười lạnh.

Hắn đối những nữ nhân này tự nhiên là không chút hứng thú, bất quá lại không phải không thừa nhận, làm nam nhân, các nàng đều là giai nhân trong mộng.

Vừa rồi cùng Vân Kha đi ra Vĩnh Dạ cung, đột nhiên có nội thị báo lại sự, Vân Kha liền làm bảo hấn tới trước rồi mình đến sau. Vân Dạ lúc này thật có chút ngạc nhiên đứng lên, không biết Vân Kha nhìn thấy mấy người đẹp này sẽ có phản ứng gì.

Người đẹp như vậy tâm hơi động cũng là tránh không được đi?

Nghĩ đến đây, Vân Dạ nhin không được cảm thấy trầm mặc.

Nhóm tú nữ hành lễ, Vô Song công chúa đứng ở cuối, hơi cúi đầu, nàng trang điểm nhẹ mà xinh đẹp tuyệt trần. Nàng là công chúa nước láng giềng, tự không cần hành lễ với quốc hậu Vân quốc. Chính là làm vài cái lễ nghi tuý tiện, bây giờ trông vô lễ cực kỳ.

Vân Dạ coi như không thấy nàng, ngồi ở vị trí chủ vị, thản nhiên nói: “Bình thân.”

Nhóm tú nữ không nghĩ tới là Hoàng hậu một mình tới. Trên người Hoàng hậu ẩn ẩn phát ra lãnh khí, người nhát gan liền cảm thấy lo sợ, người lá gan lớn liền đánh giá chi tâm. Các nàng không biết Hoàng hậu vốn là người lạnh lùng, khí thế vốn là bá đạo rét lạnh. Đợi Hoàng hậu một tiếng ‘bình thân’, mọi người không có xả hơi, ngược lại càng khẩn trương.

Vô Song công chúa trong lòng buồn bực, vừa rồi Vân Dạ đối nàng làm như không thấy, cứ thế đi qua bên người, đối nàng thật sự là vũ nhục lớn lao.

“Đều ngồi vào vị trí đi.”

Dựa theo Vân Dạ phân phó, nhóm tú nữ đều tự thân phận cấp bậc xếp hạng chủ vị xuống chỗ ngồi hai bên. Ở chủ vị phía dưới bên trái có một ghế, là đặc biệt lưu cho Bắc Huyền quốc Vô Song công chúa.

Mọi người đều tự chính mình ngồi xuống, không người dám ngẩng đầu, tự nhiên cũng không có người nói chuyện.

“Các người ngẩng đầu lên.”

Vân Dạ một tay gõ gõ trên cạnh ghế, vẻ mặt nhàn nhã, đôi mắt lúc này trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước.

Nhóm tú nữ lớn mật ngẩng đầu, đều không tự chủ được nhìn về phía Hoàng hậu trong truyền thuyết. Nếu như nói các nàng trong lòng từng đối Hoàng hậu từng có vô số suy đoán, như vậy lúc này những suy đoán liền vỡ tan.

Một người đối Hoàng thượng yêu say đắm, thâm sâu vô cùng, tính chiếm giữ rất mạnh, thậm chí không tiếc lấy nam tử thân nghịch thiên có thai cũng muốn đem Hoàng thượng tại bên người, lại nhiều lần cản trở Hoàng thượng dâng phi tuyển tú, nói vậy phải là người tâm ghen tị rất mạnh, lòng dạ sâu đậm. Nhưng vô luận như thế nào, dù mọi người có tưởng tượng ra sao cũng khó hình dung ra người trước mắt này.

Chính là lúc này vừa thấy, chúng nữ chỉ cảm thấy Hoàng hậu tư thế oai hùng tuấn lãng, khí thế lạnh thấu xương, mặc dù thân hoa phục, lấy thân sự phu (làm chuyện cho chồng), lại rõ ràng là một nam nhi anh tuấn. Tú nữ tuổi nhỏ không có kinh nghiệm đời, trên mặt liền nhin không được hơi hơi đỏ.

Vân Dạ quét mắt một lượt, những nữ nhân này trong lòng suy nghĩ điều gì tự nhiên có thể đoán được vài phần. Chính là việc này với hấn đều không đi đến đâu. Phân phó đi xuống, “Khai tiệc.”

“Từ từ.”

Là Vô Song công chúa lên tiếng.

“Hoàng hậu, Hoàng thượng còn chưa tới, sao vậy có thể khai tiệc a.”

“Sao lại không thể.” Vân Dạ ảm đạm cười, “Hoàng thượng tới hay không tới cũng phải khai tiệc, làm gì để các tiểu thư đợi lâu.”

Nói vung tay lên, nhóm tiểu thái giám phía dưới liền nhất nhất đi lên sắp xếp.

“Không biết Hoàng thượng khi nào đến?” Vô Song công chúa thân phận tự cao quý, không chút nào che dấu chờ đợi chính mình đối Hoàng thượng.

“Đại khái lập tức sẽ đến.” Vân Dạ không chút để ý nói, “Công chúa đợi không kịp sao?”

Vô Song công chúa bị hắn nói một câu hai nghĩa, mặt đỏ rần, chỉ sợ không phải ngưỡng ngưỡng mà là tức giận, lại cố tình không thể phát tiết. Chính là dùng sức dày vò chiếc khăn trong tay.

Nhóm tú nữ phía dưới, vốn là đối Vô Song công chúa không hảo cảm, lúc này đều trong lòng không khỏi cười thầm.

“Bổn cung chính là quan tâm Hoàng thượng. Như thế hoàng gia thịnh yển, Hoàng thượng không cùng Hoàng hậu tham dự, thật sự là ngoài ý muốn.” Vô Song công chúa nặng cười đến khách khí, lại thoải lý hữu thoải.

(lại thoải lý hữu thoải: câu nói có hàm ý khác)

Luôn luôn bên cạnh hầu hạ – Phúc Khí trong lòng hừ lạnh một tiếng, điểm ấy bản lĩnh còn muốn đến châm ngòi ly gián, sợ là phải tự mình chuốc lấy cực khổ.

Quả gặp Vân Dạ nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hoàng thượng có sự trì hoãn một chút, lập tức đến. Công chúa như thế quan tâm Bản cung và Hoàng thượng, cũng là ngoài ý muốn của cho Bản cung.” Nói xong cũng không tái để ý năng, nhìn này nhóm tú nữ. Hắn cố ý an bài như thế một cái sân khấu thích hợp, là hắn muốn tới xem kịch vui, cũng không phải để cho người ta xem.

“Bản cung nghe nói các người đều người dựa theo tiêu chuẩn khi trước đề cử, từ Khánh thân vương đích thân tuyển, không biết điều có gì mới.” Ngón tay thon dài hữu lực thưởng thức rượu trong chén ngọc, Vân Dạ ánh mắt nhất nhất trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua, “Nói vậy các người cũng biết, ta bên cạnh Ngô hoàng (hoàng đế) đăng cơ tới nay còn chưa từng tiến hành quá tuyển tú, các người hiện nay chỉ là trên danh sách, còn chưa được đến chính thức sắc phong. Hoàng thượng có thể hay không lựa chọn ai trong các người, ai cũng không biết. Như thế này, khi Hoàng thượng tới, các người có thể biểu hiện một chút tài hoa của mình, để Hoàng thượng thưởng thức.”

Vân Dạ ngữ khí bình thản, không hề có ý thân thiết ý, nhưng lời nói lại cố tình là cổ vũ các nàng bằng bản lĩnh hãy tự đi mà câu dẫn Hoàng thượng, làm cho người ta đoán không ra tâm tư của hắn, cảm thấy càng thêm không yên.

Vân Dạ thấy các nàng vẻ mặt bất an nghi hoặc, ảm đạm cười, “Các người nghĩ Bản cung chỉ nói cho có lệ với các người sao? Như vậy đi, chỉ cần ai trong các người có bản lĩnh có thể khiến Hoàng thượng ban cho mảnh ngọc cầm trên tay, Bản cung liền tự mình hướng Hoàng thượng tiến cử, sắc phong làm quý phi.”

Vân Dạ lời này vừa nói ra, không chỉ nhóm tú nữ một mảnh ồ lên, ngay cả Vô Song công chúa đều là cả kinh. Phải biết rằng mảnh ngọc trên tay Hoàng thượng tuy là báu vật quý, nhưng cũng không khó đạt được, chỉ cần Hoàng thượng cao hứng, tùy ý sẽ ban cho. Huống chi Minh Trinh để tuần nhã cùng ôn hòa cả nước đều biết, nói vậy không khó lấy lòng.

Một tú nữ lớn mật hỏi han: “Hoàng hậu lời ấy là thực?”

“Bản cung nói chuyện tự nhiên là thật.” Vân Dạ vẻ mặt cao ngạo khinh thường, làm cho tú nữ kia không tự chủ được sinh ra cảm giác nói lỗ mạo phạm.

“Xin hỏi Hoàng hậu, ta cũng có thể tham gia sao?” Vô Song công chúa đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Đương nhiên có thể. Bất quá...” Vân Dạ miết nàng liếc mắt một cái, chậm rãi gơ lên chén ngọc, uống ngay một hơi hết rượu Quỳnh Tương, rồi mới không nhanh không chậm đối mọi người nói: “Đừng trách Bản cung không có việc gì cảnh cáo trước các người, nếu các người ngay cả điểm ấy bản lĩnh cũng không có, nghĩ muốn bước vào cửa hậu cung này, chỉ sợ khó như lên trời.” Nói nhẹ nhàng để ly rượu trong tay xuống, ở trên mặt bàn phát ra thanh thủy một tiếng, không nhẹ cũng không nặng, lại hoàn toàn hảo đập vào trong lòng mọi người

...

Chúng tú nữ nghe được lời Hoàng hậu nói trong lòng đều rùng mình. Bị ánh mắt hắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đảo qua, bất giác đều toát ra hàn khí nhẹ nhẹ.

Vô Song công chúa cũng là trên mặt biển sắc, không nghĩ tới Hoàng hậu thể nhưng mình mục trương đảm (trắng trợn, táo bạo), ngay cả một chút mẫu nghi thiên hạ rộng lượng đều lười ngụy trang. Huống hồ mảnh ngọc kia, Hoàng thượng trên tay chỉ đeo một cái. Nếu ai có thể có được nó, đó là được Hoàng hậu nhận thức cùng, ngồi trên vị trí quý phi là nắm chắc. Hoàng hậu đây là để cho nàng tự đi tranh.

Vân Dạ làm việc thủ đoạn, trực tiếp đặt ra điều kiện, còn tiện thể khơi mào các nàng cạnh tranh lẫn nhau.

Phúc Khí cười trong lòng một tiếng, muốn cùng Hoàng hậu đấu, các người còn non lắm.

Mọi người đang chìm đắm trong tâm tư khác nhau thì vang lên một tiếng truyền báo: “Hoàng thượng giá lâm!”

Nhóm tú nữ vội vàng đứng dậy quỳ xuống, ngay cả Vô Song công chúa cũng thi lễ. Chỉ có Vân Dạ còn đang bình thản ngồi ở vị trí chủ vị.

Vân Kha đi tới ngoài ngự hoa viên, xa xa thấy một thân ảnh nhỏ chợt lóe qua, rõ ràng là bộ dáng Lạc Nhi, trong lòng ngạc nhiên nói: “Lạc Nhi ở trong này làm chi?” Vội vàng bảo tiểu thái giám bên cạnh đi xem.

Vào ngự hoa viên, liếc mắt một cái liền trông thấy Vân Dạ thân hoa lệ màu trắng Vân phục cao cao tại thượng, một đám nữ nhân mảnh mai diễm lệ, hoàn phi yến sấu tú nữ phụ trợ, càng phát ra một loại cảm giác cao ngạo.

“Đứng lên đi.” Vân Kha lướt qua chúng nữ, đi vào bên người Vân Dạ, ở bên cạnh hắt ngồi xuống.

“Hoàng thượng tới còn rất sớm.” Vân Kha phát giác ngữ khí Vân Dạ không đổi nhưng có tia khác thường.

Vân Kha mỉm cười, nói vậy này đó thiên kiều bá mị mỹ nữ nhiều ít có chút kích thích hắt, lập tức ở bên tai hắt, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe được nói nhỏ: “Ta sợ tới chậm bỏ lỡ trò hay.”

Vân Dạ nhẹ nhàng chớp mi, tự tiểu phi tiểu cũng thấp giọng nói: “Hoàng thượng là sợ bỏ lỡ trò hay, hay là sợ bỏ lỡ mỹ nhân?”

Vân Kha cầm tay Dạ Nhi, căng thẳng. Vân Dạ tự nhiên biết một vừa hai phải, hai người nhìn nhau cười. Vừa rồi Vân Kha tiến vào, thẳng tắp nhìn chính mình, đối hai bên mỹ nữ ngay cả liếc mắt một cái cũng không có, điều này làm cho Vân Dạ vừa lòng cực kỳ.

Vô Song công chúa và nhóm tú nữ gặp Hoàng thượng như mang đến một trận gió mát, nhẹ nhàng đem hàn khí Hoàng hậu áp người trở thành hư không. Lại thấy hai người thần thái thân mật, bên tai nói nhỏ, nói không nên lời thân thiết ân ái.

Vân Kha tuần nhã phong lưu vốn là thiên hạ vô song, hôm nay vừa thấy, lại làm cho lòng người động, huống chi còn là vua của một nước. Các thiếu nữ này đang tuổi thanh xuân đều tâm trí đại động. Mặc dù thấy hắt cùng Hoàng hậu ân ái tình nặng, nhưng nghĩ đến vừa rồi Hoàng hậu hứa hẹn, vô luận như thế nào cũng muốn thử năng lực chính mình một lần, mong một ngày nào đó bên cạnh con người tuần nhã kia mình cũng có một vị trí.

“Trầm tới chậm, không biết Hoàng hậu vừa rồi cùng các người hàn huyên chuyện gì?” Vân Kha tùy ý hỏi hắt.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu vừa rồi đối chúng ta nói, hôm nay ai có thể có được mảnh ngọc trên tay ngài, hắt liền tự mình hướng ngài tiến cử sắc phong người kia vì quý phi.” Vô Song công chúa kiều mị cười nói. Nàng ngồi ở phía dưới chủ vị, cách Hoàng thượng Hoàng hậu gần nhất, thần thái hai người cũng nhìn xem rõ ràng nhất, cảm thấy đối Vân Dạ phi thường ghen tị. Lúc này đưa hắt vừa rồi hứa hẹn nói cho Hoàng thượng, cũng không sợ hắt đối ý.

“Ngà!?” Vân Kha có chút ngoài ý muốn, lập tức sáng tỏ, hướng Vân Dạ nhìn lại, mắt mỉm cười.

Trên tay hắt mảnh ngọc này cũng không phải là ngọc bình thường, mà là tín vật dùng để hiệu lệnh Nguyệt Ẩn, không thể tùy tiện sử dụng, càng chớ luận ban cho người khác. Xem ra Dạ Nhi quả nhiên sớm có tính toán, khó trách hôm nay buổi sáng tự mình giúp hắt đeo.

“Nếu trăm hôm nay không đem ngọc này ban cho bất luận kẻ nào, vậy phải làm sao?” Vân Kha giống như tò mò hỏi. Hắn tuy là đối Vô Song công chúa nói chuyện, ánh mắt lại nhìn Vân Dạ.

“Này...” Vô Song công chúa có chút do dự, không biết nên hay không nhân cơ hội đem Hoàng hậu vừa rồi uy hiếp chỉ ngữ nói cho Hoàng thượng.

“Nếu Hoàng thượng hôm nay không có đem ngọc này ban cho bất luận kẻ nào, Bản cung nói cho các nàng, từ nay về sau nếu muốn tiến vào hậu cung này, đó là người si nói mộng, khó như lên trời!” Vân Dạ không thèm quan tâm lặp lại lời nói mới rồi, nhìn lại Vân Kha, tựa như nói: Xem ngươi làm sao lo liệu!

Vô Song công chúa các nàng đều sợ ngây người, không nghĩ tới Hoàng hậu nhưng lại lớn mật như thế thản nhiên ở trước Hoàng thượng nói ra lời này, không chút nào che dấu yêu cầu tâm tình cưng chiều độc chiếm.

Vân Kha lại cười ha ha đứng lên. Đây mới là Dạ Nhi của ta!

Xem ra nhiều năm trong cung đình cũng không làm phai mờ đi nhuệ khí của hắn, vẫn là Dạ Nhi năm đó lấy trăm vạn đại quân uy hiếp mình không được dâng phi lập hậu. Về điểm này, Vân Kha trong lòng lập tức trào ra một cảm giác thỏa mãn.

“Hoàng thượng.” Vô Song công chúa gặp Hoàng thượng không tức giận, ngược lại cười đến vui vẻ, dường như vô cùng cao hứng, không khỏi ngậm bực.

“Hoàng thượng, ngài sẽ không thiên vị giúp Hoàng hậu, không đem ngọc này ban cho bất luận kẻ nào đi?”

“Trẫm đương nhiên sẽ không làm như thế. Chẳng qua...” Vân Kha cười dài nhìn Vân Dạ, “Hoàng hậu chắc là phải có điều kiện đi? Trẫm tổng sẽ không vô duyên vô cớ liền đem ngọc này làm phần thưởng.”

“Này đương nhiên tự dựa vào bản lĩnh các nàng.” Vân Dạ bưng chén rượu lên, cười nhạt nói.

“Bản lĩnh có ai lớn bằng Thiên đại tướng quân của trẫm.” Vân Kha ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

Kế tiếp, yến hội ngắm hoa coi như biến thành ngày hội biểu diễn tài nghệ. Đây đó tuyển vào cung tú nữ đều đến từ nhân gia quan lại quý thế, mỗi người đều là xinh đẹp, học phú ngũ xa, thơ từ ca phú không gì không hiểu. Các vị giai nhân vì niềm vui của Hoàng thượng, đều mang hết tâm tư. Đánh đàn, ngâm thơ, quả nhiên là mỗi người mỗi vẻ, đều có phong thái. Vân Kha cười dài, nhìn xem sung sướng, thường thường cùng Vân Dạ nói nhỏ vài câu, tựa hồ bình luận ai tài hoa cùng xuất chúng.

Vô Song công chúa âm thầm rất nhanh trong lòng đều có tính toán. Nhìn xem thời cơ không sai biệt lắm, Vô Song công chúa đứng lên, đối Hoàng thượng cười nói: “Vô Song đến từ miền Bắc Trung quốc, sẽ không đó phong nhã giống Vân quốc. Chính là xuất thân thảo nguyên, trừ bỏ tập phóng ngựa săn bắn cung ngoại, còn học một ít võ nghệ phòng thân. Vô Song không đại tài hoa, đành phải vì Hoàng thượng múa một hồi kiếm vũ.”

“Ngà!?” Vân Kha đại cảm thấy hứng thú, ngay Vân Dạ cũng lộ ra biểu tình thú vị.

Bên cạnh tiểu thái giám đưa lên một thanh mộc kiếm (kiếm gỗ), Vô Song công chúa tiếp nhận, cúi người, theo nhạc hai bên nổi lên. Chỉ thấy này dáng người mạn diệu, kiếm pháp tao nhã, phiêu động thanh tú, quyền rũ mang một tia anh khí, thực làm cho lòng người động.

Nhất vũ xong, Vân Kha đứng dậy vỗ tay, cười nói: “Công chúa vũ đắc hảo, vũ đắc diệu a!” (múa đẹp, đường kiếm múa tinh diệu)

Vô Song công chúa đắc ý cực kỳ, nhìn thẳng phía Vân Dạ, tràn ngập ý tứ khiêu chiến. Dem ánh mắt chuyển tới trên người Hoàng thượng, lại lập tức trở nên kiêu mị cực kỳ. Đi tới bên người Hoàng thượng thì lễ, Vô Song công chúa đột nhiên vấp chân, hô to một tiếng “Hoàng thượng”, hướng về Vân Kha.

Vân Kha đang muốn đỡ lấy nàng, một trận gió theo chỗ tối đánh úp lại cùng sát ý hỗn loạn.

Vân Dạ ánh mắt lạnh lùng, trò hay, cuối cùng cũng lên sân khấu

...

“Hoàng thượng.” Vô Song công chúa không như mong muốn nhào vào trong lòng Vân Kha, chính là đột nhiên cảm giác một cổ lực đem nàng đẩy ra, người hướng tọa ý (ghế ngồi) bên cạnh. Tiếp theo người trước mắt một thân ảnh chợt lóe, một bóng người đã bay lên.

“Đinh đương” vài tiếng, thanh âm binh khí tương giao trong ngự hoa viên vang lên.

“A a a! ...”

“Có thích khách!”

“Mau tới a!”

“Cứu mạng a!”

Nhóm thực nữ tiếng thét chói tai liên tiếp, có người chân nhuyn, dọa ngã trên mặt đất.

Vô Song công chúa quay đầu, thấy Hoàng thượng đứng ở một bên, sắc mặt nghiêm nghị nhìn chăm chú hai người trong vườn giao thủ. Thuận ánh mắt nhìn lại, là Hoàng hậu đang cùng hai gã thích khách đánh nhau.

Ngự lâm quân đã tới vây quanh ở hai bên, nhưng vẫn chưa tiến lên hành động. Thanh âm nhóm thực nữ dần dần im, trong vườn chỉ nghe tiếng động đao kiếm tương giao!

Kia hai gã thích khách vốn là cao thủ, công lực thâm hậu, kiếm pháp sắc bén. Nhưng là giờ phút này cảm giác ứng phó cực kỳ gian nan, dần dần rơi vào thế hạ phong. Lưu Vân kiếm trong tay Vân Dạ như làm bằng sắt thép, cũng không mất sự mềm dẻo, phát tay giống như giao long xuất thế, phát ra từng ánh sáng mãnh sát phạt.

Hai gã thích khách bị hấn áp đảo, khí thể lạnh thấu xương quần lầy, công không thể nhập, lui không thể ra, bất quá một lát công phu đã đẩy thân mồ hôi lạnh. Ngự lâm quân giống như sớm chuẩn bị sắp xếp nhanh chóng dừng mãnh tiến vào, mới biết sợ là trúng kế nhưng đã quá muộn.

Hai người chỉ cùng Vân Dạ so qua mấy chiêu, liền lập tức biết không phải là đối thủ của hấn. Suy nghĩ kế thoát thân. Vân Dạ ứng phó bọn họ thành thạo, chậm rãi đưa bọn họ bức tới thái dịch bên cạnh ao.

Chỉ nghe “Đương!” một tiếng, trường kiếm trong tay một gã thích khách bị chặt thành hai đoạn, gãy trên mặt đất. Người nọ hoảng hốt, lập tức bị Lưu Vân kiếm đâm trúng, ngã xuống đất. Tên còn lại thấy tình thế không tốt, quay một cái trở lại, hướng thái dịch trì, mưu toan đạp liên (hoa sen) mà chạy.

Vân Dạ cười lạnh một tiếng: “Sao mới đến đã muốn đi, ngươi nghĩ nơi này là nơi nào!”

Nói, bay lên trời, thân hình như thiên nga bay lên. Kiếm quang phát ra, đóa đóa thanh liên dưới chân nát thành từng mảnh nhỏ hướng yếu huyết của người nọ mà phóng đi.

Người nọ “Ồi” một tiếng, lập tức trúng chiêu, ngã lộn nhào vào trong nước.

Khi hấn sắp sửa không còn sức, Lưu Vân kiếm trong tay Vân Dạ đột nhiên trở nên nhẹ mềm, quần lầy hai chân hấn, đưa hấn lên cao, nhẹ nhàng vung tay, không chút lưu tình nào để hấn quay về trên bờ. Tiếp theo ở đâu một trận gió mát nổi lên, y quyết (vật áo) tung bay, Vân Dạ bay lên một cái cũng trở về bên bờ.

Ngự lâm quân xông lên phía trước, đem hai gã thích khách hết thảy bắt lại.

Vân Kha đi tới bên cạnh Dạ Nhi, hấn thản nhiên thu hồi Lưu Vân kiếm.

Ở Vĩnh Dạ cung, Vân Kha tuy rằng đã hứa hẹn đem việc hôm nay hết thảy giao cho hấn chủ trì, lại thấy vừa rồi hấn cùng với thích khách giao thủ thoải mái tự nhiên, trong lòng nhưng vẫn nhịn không được lo lắng.

“Dạ Nhi.” Vân Kha qua đi giữ chặt tay hấn, tinh tế đánh giá một chút, thấy hấn không bị thương, lúc này mới yên lòng lại.

Vân Dạ đối ngự lâm quân ý bảo một chút, đã có người tiến lên vạch trần mặt nạ bảo hộ hai người.

“A!” Có một tiếng thét kinh hãi, là Vô Song công chúa. Nhìn diện mạo hai người kia, đúng là hai gã gần thị thân cận hộ tống theo công chúa Bắc Huyền quốc tiến đến.

Vô Song công chúa sắc mặt xanh mét, chỉ ngón tay bọn họ: “Người, các người, các người...”

“Công chúa không cần kích động, hai gã thích khách này quả nhiên can đảm, Bản cung sẽ hảo hảo hỏi chuyện bọn họ!” Vân Dạ ở bên không nhanh không chậm nói.

Vô Song công chúa kịp phản ứng, sắc mặt trắng nhợt, lập tức đối Vân Kha quỳ xuống. “Hoàng thượng, hai gã thích khách này cùng ta không quan hệ, quyết không phải ta sai sử, ta không chút nào biết chuyện, thỉnh Hoàng thượng minh giám a!”

Vân Kha khẽ mỉm cười nói: “Công chúa xin đứng lên! Trẫm tin tưởng người!”

“Thật sự!?” Vô Song công chúa cảm kích ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt vô hạn kinh hỉ cùng sùng mộ nhìn hần, hai mắt sáng rỡ quả thực có thể chứa được cả mặt trăng trong đêm.

Vân Dạ ở bên lạnh nhạt nói: “Công chúa có hay không thực cùng việc này không quan hệ, còn phải thẩm vấn hai gã thích khách này rồi nói sau!”

Vô Song công chúa nghe vậy, ánh mắt đáng thương mềm mại đáng yêu lập tức hướng về phía Vân Kha.

Vân Kha cảm thấy âm thầm buồn cười. Vân Dạ biết rất rõ ràng hai gã thích khách này quả thật cùng công chúa không quan hệ, lại cố ý nói đe dọa, sợ là bởi vì vừa rồi chính mình khích lệ nàng, rồi hướng nàng với vẻ mặt ôn hoà.

Ha hả a! Không nghĩ tới Dạ Nhi vô công nhuệ khí năm đó không giảm, này dấm chua thời gian ủ cũng lâu. (dấm chua: ghen)

Kỳ thật này hai gã thích khách là Bắc Huyền quốc Nhị vương gia phải tới, ẩn núp làm thị vệ của Vô Song công chúa, tìm thời cơ ám sát, phá hư quan hệ Vân quốc cùng Bắc Huyền tân đế. Bắc Huyền quốc Nhị vương gia cùng tân hoàng đế không hợp, quan hệ khúc mắc mọi người đều biết. Nghĩ muốn hần an bài ám sát lần này, mục đích phi thường rõ ràng, chỉ cần Vân quốc cùng Bắc Huyền quốc quan hệ vỡ tan, hần liền có thể nhân thời cơ tạo phản, ở trong nước tiến hành đảo chính. Vì thế, làm sao còn quan tâm chất nữ chung thân đại sự.

Một bên ngự lâm quân đã tìm trên người của hai thích khách thấy lệnh bài Bắc Huyền quốc Nhị vương gia, đưa lên cấp Vân Kha xem qua.

Vô Song công chúa vừa thấy lệnh bài này, lập tức dữ, đối hai gã thích khách kia mắng: “Các người hai cái người nô tài can đảm cư nhiên là tay sai nhị hoàng thúc. Bổng cung thật sự là mắt bị mù, cho các người tùy thị tiến cung. Thiếu chút nữa thành sai lầm lớn!”

Trong đó một gã thích khách cười lạnh nói: “Nhị vương gia anh minh thần võ, cái kia ấu trĩ tiểu nhi Huyền Hoa có thể sánh bằng! Hừ! Bằng hần cũng xứng làm hoàng đế! Ta phi!”

“Làm càn! Người này cầu nô tài dám vũ nhục hoàng huynh ta!” Vô Song công chúa nghe xong lời ấy, giận không thể đỡ, xông lên phía trước, “Ba” một tiếng, cho hần một cái bần tay.

Người nọ trong mắt hiện lên một tia âm mưu thực hiện được, nhanh tay từ trong giày rút ra một thanh đoản đao, cùng một thích khách khác đồng thời ra tay, mọi người còn chưa phục hồi tinh thần lại, chủ thủ đã đặt tại cổ Vô Song công chúa.

“Hoàng, Hoàng thượng!” Vô Song công chúa kinh hoảng nhìn Vân Kha, nói chuyện cũng không dám quá lớn thanh, sợ không nghĩ qua đao sẽ cắt đến cổ của mình.

Vân Kha mặt nhăn nhú. Hiện tại Vô Song công chúa mặc dù là bị chính thích khách Bắc Huyền quốc bắt cóc, nhưng là nếu thực ở Vân quốc gặp chuyện không may, chính mình cũng không hảo đối Bắc Huyền vương gia giao đãi.

“Có chuyện hảo hảo nói, thả công chúa ra!”

“Chỉ cần Hoàng thượng hạ chỉ, buông tha duy trì Huyền Hoa ngôi vị hoàng đế, ủng hộ Nhị vương gia lên ngôi, chúng ta lập tức liền thả công chúa.”

“Các người thả công chúa, trẫm liền tha tánh mạng của các người, tha các người quay về Bắc Huyền.”

“Không được!” Thích khách cầm trong tay chủ tử ngạo nghễ nói: “Chúng ta là thủ hạ cũng là tử sĩ của Nhị vương gia, lần này không hoàn thành nhiệm vụ vương gia giao đãi, tử vẫn không đủ. Vô luận như thế nào, chúng ta cũng phải vì Nhị vương gia đặt thành tâm nguyện. Hoàng thượng nếu không chịu đáp ứng điều kiện chúng ta, chúng ta liền lập tức giết công chúa rồi mới tự sát. Chỉ sợ ngài cho dù đi theo Huyền Hoa tiểu nhi giải thích, hẳn cũng sẽ không tin tưởng, còn có thể đổi ngài oán hận trong lòng. Hắc hắc, đến lúc đó khiến cho hai nước phân tranh, chúng ta cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.”

Vô Song công chúa nghe xong lời nói bọn họ, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. “Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Thanh âm của nàng bởi vì sợ hãi mà có chút nức nở, rồi lại không dám thật sự khóc lên, nước mắt đảo quanh không dám để một giọt rơi xuống.

Vân Kha nghe thanh âm nàng mềm mại, nhìn bộ dáng đáng thương của nàng, thật là có chút mềm lòng. Liếc mắt Vân Dạ một cái, thấy hần biểu tình vẫn là lạnh nhạt, không thêm để ý.

Ai! Vân Dạ căn bản sẽ không có thương hương tiếc ngọc nhu tình, huống chi công chúa là tình địch của hắn! Vân Kha có chút đau đầu.

Lời nói thích khách hẳn là trăm triệu lần không thể đáp ứng. Phải biết rằng vua của một nước chính là miệng vàng lời ngọc, nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu hứa hẹn điều kiện, buông tha cho duy trì quan hệ với quốc quân Huyền Hoa của Bắc Huyền quốc, không chỉ sẽ dao động hai nước bang giao, làm không tốt còn có xung đột vũ trang.

Chính là tánh mạng Vô Song công chúa lại không thể không bảo hộ, không nói thân phận của nàng, tốt xấu nàng cũng là đặc sứ Bắc Huyền phái tới, nếu ở Vân quốc xảy ra chuyện, nói không quá còn có thể đánh mất thể diện Vân quốc.

Hai gã thích khách cùng công chúa ở ngự hoa viên giằng co. Bọn họ cũng không có tính toán chạy trốn, chính là gắt gao dùng đoản đao kẻ cổ công chúa, bức bách Vân Kha thỏa hiệp.

Vân Thường đã đem cung thủ điều đến, giấu ở bốn phía, tùy thời chuẩn bị đợi mệnh. Nhưng hai gã thích khách phi thường giảo hoạt, chậm rãi đem công chúa kéo tới thái dịch bên cạnh ao, lưng dựa thân cây, lấy công chúa làm tấm chắn, làm cho Vân Thường khó có thể bắn tên.

Vân Dạ vẫn lạnh lùng nhìn, gặp Vân Kha vì cái kia công chúa thế nhưng mặt nhăn mày nhíu. Tuy rằng biết rõ hắn chính là đứng ở lập trường quốc sự do dự, vẫn là khó chịu cực kỳ!

Kỳ thật lấy võ công của hắn, chỉ cần có một chút thừa lúc cơ hội, tất sẽ đem thích khách bắt. Nhưng hắn chính là ở bên cạnh đứng, tính toán thờ ơ lạnh nhạt. Một tiếng khê nhúc nhích, lại làm cho hắn cảm thấy cả kinh, âm thầm nắm chặt Lưu Vân kiếm.

Một trận gió nhẹ thổi qua, trên cây chậm rãi thổi rơi vài chiếc lá cây, dừng ở trên vai thích khách cùng công chúa. Lúc này tình thế khẩn trương, ai cũng chưa chú ý nhiều, càng thêm không ai lưu ý đến có một đám bột phấn tán ở trong không khí.

“... Được rồi!” Sau một lúc lâu, Vân Kha đột nhiên mở miệng: “Trẫm đáp ứng yêu cầu các người.”

Hai thích khách mừng rỡ. “Vậy thỉnh Hoàng thượng lập tức hạ chỉ, công bố thiên hạ, tuyên bố Huyền Hoa kế thừa ngôi vị hoàng đế không có hiệu lực, Vân quốc ủng hộ Nhị vương gia vi đế.”

“Cứ như vậy đi!” Vân Kha cho người chuẩn bị tốt giấy bút, chuẩn bị nghĩ, rồi lại giống như không biết như thế nào viết, lặp lại trầm ngâm sau một lúc lâu, không nhanh không chậm viết.

Hai gã thích khách cùng công chúa đều cảm thấy được có chút không kiên nhẫn, nhưng ai cũng không dám mở miệng thúc giục.

Một lát sau, hai gã thích khách kia không biết sao, giống như có chút bất an đứng lên, cẩn thận hoạt động thân thể. Bọn họ động tác tuy rằng phát hiện không đối, nhưng ngự lâm quân đều là cao thủ quan sát bọn họ, tự nhiên cảm giác được bọn họ khác thường.

Vân Dạ đã không dấu vết tới gần hai bước.

Hai gã thích khách càng ngày càng cảm thấy được khác thường, ngay cả công chúa cũng cảm giác khó chịu mà không dám vọng động.

“Chiếu thư đã viết hảo, các người muốn hay không nhìn xem?”

Hai gã thích khách nháy mắt, trong đó một người nói: “Thỉnh Hoàng thượng đem chiếu thư mở ra, để cho huynh đệ chúng ta hai người nhìn xem.”

Phúc Khí theo Hoàng thượng trong tay tiếp nhận chiếu thư, tiến lên từng bước mở ra.

Hai gã thích khách ngưng thần nhìn lại, ngay trong nháy mắt này, trên cây truyền đến tiếng vang dị thường, hai người đồng thời ngẩng đầu, mũi nhọn Lưu Vân kiếm hiện lên liền không khỏi buông tay, Vô Song công chúa lập tức bị người túm đi. Ngự lâm quân giương cung, không chút lưu tình nào xuyên thấu thân thể bọn họ. Hai gã thích khách suy sụp ngã xuống đất.

“Lạc Nhi!” Vân Dạ một tiếng quát chói tai, một cái tiểu thân ảnh màu vàng từ trên cây rơi xuống.

“Mẫu hậu!”

Vân Dạ đón được Vân Lạc.

“Người đứa bé này, thật to gan, dám làm chuyện nguy hiểm như thế!” Vân Kha xông lên phía trước lớn tiếng khiển trách Vân Lạc.

Vừa rồi Dạ Nhi âm thầm nhắc nhở hần, hần ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện quần áo màu vàng của Vân Lạc chợt lóe qua, không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh. Lúc này mới giả ý hứa hẹn yêu cầu thích khách, để cho Dạ Nhi tìm kiếm thời cơ ra tay.

Lúc này cuối cùng bình an, Vân Kha sắc mặt lại cực khó coi.

Vân Lạc lại không biết là mình làm chuyện không nên, chính là không dám cãi lời Phụ hoàng, phỉết phỉết cái miệng nhỏ nhắn, đem hai má vùi vào hõm vai Vân Dạ.

Vân Kha cũng không muốn ở đây răn dạy hần, xoay người thu thập tàn cục.

“Lạc Nhi, người vừa rồi cho bọn hần cái gì?” Vân Dạ ôm đứa con, thấy Vô Song công chúa bị người nâng đứng lên, hai chân còn run run, sắc mặt trừ bỏ tái nhợt bên ngoài, tựa hồ còn có một loại cảm giác thống khổ ẩn nhẫn.

“Hắc hắc!” Vân Lạc cười khúc khích, ở bên tai Vân Dạ nói nhỏ: “Là ngựa được vừa được nghiên cứu chế tạo a, sẽ làm cả người ngựa ngáy, phải vắn ngựa ít nhất ba ngày mới có thể hảo nga! Hắc hắc!”

Vân Dạ nghe xong, chớp mi dài, hướng Vô Song công chúa nhìn lại, quả nhiên càng xem càng cảm thấy được nằng cùng Vân Kha nói chuyện bộ dáng dường như là chịu thật lớn thống khổ.

“Mẫu hậu, người ta không phải cố ý phải chiếu vào trên người công chúa kia, chính là nằng cùng hai cái bại hoại kia đứng gần quá, Lạc Nhi không có biện pháp, đành phải đổ lên nằng.” Vân Lạc chớp chớp mắt to xinh đẹp: “Mẫu hậu, Lạc Nhi có phải làm sai hay không?”

“Không có làm sai! Người làm rất tốt!” Vân Dạ không chút do dự khích lệ đứa con.

“Nếu Lạc Nhi không làm sai, kia nếu Phụ hoàng như thế này mắng ta, mẫu hậu ngài cần phải giúp Lạc Nhi nga!” Vân Lạc ngọt ngào ôm cổ mẫu hậu, cười đến bộ dáng hảo hồn nhiên.

Vân Dạ mỉm cười, tà liếc xa xa Vân Kha đang an ủi công chúa. “Lạc Nhi yên tâm, Phụ hoàng người không chỉ không thể mắng người, hần là còn hảo hảo thưởng người!”

Vô Song công chúa cả người ngựa ngáy cực kỳ khó chịu, khả là vì duy trì mặt mũi công chúa, còn muốn ở trước Hoàng thượng cường chống đỡ, cũng sắp mất đi lực nhẫn nại phi phạm.

Vân Kha nào biết đâu được tâm sự công chúa, thấy nằng sắc mặt như thế khó coi, chỉ nói là chán kinh quá độ. “Công chúa hôm nay bị kinh hách, trầm sai người đưa công chúa quay về dịch quán hảo hảo nghỉ ngơi, còn lại chuyện này nói sau.”

Vô Song công chúa tự nhiên cầu còn không được. Vội vàng tạ ơn qua Hoàng thượng, liền phải chạy nhanh lui lại, ai ngờ một thanh âm vang lên chặn đứng cước bộ của nàng.

“Công chúa xin dừng bước!” Vân Dạ cùng Vân Lạc lại gần, đi đến bên người Vân Kha, thấy hấn nghi hoặc nhìn chính mình. Vân Dạ mỉm cười, huy phát tay, ý bảo tất cả tú nữ đều lại đây.

“Bản cung vừa rồi hứa hẹn quá các người, hôm nay các người ai có bản lĩnh làm cho mảnh ngọc trên tay Hoàng thượng thưởng cho nàng, Bản cung liền tự mình tiến cử vì quý phi. Ai ngờ Hoàng thượng còn chưa chỉ quyết định đã bị hai cái không biết sống chết làm mất hứng, rất là mất hứng.” Nói nhìn Vân Kha liếc mắt một cái, thấy hấn nhăn mày.”Cũng may vừa rồi tất cả mọi người đã triển lãm quá tài hoa của mình, này yến hội ngắm hoa cũng nên thời điểm đã xong, các người liền không hỏi xem Hoàng thượng muốn đem ngọc này thưởng ai sao?”

Chúng tú nữ vừa mới đã trải qua sự kiện thích khách, biết Hoàng hậu vô công có bao nhiêu lợi hại, lại ần ần thấy thích khách thì thể máu chảy đầm đìa bị ngự lâm quân nâng đi, giờ phút này đều là kinh hồn không dừng, lạnh run, ai còn nhớ rõ chuyện ngọc gì đó a! Lúc này kinh Hoàng hậu nhắc tới mới nhớ ra.

Chính là các nàng đều là kiều sinh quý dưỡng thiên kim, đã trải qua bậc này hoảng sợ, xinh đẹp ngự hoa viên đã đổi biến thành ác mộng đáng sợ, chỉ mong sớm một chút rời đi nơi thị phi này về nhà, ngày sau đi miếu thấp nhiều thêm mấy nén hương an ủi, làm sao còn muốn lập cái gì phi nữa.

Nơi này đã tâm lớn nhất tự nhiên là Vô Song công chúa, của nàng kiến thức cũng không so với nữ tử bình thường, muốn nắm cơ hội này. Chỉ đáng thương nàng hiện tại toàn thân được ngựa phát tác công hiệu, cũng không thể thân thủ đi tới phía trước, cái loại này thống khổ không thể nói bằng miệng, quả thực hận không thể chết đi mới tốt. Bởi vậy cũng là hữu tâm vô lực.

“Sao vậy? Các người cũng chưa ai cầu phần thưởng sao? Một khi đã như vậy, để cho Hoàng thượng đến quyết định tốt lắm.” Vân Dạ cười cười, nhìn phía Vô Song công chúa: “Không biết công chúa có thể có ý kiến?”

“Ta... Bản, Bản cung... Không có ý kiến.” Kỳ thật Vô Song công chúa như thế nào không có ý kiến, nàng vốn tính toán tự mình hướng Hoàng thượng cầu phần thưởng. Coi thân phận công chúa, lại thêm vừa rồi phần khích biểu diễn, cầu được ngọc này có thể nói là hoàn toàn xứng đáng. Đáng tiếc hiện tại loại thời điểm này, vừa rồi vài lời ngăn ngừa đã là dị thường gian nan, lại tiếp vài câu sợ nàng sẽ không để ý hình tượng lên tiếng hét to.

“Hoàng thượng.” Vân Dạ quay đầu nhìn Vân Kha.

Dạ Nhi đây là có ý tứ gì? Không phải là thật muốn buộc mình tuyển một cái quý phi đó chứ? Chính là hai mắt nhìn lại, lại thấy ánh mắt Vân Dạ ở trong chỗ sâu che dấu tình cảm, Vân Kha bỗng nhiên hiểu được! Vân Dạ không phải đang ép hấn tuyển phi, tương phản, là buộc hấn tỏ vẻ tuyệt không tuyển phi!

Vân Kha trong lòng thâm than. Thôi thôi, chớ nói ngọc này là trăm triệu không thể thưởng cho ai, huống chi chính mình vốn cũng không tính toán nạp phi tử. Nói sau, từ nhỏ đến lớn, chính mình lại làm gì có sự kiện chân chính vi phạm quá tâm ý Dạ Nhi a!

Chính là Vân Kha vẫn nhịn không được trong lòng cười khổ. Dạ Nhi muốn bức hấn ở trước mặt mọi người cho thấy thái độ, ít nhất cũng đợi cho hấn đứng trên bậc thang cao a! Như vậy hấn có thể giả ý bất cần ngã xuống, tuy rằng có thể mất mặt chút. Chứ giờ làm thế nào cũng không tiện. Thật đúng là đau đầu a.

“Phụ hoàng, ngọc này là của Lạc Nhi, Phụ hoàng sao có thể lấy làm phần thưởng cho người khác?”

Cái gì?! Vân Kha cùng Vân Dạ đều sửng sốt, nhìn phía Vân Lạc. Hấn hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn phần nộ bất bình trừng nhìn Vân Kha.

“Lạc Nhi?”

“Phụ hoàng nói chuyện không nhớ gì hết, Phụ hoàng nói qua chờ Lạc Nhi lớn lên sau này cái ngọc kia chính là của Lạc Nhi! Chính là Phụ hoàng hiện tại lại muốn đem nó ban cho người khác!” Vân Lạc tức giận lên án.

Nguyên lai đó là chuyện không biết bao lâu trước kia. Vân Lạc gặp qua ngọc này, cực kỳ thích. Chính là đó là tín vật điều động Nguyệt Ẩn, tự nhiên không thể cho hấn, Vân Kha liền thuận miệng nói một câu: đợi Lạc Nhi lớn lên ngọc này tự nhiên là của Lạc Nhi.

Lúc ấy việc này vội vàng qua loa, Vân Kha vẫn chưa để ở trong lòng. Ai ngờ Vân Lạc trí nhớ rất tốt, lúc này nghe nói Phụ hoàng muốn đem nó làm phần thưởng cho người khác, lập tức nhảy ra tính sổ.

Vân Kha ảm ảm cũng cảm thấy có thời điểm giống như thật là đối đứa con nói qua lời này, lập tức bắt lấy cơ hội: “Phụ hoàng sao có thể quên! Nếu nói qua muốn đem ngọc này lưu cho Lạc Nhi, Phụ hoàng sẽ không làm phần thưởng cho người khác!”

Vân Kha đối đứa con cười cười, ngẩng đầu lên đối mọi người nói: “Các người cũng nghe được, ngọc này trăm đã đồng ý cho thái tử, tự nhiên không thể tái ban cho mọi người. Bất quá vừa rồi các vị tài nữ biểu diễn đều rất là xuất sắc, trăm cực kỳ tán thưởng. Người đâu!”

Phúc Khí lập tức tiến lên.

“Truyền ý chỉ trăm, hôm nay tất cả tú nữ, ban thưởng Nam Hải trân châu một chuỗi, ngọc bội một đôi! Lập tức hộ tống các tiểu thư về nhà”

Lời vừa nói ra, mọi người hiểu được Hoàng thượng cự tuyệt tất cả tú nữ.

Lại quay đầu đối công chúa nói: “Này đó ban cho công chúa tự nhiên không xứng, để trăm vi công chúa chuẩn bị chút lễ vật đặc biệt, công chúa khi về Bắc Huyền quốc có lẽ cần dùng.”

Vô Song công chúa đôi mắt đỏ lên, biết mình cũng đã vô vọng.

Một hồi oanh oanh liệt liệt yến hội ngấm hoa, cứ như vậy vỡ tan!

Chúng tú nữ kinh hồn chưa định dấu không được thất vọng đều cáo lui. Vô Song công chúa lại lui cực kỳ nhanh chóng, cáo lui không đợi cung nhân đến giúp, đã hướng cửa lớn ngự hoa viên chạy đi. Váy tung bay, này tốc độ cực nhanh làm cho cung nhân đều đuổi không kịp.

Ban đêm, trong Vĩnh Dạ cung.

“Dạ Nhi, trăm hôm nay biểu hiện cũng không tệ lắm đi, hiện tại ngươi vừa lòng chưa?” Vân Kha đòi phần thưởng.

Vân Dạ ảm đạm cười. “Vừa lòng, phi thường vừa lòng! Nhất là bộ dáng Hoàng thượng nhìn chăm chú mỹ nữ, nhìn đến không chuyển mắt, thật sự làm cho người ta phi thường vừa lòng.”

Ta làm sao có nhìn chăm chú người ta không chuyển mắt a! Vân Kha cảm thấy ủy khuất, nhưng không biết làm sao đắc tội Vân Dạ khiến cho hấn nói chuyện như thế cổ quái. Cẩn thận suy nghĩ lại một chút, cảm thấy được đã hết sức cẩn thận, không có đối mỹ nữ nào phao mị nhãn (liếc mắt đưa tình), cũng không có cùng công chúa đặc biệt thân thiết, như thế thận trọng từ lời nói đến việc làm, còn có thể sai?

“Ngươi hôm nay an bài trò hay, ta đương nhiên phải hảo hảo nhìn xem. Nói sau, ta cũng không đối ai nhìn không chuyển mắt a! Dạ Nhi, ngươi không cần oan uổng ta.” Vân Kha đi đến bên cạnh Vân Dạ, thấy hấn đang chà lau Lưu Vân kiếm. Vân Kha thân thủ lấy thanh kiếm, nhìn kiếm, nhíu mi: “Ngươi nội lực không có hoàn toàn khôi phục, sau này loại sự tình này không cần chính mình động thủ. Vân Thường cùng ngự lâm quân cũng không phải chỉ để trang trí.”

Năm đó Vân Dạ nghịch thiên sinh sản, vì bảo trụ từng ăn lầm Vong mạng quả, từng thi quá cửu chuyển kim thân. Cuối cùng tuy rằng bảo hạ đứa nhỏ, lại cơ hồ mất đi toàn thân nội lực. Sinh sản lại bị thương nặng, này vài năm tuy rằng cẩn thận điều dưỡng, nhưng nội công vẫn là chỉ khôi phục nguyên lai lực thất thành, cùng người khác giao thủ chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, kinh không được trường kỳ chiến đấu.

Vân Dạ biết hấn đối với mình quan tâm, ngoan ngoãn nói: “Đã biết.”

Vân Kha nhân cơ hội ở bên cạnh hấn ngồi xuống, nắm tay hấn nói: “Dạ Nhi, ngươi hôm nay ở thái dịch trì tư thế thật sự oai hùng hiên ngang, uy phong cực kỳ, ta coi ánh mắt đều không chớp.” Dục hỏa cũng tràn đầy mà. Lập tức liền nghĩ muốn gỡ trò.

Vân Dạ đẩy ra hấn một ít, cự tuyệt hấn nói sang chuyện khác, cũng không muốn làm cho hấn nhân cơ hội số sòng. “Người là xem tú nữ cùng công chúa ánh mắt đều không chớp đi.”

“... Dạ Nhi, ta làm sao đắc tội người, rõ ràng là ta nhìn người mà!” Vân Kha nhìn hai tay bị đẩy ra, ủy khuất vô hạn.

Vân Dạ tà nghệ hấn liếc mắt một cái: “Công chúa cùng tú nữ mỗi người mỹ mạo động lòng người, Hoàng thượng muốn ôm cái ôn nhu hương hương đầy cõi lòng, Vân Dạ phi thường lý giải. Chỉ tiếc Vân Dạ không cảm thấy được, cản đường Hoàng thượng, sợ làm cho Hoàng thượng thất vọng rồi đi.” (ôn nhu hương hương: dịu dàng, thơm thơm)

Vân Kha bừng tỉnh đại ngộ! Nguyên lai là khi công chúa sẩy chân chính mình theo bản năng lên đỡ. Vân Kha nhất thời cảm thấy được chính mình so với mười ăn hoàng liên còn khổ hơn! (hoàng liên:một loại thuốc Đông y cực đắng)

Này, điều này so có thể trách hấn. Lúc ấy cái loại này tình huống, mọi người ai cũng hội vờ tay, thuận túy là hành động theo bản năng. Huống chi, huống chi cuối cùng không phải cũng không đỡ được đó thôi! Người ta công chúa còn bị người đẩy té ngã mà! Đương nhiên hai câu nói cuối cùng này Vân Kha là đánh chết cũng không dám nói ra khỏi miệng.

“Dạ Nhi, đó là hiểu lầm.” Vân Kha dùng chính mình thanh âm tối ôn nhu, lời nói tối cảm động, ánh mắt tối thuần khiết, chậm rãi hướng Vân Dạ giải thích ngay tình huống lúc đó, Vân Dạ cũng không tức giận chút nào không ngừng đem hai tay hấn đẩy ra. Cuối cùng cuối cùng của cuối cùng, trời không phụ lòng người, một phen ôm lấy Vân Dạ mà hấn không đẩy ra.

“Dạ Nhi, tin tưởng ta, với ta mà nói, muốn cái ôn nhu hương hương đầy cõi lòng chỉ có người.”

“Ghe tởm muốn chết! Ta cũng không phải là cái gì ôn nhu, càng không có cái gì hương hương.” Vân Dạ tuy rằng cực lực nói lạnh lùng, lại dấu không được khoe miệng mỉm cười, quả nhiên là ngoài mặt trong yếu.

Vân Kha cười hắc hắc, biết là chuyện đã xong, liền không chút khách khí động tay đông chân đứng lên. “Dạ Nhi, chúng ta tiếp tục chuyện buổi chiều a.” Nói ghé vào lỗ tai hấn nhẹ nhàng thổi thổi.

Vân Dạ cả người run lên, vội vàng hai tay che trước miệng Vân Kha ngăn trở: “Từ từ, còn chuyện Lạc Nhi? Ta nói trước tiên, chuyện này người không được phạt hấn!”

Vân Kha kinh dị nhìn hấn một cái, lo lắng nói: “Khó có được người vì hấn cầu tình, ta có thể không phạt hấn, bắt quá...”

Ánh sáng trong hai tròng mắt hiện lên một ý cười xấu xa: “Người đêm nay cần phải thay thế hấn bị phạt!” Nói, một phen ôm tiếp.

Vĩnh Dạ cùng một đêm này, như ngày xưa xuân sắc khôn cùng...

Ngày hôm sau, sự tình yến hội ngắm hoa đã truyền khắp kinh thành, khắp mọi ngõ ngách. Hoàng thượng vào triều, chính thức ở trước mặt văn võ bá quan cự tuyệt việc tuyển tú, lại đưa lễ vật tiến Vô Song công chúa trở về Bắc Huyền quốc.

Mỗi người đều nói công chúa đi như thế vội vàng, nhất định là bị Hoàng thượng cự hôn, trong lòng xấu hổ cùng giận dữ, không muốn tái ở kinh thành thấy cảnh thương tâm.

Mà ngay cả Hoàng thượng cũng nghĩ như thế, lòng mang áy náy, tự mình đến đưa tiễn. Ai ngờ công chúa ngay cả buổi gặp mặt cuối cùng cũng không thấy, chỉ ở trong xa trường không để Hoàng thượng bước vào mà nói lời tạm biệt.

Trừ bỏ Vân Dạ cùng Vân Lạc “Mẫu” tử, đại khái Vân quốc không ai biết sự kiện kia...

Vô Song công chúa đáng thương. Từ người của Vân Dạ đặc biệt phái đi hỏi thăm trở về nói, nàng bởi vì cả người ngứa ngáy quá độ, gãi ngứa quá độ, tắm rửa quá độ, khăn trải quá độ, uống thuốc quá độ, trở lại Bắc Huyền quốc suốt ba tháng không có gặp bất kì ai.

Biết chuyện này, Khánh thân vương ai thán: gia môn bất hạnh, đường đường hoàng thất cưới phải cái đồ phu! (đồ phu: như là một cách nói khác của “Hoạn thư”)

Quang Vinh vương nuốt một ngụm nước bọt, sờ cổ mình: không nghĩ tới Hoàng hậu vô công vẫn là như thế lợi hại, khó trách ngay cả Hoàng thượng đều sợ hắn. Xem ra sau này vẫn là không cần chọc tới hắn là tốt nhất!

Từ nay về sau, cho đến hoàng thái tử đã lớn, việc tuyển phi không ai (dám) nhắc lại...

Hoàn

64. Chương 64: Phiên Ngoại 6

Phúc Khí chi chương(fanfic)

Tác giả:akiratieuthu

Phúc Khí chi chương

Từ khi biết nhận thức ,ta đã là một tiểu khát cái trên đường . Trong trí nhớ của ta ,để có thể sinh tồn ,ta có thể làm mọi thứ ... trộm tiền ,trộm thức ăn ,giành thức ăn với đám trẻ ăn xin .

Không có một bữa ăn no đúng nghĩa .Sống trong ngôi miếu đổ nát ,mùa đông thì lạnh thấu xương ,mùa hè thì nóng như đổ lửa ,hễ mưa thì dột .Không cha ,không mẹ ,nhưng ta chưa từng than trách ông trời .

Có một lần ta vì quá đói ta ăn trộm một cái màn thầu ,bị người ta đánh cho thừa sống thiếu chết. Bị người ta đánh ta vẫn cứ ăn .Bởi vì ta đói ,ta chỉ biết làm theo bản năng.

-Hừ! dám trộm màn thầu của ta ! Chán sống rồi hả !

_Ta phải đánh gãy tay ngươi !

_Lại vẫn còn dám ăn ?

Cứ mỗi câu nói ,họ lại đánh ta một cái .Tay ,chân ,toàn thân ta đầy máu ...

_Dừng tay !

.Bỗng nhiên có tiếng người la lên khiến tất cả mọi người chú ý mà quay đầu lại .Đó là một người trung niên ,mặc quần áo rất đẹp .Nhìn qua ta cũng biết đây là người phú quý .

_Cái màn thầu đó bao nhiêu ? ta trả cho ngươi .

_Đại hiệp à ! Chuyện hắn liên quan gì tới ngươi ? Chuyện ở đây không phải chỉ đơn giản là một cái màn thầu !Aaaaaaaa!

Người đại hiệp kia sắc mặt không đổi ,động tác nhanh như chớp ,vặn tay chủ của hàng ra sau !

_Ta không muốn nhiều lời !

_ A...nămnăm đồng .

_Tiền của ngươi đây !

Người thiếu hiệp nhanh chóng đến gần ôm lấy ta hỏi :

_Ngươi ...có muốn đi theo ta không?

Toàn thân đau đớn nhưng ánh mắt ta mở lớn ,nhìn người đó trần trối mắt người nọ .Ta tuy không hiểu nhưng ta cảm thấy nếu đi theo người này ,sau này ta không phải sống trong ngôi miếu đổ nát kia nữa ,sau này ta không phải đói khát nữa.Ta sẽ không phải giành giật miếng ăn với đám trẻ ăn xin giống ta.Ta sẽ không phải đi trộm thức ăn . Hơn nữa ta là một tiểu khát cái ,không có gì để mất .Ta gật đầu .Lúc đó ta không biết ,cái gật đầu đó vĩnh viễn thay đổi cuộc sống của ta .

-Hào !

Vì đau đớn mà ta ngất đi .Khi ta tỉnh lại là ở một nơi xa lạ .

Cố gắng mở mắt ,xung quanh là rất nhiều đứa trẻ .

-A! Lao thúc !Hắn tỉnh rồi !

Một người chạy nhanh từ cửa vào .Lao thúc ? Là vị đại hiệp đã cứu ta .

_Tỉnh? Người ngủ mất một ngày rồi ,có đói không ?

Bụng kêu một trận như trống vang.Ta đỏ mặt xấu hổ cúi gầm xuống .Cả Lao thúc và bọn trẻ xung quanh cười lớn .

_ Người tên gì ? Lao thúc hỏi

_ Ta ...ta không có tên !

_Vậy ta đặt tên cho người được không ? Lao thúc ánh mắt như sao

_Gọi là Tiểu Thường đi .Thế nào ?

Ta gật đầu ! Ta lần đầu tiên có tên . Ta không hiểu ý nghĩa của nó . Nhưng mà ta rất vui ! Mỗi khi ta trộm thức ăn ,mọi người gọi ta là đồ chết tiệt ,vương bát đản ...nhưng tự ta biết đó không phải tên một người .

Ta nhìn kĩ xung quanh .Ở đây có gần 20 đứa trẻ ,cả lớn và nhỏ tuổi hơn ta . Ta đoán có lẽ bọn họ cũng giống ta ,được Lao thúc nhặt về .

_Được rồi ! Tất cả lại đây !Ta muốn nói rõ một lần nữa .Tất cả các người ở đây đều là những đứa trẻ mang huyết mạch chu huyết .Ở đây ,thân phận các người là như nhau .Sau này ,nếu ai được chủ tử chọn ,đó là phúc phận của người đó . Các người phải cố gắng rèn luyện để xứng đáng hầu hạ chủ tử .Rõ chưa ?

_Rõ !

Tiếng tất cả bọn trẻ con đều vang lên ,trừ ta .Ta không rõ !

Thấy ta nhú mày ,Lao thúc cười cười bảo .

_Tiểu Thường chưa hiểu cũng không sao !Sau này sẽ hiểu .

Đột nhiên Lao thúc thay đổi khẩu khí

_Tất cả mọi người về phòng của mình đi !

Bọn trẻ nhanh chóng đi ra ngoài ,chỉ còn lại ta và Lao thúc .

_Tiểu Thường !Sau này đây là phòng của người ! Cứ nghỉ ngơi trước đi .

Lao thúc ra khỏi phòng .Chỉ còn lại một mình ta .Ta vẫn không hiểu .Vẫn là một mối ,ta trèo lên giường nằm . Giường rất lớn ,chăm đệm rất đẹp, rất thơm. Ta vùi mặt vào gối ,hít một hơi thật sâu rồi an tâm mà ngủ .

Sau đó là những tháng ngày hạnh phúc nhất của ta .Ta không còn phải đói ,không còn phải mặc quần áo rách nát ,cũng không phải ngủ ở ngôi miếu ẩm thấp dột nát nữa .

Ta được đi học . Ta chưa bao giờ tưởng tượng quá mình có thể đi học . Khi ta viết nét bút đầu tiên ,ta vui gần như muốn khóc .Ta được dạy rất nhiều thứ .Ta biết được về lịch sử các đời Hoàng đế . Ta được học cả y thuật .Sau ,ta còn biết được chu huyết huyết mạch là dòng máu Thủy thần bạn tặng ,có tác dụng như thế nào . A! Vậy ra đó là lí do ngày đó Lao thúc nhặt ta ! Sau ta ,cũng có vài đứa trẻ nữa .

Bọn trẻ chúng ta gần như sống tách biệt .Mỗi người một phòng .Chỉ khi đi học mới gặp nhau mà ai cũng nghiêm túc học tập .Ai cũng cố gắng học ,cả văn lẫn võ ,vì mong muốn được chủ tử chọn .Ta chưa bao giờ gặp quá vị chủ tử đó ,hẳn nhiên đó là người không tầm thường đi .

Những ngày như thế cứ trôi qua . Cho tới một buổi tối ,Lao thúc cho gọi tất cả bọn trẻ chúng ta tới . Ở đó ,ngoài Lao thúc ra còn có hai người khác . Một người cao lớn ,mặc hoàng bào .Ngũ quan xinh đẹp ,mày

kiếm ,khí chất cao sang .Còn một người khác ,nói đúng hơn ,là đứa trẻ khoảng hơn 10 tuổi ,tuổi cũng chỉ tương tự như ta, về ngoài với người cao lớn kia giống nhau tới 8 phần . Ánh mắt đứa trẻ này rất đẹp.Trong buổi tối đó ,ta thấy được mặt trăng khuyết ngưng tụ trong đôi mắt kia .Ta nhìn không nỡ chớp mắt

_To gan ! Gặp Hoàng ...

_Không cần đa lễ ! Lao thúc còn chưa nói xong người mặc hoàng bào khoát tay nói trước. Giọng người này trầm ấm ,rất dễ nghe .

_Kha nhi! Con chọn một người đi !

Có lẽ tất cả đều cảm nhận được đây là vị chủ tử mà tất cả đang ra sức học tập, vì chủ tử cố gắng . Tất cả bọn trẻ ở đó không ai bảo ai ,đều mang ánh mắt chờ mong ,trừ ta ,vì ta vẫn còn bị cuốn hút bởi đôi mắt kia .

Hắn quét mắt tất cả trong phòng ,bắt gặp ánh mắt ta thì dừng lại .Nhìn chăm chú ta một lúc ,đột nhiên hắn lên tiếng

_Phụ hoàng! Con chọn hắn !

Khi nghe được lời này ,ta không tin lấy tay chỉ vào mũi mình .Ta còn cảm giác nhột nhột .Nguyên lai là ánh mắt của tất cả đám trẻ trong đó đều hướng về phía ta ,có cả đồ kị ,có cả ngưỡng mộ.

-Hảo! người mặc hoàng bào gật đầu .

-Tiểu Thường ! Còn đứng đó làm gì ?Mau tạ ơn thái tử đi .Từ giờ thái tử là chủ tử của ngươi ! Lao thúc vui mừng nói

_Tạ ơn chủ tử !

_Hảo !

Sau đó,thỉnh thoảng chủ tử đến chỗ ta . Cùng ta nói chuyện.Chủ tử rất ôn nhu ,điềm đạm .Trên khoẻ môi chủ tử thường mang theo nụ cười nhàn nhạt .Ta không hiểu được nhưng ta luôn cảm giác chủ tử mang trên mình loại cảm giác cô đơn .

Một ngày Lao thúc đưa ta một bát được ,đỏ như máu bảo ta uống .Ta do dự .

Ta đã được Lao thúc nói ta sẽ trở thành “diệu nhân” của chủ tử ,vì chủ tử mà sinh ,mà tử . Bát được này liên kết hai chúng ta với nhau . Ta nghĩ ta sẽ rất hữu ích cho chủ tử sau này ,ta một hơi uống hết được .

Số lần chủ tử tới chỗ ta ngày càng ít .

Một thời gian sau đó ,chủ tử gặp nạn . Chủ tử mất đi phụ thân ,Vân quốc mất đi một vị Hoàng đế anh minh .Chủ tử mất đi nghĩa huynh ,Vân quốc mất đi một vị tướng lĩnh tài giỏi . Bản thân chủ tử bị trọng thương hôn mê . Ta bị Lao thúc kéo tới một nơi rất lớn ,sau ta biết đó là Hoàng cung .Chủ tử nằm trên giường băng bó khắp người ,sắc mặt tái nhợt ,hơi thở yếu ớt tựa như không có . Lòng ta nhói đau .

Cần phải lấy máu của “diệu nhân” để giúp chủ tử khôi phục .Ta không do dự cắt tay mình .Đau ! Từng giọt từng giọt máu chảy xuống như từng chút một rút ngắn sinh mệnh ta ,nhưng chỉ cần vì chủ tử hảo ,ta không tái do dự .

Sau đó là lễ đăng quang ngôi vị .Chủ tử trở thành Hoàng đế -người có địa vị cao nhất Vân quốc .

-Hoàng thượng! Nên uống được !

_Để đó đi !

Gần 100 ngày ,lấy máu mình chế được cho Hoàng thượng ,Người đã khôi phục không ít. .Quốc sự ,tạng sự ,thích khách ...Hoàng thượng gần như không hề hảo hảo điều dưỡng ,mỗi ngày ta đều nhắc nhở Người uống được ,nghỉ ngơi ... dù có nhiều được liệu trân quý vẫn khiến bệnh lưu lại .

Hoàng thượng giao cho ta điều hành Nguyệt Ẩn .Nguyệt Ẩn kì thực không phải một người mà là một tổ chức gồm rất nhiều tinh anh . Nguyệt Ẩn chuyên xử lí những vụ việc thu thập tình báo ,xử trí các nhân vật không thể công khai giải quyết ...

Hoàng thượng xử lí mọi việc gọn gẽ làm ta càng thêm kính phục . Ta lấy thân phận tổng quản thái giám ở bên cạnh Người .Hoàng thượng cho ta một cái tên mới :Phúc Khí . Ta đương nhiên hiểu ý của hần,đây là hần muốn cho ta hảo .

Hoàng thượng luôn ôn nhu ,lãnh đạm .Lần đầu tiên khi ta gặp Hoàng thượng,hần mang vẻ cô đơn .Nhưng giờ hần lại vô cùng cô độc .

Khi ta gặp Thương Nghi ,ta cảm thấy hần có cái gì đó giống Hoàng thượng .Đúng ! Đó là cô độc . Cả hai bọn họ như tìm được chỗ dựa lẫn nhau . Ta cũng mừng cho Hoàng thượng .Từ bây giờ hần đã có người để chia sẻ ưu phiền .

Điều ta không ngờ là thái độ của Hoàng thượng và Thương Nghi thay đổi sau một lần Thương Nghi xuất cung . Không lâu sau đó ,Thương Nghi không còn xuất hiện tại hoàng cung Vân quốc nữa .

Ta xuất cung xử lí việc Hoàng thượng giao ,lúc trở về báo cáo kết quả . Hoàng thượng lại đưa cho ta đơn thuốc bảo ta đi Thái y viện lấy. Ta tuy rằng không giỏi y thuật nhưng nhìn qua cũng biết rõ ,đây là thuốc an thai a .

.

Âm thầm thăm dò, gặp Hoàng thượng mảy mui lại, hình như có ưu sắc.

Mặc dù không biết người mang thai là ai, nhưng nếu thật sự là mang thai hoàng thượng con nối dòng, sớm muộn gì cũng là một nường nường.Hoàng thượng vui mừng ,ta đương nhiên cũng mừng .

Hoàng Thượng đến nay không có đại hôn, cũng không con nối dòng, mặc kệ này mang thai người ra sao thân phận, đều là đứa nhỏ đầu tiên của Người . Đối với huyết mạch tinh Vân quốc hoàng thất mà nói,đây chẳng phải là tin đại hỉ.

“Nô tài chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng.”

“Đứng lên đi.”

“Hoàng Thượng yên tâm, dược liệu này nô tài sẽ tự đi Thái y viện hảo hảo chuẩn bị, tuyệt không có sai lầm. Không biết là vị nường nường này là ai? Nô tài sai người cẩn thận hầu hạ.”

“Chủ nhân vĩnh Dạ Cung” Hoàng thượng thản nhiên nói,

“Nga! Là chủ nhân Vĩnh Dạ cung a ?”

Cái gì ? Đây ...

Chủ nhân Vĩnh Dạ cung là ai? Trong cung không người không biết, Vĩnh Dạ cung chỉ có một chủ nhân. Hoàng Thượng nói lên vĩnh Dạ cung, tuyệt không ám chỉ người khác. . .Chủ nhân Vĩnh Dạ cung -Thiên đại tướng quân của Vân quốc -Chiêu dương hầu Vân Dạ, trên danh nghĩa là cháu của Hoàng thượng , là người Hoàng Thượng tối sủng ái .Nghe được điều đó ,ta không khỏi kỳ quái . Chuyện Hoàng thượng và Chiêu dương hầu ta không rõ bởi sau ngày Hoàng thượng đăng quang ta mới ở bên cạnhKhả ...

Khả. . . Khả. . . Khả chủ nhân vĩnh Dạ cung là nam a ?

.

“Hoàng Thượng, này. . . Đây. . .”

“Trẫm muốn người ngày mai đi làm một việc “

‘Vâng!’

“Sáng mai người lập tức đi Bách Trạch nội hải, không được chậm trễ.”

Ta đột nhiên hiểu rõ .Chuyện nam nhân mang thai ở Vân quốc không hiếm lạ ,nhưng này đều là chuyện của cả mấy trăm năm trước ,nam nhân phải có được đản tử đản mới có thể có thai ,mà đản này chỉ có thể lấy được ở đảo Quỳnh Hoa ,ở Bách Trạch nội hải .

Ngày ngày hôm sau ta lập tức lên đường .Gần 2 tháng sau mang theo đại thần quan Vân Ly cùng về . Không biết Hoàng thượng và đại thần quan nói gì ,khi đi ra sắc mặt người chứa đầy ưu tư .

Từ khi biết Chiêu dương hầu có thai ,Hoàng thượng gần như thay đổi .Hầu hạ Người lâu như vậy ,ta chưa từng thấy quá Hoàng Thượng lo lắng, ưu sầu, phẫn nộ, vui sướng ...đủ loại tình cảm .Vây mà mấy tháng này lại được chứng kiến hết thảy .Lúc này ta mới phát giác, nguyên lai Hoàng Thượng bình tĩnh ôn hòa lại che dấu nhiều tình cảm đến thế .

(Tiếp)

Chiêu dương hầu bị bắt đi . Theo dấu vết Chiêu dương hầu để lại thì đây là người của Vạn Hoa Cốc mang đi .

Lần theo rồi hương tên người Phong Cực ,chúng ta biết hẳn đã tìm được Chiêu dương hầu . Nhưng Hoàng Thượng muốn một lượt bắt gọn thích khách cùng nội gian đã chịu một chưởng của thích khách ,bệnh cũ tái phát .Ta không do dự một lần nữa lấy máu mình vi Hoàng thượng .Mỗi ngày hạ một lượng thư thần tán trong bát thuốc của Hoàng thượng khiến người trầm trầm mê mê phải nghỉ ngơi .

Từ ngày uống được cổ ,tính mạng ta không chỉ thuộc về mình nữa .

Nguyệt Ẩn nguyện trung thành với đương triều Hoàng Thượng, bảo hộ vua của một nước. “Diệu nhân” trung tâm chính là chủ nhân của mình, hầu hạ chủ tử. Cho dù giang sơn đổi chủ, hoàng đế đổi chỗ, chủ nhân của ta vĩnh viễn chỉ có một, là chủ tử ‘ Vân Kha ’ không phải ‘Hoàng thượng’ .

Trong lòng ta ,tính mạng ‘chủ tử’ so với bất kì ai đều quan trọng hơn .

Cho nên , ta đã làm chậm trễ hành trình mà vẫn không bị chút trách phạt nào,tuy rằng lòng ta có chút hơi áy náy .

Chúng ta đã nhận được tin Phong Cực cùng Chiêu dương Hầu đã tới Vạn Hoa Cốc ,Hoàng thượng tiếp tục đuổi theo .

Vạn Hoa Cốc quả là tiên cảnh . Ở đây khí hậu ôn hoà ,trăm hoa đua nở nhìn hết tầm mắt . Có lẽ Cốc chủ yêu thích hoa sơn trà nên ở Vạn Hoa Cốc hầu như ngập chìm trong biển hoa trắng .

Đồng Khu sắp xếp chỗ ở cho ta và vài người đi cùng . Hoàng thượng mỗi ngày đều ở bên Chiêu dương hầu .Nhìn bọn họ bên nhau ân ái như một cặp vợ chồng bình thường ,nhưng mộng đẹp cũng chỉ được gần nửa tháng .

Tiền tuyến báo tin ,tam quân Viêm quốc đã bại, giờ đã tới Hàm Quan nhưng chưa tìm được cách công phá .Ta biết Hoàng thượng muốn báo thù cho tiên hoàng. Bất luận thế nào Hoàng thượng vẫn phải ra chiến trường ..Có lẽ vì việc này mà Hoàng thượng cùng Chiêu dương hầu cãi nhau một trận . Sau đó Hoàng thượng vẫn đi ,nói rằng trước Trung Thu sẽ quay lại .

Ta cùng Hoàng thượng và cả đại thần quan Vân Ly tới Hàm Quan . Ta thắc mắc chiến trường nguy hiểm ,tại sao chủ tử lại cho đại thần quan Vân Ly đi cùng . Vân Ly ngoài việc là thần quan cao nhất của Thủy thần điện ,còn là đệ đệ của Hoàng thượng . Nếu không giữ chức thần quan hẳn là Vân Ly cũng sẽ là thân vương trong triều . Nhưng ta lỡ mớ đoán ra có lẽ lí do của hai người là như nhau .

Tới chiến trường ,điều ta không ngờ nhất chính là có thể gặp lại Thương Nghi và Đồ Càng tướng quân .Ta ít nhiều biết quan hệ của bọn họ . Hiện tại họ tới giúp công phá thành Hàm Quan .Nhờ phương án của họ và của Chiêu dương hầu đưa tới ,Hàm Quan trong một đêm bị phá . Ba ngày sau một mạch tiến vào hoàng thành Viêm quốc .

Quá nhiều việc cần xử lý khiến Hoàng thượng không thể ngay lập tức lên đường trở về Vạn Hoa Cốc .

Cuối cùng ,lúc chuẩn bị rời đi ,tàn dư hoàng tộc Viêm quốc tấn công .Nhìn 2 mũi tên bay nhanh tới ta phản ứng không kịp .Thương Nghi và Phong Cực đã nhanh chóng đỡ cho Hoàng thượng . Phong Cực chỉ bị thương nhẹ nhưng Thương Nghi thì không thể cứu .

Hoàng thượng sớm bệnh cũ chưa hảo ,gặp chuyện Thương Nghi đã kích tinh thần ,hôn mê bất tỉnh .Ta biết Thương Nghi có bao nhiêu trọng yếu với Hoàng thượng .Ngay sau khi tỉnh dậy người lo hậu sự cho Thương Nghi chu toàn .

Lúc Đồ Càng tướng quân biết tin ,hắn chạy đến thì đã muộn . Nhìn Thương Nghi nằm trong quan tài ,sắc mặt hắc bàng hoàng thần thờ không thể tin . Vừa mới đây người kia vẫn còn cười đùa với mình cười .Hắn cầm bàn tay Thương Nghi áp lên mặt ,như muốn truyền hơi ấm cho Thương Nghi . Sau đó lại ôm chặt Thương Nghi ,sống chết không để cho ai khác đụng vào . Vừa ôm vừa gọi tên Thương Nghi. Ta lo lắng nếu người nằm đó không phải Thương Nghi mà là Chiêu dương hầu ,liệu Hoàng thượng có phản ứng như thế không?

Hoàng Thượng chứng kiến hân như thế cũng thần thờ .

Sau đó lại sốt cao hôn mê. Khi tỉnh lại lập tức đi Vạn Hoa Cốc .

Trên đường trở về Vạn Hoa Cốc ,tình trạng Hoàng Thượng vẫn không hảo . Ta không dám xuất hiện trước mặt Hoàng Thượng ,ta sợ rằng việc mình lấy máu chế được lại bị phát hiện .Tới cửa Cốc ,nghe được tin Chiêu dương hầu khó sanh ,sắc mặt Hoàng Thượng càng trắng bệch .

Hoàng thượng chạy nhanh vào nội thất với Chiêu dương hầu .Ta cùng mọi người ở ngoài chờ đợi .Thi thoảng nghe thấy tiếng kêu của Chiêu dương hầu .Tim đập thình thịch .

Khi trở ra ,vẻ mặt Người mông lung vô định .

Ta cùng tất cả mọi người đều ở ngoài chờ đợi ,thời gian căng thẳng cứ thế trôi qua .

Hoàng Thượng ở ngoại thất nghe tiếng Chiêu dương hầu vọng ra ,hai tay nắm chặt vào nhau . Đột nhiên Chiêu dương hầu hét thảm một tiếng ,ta cũng biết là không ổn . Hoàng thượng muốn nhanh chóng chạy vào.

Hoàng thượng như mất hết thần chí .Ta cảm giác hân giống như Đồ Càng tướng quân ngày đó ,phát điên giống nhau . Hoàng thượng dùng toàn bộ sức lực thoát khỏi khống chế của Đồng Khu và Bách Tùng .Nhưng điều đó là không có khả năng !Bọn Đồng Khu khó xử . Không còn cách nào khác ,ta đành điểm thụ huyết cho hân ngủ trong chốc lát .

Sau khi đứa nhỏ sinh ra ,Hoàng thượng nghe tin Chiêu dương hầu nguy hiểm tính mạng cũng hôn mê 3 ngày .Rồi khi tỉnh lại lập tức tới nội thất ‘Say trà cư’ ,ôm tiểu hoàng tử nói chuyện bên tai Chiêu dương hầu . May mắn ,ngày thứ năm Chiêu dương hầu tỉnh lại .

—

Chiêu dương hầu sau khi sinh ,ở lại Vạn Hoa Cốc nửa năm . Khi trở về Chiêu Dương hầu ngồi trên xe lăn không thể đi lại .Mà hân tâm tính cao ngạo không để bất kỳ ai chạm vào xe lăn ,tự mình điều khiển .Ta thấy xót xa trong lòng

Rồi kì tích xuất hiện ,Chiêu dương hầu có thể đứng lên .Sau đó là những ngày ta thấy Hoàng Thượng giúp Chiêu dương hầu tập đi .Nhìn bọn họ ở lương đình nói chuyện ,Hoàng Thượng giúp Chiêu dương hầu lau mồ hôi ,ánh mắt ôn nhu họ dành cho nhau ...Ta rất ngưỡng mộ .Bọn họ một nhà ba người khi bên nhau tràn ngập hạnh phúc .

Hạnh phúc của chủ tử cũng là hạnh phúc của ta . Ta sẽ ở bên chủ tử chúc bọn họ sống hạnh phúc lại thêm hạnh phúc.Ta sẽ ở bên chủ tử tới ngày cuối cùng ta rời dương thế.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chích-thi-vi-nhi>